

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POLİSİYE/GERİLİM

Ruth Rendell

Park Cinayetleri

Çeviren: Berrin Ertürk

Park Cinayetleri

DOĞAN KİTAPÇILIK TARAFINDAN YAYIMLANAN RUTH RENDELL KİTAPLARI

Parola: Mandarin
Ölüme Giden Yol
Cinayet Oyunu
Ölüme Bakan Gözler
Kuzgunların Zulmü
Güneşi Beklerken
Taştan Hüküm
Cam Hançer
Sessizliğin Öfkesi

PARK CİNAYETLERİ

Orijinal adı: *The Keys to the Streets*

© Kingsmarkham Enterprises, 1996

Yazan: Ruth Rendell

İngilizce aslından çeviren: Berrin Ertürk

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / ağustos 2005 / ISBN 975-293-355-6

Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Kitaba katkılarından dolayı **Milliyet** gazetesine teşekkür ederiz.

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Altan Matbaacılık / Yüzyıl Mahallesi

Matbaacılar Sitesi 222/A Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneşli-İSTANBUL

Tel. (212) 449 60 06 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49

www.dogankitap.com.tr

Park Cinayetleri

Ruth Rendell

Çeviren: Berrin Ertürk

Don için

Birinci bölüm

Parkın kapılarının hepsinde sivri uçlu demir parmaklıklar vardır, kiminde yirmi yedi tane, kiminde on sekiz, bazılarında da on bir. Parkın kendisi genelde dikenli çalılarla çevrilidir, ama metrelerce uzunlukta demir parmaklıklar da hâlâ durur. Bu demir parmaklıkların bazılarının sivri uçları körelmiştir, örneğin Gloucester Kapısı'nın oradakiler, bazıları süslüdür, bazıları ortadan eğiktir. Villalardan birini çevreleyen yüksek demir parmaklıkların uçlarında, her birinde altı tane pençe gibi sipsivri tınak olan demirler vardır. Teraslardan birinin taş sütunlarında da sivri demirler vardır, dikenli ağaçlar gibi dururlar. Park ve çevresindeki sivri demirleri saymaya kalksanız milyonlarca eder. Bu sivri demirler Georgian tarzı mimariye uygun düşer.

Geceleri park kapalıdır. İçerde yaşayan canlılar, hayvanat bahçesindeki hayvanlar ve su kuşlarıdır. Demir parmaklıklı kapılar her sabah saat altıda açılır, akşam günbatımında kapatılır. Kapanış saati kışın dört buçuktur, ama mayısta dokuz buçuğa kadar uzar. 464 dönümlük park alanı daire biçimindedir. Parkın içinde çepeçevre uzanan sokaklar vardır. Bu dış çemberin içinde ikinci bir çember, onun ortasında ise üçgen biçimindeki hayvanat bahçesi ve üç kolu ve dört adasıyla göl yer alır.

Park geceleri bomboştur. Yani bomboş olması gerekir. Günbatımından gündeğümüne kadar park polisi devriye gezer. Özellikle restoranların bulunduğu bölgede, park konutlarının, villaların, pahalı mülklerin çevresinde ve Amerikan elçisinin oturduğu Winfield Evi dolaylarında kimsenin olmamasına dikkat ederler. Hiçbir evsiz buralarda uyuyamaz, ama polisin de her gece her yere yetişmesi mümkün değildir. Kanallın kıyıları, geniş yeşillik alanlar ve yazın da ağaçların altındaki yüksek otlar saklanmaya uygundur.

Parkın kuzeyinde, hayvanat bahçesinin ve Albert Yolu'nun ardında, Primrose Tepesi ve St. John Korusu yer alır. St. John Kilisesi, kriket sahası ve güneydoğuya doğru dönünce de Londra Camii buradadırlar. Park Yolu, Baker Sokağı'na ve Sherlock Holmes'a doğru uzanır. Londra İşletme Okulu, içi beyaz ve altın rengi olan ve tütüsü kokan Anglo-Katolik St. Cyprian Kilisesi bu yol üzerindedir. Marylebone Yolu, Planetarium ve Londra'nın en popüler turistik yeri olan Madam Tussaud'nun Mumyalar Müzesi, Kraliyet Müzik Akademisi, gizli bahçeleri ve yolun altından geçen tünelle birbirine bağlanan Crescent ve Park meydanları buradadır. Eski bir Roma yolu gibi dümdüz uzanan Albany Sokağı, Albert Yolu ve Gloucester Caddesi'yle birleşir. Primrose Tepesi'nin sokakları sapı Gloucester Caddesi olan bir tenis raketi gibidir. Her yerde uçları düz ve sivri ya da kıvrık, süslü ya da sade demir parmaklıklar vardır.

Parkın çevresindeki diğer sokakların aksine Albany Sokağı ağaçlıklı ve yeşillik değil, gri ve geniştir. Yolun bir tarafında barakalar yer alır, ama karşı kaldırımında taş sütunları, heykelleri ve zengin oturanlarıyla Londra'nın en büyük ve görkemli sıraevleri vardır. Barakaların arkasındaki bölge, Somers Town kadar kötü olmasa da, pek de iyi bir mahalle sayılmaz. Buradaki sokaklardan gelen genç bir adam, Munster Meydanı'nı geçerek, Albany Sokağı'na doğru ilerledi.

Herkes ona Hob derdi. İki önadının ve soyadının baş harflerinden oluşan üç harfli adı dışında, en göze çarpan özelliği kocaman kafasıydı. İriyandı ama başı gene de bedenine göre fazlasıyla büyük duruyordu. Elli yaşına geldiğinde, eğer gelebilirse, yanakları omuzlarına değecekti. Sarı saçları iki santim uzunluğunda kesilmişti ve sokak lambasının sarımtırak ışığında parlıyordu. Sarışın ve kahverengi gözlüydü. Gözleri çikolata rengiydi ve gözbebekleri bazen bir kedininki gibi kocaman olur, bazen de nokta kadar küçülürdü.

Hob'un yapacak bir işi vardı. Biraz önce bu iş için alacağı toplam elli pound'un yarısını almıştı. Yani ona yirmi beş pound ödenmişti. Herhangi bir şey yapabilmesi için, önce elinde avucunda olanı ve bu parayı kullanıp bir şey satın alması gerekiyordu. Sık sık keşke kadın olsaydım diye düşünürdü, çünkü kadınlar için para kazanmak hem rahat, hem de gördüğü kadarıyla kolay bir işti. Çocukken duyduğunu hatırladığı ilk sözlerden biri –annesinin erkek arkadaşı bir amca söylemişti– her kadının bir servetin üzerinde oturduğuydu.

Şu anda nöbet halindeydi. Şimdi içinde bulunduğu durumu bu kelimeyle ifade ediyordu. Üvey kız kardeşlerinden biri yaşadığı panik atakları anlatmıştı ve o kendi nöbet halinin de böyle bir şey olduğunu anlamıştı. Ama onunkiler daha uzun sürüyordu ve daha *büyük*tü. Bütün dünyayı kaplıyordu. Gördüğü ve duyduğu her şeyden korkmasına neden oluyor, göremediği her şeyden ve sessizlikten de aynı ölçüde korkuyordu. Nöbet durumu yoğunlaştığı zaman kendini koca bir korku balonunun içinde buluyor, yuvarlak duvarlarına vurmaya, tırmalamaya istiyordu. Bazen böyle sokaktayken bile olabiliyordu ve insanlar havayı yumruklayan bu deliden uzaklaşmak için karşı kaldırıma kaçıyorlardı.

Henüz ağrısı ve bulantısı yoktu. Ancak, ortalıkta onu görece kimselerin olmadığı, bu uzun, geniş ve gri sokakta gideceği yere doğru yürümek dışında hiçbir şey yapacak durumda değildi. Hele ücretinin yarısını aldığı işi yapması mümkün değildi. Yürümek mekanik bir hal almıştı. Nöbet halindeyken bile durmaksızın yürürebilir, karanlık çimenlikleri geçer, Kuzey Londra tepelerini aşar, ta uzaktaki tarlalara ve ormanlara kadar gidebilirdi.

Ancak kilometrelerce yürümesi gerekmiyordu. Gupta ya da Carl ya da Lew Cumberland Kapısı'nın ardında Çin ağaçlarının orada olacaktı. Merdiven boşluklarından ve avlulardan geçerek, Cumberland Sıraevleri'nin bulunduğu tepeye çıktı. Hantal gölgesi kaldırım taşlarının üzerine simsiyah uzanıyordu. Duvarlarda ve yaprakların ardında ışıklar parlıyordu.

Gündüzleri çok kalabalık olan Dış Çember şimdi bomboştu ve parlak yüzeyinde tek bir araba bile yoktu. Ormandaki saraylar gibi duran büyük sıraevler, yeşilliklerin ardında uykuya dalmış gibiydi. Kepenklerin çoğu kapalıydı ama bazı pencerelerden turuncu ışıklar geliyordu. Kaldırımın iki yanı boyunca sokak lambaları yanıyordu. Lambaların arasındaki boşlukları parlaltılı bir karanlık doldurmuştu. Karşı kaldırıma geçti. Cumberland Kapısı kilitleneli nerdeyse üç saat olmuştu.

Kapının her kanadında on sekiz ucu sivri demir çubuktan oluşmuş parmaklık vardı. İyi olduğu zaman –nöbet durumunda olmadığı zamanları böyle tanımlardı– kapıya tırmanmak onun için iş değildi. Ama şimdi yaşlı bir adam gibi, bir yerlerini yaralamaktan, düşüp bir yerini kırmaktan korkuyordu. Kapının ardındaki yarı karanlıkta, gri bir çimenlik, soluk patikalar, siyah ağaçlar ve ona akrepleri hatırlatan eciş bücüş Çin ağaçları vardı.

Polisler arabayla, yürüyerek, bisikletle, bazen de köpeklerle devriye gezerlerdi. Ancak Hob'un ve Carl'ın ilkelerine göre, her zaman

her yerde olamazlardı. Genellikle de onların bulundukları yerlerde olmazlardı. Ağaçlıklara doğru yürüdü. Hiç ses çıkarmamaya çalışıyordu ama, yavru bir akrep annesinin sırtından atlayıp kanatlı bir kertenkeleye dönüşünce –aslında ağaçlardan birinin tepesinden bir güvercin havalanmıştı– kendini tutamayarak korkuyla bağırdı.

Arkasından bir el ağzını kapattı. Bu kez korkmadı, kim olduğunu biliyordu.

“Deli misin?” dedi Gupta.

“İyi değilim.”

Karanlıkta bile Gupta’nın kanlı dişlerini görebiliyordu. Çiğ et yiyormuş gibi görünüyordu, ama aslında çiğnediği betel¹ fındığıydı. Hob bütün parasını vererek Gupta’dan fermuarlı küçük bir torba içindeki kaba, beyaz bir çakıl taşı andıran maddeyi aldı. Birden aklına kendisinin güçlü, Gupta’nın zayıf olduğu, yoğurt kâsesindeki diğer beyaz çakıl taşları ve bunlarla ne kadar uzun süre iyi olacağı geldi. Ama yararı yoktu. Hak ettiği cezayı anında bulurdu. Biliyordu, çünkü o da taşımacılık yapmıştı. İşe bacaklarını kırarak başlardı. Gupta’nın sıksa karnına yumruğunu indirmesine bile fırsat kalmazdı.

Çok garipti ama artık anlamaya çalışmıyordu. Nöbet durumu berbat bir şeydi, o zaman neden uzatmaya çalışıyordu? Hep böyle yapıyordu. O amca –ya da onlardan biri– kafanı duvara vurmak gibi demişti: durduğun zaman çok hoş. Ancak pek de öyle hissetmiyordu. Daha çok ağrı ve stres durumu, panik, her şeyin anlamını kaybetmesi, tüm bunları sona erdirebileceğini bilince bir zevk haline geliyordu. Cam küresinin içinde, kafasını sallayarak, dudaklarında garip bir gülümsemeyle yürürken nöbet halinden nerdeyse zevk almaktaydı.

Chester Sokağı ve İç Çember’e doğru giderse polisle karşılaşacağı kesindi, bu nedenle geri döndü. Cumberland Kapısı’nı tekrar tırmanmaktansa, çalıların dibinden yürüdü. Aylardan nisandı ve gece soğuktu. Üşüyordu. Yüzünden ve göğsünden çıkan ter, soğukta kuruyordu. Kurumuş üstdudağını yaladığında tuz tadı alıyordu.

Biraz sonra, eğer nöbet durumu uzarsa titremeler başlar, kendini hasta hisseder, sanki birkaç dakika içinde yıllarca yaşanmış gibi bir zayıflık gelirdi. Mutluluk maddesini çakma zamanıydı. Gloucester Kapısı’nda gene demir parmaklıkları tırmandı. Bu kez daha da zor olmuştu, şimdi romatizma ağrıları tutan, düşmekten korkan daha da yaşlı bir adamdı.

1. Doğu Hindistan’da yetişen, uyuşturucu özelliği olan ve fındığa benzeyen bir yemiş. (ç.n.)

Demir kapıyı geçince Albany Sokağı'ndaki ışıklarda bekledi. Işıkların kırmızıdan yeşile, sonra tekrar kırmızıya döndüğünü anlayan kadar birkaç saniye hatta bir dakika geçti. Sokaktaki tek araba durmuş, geçmesini bekliyordu. Karşıya geçtiğinde köprü-nün duvarına tutunarak, yürümeye başladı. Gelen geçenin herhangi bir sarhoş sanacağı Hob, yalpalayarak Doğu Park Village tarafına döndü ve harap haldeki bir bahçeye girdi.

Karanlık bahçenin içindeki, gözüne koskocaman görünen ev tamir ediliyordu. Pencereler sökülmiş, karanlık delikler kalmıştı. İnşaat malzemeleri yığınlar halinde duruyordu – kalaslar, tuğlalar, bir tahta merdiven. Koca gövdesi ve minicik kafasıyla garip bir hayvana benzeyen harç makinesine az kalsın çarpıyordu. Tepenin altında, derinliklerinde suyun parıltısı görünen Kara Mağara vardı. Böğürtlen çalıları ellerini çizerek, dikenli tellere takılmamaya çalışarak tepeden aşağı indi. Aşağıya indiğinde köprüdeki bir lambadan gelen ışığın hafif aydınlattığı duvara sırtını dayadı. Titreyerek ceketinin cebinden malzemelerini çıkardı.

Malzemeleri, kuyumcuların içine mücevher kutularını koydukları cinsten büzülerek kapanan, kırmızı kadifeden bir torbanın içindeydi. Bu torbayı York Sıraevleri'nin oradaki çöplükten bulmuştu. Oranın çöprü kaliteli olurdu. Torbadan, önce gene çöpte bulunduğu bir sulama kovalarından kopmuş metal gülü, sonra da gülün kenarına tam oturan teneke bir kapak (bunu çok aramıştı) çıkardı. Sonra üzerinde "Rus İmparatorluk Sarayı Tedarikçisi 1887-1917" yazan kırmızı bir votka kapağı, plastik ambalajının içinde bir içecek kamışı (gezi yolunun oradaki büfeden yürütmüştü) ve bir çakmak çıkardı.

Gupta'dan satın aldığı kristal maddeyi parmaklarında tuttu. Elleri titriyordu ama, şimdi yapacağı tek şey maddeyi parmakları arasında ezmektir. Gülün üzerine açmış olduğu iki deliğe maddeyi koydu. Kamışı ambalajından çıkararak tırnak makasıyla ikiye böldü ve gülün üzerindeki deliklere üç santim kadar soktu. Tüm bunları yarı karanlıkta yapıyordu, ama gözleri kapalı bile yapabilirdi.

Her şeyin yerli yerinde olup olmadığını yokladıktan sonra çakmağı çıkararak kayanın üzerinde durduğu deliklere tuttu. Alev aldığı anda kapağı gülün altına kapatarak kamışları ağzına aldı ve derin derin çekti. Bu ilk çekişte hep bir ses çıkarırdı. Bu büyük bir keyif, bir orgazm mutluluğu sesiydi, ama duyanlara umutsuzca bir inilti gibi gelebilirdi.

Kimse duymadı. Çevrede duyacak kimse yoktu. Onlarla birlikte çalışması için Lew onu eğitirken jumbonun beyne gitmesinin

sadece on saniye sürdüğünü söylemişti. Onu bambaşka biri haline getireceğini de söylemişti ve haklıydı. Hob mutlulukla homurdandı. Köprüden bir araba geçti ve ağaçlar hafifçe sallandı. Bir rüyada kötülüğün bir kapıdan dışarı çekilmesi gibi nöbet hali geçiyordu. Sıkıntı gitmemek için çabalıyordu ama sonunda kapı kapandı ve çevresini ılık bir bulut, müzik ve umut sardı. Gözlerini kapadı. Sulama kabından kopma gülü ilk bulduğunda sadece ters yüz ederek deliklerden içine çekmişti. Ama öyle çok madde ziyan oluyordu. Madde ziyan etmek büyük suçtu.

Bir süre sonra votka kapağını gülün altından çıkardı, hepsini silkeleyip temizledi, kadife mücevher torbasına yerleştirdi ve kamış parçalarını çalılara attı. Kendini güçlü ve son derece mutlu hissetmeye başlamıştı. Daha yeni başlıyordu.

Trafiğin en sakin zamanıydı; kamyon ya da TIR'lar yoktu sadece özel arabalar vardı. Camden High Sokağı'nda, saat kaç olursa olsun, hep birileri olurdu. Geceyarısından sonra Londra'nın kalp atışları yavaşlar ama devam ederdi. Sokak lambalarının ışığı karanlığı yeşilimsi bir beyaz ve koyu turuncuya boyar, trafik lambaları genellikle bomboş sokaklarda, sessizce kırmızıdan sarıya, sarıdan yeşile değişip dururlardı. Böyle, ışıkların anlamsız bir şekilde değişip durduğu bir geçitten Albert Yolu'na geçti. İyi olduğu zaman farklı biri oluyor, yaylanarak yürüyordu.

Nöbet halinde olmayan bu farklı kişi, şakacı, sulu, garip bir argo kullanan biriydi. Her şey onu güldürürdü. Güçlüydü, her şeyi yapabiliirdi. Yarı parasını aldığı işi tabii ki yapabiliirdi. Pek çok kez satmaya niyetlendiği saatine baktı; biri on iki geçiyordu.

Hedef, Shrewsbury'den dokuz yirmi beşte kalkan trenle geliyordu ve biri on dört geçte Londra'da, Euston İstasyonu'nda olması gerekiyordu. Euston bir milden az mesafedeydi, en yakındaki istasyondur. Eğer tren zamanında gelmişse ve hemen taksi bulursa St. Mark Crescent'e ulaşmak için ancak zamanı yetecekti. St. Mark Crescent'ta oturan bir hedef ne komikti. Kendi kendine kıs kıs güldü.

Gloucester Caddesi'nden yürüdü, çataldan Regent's Park Yolu'na, sonra da sağa saptı. Ağaçların gölgelediği duvarların birkaç metre ötesinde olmasına rağmen, buradan park görünmüyordu. Gölgeler karanlıktı, yapraklar pek hışırdamıyordu. Çöp tenekeleleri henüz boşaltılmamıştı. Çevrenin sessizliğini bozmak istemezmiş gibi sessizce gelen bir kedi birden durdu, onun kokusunu almış ya da varlığını fark etmiş olmalı ki, sansar gibi fırlayıp duvardan atladi.

Bazı evlerde ışıklar yanıyordu, ama pek fazla değildi. Onun git-tiği evin ise bütün pencereleri karanlıktı. Ön bahçesi bakımsızdı, yabani otlar çalılar sarmıştı. Bunların bir kısmı böğürtlen olma-lydı, çünkü aralarına atladığında dikenleri giysilerine takılmıştı. Bir diken elinin üstünü sıyır-mış, kandan bir çizgi oluşturmuştu.

Etraf o kadar sessizdi ki taksinin gürültüsünü daha Regent's Park Yolu'ndayken duymuştu. Kendini çok sakın ve mutlu hisse-di-yordu. Keşke yanında konuşabileceği biri olsa da, sulu numara-larını yapabilseydi. Taksi sokağa girdi ve bahçesinde saklanmış olduğu evin bahçe kapısının önünde durdu. Taksinin ışığı tam gözlerinin içine geliyordu. Elinden geldiğince büzüldü. Adamın para ödediğini anladı.

“Üç alın.”

“Çok teşekkürler, efem.”

Bahçe kapısı açıldı, taksi hareket ederek manevra yaptı. Sürü-cü ön kapı açılana kadar bekleseydi ne yapardı bilmiyordu. Bir valiz evin yolundan itildi ve bahçe kapısının kapandığını duydu. Taksinin ışıkları görünmez, sesi duyulmaz olmuştu.

Ayağa kalktı ve sadece ellerini kullandı, önce ellerini sonra ayaklarını. Arkadan saldırıp eliyle adamın ağzını kapattı, koluyla boğazını sıkıp çöktetti, sonra da tekmelemeye başladı. Öldürecek ya da sakat bırakacak kadar değil, ancak canını yakacak ve yaralayacak kadar olacaktı. Hedefin birkaç kaburgası kırıldı, da-lağı darbe aldı. Herhalde dışıye de iş çıkacaktı.

İşten keyif almıştı. Bu kadar ustaca ve sessizce halledebildiği için kendini tebrik etti. Adamın gıkı bile çıkmamıştı. Şimdi yerde yatıyor, ağzından ince bir kan sızıyordu. Çömeldi. Ona verilen ta-limatta adamı soymak yoktu ama, bu iş için aldığı para komikti. Buna hakkı vardı. Elini adamın ceketinin iç cebine sokup cüzda-nını buldu. Kredi kartları işine yaramazdı. Satın almak istediği tek bir şey vardı ve ne Carl ne de Gupta Visa kabul etmezlerdi. On pound, bir yirmilik, bir yirmilik daha... İçi sevinçle doldu. Seksen pound'u cebine, kırmızı kadife torbasının yanına sokuşturdu.

Sonra, neşesi yerinde olduğundan ve canı şaka yapmak istedi-ğinden valizi açtı. Doğal olarak içi giysi doluydu. Ancak doğal ol-mayan bunların kadın giysileri, çoğunlukla da iç çamaşırı olmalı-rıydı. Hedefle ilgili komik bir şeyler duyduğunu hatırlar gibi oldu ama, ne olduğunu unutmuştu.

Çamaşırları çalılara asmaya başladı –kırmızı bir bikini, külot, siyah bir sutyen, siyah dantel bir gecelik. Sanki iki genç kız ora-da kamp kurmuşlardı da, yatmadan önce çamaşırlarını yıkayıp

çalılara sermişlerdi. Adının ne olduğunu bilmediği şeffaf siyah mayo gibi giysiyi bahçe kapısına astı, iki çift jartiyeri de yerde yatan adamın üstüne koydu.

Adamın yarı açık ağzından çıkan hafif inilti, artık buralarda durmanın tehlikeli olacağını gösteriyordu. Kanayan elini yalayaarak bahçeden çıktı, bu kez ters yöne Primrose Tepesi'ne doğru hızlı hızlı yürüdü. Neşesi kaçmaya başlamıştı. Lew on saniye içinde etki ettiğini söylemişti de, yarım saat sonra gelen depresyondan söz etmemişti. Şimdi de çok geçti. Gupta bu saatte Çin ağaçlarının orada olmazdı, ama Carl ya da Lew tepede ya da Macclesfield Köprüsü'nde olabilirlerdi. Ganimetleri cebinde o tarafa doğru yürüdü.

“Jumbo, jumbo” diye mırıldanıyordu, sonra keyfi yerine gelsin diye şarkı söylemeye başladı. “Jumbo, jumbo...”

İkinci bölüm

Mektup evi terk ettiği gün geldi. Büyükannesinden bir kart, su faturası ve üzerinde kızıl bir mantarı andıran, ancak tabii ki çok daha farklı bir anlam taşıyan Harvest Vakfı logosu olan kahverengi zarf. Mektubu açmayı erteledi. Büyükannesinin kartı İsveç'in kuzeyinde Jokkmokk diye bir yerden atılmıştı.

Sevgili Mary,

Önümüzdeki perşembe Londra'ya döneceğim. Sen o zaman Park Village'e yerleşmiş olursun. Telefon ederim. Burada sıcaklık ve geceyarısı güneşi şaşırtıcı. Çok sevgiler...

"Su parasının yarısı karşılığında çek isterim" dedi aksi bir sesle fena halde kızgın ve bozuk olan Alistair.

Mary elektrik faturasının tümünü ödemiş olduğundan söz etmedi. Alistair öbür zarfı almış kırmızı logoya bakıyordu.

"Mektubumu alabilir miyim lütfen?"

Zarfı isteksizce uzattı. "Herhalde daha istiyorlardır."

"Sanmam" dedi Mary. Ona söylediği her şeyde kısa, uygar ve ılımlı olmaya çalışıyordu. Kavgalar artık geride kalmıştı. "Gelişmeleri bildiriyorlardır."

"Umarım öldüğünü bildiriyorlardır" dedi Alistair gaddarca.

Bu söz karşısında sessiz kalmak güçtü. "Lütfen böyle konuşma."

"Sana zamanını nasıl boşa harcadığını ve bedenini nasıl mahvettiğini göstermenin en iyi yolu bu."

"Eşyalarımı toplamalıyım."

Alistair peşinden yatak odasına girdi. Yatağın üzerinde kapakları açık iki valiz duruyordu. Biri Mary'nin giysileriyle yarı yarıya dolmuştu. Mektubu ve kartı mavi tişörtünün üstüne koydu, üstü-

ne de pantolon takımını yerleştirdi. Bu yatakta onunla en son yat-
tığından beri bir hafta geçmişti. Bu hafta boyunca Alistair yatak-
ta yatmıştı, Mary ise salondaki koltukta. Böylesi daha iyi, diye dü-
şündü, artık aralarında ne kalmıştı ki. Bir çekmecede çek defte-
rini buldu ve su faturasının yarısı kadar bir çek yazdı.

Alistair çeki cebine koyarken başını sallamakla yetindi, ne bir
gülümseme ne de bir teşekkür. “O şık evi bulmuş olmasaydın git-
mezdin, değil mi? Mesela möbleli bir odaya? Ya da büyükanne-
nin evine?”

“Tüm bunları konuşmuştuk Alistair.”

“Peki bu uzun tatilden döndüklerinde ne olacak? Seni oradan
sepetlediklerinde ne yapacaksın? Buraya geleceksin, hata ettiğini
söyleyip yatağını geri isteyeceksin.”

“Belki de, ama sanmıyorum. Senden ayrılıyorum.”

“*Deneme ayrılığı.*”

“Öyle olsun.” Neden hemen zayıflık gösteriyor, taviz veriyordu?
“Dört ay sonra ikimizin de duyguları değişebilir.”

“İtiraf ediyorsun, değil mi? *Ben* farklı hissedebilirim. Belki de
artık seninle evlenmek istemem, öyle değil mi? Bir süredir bu
böyle. Adını ağzıma almamam gereken şu Harvest olayında beni
aldattığından beri bu böyle. Kendini bir hiç uğruna, bile bile has-
ta ettiğinden beri. Yüce duygular adına, kendini feda etmek için,
'bu dünyaya bir iyilikte bulunmuş olmak için' –öyle değil miydi?”

“Ben böyle bir şey söylemedim” dedi. Mary sinirlerinin gerildi-
ğini, yokuş aşağı yuvarlanan bir top gibi elden kaçtığını hissediy-
yordu. Toparlanmaya çalıştı. “Bu sözlerin hiçbirini etmedim, as-
la” dedi. Şükürler olsun ki seninle evlenmemişim, diye düşündü.
Daha da kötüsü olabilirdi, evlenmiş olabilirdik.

Valizlerden birinin kapağını kapattı, diğerini doldurmaya başla-
dı. Alistair üstdudağı hafifçe geriye kıvrılmış, yüzünde hayvansı bir
ifadeyle onu seyrediyordu. “Büyükanne ararsa ona bu numarayı
verir misin? Eminim telefon onda vardır, ama ne olur ne olmaz.”

Telefonu adresle birlikte yazmıştı: Charlotte Cottage,¹ Batı Park
Village, Regent's Park, Londra NW1.

“Kulübe!” dedi.

“İnşa edildiği dönemde evin küçük olduğu düşünülüyormuş.”

“Kibirlik” dedi. “Sanki küçük bir saray.”

“İşime yakın” dedi Mary, “Oradan yürüyerek gidebilirim.” San-
ki bu nedenle evi terk ediyordu, müzeye yakın olmasından.

Alistair'in güçsüzlük anlarını yakalamakta garip bir sezgisi var-

di. Yüzündeki anlam değişti, yaltaklanmaya başladı. İlk tanıştıkları günlerde hiç böyle davranmazdı. “Beni oraya çağıracaksın, değil mi? Sahi, benim de oraya taşınmamam için hiçbir neden yok.”

“Bir neden var” dedi sakın bir sesle. Gene sinirlenmeye başlamıştı. Mary’nin sinirlenmesi de, kendi gibi, pek bağımsızlığı olmayan, kendini kaybetmeyen, ürkek bir şeydi. İkinci valizi de kapattı, çantasını aldı, sonra ceketini giymek için tekrar bıraktı. “Birçok neden var Alistair, ama şimdi bunları konuşmanın hiç anlamı yok.”

“Sana bir daha...” Duraladı, olayın vahşiliğini azaltacak bir kelime aradı, komik küçük bir kelimecik, “şaplak” dedi, “Bir şaplak atacağımı düşünmüyorsun, değil mi?”

Düşünüyordu. Öyle pek fazla olmamıştı ama yetmişti. Kötü davranışlarla karşılaşan başka kadınlar için “Ne diye çekip gitmiyorlar?” diye düşünen ama iş kendilerine gelince “Bana ikinci bir kez vurmaz” diyen; o yarı kabullenmiş, sadece-bir-kez-oldu tipi; hatta “Dayanılmaz ölçüde kışkırtılmıştı” diye bahaneler üreten kadınlardan değildi artık. Kalmayacaktı, kabullenmeyecekti, çekmeyecekti, gidiyordu.

Kapının önüne dikilmişti. Yanından geçmesi gerekiyordu. Beni korkutan bu adamla nasıl yaşadım, diye düşündü. Bedenime ve ruhuma sahip olduğunu sanan bu mantıksız adamla beş dakika bile nasıl kaldım?

Valizlerini alarak bütün kasları gerilmiş, nefesini tutmuş halde kapıya yürüdü. Alistair yerinden kıpırdamamıştı. Onu iterek geçmesi gerekti. Alistair ona dokunmadı. Bir keresinde Mary’ye çelme atmış, yuvarlanmasına neden olmuştu. Harvest olayını yeni öğrendiği günlerdi. Mary toparlanmaya çalıştığında, “Ben yapmadım” demişti, “kemiklerin yüzünden. Kemiklerini güçsüzleştirdin, kendini yaşlı bir kadın haline getirdin.”

Ama bu kez dokunmadı. Mary ondan uzaklaşınca “Alistair, hoşçakal” dedi.

Alistair elini uzattı, sonra iki elini birden uzatıp, başını hafifçe yana eğip “Öpücük yok mu?” dedi.

Ya onu yakalarsa, tartaklarsa, yere fırlatıp yumruklarsa?.. Hiçbir zaman böyle bir şey yapmamıştı; işi o dereceye vardırmasmıştı, ama Mary hayır anlamında başını salladı. Dairenin kapısını açtı. Dışarıda asansörün önünde biri bekliyordu. Şükürler olsun... Alistair o eski sıcak sesiyle, “Güle güle sevgilim. Ara beni” dedi, ama Mary kendisi için mi söylemişti yoksa asansör bekleyen kişi duysun diye mi, çıkaramadı. Taksi çağırmayı unutmuştu. Valizlerini sürükleyerek köseye kadar yürüdü. Apartmanın hiçbir pen-

ceresinden görünmeyeceği bir noktaya gelince durdu ve bir emlak komisyoncusunun önündeki alçak duvara oturarak taksi beklemeye başladı.

Bean'in köpeklerinin kaldıkları yerler arasında en güneyde olan Devonshire Sokağı'ydı. Tazı Ruby buradaydı. Sonra Crescent Park'taki Rus kurdu Boris geliyordu. Her ikisi de bakımlı, besili, veterinerden sigortalı, onurlu, cins köpeklerdi. Bean'in bütün köpekleri öyleydiler, yoksa Bean'in köpeği olamazlardı. Onun soyu karışık melez bir köpeği gezdirdiği düşünülemezdi.

Çift kayışlı tasmada Boris ve Ruby'yle yokuştan aşağı Dadılar Geçidi'ne yürürdü. Bu geçit güneydeki Park Crescent bahçelerini, kuzeydeki Park Meydanı'yla birleştirir. Jubilee metro hattının üstünden ve Marylebone Yolu'nun altından geçer. Batıya doğru Westway M40'a ve doğuya doğru Euston ve King's Cross'a giden bu yolda gece gündüz trafik yoğundur. Aslında gecenin üçünde dördünde bile trafik kesilmez, ama Bean'in köpeklerini gezdirdiği sabah ve akşam saatleri en yoğun olduğu zamanlardır. Her iki uçtan doğal ışıkla aydınlanan tünelin kahverengimsi duvarları ve nemli taş tabanı yukardan geçen arabaların gümbürtüsüyle sarsılır.

Yolu başka bir yerden geçmek gücü. Özellikle ansızın durup bir şeyleri koklamaya eğilimli iki köpekle karşıdan karşıya geçmek için yeşil ışık pek kısa süreliydi. Crown arazisinde yaşayan Bean'de parkın anahtarları vardı ve geçidi kullanabiliyordu. Bir zamanlar dadıların ve buluşma yeri olarak âşıkların kullandığı bu geçidi şimdi kendisinden başka pek kullanan olduğunu sanmıyordu.

Gezi yolunu dikkatlice planlamıştı. Büyük ve güçlü köpekler en uzun sürede koşarlarken, kısa bacaklı küçük köpekler en kısa gezintiyi yapmış oluyorlardı. Dörde çeyrek kala tazyıyla başlar, beş dakika sonra Rus kurdunu alırdı. Sonra St. Andrew Meydanı'ndan altın renkli golden retriever Charlie'yi ve Cumberland Siraevleri'nden çikolata renkli kaniş Marietta'yı alarak Albany Sokağı'na ilerlerdi.

Nisan sonlarında güneşli bir gündü, ama sıcak değildi. Soğuk bir rüzgâr bulutları masmavi gökyüzünde savuruyordu. Ağaçlar baharın taze yapraklarıyla yeşermiş, pencere çiçekliklerinde çiçekler açmaya başlamıştı. Yetmiş yaşında olan Bean, biraz uzaktan ancak elli beş gösteren güçlü, dinç ve ufak tefek bir adamdı. 1986'da son işi için başvurduğunda 49 yaşında olduğunu söylemiş ve inandırmıştı. Aşırıya kaçmadan genç gibi giyinirdi. Ölene kadar yanında çalıştığı Maurice Clitheroe'nin takımlarının birçoğu-

nu üstüne göre yaptırmış olmasına karşın, kışlık giyimi ütülü bir kot, boğazlı bir kazak ve kalınca bir mavi ceketten oluşurdu. Mayıs çıkmadan üstünden giysi çıkarma derler, ama henüz nisan bitmemişti. Saçlarını hep asker tıraşı yaptırdı, ama bu aralar gürleşmesi için iyice kısa kestirmişti.

Yaşlı ve şişman ya da sağlık sorunu olan köpek almamak Bean'in koşuluymdu. Ağız tasmaı kullanması gerekenleri almaz ve en çok altı köpeği gezdirmeyi üstlenirdi. Emeklilik maaşına destek olmanın ötesinde yaptığı işten iyi para kazanıyordu. Bean'in bir alay kuralı vardı. İskoç teriyesi köpeğini bugün ilk kez gezmeye çıkardığı Mrs. Goldsworthy'ye açıkladığı gibi oldukça katı kurallardı bunlar.

"Köpek tatile gideceği zaman yedi gün önceden haber verirsiniz bayan" dedi, "anlaşmayı sona erdirmek isterseniz bir ay önce söylemelisiniz, tabii bir hastalık durumu olmazsa. Ve siz ya da bir başkası köpeğinizi gezmeye çıkarırsanız, bu benim gezdirmelerimin yerine geçmez, anlatabiliyor muyum?"

"Evet, tabii."

"Demek McBride bu, öyle mi? İskoç teriyeleri biraz kısa bacaklı olur. Dolayısıyla Lady Blackburn-Norris'in shih tzu'suyla birlikte orta uzunlukta bir koşu yapacak." Bean isimleri rahatlıkla kullanırdı. İş açısından iyiydi bu. "Kırk beş dakika sonra görüşürüz."

Bu yürüyüşler sayesinde Bean (kendi deyimiyle) zıpkn gibiydi. Kalbi otuz yaş daha gençti. Düz bir sokakta saatte hemen hemen 6,5 kilometre hızla yürürdü. Vejetaryendi ve cuma akşamlarını dışında koladan daha sert bir şey içmezdi. Sağlığına son derece düşkün olan Bean için çevredeki sokaklar kendisi ve köpekleri için idman alanı olmaktan başka anlam taşıymıyordu. Ne çevrenin tarihini bilirdi, ne mimarisini ne de parkın kendisini. Altmışların en seçkin binalarından olan Lasdun'un Kraliyet Doktorlar Yüksekokulu'nu pek fark etmemişti. Yoldan karşıya geçtiği yerdeki Cambridge'teki King's College şapelinin kopyası olan St. Katharine Danimarka Kilisesi'ni görmezdi bile.

Batı Park Village diye adlandırılan ve özellikle orada yaşayanlarca Londra'nın en güzel sokağı olarak nitelendirilen hilal biçimi sokak, Albany Sokağı'nın Camden Town ucundan başlar. Albany Sokağı'nın ancak geceleri ve pazar sabahları trafiği hafifleyen işlek bir sokak olmasına karşın, Batı Park Village sakinliği ve kırsallığıyla bir cennet olarak nitelendirilir. Köy yolu ile kilise avlusu arası bu sakin yerde, baharda çiçeklenen ağaçların, nergislerin ve şebboyların kokusu havayı sarar.

Bean ve köpekleri dalları sarkan ağaçların altından Batı Park Village'e döndüler. "Nash ekolünün başyapıtları" kabul edilen 1840'ların bu evlerine "Huzur Villaları" denir. Her villa etrafını çevreleyen bir bahçenin gölgesinde tek başınadır. Klasik süslemeleri, kuytu pencereleri, imparator büstleri, Della Robbia maddalyonları, taraçaları, rüzgârgülleri, Olimpos tanrılarının tapınakları görünümünde garajlarıyla her villa farklıdır.

Bir sonra uğrayacağı yer, geniş bir ön bahçeyle yoldan ayrılmıştı. Evi çevreleyen yeni boyanmış alçak duvarın üstünde Charlotte Cottage yazıyordu. Bahçe kapısının direğine köpeklerin tasmalarını bağlayan Bean, onlara usluca oturmalarını emrettikten sonra bahçeden geçerek kapıya yürüdü. Kırmızı laleler son yapraklarını dökmüş, kurum gibi tohumları ortaya çıkmıştı. Papatyalar ve çuhaçiçekleri açmış, sarısalımlar açmak üzereydi. Salkımın koyu mavi satenimsi çiçekli dalları evin krem rengi hafif parlak cephesini sarmıştı. Evin mavi giriş kapısının iki yanında yivli kolonlar yükseliyordu. Bunların üzerine yerleştirilmiş kaidede mavi fon üzerinde Nash'in bej rengi rölyef tanrı ve tanrıçaları dizilmişti. Alt kattaki pencerelerden biri açıktı ve Bean yaşlarında, belki daha yaşlı bir kadın başını uzattı.

"Saati geldi mi?" dedi. "Daha ancak üç zannediyordum."

Bean her zamanki kibar tavrıyla, "Saat dört on altı Lady Blackburn-Norris" dedi. Görgülü davranmak insana bir şey kaybettirmezdi.

Kadın içeri çekildi ve birkaç saniye sonra kucığında shih tzu'yla kapıda belirdi. Gushi'nin altın renkli kıvrıkcık tüyleri gözlerinin üstüne düşüyor, sahibesinin mavi çerçeveli aynalı camlı bir gözlüğün alınının üstünde tuttuğu çilek rengi saçlarına benziyordu. "O tazi kurt köpeğine ne yapıyor?"

"En iyisi aldırmanın madam" dedi Bean. Bu yaşa kadar öğrenmemişse açıklamak onun üstüne vazife değildi. Shih tzu'yu kadından alarak tasmanın boş bir kayışını hayvanın boynuna takıp, bir yandan da Ruby'nin sataşmalarını engellemeye çalışırken, bir taksi köşeyi döndü ve Charlotte Cottage'ın önünde durdu.

Arabadan inen ve şoförün yanındaki valizlerini alan genç kadın Blackburn-Norris'lerin evine bakacak olan kişi olmalıydı. Kadın Bean'e çok genç görünmüştü. Hoş itiraf etmek gerekirse artık nüfusun büyük çoğunluğu ona genç görünüyor, birinin on sekiz yaşında mı otuzunda mı olduğunu ayırt edemiyordu. Bu kadının -kızın- sanki en ufak bir yelde uçacakmış gibi narin bir görünüşü vardı. İnceydi ve boynunun uzunluğu, teninin beyazlığı ve

saçlarının açık sarısıyla nedense ona bir zambağı anımsatmıştı. Gushi'yi alıp uzun yürüyüşlere çıkaracak bir tipe benzemiyordu, ki bu da iyiydi.

Başıyla selamlayarak iyi günler diledi. Birçokları kızı hoş, hat-ta güzel bulabilirdi, ama ona çekici gelmemişti. Cinsellik konu-sunda bildikleri, özellikle son yıllarda, en iyisi acayip, en kötüsü dehşet verici gelmişti ona. Maurice Clitheroe öldüğünde, ferahla-manın da ötesinde rahat bir nefes almış ve cinsellik düşüncesini kafasından tamamen çıkarmıştı. Genç bayanın valizlerini taşıma-sına yardım etmek fikri geçti aklından ama vazgeçti. Köpekleri tasmalarından tutmuş, elleri doluydu. Üstelik taşıyamayacağı ka-dar ağır valizler getirmeseydi. Hem bahşiş verse bile, sıradan bir kadının vereceği komik miktar olacaktı, yirmi, bilemedin elli.

Bu arada köpekler kayışları germeye, çekmeye başlamışlardı. Gerçek gezintinin başlaması için sabırsızlanıyorlardı. Sokağı ve Dış Çember'i geçti ve Gloucester Kapısı'ndan parka girdi. Hayva-nat bahçesinin güneyindeki geniş yeşillik alanda hayvanların tas-malarını çıkardı ve koşmaları için saldı.

İlerde bir düzine köpeğe egzersiz yaptıran kadın, üç labrador ve bir bokserle top oynuyordu. Bean'e göre kadın olsa olsa kö-peklere dadılık ediyordu. Ters ters baktı, ama kadın fark edeme-yecek kadar uzaktaydı.

"Brezilya'dan başlıyoruz" dedi Lady Blackburn-Norris, "sonra Meksika ve Kosta Rika. Kaliforniya ve sonra büyük millî parkları görmek için Utah, sonbahar renklerini görmek için New England. Eylül başında döneceğiz, değil mi sevgilim?" Kocası, ince uzun bacakları, eğik omuzları ve karıncayıyeni andıran hortum gibi burnuyla, Mary'nin kapıda gördüğü Rus kurduna benziyordu.

"Bu kadar gezmekten ölmezsek" dedi. "Bizi böyle bir gezi için fazlasıyla tarihten kalma buluyor olmalısınız Miss Jago. Ve haklı-sınız da. Ben seksen iki yaşındayım karım yetmiş dokuz."

"Büyükanнем daha yaşlı ve hâlâ çok seyahat ediyor" dedi Mary.

"Sevgili Frederica! Keşke o da bizimle geliyor olsaydı! Ama hâ-lâ İsveç'te ve sanırım önümüzdeki ay Tratten'larla Girit'e gitmeyi epey önceden kararlaştırmışlar. Sizi bize getirdiği için ona ne ka-dar müteşekkiriz anlatamam Miss Jago. Evde güvenilir biri olma-dan bu kadar uzun süre gidemezdik, değil mi sevgilim?"

Sir Stewart Blackburn-Norris o kuru ve kontrollü sesiyle ger-çekten de gidemeyeceklerini söyledi. Son haftalarda sık sık karı-sının en iyi arkadaşı Frederica Jago'ya karşı, bu uzun geziyi müm-

kün hale getirdiği için canice düşünceler besleyerek oyalanmıştı. Polisi uyarmak mümkündü ve evde köpek vardı –tabîi Gushi'ye köpek denebilirse– ama hiçbir şey *evde birinin bulunmasının* yerini tutamazdı. *Evde biri bulunmasaydı*, karısı bile gitmeden önce bir kez daha düşünürdü. Tabîi ki o gitmek istemiyordu. Yakın dostları için bu bir sır değildi. Her sabah Brook Sokağı'ndaki kulübeye kadar yürümeyi ve öğle yemeğini orada yemeyi; her öğleden sonra bir taksiyle Park Meydanı'na geri dönüp, Crown arazilerinin yöneticisi olan arkadaşıyla Dadılar Geçidi'nin yanındaki tapınağa benzeyen binadaki ofisinde sohbet etmeyi; haftada üç gün Odette'te, üç gün Odin'de, pazarları da Mümtaz'da akşam yemeği yemeyi tercih ederdi.

“Olamazdı” dedi yüksek sesle ama Frederica'nın torunu şaşır-mış bir halde yüzüne bakınca hiçbir açıklamada bulunmadı.

Ona ısıtmayı nasıl çalıştıracakını gösterdi, karısı da videoyu. Önemli telefon numaralarının ve gerekli servislerin listesini verdiler. Gushi'yi kesinlikle sabah sekiz ile dokuz arasında ve öğleden sonra dördü çeyrek geçeden beşi çeyrek geçeye kadar gezdirmeye çıkarmamasını tembih ettiler. Bunu Bean yapacaktı. Ancak onun dışındaki saatlerde isterse ve köpek isterse dolaştırabilirdi.

“Yapabileceğimi sanmıyorum” dedi Mary, “gün boyunca işte olacağım.”

“Sahi çalışıyorsun, değil mi?” dedi Sir Stewart, sanki bu garip davranış biçimine ancak bin kadında bir rastlanırmış, ya da sanki bu çok nadir rastlanan kişisel bir özellikmiş gibi. “Baker Sokağı'ndaki Sherlock Holmes'un yerindeydi, değil mi?”

Mary güldü. “Hayır hayır Sherlock Holmes değil. İrene Adler. Charles Lane'deki İrene Adler Müzesi'nde çalışıyorum. İsmim bir çağrışım yapacağını sanmıştı, ama anlaşılan bir şey ifade etmemişti. “St. John Korusu'nda. Buradan işe yürüyerek gidebilirim.”

Sir Stewart *Coğrafyacının Londra Rehberi*'nde yeri bulmakta ısrar etti. Belki de yürünemeyecek kadar, özellikle Mary gibi narin birinin yürüyemeyeceği kadar uzak olup olmadığını hesaplamaya çalışıyordu. O arada Bean köpekle geri döndü. Tanıştırma faslı yapıldı.

“O zaman sabah sekiz çeyrekte görüşürüz küçükhanım” dedi Bean.

Şimdiye kadar kimse ona küçükhanım dememişti. Kendini bir Victoria dönemi romanındaki evin genç kızı gibi hissetti. Mary tarafından okşanan ve tatlı bir sesle karşılanan Gushi kendini onun

kollarına attı. Bir demet krizantem gibi kollarına yatıp Mary'yi yalamaya başladı.

“İn aşağı lanet olası köpek” dedi Sir Stewart.

“Neden Gushi?” diye sordu Mary. “Yani bu ad nereden geliyor?”

“Gushi Han on yedinci yüzyılda Tibet hükümdarıymış, öyle değil mi sevgilim?”

“Allah bilir” dedi Sir Stewart, “İlk sahibi bu adı takmış. Bana kalsaydı ona Sam derdim.”

Blackburn-Norris'ler valiz toplamayı tamamlarken Mary de evi dolaştı. Hoş bir evdi. Parkı çevreleyen binlerce ev ve daireden pek farklı olmamakla birlikte, rahat ve zarif bir şekilde döşenmişti. Saten, kadife, Wilton, Çin porselenleri, Georgian tarzda gümüşler, tavus kuşu tüyleri, şezlonglar, sehpalara, Hope sandalyeleri ve belki de bir Duncan Phyfe. Tüm bunları biliyordu ve onu şaşırtacak ve sevindirecek, farklı bir şey görebilmenin özlemini çekiyordu. Bir gün mutlaka döşeyebileceği kendine ait bir evi olacaktı.

Güvenliği sağlamak için pencerelere panjurlar takılmıştı. Manzarayı kapatan dantel perdeler yoktu. Pergolalı, süs havuzu olan bahçeye ve ardındaki araziye ikiye ayıran yeşillik baktı.

Bu mevsimde ağaçlar ve çalılar yeşermiş, çiçekli sarmaşıklar bütün duvarları kaplamış, her türlü tuğla duvar yapraklarla örtülmüştü. Öyle ki çevrede kirlere rastlanmayacak hiçbir şey görünmüyordu. Eğer ötelere bir yerlerde gökdelenler ve kuleler varsa da, taze yeşil, yeşim rengi ve altın yeşili giyinmiş ağaçlar bunları saklıyordu. Mavi gökyüzünde uçakların bıraktığı beyaz izler bulut olabiliirdi.

Bahçede beyaz leylağın sivri uçlu salkımları, sarı çançiçeği ile kartopu arasından uzanıyordu. Çiçeklerin güzelliği nedense apansız bastıran yalnızlık duygusunu daha da artırdı. Tek başına yaşamayalı epey zaman olmuştu ve yarım saat içinde bir hayli yalnız kalacaktı. Tabii Gushi vardı ama, Mary hayvanların dostluğunu insanlarla aynı tutanlardan değildi. Köpeğin başını okşarken bunun birazcık döneke bir fikir olduğunu düşündü.

Taksi erken geldi. Şoföre kapıyı Mary açtı. Blackburn-Norris'ler hâlâ üst kattaydılar. Sesleri duyan Sir Stewart sürücüye yurkayı gelip valizleri taşımaya yardım etmesi için seslendi. Bunu beş dakikalık bir karmaşa izledi. Sürücü sırtının ağırdığını ileri sürerek söyleniyor, Lady Blackburn-Norris telaşla oraya buraya koşturuyor ve ansızın Mary'yi öperek vedalaşıyor, Sir Stewart pencere kilitlerinin nasıl çalıştığını göstermek için nedense bu son dakikayı seçiyordu.

Gittiler. Köpek uyumuştı. Taksi gözden kaybolduktan epey sonrasında kadar Mary pencerede dikildi ve dışarıyı seyretti. Ortalık çok sessizdi, kırlar kadar sakindi. Dikkatle dinlese bile Londra'nın uğultusu hiç duyulmuyordu. Aklına Alistair geldi ve bir zamanlar sevdiği ve hayran olduğu bir kişiden korkmanın ne anlamı geldiğini düşündü. Büyük olasılıkla bu akşam telefon edecekti. Telefonu açmasam, ama ya arayan Blackburn-Norris'lerin bir arkadaşıysa ne olur, diye düşündü.

Alistair'le konuşmak düşüncesi ansızın çok korkunç gelmişti. Belki yürüyüşe çıkabilirdi ya da sinemaya gidebilirdi. Baker Sokağı'nda bir sinema vardı, Camden Town'da da iki tane. Daha yeni gelmişken evi ve köpeği yalnız bırakmak sorumsuzluk olmaz mıydı? Üst kata çıkıp valizlerini açmaya başladı.

Yatak odası bahçeye bakıyordu. İlerde Doğu Park Village bahçeleri ve Mornington Crescent görünüyordu. Sarı-kırmızı çizgili bir balon Euston İstasyonu'nun tepesinde uçuyordu. Birinci valizi boşalttı ve eşyalarını pençe biçiminde ayakları olan maun gardıroba astı. İkinci valizin üstündeki eşyaları çekmecelere yerleştirdi. Pantolon takımını kaldırdığında Jokkmokk'tan gelen kartı ve Harvest Vakfı'nın mektubunu gördü.

Mary yatağa oturdu ve açmadan önce elindeki zarfa birkaç dakika baktı. Hem bilmek istiyor hem de bilmekten korkuyordu. Hep böyle tereddüt eder, kendini güçlendirmeye, hazırlamaya çalışırdı. İnsan hazır olabilir miydi? Her ne kadar bekliyor olsa da, en kötüsü olursa, korktuğu şey gerçekleşirse bu bir şok olmayacak mıydı?

Alistair sadece "Oliver" olarak bildiği adamın ölmüş olmasını dilemişti. Bunu gerçekten diliyor olamazdı –evet saçmalıyordu, bu bağışla ilgili her konuda mantıksızca davranıyordu – ama "Oliver" ölmüş olabilir. Mektup ona bunu haber veriyordu belki de.

En son ne zaman haber almıştı? Düşündü. Noel'den önce, ekim ya da kasımda, altı aydan fazla olmuştu. Ama öyle olması gerekiyordu. Vakıftan, ilk üç aydan sonra, altıncı, dokuzuncu, on ikinci ve on sekizinci aylarda bilgi vermelerini istemişti. İlik alındığından bu yana on sekiz aydan fazla zaman geçmiş olmalıydı.

Ölmüş olabilir. Başarı oranı yüzde yirmi ile elli arasındaydı. Aslında, ölmüş olması daha büyük bir olasılıktı. Hazırlıklı olarak, ya da elinden geldiğince hazırlıklı olarak zarfı yırttı.

Mektup Harvest Vakfı'nın bağış yapanlarla ilgilenen memurundan geliyordu. Ona "on sekiz aydan sonra, eğer her şey yolunda gitmişse, gizliliğin kaldırılması" talimatını verdiğini hatırlatıyor-

lardı. Dolayısıyla, izniyle adı ve adresi “Oliver”a iletilecekti, “Oliver”inki de ona. Ya da “Oliver”ın adresi ona ulaştığında, kendisi doğrudan ilişki kurabilirdi. Bir buluşma ayarlamadan önce iki tarafın yazışmasının daha doğru olacağı öneriliyordu. Vakfın memuru herhangi bir konuda ihtiyacı olursa yardım etmekten mutlu olacağını belirtiyordu. “Helen” herhangi bir sorunla karşılaşırsa ona başvurabilirdi. Mektup Deborah Cox diye imzalanmıştı.

Mary mektubu tekrar okudu. İlk akşamını dolduracak bir şey çıkmıştı.

Üçüncü bölüm

Bir zamanlar Bohemya kralının metresi olan, maceraperest ve güzel İrene Adler, Conan Doyle'a göre St. John Korusu'nda, Serpentine Caddesi'ndeki Briony pansiyonunda kalmıştı. Ancak bu gerçek olamaz, çünkü Londra'da adı Serpentine olan tek sokak kuzeybatı sekiz bölgesinde değil batı ikidedir. Dolayısıyla Adler'in adını taşıyan müzenin kurucuları St. John Korusu yakınlarında High Sokağı'ndaki bir evle yetinmek zorunda kalmışlardı.

Müzedede İrene Adler'den kalan hiçbir şey yoktur. Nasıl olabilir ki? Sherlock Holmes'un âşık olduğu ya da en azından hayranlık duyduğu tek kadın sadece tek bir hikâyede geçer. Onu daha yeni tanımışken, Mr. Norton'la evlenmiş ve Holmes'a sadece çok değer verdiği bir fotoğrafından başka hiçbir şey kalmamıştır. Müzedeki eşyalar onun sahip olabileceği türden şeylerdir: on dokuzuncu yüzyılın sonları ile yirminci yüzyılın başlarına ait bir elbise koleksiyonu, Raffaello öncesi dönemden yağlıboya resimler, çeşitli arnuvo parçalar, Blackburn-Norris'lerin evlerinde bulunan tipte mobilyalar, gümüş ve siyah kehribardan, altın taklidi, sarı kuvars ve ayaşı mücevherler, *Sarı Kitap*'ın birkaç eski baskısı, Swinburne, Watts-Dunton, birçok Beardsley çizimi ve *Zuleika Dobson*'un birinci baskısı.

Mary Jago'nun müzeyle tanışması sanat okulunu bırakıp kostüm restorasyonu konusunda kendi işini kurduğu günlerde oldu. Pek kârlı bir iş sayılmazdı, ama o sayede İrene Adler Müzesi'nin işletmecisi Dorothea Borwick'le tanışmış, bir süre sonra da ortaklık teklifi almıştı. Londralılar tarafından pek tanınmayan müze, yabancı turistler, özellikle de Amerikalılar açısından çok başarılı olmuştu. Öyle ki bazen Mary ve Dorothea, kapıya bir ip gerer, yarım saat kadar girişi sınırlandırmak zorunda kalırlardı. Mü-

zenin önünde uzun bir kuyruk oluşması yüreklerini sevinçle doldururdu.

Dorothea pazartesi günleri müzeye hiç gelmezdi, Mary ise cumartesileri. Mary müzeye vardığında saat henüz dokuzu yirmi geçiyordu. Giriş biletlerini kesen ve dükkâna bakan Stacey henüz gelmemişti. Köpek gezdiricisi Gushi'yi getirir getirmez Mary Charlotte Cottage'tan çıkmıştı. Yakınlarda Harvest Vakfı'na yazdığı mektubu atabileceği bir posta kutusu bulabileceğinden kuşkuluydu, ancak hemen Batı Park Village'in Albany Sokağı'na girişinde bir kutu buldu.

Mektubu yazana kadar epeyce düşünmüş, söyleyeceklerinin dikkatlice üstünde durmuştu. Mektubu yazmak akşamın büyük bölümünü almış, sinemaya gitmekten vazgeçmişti. Örneğin, Harvest Vakfı'na yeni adresini vermeli miydi? Geçici olduğuna göre adres vermenin bir anlamı var mıydı? Blackburn-Norris'ler eylülde döneceklerdi ve büyük değişimler geçirip de Alistair'e geri dönmediği takdirde yeni bir yer bulması gerekecekti.

Ancak bu mektubun cevabı da çok önemliydi, çünkü sonunda ona "Oliver"ın gerçek kimliğini açıklayacaklardı. Bir an için mektup yazmak yerine telefon etmeyi düşündü. Ancak telefonda söylerler miydi? Tabii ki hayır –arayan herhangi biri olabilirdi, araştırma yapan bir gazeteci, bir casus. Vakıfta sesini tanıyan kimse yoktu. Demek ki tek çare mektup yazmaktı. Üzerine henüz adres bile yazamadığı boş sayfaya döndü. Artık orada yaşamıyordu ama, Chatsworth Sokağı, Willesden yazsa acaba Alistair vakfın cevabını ona yollar mıydı? Yoksa büyük bir zevkle yırtıp atar mıydı?

En basit çözüm büyükannesinin adresini yazmaktı. Onda evin anahtarı vardı, hem Frederica birkaç gün içinde eve dönmüş olacaktı. Bu mektuptan sonra büyük olasılıkla vakıfla yazışması sona ermiş olacaktı, çünkü durumuyla ilgili bilgi doğrudan "Oliver"dan gelecekti. Sağ üst köşeye Mrs. F. M. Jago eliyle, Lamballe Evi, Belsize Park Bahçeleri, Londra NW3 yazdı. Mektupta "Oliver"ın gerçek adını ve adresini soruyordu.

Böylece olay Alistair'in dışında kalacaktı. Son bir buçuk yıl boyunca, yaptığından ötürü Mary'ye kızgınlığı ve küskünlüğü azalmamış, aksine artmıştı. Garip bir şekilde, hiç görmediği, Mary'nin de görmediği ve tek kabahati akut lösemi hastası olmak olan bu adamdan intikam almak istiyordu. Mary parkın içinden yürüyüp, hayvanat bahçesinin güneyindeki yoldan geçerken hep Alistair'in bu anlaşılmasız davranışını düşündü. Bu olay onu nasıl da mantıksız ve bencil bir adam haline getirmişti.

Harvest Vakfı, bağış verme kararını kesinleştirmeden önce isteklilerin, konuyu aileleriyle görüşmelerini öneriyordu. Alistair ve büyükannesi dışında kimsesi yoktu. Bazı tereddütleri giderildiğinde büyükannesi Mary'nin kararına destek olmuştu, ancak Alistair'den öfke, kuşku ve tepki dışında bir tavır görmemişti.

Ona göre vakfın adı bile insanın tüylerini ürpertmeye yeterdi. Yazdıkları her kelimeden uğursuz bir anlam çıkarmada özel bir yeteneği vardı.

“Hasat,¹ yaptıkları işe bir de hasat diyorlar. Bu bile sana bir şey ifade etmiyor mu? Kemiklerindeki iliği kesip biçip alıyorlar.”

Sonra da, “Bak, çeyrek milyon sterline hayat sigortası yapıyorlar. Bak işte burada öyle diyor. Eğer tehlikeli olmasaydı bunu yaparlarmıydı?”

“Gencim ve sağlıklıyım” demişti. “Eğer uygun olmasaydım beni almazlardı. Narin görünüyorum, ama değilim.”

Bütün bunlar bağış yapmasını istemelerinden önce olmuştu. Daha henüz sadece adını kaydettirmişti. Alistair'in bu mantıksız isteğine boyun eğmek güçsüzlük olacaktı, üstelik yanlış da. Kendisinin mazlum grubuna ait olduğunu biliyordu. Genellikle kadınlarda rastlanan, kavga çıkmasın diye hep taviz veren, gülümseyerek karşısındakinin öfkesini yatıştırmaya çalışan ve tabii ki zorbalığın en kötü haliyle ortaya dökülmesine yol açan, o sessiz sakın, yumuşak insanlardandı. Artık bu rolden kurtulmaya çalışıyordu. Ancak vakıf olası bir alıcı olduğunu ve gelip tıbbî muayeneden geçmesini istediğinde, gene de Alistair'in karşısına dikilip kendini savunamamıştı.

Alistair'e hiçbir şey söylememişti. Öğle tatilinde gidip muayene olmuştu. Tabii ki ona söylemeyi düşünüyordu. Belki araları bozuk olsaydı söyleyebilirdi de. Ancak o günlerde ilişkileri başarılı ve mutlu bir döneme girmişti –neden bozulsun ki? Gene de, ilik nakli yapılmadan önce ona haber vermek niyetindeydi. Biliyordu ki söylemek zorundaydı.

Banka Alistair'i Hong Kong'a gönderdi. Bir hafta seyahatte olacaktı ve ilik nakli de bu hafta içinde gerçekleşecekti. Hastaneden ayrılırken bağış yapanın biri tarafından alınması ve eve götürülmesi isteniyordu. Alistair olmadığına göre, ona Dorothea eşlik edebilirdi. Dorothea sır saklamasını bilirdi, kimseye söylemezdi. Belki Alistair'in hiç haberi olmaması daha iyi olurdu. Mary her ne kadar kendi kendine korkağın biri olduğunu, aptal gibi davrandığını söylemişse de sonunda her zamanki gibi sessiz kalmayı seçmişti.

Parkın içinden geçip, Monkey Kapısı'ndan çıkmıştı. Kanal köp-

rüsünü geçerek Charlbert Sokağı'na yürürken bunları düşünüyordu. Bağışı yapmak için hastaneye gittiği gün hava bugünkü gibi güneşli ve rüzgârlıydı. Ancak ilkbahar değil sonbahardı. Alistair'in iddialarının aksine tek tehlike genel olarak anesteziyle ilgili bir sorun olabilirdi. İki saat kadar baygın kalmış, bu arada bir litre kan ve ilik almışlardı.

Kendine geldiğinde önce heyecanlanmıştı. Olmuştu işte, yapmıştı. Yapabilmişti, kendi sağlığıyla bir başkasının sağlıksızlığını onarmış, doğanın bir hatasını tamir etmişti. Şimdiye kadar pek bir şey yapmamış olsa da, kimseye bir iyiliği dokunmamışsa da, önümüzdeki yıllarda da bir şey yapmayacak olsa da, bu tek eylemiyle varlığını kanıtlamıştı. Bu sözleri hayatta hiç kimseye söylemezdi. Dorothea geldiğinde, işi hafife almış, önemli bir şey olmadığını söylemişti. Ancak yüreğinin derinliklerinde müthiş bir doyum hissetmişti. Başarılı olmasa da, nakil yararsız olsa da, en azından denemişti. Tüm felsefelerin ve dinlerin önerdiğini yapmıştı: komşunu sev ve iyi niyetli ol.

Bu duygusal doruk pek uzun sürmemişti. Kimseye söylememiş olsa da aklından geçirdiği kelimeler şimdi onu utandırıyor. Kısa sürede gündelik hayatına dönmüştü. Dorothea bir taksiyle onu eve getirmiş, yemek hazırlamış, birlikte yemişlerdi. Kendini yormamasını, bir sonraki haftaya kadar müzeye gelmemesini söylemişti. Kendini biraz yorgun hissetmekle birlikte Mary gayet iyiydi. Günde üç öğün yemek yemiş, hafif yürüyüşler yapmış, verdikleri demir haplarını yutmuş ve Alistair'in eve dönmesini beklemişti.

Daha sonraları Mary, bedeninin ilik alınan yerine neden hiç bakmamış olduğunu kendine açıklayamadı. Neresi olduğunu tam olarak biliyordu: kalça kemiğinin oyuğu. Ona herhangi bir yara izi kalmayacağını kesin olarak söylemişlerdi, ama normal olarak düzgün soluk bedeni üzerindeki bu iğne izlerini incelemiş, en azından bakmış olması gerekirdi. Oysa giyinirken ya da banyo yaparken nedense gözlerini hep kaçırmıştı. Kesinlikle pişmanlık değildi ama, kendinden çok başkalarını düşünmenin en ufak bir yara bere olmayan kusursuz bedeninde nasıl bir etki bıraktığını görmek istememiş olabilir miydi?

Alistair görmüştü. Sonbahar güneşinin doldurduğu yatak odasında sevişirlerken, yumuşak altın renkli ışık çıplaklığını, beyazlığını ve o basit kusuru aydınlatmıştı...

İlk gelenler doğrudan dükkâna girmişlerdi. Stacey onlara Lillie Langtry ve Eleanora Duse takvimleri ve kartları, Ada Leverson'un

romanlarının deri ciltli yeni baskıları, resimli yelpazeler, boncuklu çantalar, batık, aplike parçalar ve son derece pahalı Fortuny Knossos taklidi eşarplar satmıştı. Mary şapka odasında çalışmaya başladı. İpek bir şapkanın gölgeliğini onardı, siyah devekuşu tüyleri taktı. Aldous Huxley, Edward dönemi leydilerini “balina iskeleti içinde yengeçler” diye tanımlamıştı. Mary’nin onardığı tüylü şapkaya ise “birinci sınıf Fransız cenazesi” derdi. Odada buna benzer, inci beyazı, gül pembesi, mavi, sarı, siyah, güllerle, kurdelelerle, tüylerle süslü, pasta gibi kocaman yirmiden fazla şapka vardı. Duvarlardan birinde 1909’dan bir karikatür asılıydı: başında şemsiye gibi koca bir şapka olan minicik bir kadın; şapkanın kenarına bir tavşan oturmuş, lahanaya yiyor.

Mary burada ya da korse odasındaiken İrene Adler’in erkeklerle çekici geldiğini –örneğin Sherlock Holmes’a Baker Sokağında “iyi akşamlar” diye fısıldadığında– son derece anlaşılır buluyordu. Balina iskeletindeki yengeç ancak gece yatağında rahat edebilirdi, gün boyunca giydiği S biçimi balinalar, kopçalı korseler, kabuk gibi elbiseler ve araba tekerleği gibi farbalalı şapkalar içinde değil. Duvarlardaki diğer resimlerde merdiven çıkmaya, tramvaya binmeye ya da rüzgârlı günlerde şapkalarını tutmaya çalışan Edward dönemi kadınlarının resimleri vardı.

İlk ziyaretçiler dolaşmaya başlayınca Mary elindeki işi bir kenara bıraktı. Amerikalılar çok soru sorarlardı ve şimdi de ziyaretçilerin çoğunluğu Amerikalıydı. Pazartesileri genelde olduğu gibi sakin ve durgun bir gün beklemişti, ama turist mevsiminin yoğunlaştığını hesaba katmamıştı.

“Yağmur yağdığında bu yerlerde sürünen etekleri nasıl idare ediyorlardı?” diye sordu biri. Pek cevap veremediği sık sorulan sorulardan biriydi bu.

Bir başka soru ise, “Peki ya sıradan kadınlar?”dı. Giderek daha sık sorulur olmuştu. “Yoksullar ne yapıyorlardı? Giyinmelerine yardım edecek hizmetçileri, binecek arabaları olmayanlar nasıl idare ediyorlardı?”

Ve her zaman, “İrene Adler kimdir?”

Çeşitli katalog ve broşürlerden çok, Sherlock Holmes’un *Bohemya’da Bir Skandal* kitabının (Kapakta İrene’nin golf pantolon ve ceketli bir resmi vardı) kopyalarını satıyorlardı. En fazla ilgi çeken yerlerden biri İrene’nin Briony pansiyonundaki özel salonunun benzeriydi. Şöminenin yanındaki o ünlü fotoğrafın saklandığı gizli bölme, ziyaretçilerin görmesi için açık bırakılmıştı. Gustav Klimt gerçek bir kişi, İrene Adler ise hayalî olduğuna göre Klimt

onun resmini yapmış olamazdı, ancak sim işlemeli bir perde önünde, pullar ve inciler içinde İrene'yi gösteren Klimt taklidi yaldızlı çerçeveli bir resim birçok Amerikan evinin duvarını süslüyordu.

Öğle saatlerinde iş bir hayli hareketli olduğundan Mary müzeden çıkamamıştı. Hatta öğleden sonra bir ara yarım saatliğine girişi kısıtlamayı bile düşündü. Saat beşe doğru kalabalık biraz azaldı. Bu arada dükkânda takvim ve Knossos eşarbları kalmamış, Stacey telefonla yeni sipariş vermek zorunda kalmıştı. Mary Charlotte Cottage konusunda meraklandı. Acaba dört çeyrekte Bean eve girip Gushi'yi almış, sonra da geri getirmiş miydi? Çıkışta kapıyı kilitlemiş miydi?

Eve taksikle dönmeyi düşündü, o gün epeyce yürümüştü. Ancak güneş hâlâ pırl pırlı ve rüzgâr dinmişti. Parka girince, Charlotte Cottage, Gushi ve yürüme konusundaki isteksizliği geçiverdi. Willesden'de otururken buralara hiç gelmemiş olması garipti. Müzede çalışmasına rağmen kanalı pek geçmemiş, buralara ayak bile atmamıştı.

Sandalla gezilen göle doğru yürürken, parkta ne büyük açık alanlar olduğunu fark etti. Orta bölümde pek ağaç olmayan geniş yeşil alan Londra'nın kuleleri ve ünlü binalarıyla çevrelenmişti: caminin altın kubbesi ve zarif minaresi, Baker Sokağı'ndaki Abbey National'ın ar deko binası, Postane Kulesi ve ardında hayvanat bahçesi. Gölün daha sığ olan kuzey kıyısı ağaçlıktı. Burada bir sürü su kuşu, yabanördeği, Çin ördekleri ve siyah bir kuğu eklemek parçalarını kapışıyorlardı.

Uzun köprüyü geçti ve adadaki ağaçlardan birine konmuş olan balıkçılı bir süre seyretti. Sola dönüp Cumberland Kapısı'na gidilmesi gerekirdi, ama oraya giden yol yoktu.

Bunun parkın özelliklerinden biri olduğunu anlıyordu. Eşmerkezli olmayan iç içe iki çemberden oluşan tasarımı nedeniyle patikalar genelde insanın tahmin ettiği yerlere çıkmıyordu. Özellikle bu bölgede doğru yönde gittiğini sanırken kendini yeniden hayvanat bahçesinde ya da St. John Korusu'nda bulmak mümkündü. *Alice Harikalar Ülkesinde*'nin aynasına benziyordu, Alice'in aynadan bahçeye giden yolun aslında oraya gitmediğini fark ettiği ve aynadan geçip odaya geri dönmeye korktuğu bölüme. Ne olursa olsun eski odaya, eski yaşama dönmeyeceğim, diye düşündü Mary. Bu arada İç Çember'e, Açık hava Tiyatrosu'nun bulunduğu yere gelmişti.

Buradan altın köprüleri geçip, Chester Yolu'ndan Büyük Gezi'ye varmak kolaydı. Yeni çeşmelerin kenarlarındaki taş kupa ve

Roma vazolarından çiçekler sarkmıştı. Büyük Gezi'nin iki yanındaki düzgün dikdörtgen çiçek tarhlarında çuhaçiçekleri, papatyalar ve sarı fulyalar açmıştı. Park Meydanı'ndan Chester Yolu'na kadarki çiçek tarhlı bölgede ve orayı geçtikten sonraki daha yabani görünümlü ağaçlık kısımda yol boyunca karşılıklı sıralar diziliyordu. Hepsinde oturan iki ya da üç kişi vardı. Ancak Büyük Gezi'yi sokağın kestiği noktadaki sırada bir adam tek başına oturuyordu.

Onun gibi adamlar her zaman tek başlarına oturlardı ya da kendileri gibi biriyle birlikte. Hiç kimse onlarla aynı sırayı paylaşmak istemezdi. Batıdan yaklaşmakta olan Mary, pek çok kez yaptığı gibi adamı tanımlayacak doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. Evsiz? Serseri? Sokak adamı? Dilenci değildi, dilenmiyordu. Sefil değildi, onlar büyükannesinin zamanında kalmıştı. Belki de uygun kelime yoktu, belki olmamalıydı da.

Adam kitap okuyordu. Bu onu diğerlerinden ayırıyor, farklı kılıyordu. Dikkatini okuduğuna vermiş, çevresindeki her şeyden ve herkesten habersiz görünüyordu. Eşyalarının bulunduğu küçük el arabasını sıranın kenarına dayamıştı. Boynuna bağlı bez parçasından ayaklarındaki botlara kadar üstündeki her şey iyice eski kot, bumburuşuk yünlü ve yırtık pırtık polyesterden ibaretti. Koyu renk kapitone bir yelek giymişti. Saçları koyu renkti, yüzünün büyük bir bölümünü kaplayan gür sakalı ise çelik grisiydi. Mary adamı daha önce bir yerlerde görmüş olduğunu hatırladı, ama nerede olduğunu çıkaramadı. Hatırlamasına neden olan adamın elleriydi. Uzun, ince parmaklı güzel elleri vardı. Güneşten yanmıştı, ama derisi düzgündü ve sol elinde altın bir alyans vardı.

Mary geçerken başını kaldırdı ve kısacık bir an göz göze geldiler. Adamın gözleri koyu ve canlı bir deniz mavisiydi. Gözlerini anında indirdi ve son derece özenli bir hareketle okuduğu kitabın sayfasını çevirdi. Mary ginkgo ağaçlarının, Çin söğütlerinin bulunduğu patikadan Cumberland Kapısı'na doğru yürürken, adamı daha önce nerede görmüş olabileceğini düşünüyordu: Baker Sokağı'nda mı? Madame Tussaud Müzesi'nin önünde mi? Ama oraya pek gitmezdi. Acaba para mı istemişti? *Big Issue* dergisini mi satıyordu?

Anahtarın kilitte çıkardığı sesi duyan Gushi üç kere havladı. Mary adıyla seslenince koşarak geldi. Gezintiden yorulmuşa hiç benzemiyordu. Mary çömelince kollarına atladı, bir krizanteme benzeyen kafasını boynuna ve omzuna gömerek yerleşti.

Mary Jago Roman Ashton'ı daha önce nerede gördüğünü çıkarılamamıştı, ama Roman onu hemen hatırlamıştı. Charles Lane'deki

müzeye her zamankinden iki saat erken gelip onu kapı eşiğinde uyurken yakalayan genç kadındı. Yerin adı İrene Adler'di. Küçük ön bahçesinde, kapıdan sokağa kadar uzanan üstü cam kaplı bir sundurma vardı. Birkaç gece bu kuru ve korunaklı yerde uyumuştı, ama kız onu orada bulduktan sonra bir daha hiç gitmemişti.

Adamın üzerinden atlamak istemeyerek, "Özür dilerim" demişti. Belki korkmuştu da. Pek çok kişi ondan, onun gibilerden korkarlardı. "Sizi uyandırdım. Burada birinin uyuduğunu bilmiyordum."

Kendi gibiler dışında kimseyle konuşmamayı ilke edinmişti. İnsanlarla konuşması için neden yoktu. Dilenmesi gerekmiyordu ve asla dilenmemişti, dolayısıyla ona bir şey söylerlerse başını sallamakla, omuz silkmekle ya da duymazdan gelmekle yetiniyordu. Ama bu sarışın, narin görünümlü ince kız daha fazlasını hak ediyordu. Onunla evi barkı olan saygıdeğer bir kişiymiş gibi kibarca konuşmuştu. Ayağa fırladı, hızlı ve becerikli hareketlerle yatağını topladı ve kenara çekilerek ona yol verdi.

"Özür dilerim" dedi, "gidiyorum."

Söylediklerini bir mırıldanma ya da homurdanma gibi algılamış olmalıydı. Son bir yıldır, sokakta uyuyanlar dışında ilk kez biriyle konuştuğunu bilemezdi. Evini kapatıp, kendini sokaklara vurduğundan beri ağzından çıkan ilk cümleydi. Ve şimdi onu tekrar görmüştü. Bir an için bir şey söyleyeceğini sanmış ve ne cevap vereceğini düşünmüştü. Bir zamanlar olduğu gibi hoş, kibar, uysal bir adam mı olmalıydı, yoksa şimdiki ters, soğuk ve suratsız kişi mi? Ama konuşmamıştı, onu tanıyamamıştı. Daha iyi olmuştu. Sıradan insanlarla konuşmak ona göre değildi; ayrı dili konuşuyorlardı.

Bir süre daha *Ölü Canlar*'ı okumaya devam etti, daha doğrusu okumaya çalıştı, ama Çiçekov'un yaptıkları artık ilgisini çekmiyordu. Dikkati dağılmıştı. Yaşam dolu uzun adımlarla yürüyen solgun sarışın kızın görünümünden çok, onun yol açtığı eski günlerle ilgili duygu ve düşünceler neden olmuştu buna.

Kitabı el arabasına koydu. Dört tekerlekli, kürek sapı gibi tutacak yeri olan tahta bir arabaydı bu. Arabayı iterek yavaş adımlarla batıya doğru giden patikalardan birinde yürümeye başladı. Genelde olduğu gibi, nereye gittiği konusunda pek fikri yoktu. İçinde bulunduğu durumun yararlarından biri tam bir özgürlük içinde olmasıydı.

İlk bir öğleden sonraydı. Uzun nemli kış günlerinden, soğuk geçen bahardan ve son haftaların rüzgârlı havasından sonra bu güzel gün hoşuna gitmişti. Eğer mutlu olmak artık ondan esirgeniyorsa, yalnızca başkalarının hakkıysa, o da böyle keyifler duyabilirdi.

Hatta bütün bunlardan, başlarının üstünde bir çatı olan ve yataklarında uyuyanlardan çok daha yoğun ve derin bir şekilde keyif alabilirdi. Yüzünde güneşi hissetmekten, havanın yumuşak ılıkliğinden derin bir minnettarlık duydu. Neredeyse gülümseyecekti.

İlke edindiği bir başka şey ise, öğleden sonraları ya da akşamüzeri, o gece nerede uyuyacağı konusunda plan yapmamaktı. Bunu yapmak kendi özgürlüğünü kısıtlamak olurdu ki, ona kalan tek şey özgürlüktü. Başka her şey elinden alınmıştı ya da kendisi terk etmişti. O gece nerede kalacağını ancak hava karardıktan, arabalar çekildikten, pub'lar kapandıktan sonra, sokaklar onun gibilere kaldığında düşünürdü.

York Köprüsü'nü geçerek, gölün güney kıyısındaki parkın kamulaştırılmış bölümüne geldi. Buradaki sıralarda genellikle arkadaşları olurdu –yeşil naylon torbadaki bohçalarıyla Effie; sırtında bir naylon torba ve beline bağlanmış iki paltodan başka eşyası olmayan Dill ve köpeği– ancak bugün hiç kimse yoktu. Dill bu şekilde yaşayabiliyordu, çünkü genellikle Marylebone Yolu'ndaki sığınma evinde ya da Edgeware Yolu'ndakinde yatabiliyordu. Sahte ya da taklit olma düşüncesinin verdiği suçluluk duygusuyla Roman hiçbir zaman buralarda kalmaya cesaret edememişti. Aralarında başka kimin kendine ait bir evi olmuştu; evini satmış ve parasını bankaya yatırmıştı?

Roman günün büyük bir bölümünü geçmişi yaşayarak geçiriyordu. Bunu kasıtlı olarak yapıyor, eski mutlu günlerine amaçlı bir yolculuğa çıkıyor, o günleri tekrar yaşıyordu. Bu rüya âlemi bazen saatler sürer, bu arada parkı bir ağ gibi saran sokaklarda yürürdü. Geçmişten belli bir olay seçer ve ona tekrar daldı. Çocuklarından birinin doğumu olabilirdi bu ya da Sally'ye söyledikleri, onun ona söyledikleri, hatta bazen daha eskilere gider üniversitede Sally'yle tanışmalarını hatırlardı.

Eskiden bunu yapmayı beceremiyordu, yapmaya korkuyor, hatta korkunun da ötesinde bir dehşete kapılıyordu. Narin sarışın kızı görünce, bu anımsama sürecine onunla ilk karşılaştıkları dönemde başlamış olduğu aklına geldi. Yatağını arabasına koyup oradan ayrılırken, sıradan bir insanla, terk ettiği dünyaya ait bir kişiyle konuşmanın, onun için bir işaret olduğunu düşünmüş ve inkâr etme dönemine bir nokta koymaya karar vermişti. Her şeyi tamamen değiştirmek, durumları tam olarak altüst etmek, geçmişi tümüyle terk etmek –tüm bunlar amacına ulaşmıştı. Şimdi harekete geçme, acılara dalış yapma zamanı gelmişti. Yaranın kabuğunu koparıp atabilir, alttaki acıyan deriyi deşebilirdi. Kaybedecek bir

şeyi yoktu. Yapılması gerekiyordu ve artık zamanı gelmişti.

Gözlerini alyansına dikmiş, bir çeşit meditasyonla başlamıştı. Bir zamanlar var olup da artık kaybolan şeylerin simgesiydi yüzük. O zamandan beri, kendine seçtiği bu dünyada, bu gerçekdişi ve tüm gerçekliklerden daha gerçek dünyada, güzel geçmişinin her gününü, her bölümünü, her parçasını tekrar yaşamıştı. Bu, acıyı dindirmiyordu, hem de hiç. Ama başka bir şey olmuştu. İnsan olmanın ne anlama geldiğinin daha önce hiç olmadığı kadar bilincindeydi. Sanki o mutlu ve neşeli günlerinde bunun hiç farkına varmamıştı. Ve insanı isyan ettiren ve tüketen o kendine acıma duygusu tamamen geçmişti. Yersiz yurtsuz bir adam olmuştu; belki de varoluşçuların insanın olması gerektiğini söyledikleri gibi –özgür, acı çeken ve kendi kaderini denetimi altında tutan.

Bu kez geçmişe yolculuk yeri olarak Sally ve Elizabeth'le Girit'te geçirdikleri bir tatili seçti. On yıl önceydi, hemen hemen tam tamına on yıl. Elizabeth dört beş yaşlarındaydı. Yaban çiçekleri adayı kapladığı ve güneş ılık fakat henüz çok sıcak olmadığı için mayıs ayını seçmişlerdi. O tatilden en çok aklında kalan, denizin rengi, Elizabeth'in gözlerinin mavisi, tatlı bir rehavet, Sally'yle sevimlileriydi. Balaylarından beri olmadıkları şekilde, yedi yıl öncesinin coşkulu âşıklarına dönmüşlerdi ve Sally o on beş gün içinde Daniel'e hamile kalmıştı. Roman yataklarını, sabah üstlerinden örtüler atılmış çıplak uyanışını, yanında Sally'nin çıplak bedenini nefesini kesen bir acıyla anımsadı. Sabah güneşinin keşfettiği tanrılar gibiydiler.

Clarence Kapısı'ndan parktan dışarı çıktığında o günlere ait pek çok şeyi toparlamış olduğunu fark etti; birbirlerine söyledikleri şeyler, hatta Sally'nin gözlerindeki ifade, sakinlik ve bazen de tutku. Kumsalda kıızıyla yürüdüklerini hatırladı. Minicik ayakları kumun sıcaklığından yanmış, onu kucağında taşımıştı. "Baba baba" demişti ayağının tekini kaldırarak, "ruhum yanıyor!" Ya da öyle dediğini sanmış ve Sally'yle gülmüşlerdi. O zamanlar ruhların yanıp tutuşması, cehennem azabı hakkında ne biliyordu ki?

Gloucester Meydanı'nı geçerek, Marylebone İstasyonu'nun arkasındaki eski sokaklara doğru yürüdü. Buraları Nash'in görkemli teraslarıyla tam bir zıtlık içindeydi. Basamaklardan inerek Boston ve Blandford meydanlarını geçti ve Harewood Caddesi'ne geldi. Köşedeki dükkânı görünce akşam için yiyecek bir şeyler alması gerektiğini anımsadı. Bir ara alabilirdi, nasılsa bu sokaklarda dükkânlar hep açıktı. Lisson Grove'dan güneye döndü. Elizabeth'in yüzü, tüm masumluluğu ve sevinciyle gözlerinin önündeydi,

ve bazen olduğu gibi gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü.

Başkaları hiç fark etmediler. Kendilerinden farklı olduğunu düşünüyorlardı, deli, keş, sarhoş, kontrolsüz, çılgın. Tüm bunlardan ötürü o neyse oydu. Yalnızca kapalı bir dükkânın kapısına yaslanmış duran Firavun, ona dostça bakmış ve şişesini uzatarak, “Al arkadaş, çek bir yudum” demişti.

Roman başkalarının şişelerinden içerse bir şeyler kapabileceği düşüncesini bırakalı çok olmuştu, ama canı içki içmek istemiyordu. Gene de bir yudum içti. Dill ve Effie’den öğrendiği gibi ağzını koluna sildi. Taş basamağa oturup Firavun’a baktı. Adamın yüzünde bir değişiklik, bir düzelme belirtisi görme umudunu yitirmiyordu. Deliliğin biraz daha az belli olduğunu, kayıp giden akıl sağlığının duraladığını, kan çanağı gibi gözlerinde bir ışık, kaskatı dudaklarında bir gevşeme, birazcık insanlık kaldığını görmek istiyordu. Ama hiçbir değişiklik yoktu. Firavun’un gözyaşları içindeki bir adama bir yudum içki ikram etmesi pek sık rastlanan bir şey değildi. Bu insanlık belirtisi de yakında sona erecekti. Yere çömelerek kasvetli yüzünü Roman’a yaklaştırdı. Koyu mavi bir boyayla tutam tutam boyadığı sakalı Roman’ın sakalına değiyordu.

“Bana verebileceğin bir anahtar var mı?” dedi.

Roman olumsuz anlamda başını salladı. Firavun’a yakından bakan biri –kimse ona pek yakından bakmazdı– her tarafından sarkan yüzlerce anahtar olduğunu görürdü. Kemer gibi beline bağladığı ipe anahtarlar dizilmiş, giysilerinin her tarafına çengel-i iğnelerle tutturulmuştu. Pirinç, çelik, krom anahtarlar, Yale’ler, Banham’lar, ön kapı anahtarları, arka kapı anahtarları, bavul anahtarları, asma kilit anahtarları. Giysilerindeki garip çıkıntılara bakılırsa cepleri de anahtar dolu olmalıydı. Yürürken şangır şungur sesler çıkarırdı. Oraya buraya girer çıkar, içinden gelen sesleri dinleyerek mükemmel anahtarın peşinde dolaşırdı.

Anahtarlar nerden gelmişti? Kimindiler? Firavun hiçbir zaman söylemedi, Roman da sormadı.

“Krallığın anahtarları” dedi Firavun.

Siyah gözleri fıldır fıldırdı. Çevresine baktığında irkilir gibi garip hareketler yapıyordu. Seslerden birinin ona söylediğine göre, İsa Peter’e, “Sana cennet krallığının anahtarlarını veriyorum” dediğinde ona gerçekten bir deste anahtar vermişti. Bu anahtarlar kayıptı, iki bin yıldır kayıptılar, ama Firavun’un görevi onları bulmaktır. Anahtarların nasıl görüldüğü konusunda sürekli kuramlar geliştirirdi.

“Altından yapılmış olmaları değil mi?” En saf altından? Cen-

netin kapılarını ancak altın açabilir.”

Firavun buralarda sokaklarda olmamalıydı. Bugünlerde artık varlığına rastlanmayan, rahat, temiz ve uygar bir yerde olmalı, bakılmalı, varlığının trajedisini iyi anlayan deneyimli doktorlar tarafından tedavi edilmeliydi. Otistik miydi, şizofrenik mi, yoksa zekâ özürlü müydü, Roman'ın hiçbir fikri yoktu. “Deli” kelimesini tüm bunlara tercih ediyordu, çünkü biliyordu ki kendisi de deliydi ve delilik yaptıklarını gerçekleştirmesinin, dışarıda olmasının ön koşuluysa.

Firavun'un omzuna vurarak ayağa kalktı. Dokunmasıyla mavi sakallı adam irkilmiş, sopayla dürtüklenen vahşi bir kedi gibi büzülmüştü. Roman Marylebone Yolu'ndan Gloucester Meydanı'na doğru yürüyüşünü sürdürdü. Düşündü ki, eskiden olsa Firavun'un onunla konuşmasından fena halde korkardı. Korktuğunu kabul etmek istemez, duymazdan gelirdi. Böyle bir yaratıkla konuşmayı hayal bile edemezdi. Oysa şimdi kendisi de öyle bir yaratık olmuştu, ya da ona yakın.

Crawford Sokağı'na döndüğünde, kırmızı-beyaz boyalı bir yiyecek dağıtım kamyonetinin geçmesini bekledi. Ekspres Tikka ve Pizza'ya telefon edip “piliç masala” ısmarlasa ve Chester Yolu'ndan Büyük Gezi'ye doğru soldaki üçüncü sıraya getirmelerini söylese ne derlerdi? Herhalde sandviç satan bir büfeden peynir ve turşu alırken karşılaştığı bakışın sözel bir benzeriyle karşılaşırdı.

Kuşkuyla bakıyorlardı, ama servis yapıyorlardı. Roman, bunun aksanından kaynaklandığının farkındaydı. Yanıldıklarını düşünüyorlardı; belki bir serseri değil eksantrik biriydi, belki banyo yapmayı unutan dalgın bir profesördü. Aksanını değiştirmeyi becerbilse yapacaktı. Ama denemeleri daha çok komik parodilere benzemişti. Yarın bir genel tuvalette yıkansa iyi olacaktı. Dışarıda yaşayanların karşılaştıkları en büyük sorunlardan biri temiz kalabilmek ya da en azından çok pislenmekten sakınabilmektir. İçerdekiler bunu hiç hesaba katmazlardı.

Old Quebec Sokağı'na döndüğünde, oturup yemeğini yiyebileceği bir yer arandı. Çevreci yayınevi Talisman'ın pencerelerinin altına gelmişti. Saat takmıyordu ama, ışığın durumundan, trafikten ve insanların hareketinden yedi olduğunu tahmin etti. Demek ki yayınevinde çalışanlar bir saat önce evlerine gitmişlerdi. Kapıda Talisman'ın bir lir ve yapraktan oluşan logosu ve yayın yönetmeni Tom Outram'ın adı vardı. Bir zamanlar kendi adı da oradaydı, ama eski yaşamı gibi, o zamandan beri köprülerin altından çok sular akmıştı.

Dördüncü bölüm

Alistair'den başka kimse sabahın bu erken saatinde aramazdı. Sabah dokuzdan önce ancak acil bir durum olursa telefon açılırdı.

Bean gelmiş ve Gushi'yi almıştı. Saat sekiz buçuktu. Mary arayanın kim olduğunu tahmin etti ve açmadan önce tereddüt etti. Ancak düşünmesi gereken bir büyükannesi vardı. Büyükannesi güçlü ve sağlıklıydı, ama çok yaşlıydı.

“Nasıl, yerleşebildin mi?”

Daha önce onunla hiç bu tonda konuşmamıştı. Sanki yaşlıca bir babanın kaygılı ama aynı zamanda yakınan ve incinmiş sesi idi. Mary canlı ve neşeli bir sesle cevap vermeye çalıştı.

“Evet” dedi, “iyiyim. Burası çok hoş. Bol bol yürüyorum.”

Der demez de hata ettiğini fark etti, çünkü Alistair hemen abartmaması, fazla yorulmaması gerektiğini söyleyerek karşı çıktı. O güçlü bir insan değildi, narin biriydi. Tam olarak kelimelere dökmeden, sorumsuzca ve düşüncesizce davranarak sağlığını tehlikeye attığını ima etmeyi başardı.

“Seni ne zaman gelip görebileceğim?”

“Alistair” dedi “biz ayrıldık, hatırlıyorsun, değil mi?”

“*Deneme* ayrılığı.”

Bir kez daha denedi. “Seni terk ettim. Ayrıldık. Bunu tartıştık ve kararlaştırdık. Benim buraya taşınmam bizim ayrılmamızın kanıtı.”

“Aman, bırak bunları” dedi, “o lafın gelişi. Bütün bunlara inandığım için kabahat bende. Ayrılık aşkı körükler, nedeni bu, değil mi?”

Onunkini mi, yoksa kendininkini mi? Bunu sormaya bile gerek yoktu. Ayrı olmanın Mary'nin ona karşı olan sevgisini artıracığını söylemek istiyordu. Sevgi –bu ılımlı kelime. Ona karşı sevgisi bile pek kalmamıştı. Onun gibi duyarlı, başkalarını mutlu etmeye

alışan –pasif ve yağcı diyeceğime yumuşatıyorum diye düşündü– bir insanın aşkını böyle zorbaca yaklaşımlarla kazanmaya uğraşmak anlaşılır gibi değildi. şimdi de zorbalık ediyordu.

“Benden bu kadar kolay kurtulamazsın Mary. Bir kadının kaprisleri yüzünden iki kişinin hayatını mahvetmesine izin verecek bir adam değilim ben. İkimiz için de en iyisinin ne olduğunu bilirim. Bunu daha önce kanıtlamadım mı?”

Mary bu görüşü rtebilirdi, ama ardından gelecek fırtınadan çekindi. Onu terk etmişti. Büyük bir adım atmıştı; onunla savaşması gerekmiyordu. Acelesi olduğunu, çıkması gerektiğini söyledi.

“Peki. Bu ses tonunu bilirim. Somurtmaya karar verdin mi senden tek kelime çıkmaz. Yakında geçer. Çok yakında geleceğim.”

Sanki onu davet etmişti...

“Hayır” demeyi başardı. “Lütfen gelme.” Bir şeyi reddetme çabası onu hep yorardı.

“Bir akşam uğrarım” dedi duymazdan gelerek. “Seni bir yere çıkarırım.”

Mary mutfağa giderek kendine bir kahve daha doldurdu. Ondan uzaklaşmak sandığından g olacaktı. İrade gücü gerekecekti ve bunu öğrendiğini umuyordu, ama ya bir kadının hiçbir zaman sahip olamayacağı g? Hiçbir zaman fiziksel olarak onunla başa çıkabilecek duruma gelemezdi. Bazı tetiklemelerle ortaya çıkan izler gibi yüzü sızlamaya başladı. Kalasında iğne izlerini gördüğünde onu tokatlamıştı. Mary aynaya baktı ve sağ yanağının daha çok kızarmış olduğunu fark etti. Alistair solaktı.

Sevişiyorlardı. Ondan biraz uzaklaşmış, sağ elinin parmaklarıyla iğne izlerine dokunmuştu.

“Bu da ne?” demişti. Sesinden ne olduğunu anladığı belli oluyordu. “Akrep mi soktu? Zehirli sarmaşık mı? Dikenli tel mi battı?”

Sevişmenin verdiği o gevşeklik, o tatlı yorgunluk, kendine özgü o sıcak ve soluk kesici coşkunun kaba bir sesle, alaycılıkla ve patlamaya hazır rfeyle kesilmesi berbat bir şeydi. Cinsel tutku kadar çabuk gelen, cinsel istek kadar çabuk snen şey yoktur. Sanki başından aşağı soğuk su boşaltılmıştı.

Bakişlarını kaçırarak, “İlik nakli” dedi, “sana yapmaya niyetli olduğumu söylemiştim.”

“Beni aldattın” demişti ve demir gibi parmaklarını yüzüne gömerek yanağına bir tokat patlatmıştı. Mary’nin yediği en güçlü tokattı bu. O zamana kadar yediği *tek* tokat.

Dayak atmış sayılmazdı. Yüzüne bir tokat atmış, tartaklamış, sonra bir tokat daha gelmiş, onu kaldırıp yere atmıştı. Mary sürü-

nerek banyoya kaçmış, kapıyı kilitlemişti. Ertesi gün yüzü morarmıştı ve düştüğünde dizi berelenmişti.

Alistair özür dilemiş, pişman olduğunu söylemişti. Ona ne olduğunu bilemiyordu, bildiği tek şey bir daha kesinlikle olmayacaktı. Bu arada kabadayılığın bir başka yönünü sergilediğini anlaması gerekirdi. Bu berbat sinirliliği yüzünden olmuştu, fiziksel kusursuzluğa hayranlığı, ideal olana tapması nedeniyle.

“Sen öylesine kusursuzsun ki” demişti, “bedenine bir saldırı olması fikrine dayanamıyorum.” Neredeyse ağlayacaktı. “Bu güzelliğin tehlikeye atılmasına dayanamıyorum.”

Kendisinden başkaları tarafından diye düşündü Mary daha sonra. Gözlerinde yaşlarla morarmış yanağına dokunmuştu...

Artık bunların hiçbirisi olmayacaktı, asla. Hepsi geçmişti. Ayrılmıştı ve başka bir çatı altında her türlü saldırıya göğüs gerebilirdi. Sanki Alistair’in tokadının izi hâlâ duruyormuş gibi, yukarı çıkıp yanağını pudraladı. Gözlerinde onun neden olduğu panik ifadesi vardı. Derin derin soluk aldı, yüzü yumuşadı, sakinleşti, omuzları gevşedi.

Çıkmaya hazırlanırken Gushi getirildi. Hayvana taze su verip kısaca okşadı ve koşarak evden çıktı. Bean ve takımına Albany Sokağı’nın köşesinde yetişti: Rus kurdu Boris, golden retriever Charlie, çikolata renkli kaniş Marietta, İskoç teriyesi McBride. Tazı Ruby yoktu.

“İlfracombe’ye tatile gitti” dedi Bean. Turistler gibi boynunda bir fotoğraf makinesi asılıydı. “Parkı arayacak. O köpeklerin idmana çok ihtiyacı vardır.”

“Kumsalda koşamaz mı?”

Mary kendi kendine, neden soruyorum ki, diye düşündü. Bean sorulara hiç cevap vermezdi. Televizyona çıkan eğitimli bir politikacı ustalığıyla soruları bir cümle ya da başka soruyla karşıladı. Cümleleri bazen konuyla ilgili olurdu, bazen ilgisiz.

“Bir köpek yirmi mil koşabilir ve bir şey değildi diye düşünür” dedi.

İçinden köpekler düşünür mü diye sormak geçti ama, Bean’in bu kadar köpekle başa çıkmaktaki ustalığı konusunda bir iki söz etti.

“Hoşçakalın küçükhanım. Sizi tutmayalım” dedi övgüyü başıyla onaylayarak karşılayan Bean, küçümseyen bir ifadeyle.

“Güle güle.”

“Karşıya geçerken dikkatli olunuz. Buralarda trafik pek tehlikeli.”

Acaba eskiden baş uşak mıydı? Belki de. Tavırları üst düzey bir hizmetkârı andırıyordu –yani ellilerin filmlerindeki üst düzey hizmetkârı. Gerçeği konusunda bir fikri yoktu. Onu yetiştiren büyükanne ve büyükbabasıyla rahat ama gösterişsiz bir yaşamları olmuştu. Haftada iki gün gelen bir temizlikçi vardı. Sığırları ve ge-yikleri görebilmek için, Abika Paul Bahçeleri'nin yakınından geçen güneydeki patikadan yürürdü. Büyükannesi onu arada buraya getirirdi, bir kez de hayvanat bahçesine götürmüştü. Galiba koruma altında bir çocukluk ve gençlik geçirmişti. Büyükannesi ve büyükbabası açık seçik belli olmasa da zengindiler, hani “hali vakti yerinde” dedikleri gibi. Ne tuhaf deyimdi “hali vakti yerinde” –neye göre yerinde?

Gelirlerinden hiç söz bahsedilmez, paranın lafı edilmezdi. Şimdi bile Frederica'nın ne kadar serveti olduğunu bilmiyordu. Zengin miydi yoksa kibar bir yoksul muydu? Bir ara Alistair ilgilenmişti, ama büyükannesi ona hiçbir zaman dostça yaklaşmamış, ondan hoşlanmamıştı. Anlaştıkları tek bir nokta olduysa o da ilik bağışı konusunda olmuştu. Ancak büyükannesinin tepkisi çok daha ılımlı olmuş, daha çok “gereksiz yere” anestezi almanın korkusuyla ve –aksi her ne kadar kanıtlanmışsa da– Mary'nin görüldüğü kadar hassas bünyeli olduğunu düşünerek karşı çıkmıştı.

İnsanlar ince karşıtlıkların karışımıydı. Uysal, güçsüz ve çekingen olabilirdi, ama verdiği kararı sonuna kadar götürmüştü. Israr etmişti. Vakıftan ona, alıcının akut lösemi hastası yirmi iki yaşında genç bir adam olduğunu söylemişlerdi. İlik naklinin burada olacağını belirtmişler, ancak hastanın İngiliz mi yoksa başka milletten mi olduğunu söylememişlerdi.

İlik naklinden sonra ona Mary'nin yazmış olduğu kartı, Mary'ye de onun mektubunu vermişlerdi. Her ikisi de açılmış, kimlikler konusunda bir açıklama olmadığından emin olmak için incelenmişti. Adının Oliver olduğunu söylediler. Gülümseyerek tabî ki bunun takma bir isim olduğunu belirttiler. O da kartı Helen olarak imzalamıştı. Oliver'a onun yirmi sekiz yaşında ve son derece sağlıklı olduğunu söylemişlerdi. “Helen” ölmüş olan annesinin adıydı. Acaba o “Oliver” adını neden seçmişti ya da bir başkası onun için seçmiş olabilirdi.

Karta ne yazacağını bilememişti. “Sevgili Oliver” diye başlamış, kısa zamanda iyileşmesi dileğinde bulunmuş ve “İçtenlikle, Helen” diye imzalamıştı. Birazcık komik olmuştu. Ona ne ifade edecekti? Oliver'ın mektubu daktiloyla yazılmıştı. Bir hayli resmî

ve ruhsuzdu. “Sevgili Helen, benim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür ederim.” Sonra sanki duyguları ağır basmış gibi mektubu şöyle bitirmişti: “Ebediyen minnettarlıkla, Oliver.” Olmıyacak bir kelime kullanmıştı, çünkü ilik nakline rağmen büyük bir olasılıkla ölecekti.

Sonra “Oliver”ın ilik naklinin yapıldığı merkezden bilgi gelmeye başlamıştı. Üçüncü ayda iyiydi, altıncı ayda da. Sonra haberlerde bir gecikme oldu; altı ay boyunca ses çıkmayınca tekrar hastalandığını, ölmekte olduğunu düşündü. Sonra arka arkaya dokuzuncu ve on ikinci ay raporları geldi: “Oliver” hâlâ iyiydi. Mektupları Alistair’den saklamıştı, ama bir gün “Oliver”ın iyileşmekte olduğunu ağzından kaçırdı.

Alistair’e göre bağış yaptığından beri sağlığı bozulmuş, rengi solgunlaşmıştı. Mary gayet iyi olduğunu, eskisi gibi göründüğünü söyledi. Baştan karşı çıkmış olmasına karşın, büyükannesi de iyi göründüğünü söylemişti. Belki de Frederica’yı olaya karıştırması Alistair’i etkilemişti. Omuzlarından yakalamış sarsmaya başlamıştı.

“Birinin seni sarsıp kendine getirmesi gerek” demiş ve onu sarsmaya başlamıştı. Önce hafifçe sarsarken sonra bir çeşit çılgınlık nöbetine kapılmıştı.

Mary masaya doğru düşmüş, cam bir vazo devrilerek kırılmış ve bacağına kesmişti. Onu hastaneye, acil servise götürmesi gerekmiş, bacağına dikiş atılıp sarılmıştı. Alistair ağlamış, güzelliği kaybıldı diye sızlanmış, “yaşam kanı”nı kaybetti diye kederlenmişti.

“Neden bu aptalca fedakârlıkta bulundun? Neden sağlığını ve güzelliğini bozdun? Nelere yol açtığını görüyorsun işte.”

Bu sonun başlangıcı olmuştu. En kötü yanı da Mary’nin onun hakkında ne kadar yanıldığını anlaması olmuştu. Onu nasıl sevebilmişti ya da sevdiğini sanmıştı? Ondaki bu davranışları nasıl daha önce fark etmemişti? Onun insanları dış görünüşlerine göre değerlendirmesinden zaman zaman hafif bir rahatsızlık duymuş olduğunu sonradan hatırladı. Annesiyle tanışmış, bu yaşlıca kadının da aynı şekilde davrandığını görmüştü. *İnanç*’taki Sir Walter Elliot gibi, Marina Winter sürekli olarak çevresindeki kişilerin “yaşlandıkça kişiliklerini kaybetme eğiliminde olduklarını” belirtiyordu. “Çiller, bozuk dişler, sakar bir bilek” gibi ilgisiz yorumlarda bulunuyordu.

Alistair’in bu huyunun nereden geldiğini keşfetmek Mary’nin gözünde onu bir ölçüde affettirmişti. Ancak sonra düşündü ki, birlikte kalsalardı ve o da görünümünü kaybetmeye başlasaydı ne olacaktı? Yüzünde çizgiler belirdiği ve yavaş yavaş etkisini göster-

diği zaman, onunla ilgili başka her şey –ona yakınlığı, zevk aldıkları cinsel ilişkileri, zarif sessizliği, sanatsal becerileri– tüm bunların önemi kalmayacak mıydı ?

Umduğundan daha kısa sürede cevabı buldu. Fiziksel kayıplarını kelimelerle değil darbelerle cezalandırıyordu. Aklına gelince yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. Vurduğu yanağında cildi yanıyordu.

Beşinci bölüm

Kucağında Gushi'yle oturan Frederica Jago, "Blackburn-Norris'ler döndüğünde nereye gideceksin?" diye sordu. Sonra cevabını beklemeden, "Geri dön, benimle otur" dedi.

Mary güldü. "Çok aceleci bir davet oldu. Kabul edebilirim."

"Orası senin evin canım. Oraya gelmeden daha doğal ne olabilir ki?"

"Kendime ait bir yer."

"Tabii benim evim buradan çok daha büyük, ama bununla aynı kalitede değil. Ama ne fark eder? Evin idaresi sana ait olur ve genelde de ev sana kalır. Biliyorsun ben hep dışardayım."

Bu doğrudu. Mrs. Jago'nun kocası sağken Cornwall'dan batıya ya da Suffolk'tan doğuya adım atmamışlardı. Lucian Jago uçağa binmeye korkardı ve deniz tutardı. Onun ölümünden ve Mary'nin evden ayrılmasından sonra, Frederica dünyayı dolaşmadıysa da karşısına çıkan her tur olanağını değerlendirmişti: Hindistan, Taşkent ve Semerkand, gül pembesi kent Petra, Yangz-jiang Irmağı'ndan yukarı, Nil'den aşağı, Kaliforniya, New England. Son zamanlarda, seksen yaşını geçtiğinden beri, seyahat şirketlerinin önerilerini dinlemez olmuş, gezilerini Avrupa'yla sınırlamıştı. Pek fazla tanınmayan yerlere gidiyordu.

Bembeyaz dalgalı saçları ve torunununkiler gibi yeşil gözleri olan, ufak tefek, zayıf, hoş bir kadındı. Etinden çok kemikleri görünüyordu ve bedeni garip bir şekilde genç bir kız gibiydi. Bir gün Mary de herhalde onun gibi olacaktı.

Charlotte Cottage'a bir taksiyle gelmiş, Mary'ye Laponya'dan bir armağan ve bir şişe şampanya getirmişti. Gushi'yle dostluğunu yenilemişti. Ona gerçek geyik derisinden olduğunu söylediği bir oyuncak getirmişti. Çantasından önce köpeğin oyuncu-

ğını çıkardı, sonra da bir zarf.

“Az kalsın unutuluyordum” dedi. “Bu sana gelmiş.”

Mary zarfı aldı. “Ben de soracaktım ama, henüz erken diye düşündüm.”

“Neye göre çok erken?” Frederica Gushi’ye oyuncak vermiş hayvan ağzında çubukla halıda yuvarlanıp duruyor, patileriyle yakalıyor hırlıyordu. “Nedir bu? Kemik iliği nakli yapılan adamla mı ilgili?”

“Umarım adı ve adresi.” Vakıftan son gelen mektupta olduğu gibi gene tereddüt etti. Zarfı elinde evirip çeviriyor, pulunu, logoyu, damgayı inceliyordu. “Sonunda öğreneceğim. Birazcık korkutuyor.”

“Korkma. Benim açmamı ister misin?”

“Yo, hayır. Sanmam.”

“Mary canım, mektubu benim yanımda açmak zorunda değilsin. Merak etme, gücenmem. Ben gidene kadar sakla.”

Mary başını salladı. “Hayır, şimdi açacağım.”

Alt tarafı sadece bir isim olacaktı. Sıradan bir isim, bir kent, kasaba ya da köyde, ülkenin herhangi bir yerinde bir sokak adı ve numara. İngiltere’de olduğunu biliyordu; hepsi buydu.

Bu kez kendini hazırlamasına gerek yoktu. Mektubun içeriği herhangi bir tehdit taşımayacağına göre çekinmesi için bir sebep yoktu. Frederica ona yazı masasından fildişi saplı bir mektup açacağı uzattı. Mary zarfı açarak içindeki kısa mektubu çıkardı:

Sevgili Miss Jago,

Adınızı ve adresinizi “Oliver” a iletmemizi belirtmediğinize göre bunu kendinizin yapmak istediğinizi düşündük. O sizinle tanışmaya hazır. Adı Leo Nash, adresi Redferry Evi, D: 24, Plangent Yolu, Londra NW1. Mr. Nash’le görüşmenizin hoş ve anlamlı olmasını dilerim.

İçtenlikle,

Deborah Cox

Mary mektubu yüksek sesle okudu. “Ne ilginç” dedi. “Plangent Yolu buradan uzakta olamaz. Burası gibi o da kuzeybatı bölgesinde.”

“Ancak belki pek burası gibi değildir” dedi Frederica kuru bir sesle. “Somers Town’da. Onun hakkında başka bir şey biliyor musun? Yirmi üç yaşında ve erkek olması dışında?”

“Artık yirmi dört oldu” dedi Mary. “Biliyor musun, aylardır onunla tanışmaya can atıyordum, ama şimdi tanışmak isteyip istemedi-

ğimden emin değilim. Bu koşullar altında biriyle tanışmak hata, değil mi? İki taraftan biri mutlaka hayal kırıklığına uğrar.”

“Bu koşullar benim deneyimlerim arasında değil Mary. Bilemiyorum. Bunu söylemek biraz eski kafalılık olacak, ama ben de eski kafalıyım. Olmasaydım doğal olmazdı.”

“Neyi söylemek?”

“Şunu diyecektim, *diyorum* ki, en iyisi arkadaşlarının ya da ailenin aracılığıyla biriyle tanışmak. Ya da belki işte, ancak ben hiç çalışmadım, bunu bilemem. Bu genç adam sana çok şey borçlu, sana karşı büyük bir yükümlülük altında, ki bu da bir arkadaşlığın başlaması için sağlam bir temel değil.”

“Arkadaşlık!” dedi Mary, “Mektubuma cevap bile vermeyebilir. Eğer kendini bana karşı borçlu hissediyorsa, belki de benimle tanışmak istemeyecektir.”

“Bize bir iyilikte bulunanları sevmediğimiz doğru mu?” dedi Frederica, “Eğer öyleyse, iyilik ne kadar büyükse, sevmeme de o kadar derin olur. Birinin hayatını kurtarmaktan daha büyük bir iyiliğin olacağını düşünmek zor. Kendini hiçbir zaman ödeyemeyeceği bir borç altında hissedebilir. Ve eğer seni görürse –nasıl desem?.. Mary sen çok hoşsun, zarif ve tatlısın, eğitilmiş olduğun belli ve güzel bir yerde yaşıyorsun. Bu da onun için bir yük olmayacak mı? Euston İstasyonu’nun arkasındaki sosyal konutlarda yaşayan, yoksul, hasta, muhtaç bir genç adam.”

Mary ona baktı. Hafif bir panik duygusu içini sarmıştı. “Keşke uzakta olmasaydın” dedi. “Keşke adresini istemeden önce bu konuşmayı yapmış olsaydık.”

“Ve ben sana tavsiyede bulunsaydım, beni dinleyecek miydin? Tabii ki hayır.”

“Çok geç değil” dedi Mary yavaşça, “Onunla ilişkiye geçmedim. Sadece adını ve nerede yaşadığını biliyorum. Ne tavsiye edersin?”

Frederica güldü. “Topu bana mı atıyorsun? Sorumluluğu üstüme mi yığıyorsun?”

“Bilmem. Belki de. Bu bende alışkanlık haline geldi. Ya da hep öyleydi. Bana tavsiyede bulun.”

“Mektubu yırt, parçaları bana ver, eve giderken yolda bir çöp kutusuna atarım.”

“Böylece çöpten çıkarıp parçaları birleştirmeye çalışmam değil mi? Korkarım bir işe yaramaz. Artık adını biliyorum. Adresi de ezberimde. Eğer ona yazmazsam sonra pişman olmaz mıyım? Ama belki o cevap yazmaz.”

Albany Sokağı'ndaki evin ön kapısında Edwina Goldsworthy, Bean'e on gün sonra tatile gideceklerini ve McBride'nin bakımında kalacağını bildirdi. Bean bakımevlerine karşıydı, tavrı soğuklaştı. Köpeklerini sokak lambasına bağlayıp kâğıtları imzalamak için içeri girmesi gerekti, bu da onu geciktirdi.

“Orada kilo kaybederse şaşırmayın madam” dedi. Mrs. Goldsworthy'nin koca bedenine eleştirel bir göz atarak, “Her zaman söylerim, bağlanmak diyetten daha etkilidir” diye ekledi.

Kadın fazla bir şey söylemedi, ona ihtiyacı vardı. Hepsi ona muhtaçtı. O olmasa yataklarından bir saat erken kalkmak, kokteyl saatlerini feda etmek, kıçlarını kaldırıp, ayaklarının çamurlanmasını göze almak zorunda kalacaklardı. Bean kendi kendine gülümsedi. Anthony Maddox'un ve sonra da Maurice Clitheroe'nin hizmetindeyken gücü olmamıştı, ama şimdi güçlü olmanın tadını çıkarıyordu. Tam anlamıyla güvenilir olması, konuşmasında “sir”leri “madam”ları bolca kullanması, köpekleri gerçekten sevmesi ve saatine son derece sadık olması –tüm bunlar onu vazgeçilmez kılıyordu. Beş dakika bile gecikmeyi sevmezdi, çünkü bu gücünü eksiltirdi. Marietta'yı almaya Cumberland Sıraevleri'ne giderken adımlarını hızlandırdı.

Oyuncu Lisl Pring saatin farkında değildi. Marietta'yı öptü ve onun makyajını yalamasına izin verdi. Bean, aç kalmış insanların fotoğrafları dışında bu kadın kadar zayıf birini görmemişti. Televizyonun insanı olduğundan şişman gösterdiğini söylüyorlardı. Zayıflığının nedeni bu olmalıydı. Nasıl yaptığını merak etti. Belki sadece salatayla yaşıyordu ya da o okuduğu manken gibi buzdolabında limondan başka bir şey yoktu.

Bean tatile çıkmadan yedi gün önce haber verme kuralını hatırlattığında kadın, bir yerlere gidecek bir dakikası bile olmadığı gibilerden bir şeyler söyledi. İster inan ister inanma, eğer çekim yoksa, sabah beşten geceyarılarına kadar provalar vardı. Bean başını salladı. Aslında inanmamıştı. Kadın zengin olmalıydı. Burası cennet gibi bir yerdi. Taş duvarları sarmaşıklar kaplamış, ağaçlar çiçeklenmiş, bahçe yemyeşildi. Kır kokusu ortalığı sarı-mıştı. Bean böyle bir yerde yaşamının hoş olacağını düşündü. Tabii şimdiki haliyle buna durumu elvermezdi. Gücünü daha geniş bir alana yaymalıydı.

Cumberland Sıraevleri'nden uzaklaşırken yeşil naylon torbalı kadının Dış Çember'den salına salına geldiğini gördü. Adının Effie olduğunu biliyordu, ama Bean ona iğrenç inek adını takmıştı. Boris, Charlie ve diğerleri hep kadını koklamak isterlerdi. Köpekler-

de tek karşı çıktığı şey, onların güzel kokan insanlardan çok pis kokan insanları koklamayı tercih etme eğilimleriydi. Sahte bir ürpertiyle köpeklerin tasmalarını çekti. Kadın ona küfretti ve köpeklerle girebileceği cinsel ilişkiyle ilgili birtakım laflar etti. Bean'e göre, üç yıl kadar önce başlatılan Londra'nın temizlenmesi eyleminin, sokakları bu serserilerden, dilencilerden ve ağzı bozuk sürtüklerden temizlemeyi de kapsamaması hataydı.

Mr. ve Mrs. Barker-Pryce'in St. Andrews Meydanı'ndaki evlerine köpeği bırakmadan önce Bean altın renkli golden retriever Charlie'nin fotoğrafını çekti. Güzel bir köpekti ve güneşin altında kafasını kaldırmış, kuyruğu havada dururken güzel bir resim oluştuyordu. Kapiyı elinde purosuyla Charlie'nin sahibi açtı. Mr. Barker-Pryce Londra'nın bir bölgesinin temsilcisi olarak meclise girmiş bir parlamento üyesiydi. Avam Kamarası toplantılarında en azından iki saat puro içmeden nasıl durabiliyordu şaşılacak şeydi. Bean ve Rus kurdu Park Meydanı'na doğru ilerlediler. Alanın ortasındaki bahçelere girmek için Bean anahtarlarını kullandı.

Aşılması mümkün olmayan dikenli teller ve çalılardan oluşan bir çitle çevrilmiş, ancak ağaçların tepelerinin görüldüğü bu bahçeler, sokak tarafından bakıldığında pek bir şeye benzemiyordu. Ancak içerisi ayrı bir park gibiydi. Derin bir sessizliğin hüküm sürdüğü bu bahçeler, yeşil çimenlikleri, kavisli çiçek tarhları, yüksek ağaçları ve çiçekli fundalarıyla büyük bir kır evinin arazisi olabiliirdi. Bean güzelliklerin farkında değildi, ama zenginlik hoşuna gidiyordu. Seçkin, ayrıcalıklı ve ancak birkaç kişinin yararlanabildiği güzellikleri severdi. Burası da resim çekmeye uygundu. Kırmızı çiçekli şu küçük ağaç, Noel kartı olarak işe yarardı.

Dadılar Geçidi'ne giden patika, tuğla duvarlar arasından tatlı bir eğimle sütunlu geçit girişine uzanırdı. Geçitte yalnız olmadığını anlamak Bean'i fena halde şaşırttı. Öbür uçta biri vardı. Eğer adam yürüyor, ona doğru geliyor ya da önünden gidiyor olsa aldırmayacaktı. Ama bu adam sol taraftaki geçit duvarına dayanmıştı ve elindeki şişeden içiyordu. Bir serseri. Effie'nin takımından biri. Pek çok kişi gibi Bean de sokak adamlarından çekinir, özellikle böyle kapalı bir yerde karşılaşmaktan korkardı. Ufak tefek bir adamdı ve artık genç değildi. Rus kurtları ise, büyük köpekler olmalarına karşın, kurt avlamak için yetiştirilmişlerdi, ince kemikliydiler ve nadiren saldırgan olurlardı.

Bean geri dönebilirdi. Geri döner, Regent's Park metro istasyonunun oradaki ışıklardan yolu geçebilirdi. Ancak şişeli adamın bunu görmesini istemedi. Kuyruğunu kıstırıp geri giderse, neden

döndüğünü bal gibi anlayacaktı. O güçlü bir adamdı ve geri çekilmek ancak kentin kanalizasyonlarına yakışan bu pisliğe gücünü teslim etmek demektir. Sarhoş kahkahasının geçidin nemli duvarlarında yankılandığını hayal etti.

Üstünde fazla para yoktu, ama fotoğraf makinesini kaybetmek istemezdi. Pentax'tı ve Bean'in pek çok eşyası gibi, bir zamanlar Maurice Clitheroe'ya aitti. Beş dakika önce akıl etmiş olsaydı, makineyi ceketinin altına saklardı.

Adamı buraya nasıl gelmişti ? Crown arazisi oturanları anahtarlarına dikkat ederlerdi. Anahtar alabilmek için meydanda ya da Crescent'te ya da bunlara bitişik sokaklardan birinde oturmak gerekiyordu. Bir muskaya dokunur gibi boynundaki fotoğraf makinesine dokundu ve hemen elini çekti. Her zamankinden biraz daha yavaş adımlarla, ancak şişeli adama korkusunu belli etmeyecek bir hızda yürüdü. Rus kurdu her zamanki kısa zarif adımlarıyla, düzgün koşusunu bozmuştu.

Tünelin ucundaki ışıktaki Bean adamın, uzun siyah saçlı, yol yol maviye boyanmış sakallı, bir deri bir kemik biri olduğunu gördü. Bir anlık bir geriye dönüşle, altmış yıl önce Hanıphshire'daki köy okulunda öğretmeninin, çok eskiden bu adaların halkının bedenlerini çivitotuyla boyadıklarını anlatması aklına geldi. Belki bu kaba saba herifin sakalındaki mavi boya da çivitti. Bean geçerken ona bakmamaya, adımlarını hiç bozmayıp adam orada yokmuşçasına ya da fark etmemişçesine geçip gitmeye karar verdi. Köpeği tasmaından çekerek sağ tarafında kendine yakın tuttu. Böyle bir haydut köpeğe tekme atabilirdi.

Bean iki metre kadar yakınına geldiğinde adam kafasını çevirip ona baktı. Bean de gözlerini kaçırmadan önce bir an için adamı gördü. O saniye içinde, adamın üzerinde sanki metal parçalarla kaplanmış gibi parıltılı bir şeyler olduğunu gördü. Hiç de hoş olmayan ama kaçınılmaz bir şekilde Maurice Clitheroe'nin S-M düşkünlüğü aklına geldi. Bean bu harflerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama, ne olduğunun pekâlâ farkındaydı. Mr. Clitheroe zamanında daireye gelenler fermuarlı deriler giyerler, değişik biçimlerde, pek çoğu sivri bir alay metal takarlardı.

Bean tüm bunları düşünürken köpekle birlikte adamın önünden geçti, merdivenlerden çıktı, gün ışığına ulaştı. Dikkatinin başka şeye yönelmesi yerinde olmuştu. Kendini güvenli, saldırıya uğramamış, fotoğraf makinesi emniyette görünce, Anthony Maddox'un *l'esprit de l'escalier* dediği gibi adama ne demesi gerektiğini düşündü. Mesela, "Bu geçidi kullanmaya ne hakkın var?" ya da "Bu

özel geçiş yolunu kullanmak için kimden izin aldın?” diyebilirdi.

Parlamento üyesi James Barker-Pryce bunu yapardı. Bertram Cornell de. Onlar doğru ses tonuyla konuşmasını bilirlerdi; insana kendini kral sanmasını öğreten doğru okullara gitmişlerdi. Para bunu sağlardı. Bean bahçeden çıkıp yolu geçerek Park Crescent kaldırımına geldiğinde o metal şeylerin ne olduğunu çıkardı. Anahtarlar. Adamın her yanından anahtarlar sarkıyordu. Kuşkusuz biri de bahçenin anahtarıydı. Bir şeyler yapmak gerekirdi.

Boris'in evi, mavi bir levhanın burada bir zamanlar Marie Tempest'in yaşadığını gösterdiği evden birkaç kapı aşağıdaydı. Cornell'lerin kâhyası, gene her zamanki gibi, bodrum katının kapısını açtı. Ön kapının nesi vardı ki? Belki bu kadın farkında değildi ama, artık ona bir hizmetkâr gibi davranılan günler geride kalmıştı. Bean köşeye kadar gidip demir merdivenlerden aşağıya inmek zorunda kalıyordu.

Rus kurdu, kâhya kadına aldırmadan, Bean'e en ufak bir sevgi gösterisinde bulunmadan eve yürüdü. Kapıyı burnuyla itip içeri girdi. Duyguları olmayan soğuk bir köpek.

“Ne de olsa Rus” dedi kâhya kadın sanki bu her şeyi açıklıyormuşçasına.

Bean başını salladı. “Mr. ve Mrs. Cornell yoklar mı Valerie?”

Kâhya kadın ev sahiplerinin Fransa'da olduklarını ertesi gün döneceklerini söyledi. Onlar bile ona Miss Conway diye hitap ederlerdi. Arkadaşları dışında, ona adıyla hitap etme hakkını kendinde bulan bir tek Bean vardı. Kadının sinirine dokunuyor, fakat bir türlü söyleyemiyordu. O da Bean'i merdivenlerden inip çıkmaya mecbur bırakarak intikamını alıyordu. Crescent'te gene bir hırsızlık olduğunu, aslında iki hırsızlık olduğunu, birinin hemen yan komşularında olduğunu söyledi.

“Burada tek başına olmak sinirlerini bozuyor olmalı” dedi Bean.

Bozuyordu, ama hatırlatılması hoşuna gitmiyordu. “Köpek var” dedi.

Bean başını sallayarak güldü. “Bu daha çok kedi gibi” dedi. “Çevrede birtakım kaba tipler var. Biraz önce geçitte insan müsveddesi bir yaratık gördüm. Ön kapıyı kimseye açma.”

“Sağol” dedi Valerie.

Kapıyı küt diye kapattı. Bean, belki çevrede olup da gören olur diye duyarlılığını göstermek için hafif irkildi. Bean Kraliçe Victoria'nın babası Kent Dükü Edward'ın heykelini beğenirdi. Biri bir kez Bean'e burnundan düşmüşçesine düke benzediğini söylemişti. O günden beri bronz heykele bakmadan önünden geçmezdi.

Bean az ilerde Doğu York Sıraevleri'nde oturuyordu. Normal olarak geçitten giderdi, ama anahtarlı adamla bir kez daha karşılaşmak istemiyordu. En iyisi Marylebone Yolu'nda, iki dakika ışıkların yeşile dönmesini beklemek, sonra yeniden kırmızı yanmadan karşıya geçebilmek için koşturmaktı. Elinde çekiştiren köpekler olmadan nispeten kolaydı.

Dairesine girdi. Her taraf son derece temiz ve düzenliydi. Evin eski sahibi Maurice Clitheroe'nin zamanında nasıl döşenmişse aynen duruyordu. On dokuzuncu yüzyıl sonu ağır, parlak cilalı mobilyalar, yerlerde kırmızı-mavi Türk halıları, oturma odasında ise üç parçalı bej rengi yeni bir deri takım vardı. Deri koltuklar, koca bir televizyon ve video Bean'in zevkini yansıtıyordu. Mutfak dondurucu-mikrodalga kültürüne uygun olarak düzenlenmişti. Ne fırın vardı ne de tencere tava. Mr. Clitheroe'nin cenaze töreninin hemen ardından piyano, kırbaç ve silah koleksiyonu ve feci şekilde şehit edilmekte olan iki aziz tasviriyle birlikte bunlar da gitmişti.

Maurice Clitheroe dubleks dairesini hizmetlerinin karşılığı olarak Bean'e bırakmıştı. Bu hizmetler zaman zaman külfetli olmuştu, özellikle cezalandırma konusunda. Ancak burada Bean her zaman cezalandırılan değil, ceza uygulayan olmuştu. Çizgiyi nerede çekmesi gerektiğini bilmişti, örneğin Mr. Clitheroe'nin ikisi evde yalnızken sivri demirli köpek tasmaları takmalarını önerdiğinde kabul etmemişti. Ancak koyduğu sınırlara rağmen adam sözünü tutmuş, evi ona bırakmıştı. Oysa Bean sıkça yinelenen bu sözü hiçbir zaman tam olarak ciddiye almamıştı.

Bir Linda McCartney vejetaryen tabağını mikrodalgada ısıtarak rahatça oturan Bean "küçük evim" dediği dairesini çok seviyordu. Evle ilgili olarak özlemini çektiği tek şey, adresini belli ederek müşterilerini etkileme olanağı bulamamasıydı. Antetinde York Sıraevleri, NW1 adresi yazan faturalar kesmeyi isterdi. Ancak köpek sahipleri ona ödedikleri paraları vergiden düşemedikleri için, aldıklarının hepsi nakit ödenen kara paraydı. Mr. Clitheroe'den aldığı miktar hiçbir zaman vergi tabanına ulaşmamıştı, çünkü yeme içme yatma masrafları, hatta giysileri sağlanıyordu. Vergi dairesi herhalde ölmüş olduğunu, hatta hiç yaşamadığını sanıyordu.

Fotoğraf makinesine baktı, filmde üç kare kalmıştı.

Charlotte Cottage'daki üçüncü haftasında Mary iki kez yemeğe davet edilmişti. Büyükannesi onun için bir hayli görkemli bir akşam yemeği vermişti. Frederica Jago ve dokuz konuğun katıldığı yemekte, yabanmersini soslu *Crottin de Chavignol*, kızarmış Afri-

ka hindisi ve ağır bir krema ile Fransız elmalı turta ikram edilmişti. Eski moda yaşlı insanlara göre ağır bir yemektir. Mary ve yanında oturan bir adam dışında herkes çok yaşlıydı. Dolayısıyla, genç, daha doğrusu nispeten genç adamın onun için çağrılmış olduğu açıktı.

İkinci davette de aşağı yukarı aynı şey oldu. Dorothea ve kocası Gordon Charles Lane'de İrene Adler Müzesi'ne bitişik evlerinde bir yemek partisi verdiler. Yemeğe katılan sekiz konuk da gençti, portakal ve ceviz soslu roka ve mısır salatası, kuskus ve kızartılmış adaçayıyla servis edilen tekir balığı ve tatlı olarak da meyve soslu şerili sorbet yemişlerdi. Yemeğe katılanlar ya evli ya da uzun süredir birlikte olan çiftlerdi, dolayısıyla Mary'nin yanında oturan tek bekâr (boşanmış) erkeğin onun için çağrılmış olduğu açıktı.

Bu iki adamdan Frederica'nın himayesindeki ertesi gün telefon ederek *Kral George'un Deliliği* filmi izlemeye davet etti. Mary reddetti. Hem filmi görmüştü hem de iki kişinin birbirlerini tanımalarına olanak sağlayacak buluşmalar arasında en uygunsuzu sinemaya gitmekti. Fuayede buluşursun; karanlıkta sessiz bir şekilde yan yana oturursun; sonra bir içki içer ve iyi geceler dilersin. Aslında adamı daha iyi tanımak için pek bir isteği de yoktu. O da aynı şekilde düşünmüş olmalı ki, başka bir seçenek önermedi. Diğer adam, Gordon'un arkadaşı ise aramadı bile.

Ertesi gün İrene Adler'in oturma odasında Mary Dorothea'ya "Gurur kırıcı bir şey" dedi. "Keşke yapmasaydın. Keşke büyükanem de yapmasaydı."

"Aman, bırak bunları. Ben bir şey yapmadım. Zavallı adamcağız, bir KDV müfettişiyle kaçan karısının verdiği sarsıntıyı atlatmaya çalışıyor. Gordon ve ben mümkün olduğunca onu aramıza katmaya çalışıyoruz."

"Bu zavallı kızcağız da, erkek arkadaşından yediği darbelerin sarsıntısını atlatmaya çalışıyor diye düşündün, öyle değil mi? Bu ikisi tam birbirlerine göre dedin. Eh, o öyle düşünmedi. Aramadı bile, ki bu da gurur kırıcı Dorrie."

Leo Nash'e mektup yazıp cevap almamış olmak da gurur kırıcıydı. Mektubunun hemen cevaplanacağından öylesine emindi ki. Adamın sabırsızlıkla ondan haber beklediğini, onunla tanışmak için can attığını sanarak ne büyük aptallık etmişti!

"Abartıyorsun" dedi Dorothea. Geri çekilmiş, İrene Adler'in çerçeveli fotoğrafını şöminenin üstüne mi yoksa yarı açık gizli bölme mi asmanın daha iyi olacağına karar vermeye çalışıyordu. Oturma odasını döşediklerinden beri bir türlü karar verememişti. "Bel-

ki Őu anda baŐka kimseyi dűŐűnemeyecek kadar mutsuzdur.”

“Evet, galiba. Ama bana öyle geliyor ki, evine gitti, beni bu kadar kolay yakalayabileceklerini sanmasınlar diye dűŐűndű. Sonra da beni unuttu.”

Leo Nash, mektup kâğıdına ve Charlotte Cottage adresine bakınca kendisini nasıl birinin beklediğini dűŐűnműŐ olmalıydı.

“Bak, eğer aklından çıkmıyorsa, belki bir Şeyler ayarlayabiliriz...”

“Aklımdan çıkmadıđı falan yok. Sinemaya tek baŐıma gitmeyi sűrdűreçeđim.”

Dorothea’ya yalnızlığından sz etmedi. Yoksa onu her akŐam Charles Lane’e çağırır ve her hafta onun için bir parti dűzenlerdi. İliŐkiye geçse eski okul arkadaşları, niversite arkadaşları çevresine toplanırırlerdi. Surrey’deki kuzeni hafta sonu için çağır-mıŐ, ancak Gushi nedeniyle reddetmiŐti. Gűlű ve bağımsız olma-ya çalıŐan biri için yalnızlığı dert etmek pek iyi olmazdı.

En ktűŐű hafta sonlarıydı. Ancak üç hafta sonu geçirmiŐti, ama oldukça ktűydűler. Geç kalkmıŐ, okumuŐ, hayvan yorgun-luktan yűrűyemeyip kucakta taŐınması gerekene kadar Gushi’yi gezdirmiŐ, West End’de dolaŐmıŐ, Wallace koleksiyonunu ve Pla-netaryum’u gezmiŐti. AkŐamları műze için hazırlamakta olduđu yeni katalog ve broŐűr üzerinde alıŐmıŐti.

Hafta ileri daha iyiydi. Gushi’yle oturup televizyon izlemiŐler ya da Blackburn-Norris’lerin CD’lerini dinlemiŐlerdi. Yatma za-manı geldiğinde, hayvanı sepetinin durduğu mutfağa kilitlemeyi bırakmıŐ, yukarı çıkararak yatağında yatmasına izin vermiŐti. Ge-ce boyunca hayvan Mary’ye giderek sokuluyor, yatağın baŐucuna doğru tırmanıyordu. Öyle ki, çođu zaman sabah uyandığında yanındaki yastıkta hayvanın kıvrıcık kafasını grűyordu.

İlk hafta sabahları postacıyı beklemişti. Ancak bir alay gerek-siz ilan, kiralık araba ve taksi kartları ve bir yemek dağıtım servi-sinin el ilanları gelmişti. Mektuba telefon numarasını da yazmıŐti ve her çaldığında tedirgin ve çekingen bir erkek sesi duymayı ummuştu. Ancak duyduğu tek ses hiç de çekingen olmayan Alis-tair’in sesi olmuştu.

Sabahın erken saatindeki arayıŐından sonra üç kez daha tele-fon etmiŐti. Birincisinde onu almaya geldiđini, ertesı gűn gelip onu yemeđe gtűreçeđini söylemiŐti. Mary’nin karŐı çıkmaları, ayrılmıŐ olduklarını hatırlatması hiçbir etki yaratmamıŐti. Yarın olmazsa bűr gűn demiŐti. Sonunda kabul etmek zorunda kalmıŐ-tı. İki gűn boyunca Mary, dnűŐte onunla gelip evde kalmaya kal-karsa nasıl baŐa çıkacađını dűŐűnerek gerilmiŐti.

Saat yedi oldu, yedi buçuk ve sonunda yedi otuz beşte arayıp gelemeyeceğini söyledi. Mary hem rahatlamış hem de kızmıştı. Berbat iki gün geçirmiş olduğu için, ona olduğu kadar kendine de kızmıştı. O öğleden sonra kafası o kadar dağınıktı ki, Amerikalı bir turiste, Irene Adler'in St. John Korusu'nda yaşamış olduğunu ve Sırbistan kralıyla aşk yaşadığını söylemişti.

Alistair üçüncü kez telefon ettiğinde sağlığından endişe duyduğunu söylemişti. Onun için doktorlarından randevu almıştı.

"Perşembe sabahı yedi buçukta."

"Alistair biliyorsun ki arabam yok. Sabahın o saatinde Willesden'e geleceğimi sanmıyorsun, değil mi?"

"Tabii. Gece burada kalırsın."

"Ben son derece iyiyim. Doktora ihtiyacım yok." Onunla yumuşak bir sesle, kararlı ama kibarca konuşmaya çalışmıştı. Ancak telefonu kapatırken Alistair'in öfkeyle bağırması titremesine yol açtı.

Tüm bunlardan dolayı, Charlotte Cottage'taki bu eve ve köpeğe bakma işini üstüne almakla iyi edip etmediğini düşündü. Tabii ki Alistair'le kalamazdı, bu kesindi. Ama belki önce büyükannesine gitse, sonra da birileriyle ortak bir daire tutsa daha mı iyi olacaktı? Başka insanlarla bir arada olmak...

Artık çok geçti. Dışarısı gene güneşliydi, ılık sakin bir akşam. Albany Sokağı'na doğru sarmaş dolaş iki kişi geçti. Kıpırmızı bir güneşin kentin üzerinden battığı, yıldızların görünmeyip gökyüzünün morumsu bir renk aldığı bu güzel havalarda yalnızlık daha da kötüydü. Gushi'yi kucağına aldı ve televizyon seyretti.

Sabah postası geldiğinde küçük köpek Bean ve diğerleriyle gezmedeydi. Trambolin satan bir şirketten, Ekspres Tıkka ve Pizza'dan birer el ilanı ve NW1 damgalı bir zarf. Alışkanlık haline gelmiş olan mektup açmakta tereddüt etme huyunu artık kesin olarak bir kenara bırakması gerektiğini düşündü. Bu da yenmeye çalıştığı korkak yapısının bir parçasıydı. Serinkanlı ve denetimli bir şekilde oturma odasına gitti, mektup açacağını alarak zarfı açtı.

Önce fotoğrafa baktı. İstasyonlarda ya da süpermarketlerdeki otomatik makinelerde çekilmiş vesikalık bir fotoğrafı; pilili bir perde önünde solgun ve zayıf bir yüz. Kansız diye düşündü. Ama tabii ki kansızdı. Kansızlıktan nerdeyse ölecekti. Açık renk gözlü, beyaza yakın sarı saçlı, düzgün hatlı bir adamdı: ince dudaklar, düzgün bir burun ve geniş bir alın.

Plangent adresinden elle yazılmış bir mektup:

Sevgili Mary Jago,

Cömert bağışınla hayatını kurtardığın adam benim. Hayatımı sadece kurtarmakla kalmadın, onu yaşamaya değer kıldın. Sayende artık iyi olduğumu bilmeni isterim.

Bana adını ve adresini verdiği göre, sanırım tanışmanızı istiyorsun. Umarım küstahlık olarak düşünmezsin ama senin de benim kadar buluşmanızı istediğini sanıyorum.

Seni bana telefon etmek ya da cevap yazmak zahmetine sokmıyacağım. Aslında, itiraf etmeliyim ki telefonum yok. Bugün günlerden pazartesi ve en geç çarşambaya kadar bu mektubu alacağını sanıyorum. Eğer bu arada senden beni görmek istemediğin yolunda bir haber almazsanı, cuma günü 17:30-18:00 arası, Regent's Park'ta, gölün kuzeyindeki restoran Gül Bahçesi'nde dışarıdaki bir masada seni bekliyor olacağını.

Gel demiyorum, ama geleceğini umuyorum.

İçtenlikle,
Leo Nash

Altıncı bölüm

Sokaklarda uyuyanların, evsizlerin, kopukların çoğu, başka gidecek yerleri olmadığı için sokaklardadır. Başlarının üstünde kendilerine ait ya da kiraladıkları bir damları yoktur. Roman öyle değildi. Onun bir zamanlar bir evi, kendine ait bir yuvası vardı. O sokaklardaydı, çünkü diğerleri gibi o da çaresizdi. Çünkü yaşamını sürdürebilmesi için dışarıyı tek seçeneği idi.

Eğer yaşayacaksa. Başka bir seçeneği de olmuştu, herkese açık olan bir seçenek. Pek çok kez kopukların süt dediği ucuz alkol ve su karışımını içip, beynini ve duyularını paramparça ettikten sonra, kanal kıyısında dolaşmış, kendini soğuk sulara bırakırmeyi düşünmüştü. Artık sahip olmadığı inançları ona engel olmuştu. Polonyalı olan annesi Roman'ı bir Katolik olarak yetiştirmişti. Bilim ve mantık sayesinde pek çok inancını kaybetmiş olmasına karşın, korkunun izleri, Kutsal Ruh'a karşı günah işlemenin anlamsız korkusu içinde kalmıştı.

Dolayısıyla tek seçeneği sokaklardı. Çünkü ev artık onun için içinde yaşanması mümkün olmayan, bomboş, bir daha kesinlikle dolmayacak bir yer haline gelmişti. Öyle ki, duvarlardan yüzünü saklamak, bağdırmamak için yumruklarını ısırmak zorunda kalmıştı. Bu yalnızca kendi evi için geçerli değildi. Her türlü ev, daire, otel, barınak, içinde yaşayabileceği herhangi bir yer aynı etkileri yaratıyordu.

Bu sanki daha önce benzerine rastlanmamış, karşılaştığı büyük kayıpla gelen bir çeşit klostrofobiydi. Çalışmıyor, insanlarla birlikte olamıyordu. Bir köşeye kısık gözlü, kurbağa ayaklı bir cenin gibi kıvrılmamak, yaşamını sürdürebilmek için bildiği tanıdığı yaşamı biçiminden kaçması gerekiyordu. Yaşayabileceği tek yer dışarıydı. Orada karşılaştığı kişiler, başkalarından farklı ol-

duğunu, birazcık kaçık olduğunu baştan kabul etmişlerdi. Gezgin Yahudi ya da Oidipus gibi dolaşmasının nedeni buydu. Gözlerini kör etmemişti, ama yanında ona kılavuzluk edecek kızı da yoktu.

Fazlasıyla mutlu olmak mümkündü. Bunu şimdi anlıyordu. Her şeyini kaybettiği zaman, keşke bu kadar mutlu olmasaydım, keşke kötü giden bir evliliğim, çirkin ve aptal çocuklarım olsaydı diye ağlamıştı. Bu nedenle ailesini aklından çıkarmış, sonra da her şeyi yaşamından atmıştı. Ona hatırlatacak hiçbir şey kalmasın, her şey farklı olsun istemişti. Başını sokacağı bir çatı, iş, arkadaşlar, sosyal yaşam, alışık olduğu hiçbir şey kalmamalıydı. Kaçacaksa, ki kaçıyordu, tam bir kaçış olmalıydı. Eski yaşamını tamamen silkip atmalıydı.

Bu böyle sürmüştü, sarışın kız onunla konuşana ve o cevap verene kadar.

Rahibelerin evsizlere her akşam saat beşte çayla tereyağ ve ekmek verdikleri Primrose Tepesi'ne gitmişti. "Sahte ve taklit" sözüne bir zamanlar Graham Greene'in bir romanında rastlamıştı ve kendini sık sık öyle nitelendiriyordu. Çünkü onun komisyonculara verip sattığı bir evi olmuştur. Oradan eline geçen para, barınma evlerini ve yurtları kullanmasını engelliyor, buna hakkı olmadığını düşünüyordu. Gene bu nedenle, para vermek isteyen olursa almıyordu. Ama rahibelerin çayına hayır demiyordu. Çayını içer, tereyağlı ekmeğini yer, sonra da masaya bir pound bırakıp çıkardı.

Camden Town'daki kasvetli Victoria dönemi yurdundan pek çok İrlandalı buraya geliyorlardı. Talisman Yayınevi günlerinde bir yerde okuduğuna göre, ortalama ölüm yaşları kırk yedi idi. Ucuz içki, soğuk ve kötü beslenme işlerini görüyordu. Roman, Regent's Park Yolu'ndan yürüdü ve St. Mark Köprüsü'nden kanalı geçti. Kıyıda yedi yüzen ev sıralanmıştı. Çin Çayevi'nin önüne bağlanmış olanda yeşil bikinili bir kadın güneşleniyordu.

Caminin minaresi küçük bulutların süzüldüğü uçuk mavi gökyüzüne uzanıyordu. Aklına Ömer Hayyam ve bir ışık ilmiğine yakanan Sultan'ın kulesi geldi. Caminin altın kubbesi güneşte parlıyor, gözlerini kamaştırıyordu. Dış Çember'i geçerek Büyük Gezi'ye geldi. Bu bölümün sık ağaçlarıyla yaban bir görünümü vardı; çiçek tarhları yoktu ve bakımlı çimenlikler uzaktaydı.

Roman bir süre Kovaşce Cihangir'in hayratı olan çeşmenin yanında bir sırada oturdu. Üzerinde yazılı olan açıklamaya göre bu çeşme, Zerdüşterli affeden iyiliksever bir Hindistan yöneticisine

duyulan minnettarlıktan ötürü yapılmıştı. Yazının üstündeki kolonun üstünde bir adamın taştan yüzü duruyordu. Çeşme yapıla-
lı beri kim bilir kaç bin kişi suyunu içmiş, kaç at yalağında ferah-
lamıştı? Zerdüştler ölülerini, atmacaların gelip yemesi için ses-
sizlik kulelerinin tepesine koyarlardı. O da böyle bir yere kon-
muş, kaderini bekliyordu.

Arkasındaki hayvanat bahçesinden bir hayvanın sesi geldi,
yüksek bir homurtu ya da kükreme. O ve Sally çocukları hiçbir
zaman hayvanat bahçesine getirmemişlerdi, ama Woburn ve
Longleat'teki büyük kedilerin serbest dolaştıkları parka götür-
müşlerdi. Roman, düşüncelere dalma, eskiyi hatırlama ruh duru-
muna geçti ve Longleat'te geçirdikleri günü kafasında canlandır-
maya çalıştı: pırıl pırıl hava, Elizabeth'in bir dişi aslan ve yavrula-
rının resmini yapmaya çalışması, saçma kaygıları nedeniyle o gün-
nün keyfini bozması.

Arabanın camları bir düğmeye basarak otomatik açılıyordu. Bu
tür camların arıza yapabildiğini, açık ya da kapalı durumda sıkışıp
kaldığını duymuştu. Ya bir şey ters giderse, çocuklardan biri camı
açar da sıkışıp açık kalırsa? Aslanlar arabayı kuşatırsa, araba bo-
zular kalırsa... Daha sonra eve döndüklerinde Sally'nin de aynı
şeyleri düşündüğünü, aynı korkuları yaşadığını öğrenmişti. Zaten
çoğu zaman öyle olurdu. Düşüncelerini, korkularını, mutlulukları-
nı paylaşırlar, birbirlerinin içinden geçenleri okurlardı.

Garip olan şeydu ki, çocuklarına ve karısına olanları gerçekten
öngörememişti. Onun korkuları fantezilerden öteye geçmiyordu.
Asla gerçek bir felaket beklememiş; onları kaybedersem ne yapar-
ım, nasıl hissederini, nasıl yaşarım diye düşünmemişti. Olay mey-
dana geldiğinde, normal endişeler dışındaki bu korkuları bir süre-
dir bırakmıştı. Artık Elizabeth nerdeyse on beş yaşına gelmişti,
Daniel de sekiz.

Roman genellikle o günü düşünmezdi. Haberin ona ulaştığı an-
ları yeniden canlandırmazdı. Bir kere, o andaki duygularını pek
hatırlamıyordu. Bir çeşit bellek kaybına uğramış, olaydan öncesi
ve on iki saat sonrası arasında olanları tamamen unutmuştu. Ar-
tık aradaki kayıp saatleri hatırlamaya çalışmıyordu.

Ama arada bir –ve şimdi de, kalkıp taş kolonu, sessizlik sütü-
nunu arkasında bırakıp yürürken– o olanlara inanmadığı kor-
kunç anları, aniden ve kolayca gelen uykularını düşünüyordu.
Olanları gömen bu uykulara karşı koyması gerekiyordu, çünkü
uyandığında gerçek, ona ilk söylendiği zamanki tazeliğiyle geri
geliyordu. Bir kutsama, “acılı yüreklere merhem” olması gereken

uyku, bir lanet de olabiliyordu. Etkisi geçtiğinde daha büyük acılar getiren bir ağır kesiciyi kim isterdi ki?

Şimdi her şey farklıydı. İnkâr etme dönemi geçmiş, unutkanlık hiç gelmemişti. Olanları tamamen kabul etmiş bir şekilde, bir kapı aralığında uyumak için yatıyor, uyandığı zaman, kötü yazgıları tüm çıplaklığıyla karşısında oluyordu. Artık sahte hayallere yer yoktu. Kendini sokaklara vurmadan önceki günlerde, sabahları uyandığında yanındaki yastığı boş gördüğünde, Sally bu erken saatte neden kalktı, diye düşünürdü. Sonra gerçekler bir patlama öncesinin uğultusu gibi giderek yükselip geri gelmiş, karşı konulmaz bir acı yüreğinde patlamıştı. Bir iniltiyle o akşam eve gelişini hatırladı –polislin kapısını çalması, kibar davranışları, olanları olduğunca yumuşak bir şekilde aktarmaya çalışmaları. O anda her şeyi reddetmeye, dışlamaya, gömmeye, yokmuş saymaya karar vermişti.

Artık hatıralarını kontrol altında tutabilme aşamasına gelmişti. Genelde yaşadığı üzüntünün, böyle anılarla paramparça olmasına izin vermiyordu. Deliliğini tetikleyen bu anılar hâlâ oradaydılar, ancak onları tekrar yaşaması ve gerçekte görmemiş olduğu şeyleri hayal etmesi gerekmiyordu: çarpışmanın gürültüsü, gözlerinin önüne gelen o madenî kızzılık ve karanlık. Bunları kafasından atabilir, onun yerine mutlu anlarını hatırlayabilirdi –Daniel’in son doğum günü, on beş küçük çocukla birlikte McDonald’s’ta yemek, sonra sinemada *Güzel ve Çirkin*’i izlemeleri. Elizabeth de gelmişti, küçük bir oğlan çocuğuna artık geç bir kız olan ablasından büyük bir ödün ve sevecenlik...

Roman Chester Sokağı’na dönerek, İç Çember’e girdi. Sally gül bahçesini çok severdi, ama bir süre sonra, güller tomurcuklandığı, havayı hafif bir gül kokusunun kapladığı zamanlarda. Gül bahçesinin titiz bir çalışmanın ve zevkli bir tasarımın ürünü olan düzenli görünümü hoşuna giderdi. Açık hava Tiyatrosu tarafından bahçeden çıktı ve yürümeye devam etti. Köprüden gölü geçerken ayak sesleri duyunca dönüp arkasına baktı. Gelen sarışın kızdı. Geç kalmışçasına koşar adımlarla yürüyordu. Aklından acaba biriyle mi buluşacak diye geçirdi.

Kızın onunla konuşması Roman’ı şaşırttı. Üçüncü kez karşılaşıyorlardı ve normal olarak bir selamlaşmayı hak etmek için yeterliydi. Ancak sokak insanların hiçbir şeyi hak etmediklerini, onlarla her gün karşılaşanların bile gözlerini kaçırarak görmezden geldiklerini öğrenmişti. Binlerce kişi, yerdeki çöpler gibi onların farkına bile varmazlardı. Dolayısıyla kız gülümseyip “mer-

haba” dediğinde cevap veremeyecek kadar afallamıştı. Sadece kıza bakakaldı.

“Güzel bir gün” dedi kız.

Kaybolan sesini bularak, “Evet” dedi. “Evet öyle, çok güzel.”

Yürümeye devam edeceğine, duraladı ve köprüünün kenarına yaslandı. Onu izlediğini düşünmesini istememişti. Belki korkardı. Bir an için onun kendisini yeniden bir adam gibi, onlardan biri gibi hissetmesine yol açmıştı. Roman bunu istediğinden emin değildi.

Restoran Gül Bahçesi romantik bir yeri çağrıştırıyordu. Mantar kümelerini andıran küçük sivri çatıların bir grup oluşturduğu, terasında altıgen masalar yerleştirilmiş bir yer çıktı. Mary onun beklemeyeceği bir yönden gelmeye dikkat etmişti. O onu görmeyen Mary onu görmek istiyordu. Uygunsuz biriye geri dönüp kaçmak gibi bir art niyeti yoktu. Sadece kendini karşılaştırmaya hazırlamak istiyordu.

Hazırlanmalar Mary için yaşamının olağan bir parçasıydı. İçlerinde yazılı olabileceklere karşı mektupları açmadan, telefona cevap vermeden, yeni biriyle karşılaşmadan önce kendini hazırlardı. Emin olmalıydı. Yüzünün ifadesini, gülümsemesini ayarlamalıydı. Masalarda tek başına oturmuş pek çok erkek olabilirdi. Hakkında tek bildiği, göndermiş olduğu fotoğraf ve kendisinden altı yaş genç olduğuydu.

Mary’nin İç Çember tarafından ya da Holme Green yolundan gelmesini bekleyecekti. Bu nedenle o bahçelerin yönünden yaklaştı. Restoranın dışarıdaki masalarının çoğu doluydu, çiftler, dörtlülük gruplar, iki adam, üç kadın, tek başına oturan bir adam, ama en azından kırk yaşında olmalıydı. Mary dikilmiş, gözleriyle masaları tarıyordu. Sonra onu gördü. Bir delikanlı beklemişti, ama orada oturan bir adamdı, ancak kuşkusuz resimdeki kişiydi. Birden yüzüne sıcak bastı, kızardığını hissetti. Tahmin ettiği gibi göl tarafından gelmesini bekleyerek o yana bakıyordu. Ancak sanki Mary’nin kızarmasını hissetmiş gibi, başını ondan yana çevirdi. Mary masasına doğru yürüdüğünde ayağa kalkarak iki elini birden uzattı. Zayıf, uzun boylu bir adamdı.

“Mary Jago” dedi.

“Leo Nash ya da Oliver.”

İki elini birden tutmanın fazla cüretkâr olacağını düşünmüşçesine sol elini indirdi. El sıkıştılar. Eli soğuktu. Yaşından büyük gösteriyordu. Biraz yıpranmıştı, ama onca hastalık, gerilim ve korkudan sonra bu doğaldı. Yüz hatları düzgündü, solgun olmasa

yakışıklı sayılırdı. Adamın gri gözleri, Mary'nin yeşil gözleriyle karşılaştığında, küçük bir şok geçirdi. İkisi birbirlerine benziyorlardı, kardeş olabilirlerdi.

“Şimdi sen buradasın, ben buradayım, ne söyleyeceğimi bilemiyorum” dedi Leo. “Bu çok saçma, çünkü sana söyleyeceklerimi içimden kaç kez tekrarlamıştım. Sana olan şükran duygularımı ifade etmek için, kendi kendime nutuklar attım ve şimdi karşımdasın, sanki dilim tutuldu.”

“Pek öyle sayılmaz” diyerek gülmeye çalıştı. “İyi bir konuşmacıya benziyorsun.”

“Sadece havadan sudan konuşurken. En azından çay içmek isteyip istemediğini sorabilirim. İster misin? Ya da bir içki? Çay ve kek? Ne istersin?”

Telefonu bile olmadığına göre cidden yoksul olmalıydı. Üzerindeki giysiler gençlerin üniformasıydı: kot pantolon, tişört, omza atılmış pamuklu bir kazak.

“Çay içerim” dedi.

Leo garsona siparişleri verirken onu seyretti. Beklediği gibi çıkmamıştı. Görünüşü evet, ama ona karşı duyguları umduğundan farklıydı. Bu narin yapılı, zayıf, solgun adamın iliğini taşıdığını bilmek, bir iksir gibi onu sağlığına kavuşturduğunu düşünmek Mary'yi derinden etkiliyordu.

Gözlerini kapadı. Sanki dün gece ilk kez onunla birlikte olmuştu –hatta sanki ona âşık...

“İyi misin?” dedi Leo yumuşak bir sesle.

Elleriyle gözlerini kapamıştı. Ellerini çekerek ona baktı. Endişeli gözlerle Mary'ye bakıyordu. “Özür dilerim” dedi. “Aptalın biri olduğumu düşünmüşsündür.”

“Daha farklı birini mi bekliyordun?”

“İşin tuhafı, hayır. Seni beklediğimi söyleyemem, ama beni şaşırtmadın. Sonra fotoğrafını da almıştım.” Büyük bir çaba göstererek tamamladı: “Seni görmeye kendimi hazırlamıştım ve nasıl biri olduğumu biliyordum. Ama seni gerçekten görmek, burada karşılıklı oturmak tuhaf bir duygu.”

“Tuhaf ama güzel. En azından benim açımdan.”

“Bana nasıl olduğundan söz eder misin? Yani iyileşmeden. Yoksa bunu sormamam mı gerek?”

Hafifçe güldü. Mary açık gri renkli gözlerine bakmaktan kendini alamıyordu. O arada çayın gelmesiyle büyü bozuldu. Leo kek, meyveli turta, kremalı tatlı ısmarlamıştı.

“Çok yemem gerekiyor” dedi. “İyi beslenmelisin diyorlar. Tabii

onlar meyve ve sebze demek istiyorlar, kremalı tatlı değil.”

Mary bu kez gülümseyebildi. “Bana anlatır mısın?”

“İlik naklini mi?”

“Evet, sanırım. Her şeyi. Hastalanmanı, ilik naklini, hepsini senden duymak istiyorum.”

“Kendime fazlasıyla hoşgörülü davranmış olmaz mıyım?”

Mary’nin kendine güveni artıyordu. “Bana karşı hoşgörülü davrandığını düşün.”

“Peki.”

Duraladı. Bir çocuk gibi büyük bir iştahla kremalı bir dilimi yiyordu. Parmaklarına bulaşmış olan kremayı yaladı, başını kaldırarak içten bir şekilde gülümsedi.

“Üniversiteyi yeni bitirmiştım” dedi. “İş arıyordum. İş bulamayacağımı düşünüp kaygılanmaktaydım ve önce ağrının sinirden olduğunu düşündüm. Öyle başladı. Felaket bir ağrıydı.” Gözlerini kırmış, o günleri hatırlıyordu. “Yan tarafımda keskin bir ağrı. Önce sinirden sandım, sonra apandisit olduğunu düşündüm. Aile doktoruma gittim, gastrit olduğumu söyledi. Sonra ağrılar daha yoğunlaştı, keskinleşti. Bunları duymak istediğinden emin misin?”

“Tabii ki.”

“Bir ağabeyim var. Benim için çok önemlidir, en iyi arkadaşımıdır.” Ona söyleyince beni acil servise götürdü. Hastanede dalağımın normalin üç katı büyüklükte olduğunu söylediler. Kanımdaki akyuvarların görevini üstlenmiş, fazla çalışıyordu. Önce ağabeyime söylemişler, sonra da bana.”

“Büyük bir şok olmalı.”

“Hiç umulmadık bir yerden bir darbe yemek gibi. Bir dakika önce normal sağlıklı bir adam olduğumu sanıyordum, karnı ağrıyan biri, sonra bu çıktı. Bana akut lösemi hastası olduğumu söylediler. Ölüm fermanı gibiydi.”

“Harvest Vakfı’na mı gittin?”

“Önce değil. Kemik iliği nakli yapılması gerektiğini söylediler. Kardeşler arasında doku uyuşması olasılığı dörtte bir. Ağabeyimin iliğinin uyacağını umuyordum. O da vermeye hazırdı.” Yumuklarını sıkırmıştı. Güçlü bir sesle konuşuyordu. “Fazlasıyla istekliydin. Bana yardım etmeye can atıyordu. Çok yakınızdır.”

“Doku uymadı mı?”

“Söylediğim gibi, ölüm fermanım okunmuş sanıyordum. Bu dörtte bir olasılıktan söz edilince moralim düzeldi. Her şeyin yoluna gireceğinden emindim. Düşünsene, bir ameliyat olman gerekse ve dörtte bir ihtimal ameliyat masasında kalacağını söyle-

seler, kesin öleceğini düşünmez misin? Ben düşünürüm. Dörtte bir uyuşma olasılığı demek benim için ağabeyimin iliğinin kesinlikle uyacağı demektir. O kadar emindim ki üstünde durmadım bile. O benim ağabeyimdi, genlerimiz aynıydı, birbirimize benzerdik. Her şey yolunda gidecekti.”

“Ona bir test yaptılar, uyuşmadığı ortaya çıktı. Önceleri inanamadım. Hata yaptılar sandım. Ama doğrudur.” İçini çekti, sonra neşelendi. “Gene de, eğer ağabeyim ilik vermiş olsaydı, seni tanıyamayacaktım.”

“Bunun pek umurunda olacağını sanmıyorum. Var olduğumu bilmeyecektin bile.”

“Ağabeyim bağış yapacak birini bulmaya çalıştı. El ilanları bastırıp binlerce kapıya dağıttırdı. Düşünebiliyor musun? Çoğunluk aldırmadı, ama pek çok kişi de test yaptırmak için geldi. Bir kişinin dokusu uydu, o da ilik nakline uygun çıkmadı. İlik verecek birini bulamazsak öleceğimi biliyordum. Berbat bir duygu. Tedavi edilebilecek, en azından durdurulabilecek bir hastalığın olduğunu ve çaresinin bir hayli sıradan bir şey olduğunu bilip de bulamayınca paniğe kapılıyorsun. Seni iyileştirecek ilaç, serum, neyse sokakta gördüğün binlerce kişiden birinde olabilir ve ona ulaşamıyorsun. Sonra hastanede vakaftan söz ettiler.”

“Devam et.”

Harvest Vakfı’ndan bağış vermeye hazır birinin olduğunu bildirdikleri günü hatırladı.

“Yirmi iki yaşımı göremeyeceğim korkusuyla yaşıyordum. Şimdi birileri çıkmış yaşayabileceğimi söylüyorlardı. Umutsuzluğa, kaderimi kabul etmeye alışmıştım, şimdi umuda alışmalıyım.”

Bir ara durum kötüye gitmiş, hastalığın ilik naklini kabul edemeyecek kadar ilerlemiş olmasından korkulmuştu. Ama durumu fena görünmemiş ve nakle karar vermişlerdi. Tüm bu süreç boyunca hep onu düşünmüştü.

“‘Helen’ diye düşünüyordum. Aslında biraz kahramanlara hayranımdır. Ağabeyime tapardım, hâlâ da tapıyorum. Şimdi ise hiç tanımadığımı tapılacak bir kadın vardı. Benim kurtarıcım olmuştu, bir çeşit azize.”

Mary kolaylıkla kızarmasından hiç hoşlanmazdı. Şimdi de yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Önemli bir şey değildi” dedi kendisini bile şaşırtan bir sertlikle.

“Ben olsam yapar mıydım, emin değilim” dedi. “O aralar bunu düşünmek için bol zamanım oldu. Ben bağış yapacak durumda olsam, yapar mıydım? Karar verdim ki, yapmazdım. Korkardım.”

Gözleri hayranlıkla ona bakıyordu. Mary utandı, tuhaf hissetti, konuyu değiştirmeye çalıştı.

“İş konusu ne oldu? Tüm bunlar olurken çalışamazdın. Nasıl yaşadın?” Galiba gene çizmeyi aşmıştı. “Özür dilerim, sormama-lydım...”

“Bana her şeyi sorabilirsin.”

Bunu sakın bir sesle söylemişti. Bu kadar açık davranması neredeyse ürkütücüydü. Bu kadar yakınlaşmak Mary’yi ürpertti. Daha ancak yarım saat olmuştu, ama sanki onu uzun zamandır tanıyordu.

“Gerçekten özür dilerim” dedi. “Özel yaşamına burnumu sokmaya hakkım yok.”

“*Sen* bana her şeyi sorabilirsin. Ne de olsa senin sayılırim, öyle değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“O kadar korkmana gerek yok. Birinin hayatını kurtarırsan o kişi artık sana ait olur, değil mi? Hizmetçin gibi. Yani kelimenin gerçek anlamıyla demek istiyorum. Sadakatle sana hizmet edecek biri.”

Mary’nin masanın üzerindeki ellerini tuttu. Dokunuşu son derece rahatlatıcıydı.

“Bana ağabeyim baktı” dedi. “Şimdi bir işim var. Yarım günlük, önemli bir şey değil, ama ağabeyime çalışıyorum. Kafamda olan bu değildi tabii. İyi bir üniversiteye gittim ve büyük umutlarım vardı. Gene de iş iştir. Yaşayacağımı öğrenince her şeyden mutluluk duyar oldum.”

Ne yaptığını, işinin ne olduğunu söylemesini bekledi, ama Leo bir şey demedi. Garson kız faturayı getirdi.

“İzin ver ben alayım” dedi faturayı alırken Mary.

Bu kez güldü. Garsonun yanlarında olmasından ve duymasından hiç rahatsız değilmiş gibi görünüyordu. “Telefonum olmadığımı söylemiştim, onu düşünüyorsun. Kendime ait bir telefonum yok demek istedim. Hastalandığımdan beri ağabeyimle birlikte kalıyoruz. Tek başıma idare edemezdim.”

Mary ellerinin üşüdüğünü hissetti. Akşam serinliği çökmüştü. Ayağa kalktı.

“Seni Park Village’e kadar götüreyim mi? Öyle bakma, oldukça iyiyim. Beni sen iyileştirdin, unuttun mu? Uzun mesafeler yürüyebilirim Mary.”

İlk kez adını söylemişti. Mary bir anda hoş duygulara kapıldı. Büyük Gezi’den kuzeye doğru yürümeye başladılar. Daha önce

rastladığı sakallı adam gene bir sırada oturmuş kitabını okuyordu. Ona gülümseyip merhaba demeye hazırlandı, ama adam kitabından başını kaldırmadı. Leo birbirlerine bu kadar yakın oturmalarının ne büyük bir rastlantı olduğundan söz ediyordu. Ona gene Mary demiş, adının şimdiye kadar kimseden duymadığı kadar kulağına hoş geldiğini düşünmüştü.

Mary kafasını çevirip arkaya baktı, ama sakallı adam gitmişti.

Yedinci bölüm

Nerede olabilirler diye düşünmemişti bile. En ufak bir kuşku ve endişe duymamıştı. Woodbridge'de kayınvalidesinin yanındaydılar. Ekimdi ve dönem ortası nedeniyle okullar tatildi. Sally, Elizabeth ve Daniel'i alarak Suffolk'a hasta olan annesini ziyarete gitmişti. Arabayla gitmişlerdi, bir gece kalıp döneceklerdi.

Daha sonraları, çılgınca bir saplantıya kapılmış, rakamlarla, tarihlerle, toplamalarla boğuşarak, son on beş yıl boyunca Sally'nin bu seyahati kaç kez yaptığını hesaplamaya çalışmıştı. Sally, o ve hep birlikte kaç kez gitmişlerdi? İki yüz mü? Daha mı çok? Geçmiş yılları incelemiş, günlüğüne bakmış ve sonunda tam iki yüz yirmi üç kez gittiğini hesaplamıştı. Kafasını birazcık olsun dağıtmak, hesapların duygusuz kalabalığında birkaç dakika için olsun kendini unutmak istemişti.

Bu kadar kez bu yolda araba kullanmıştı ve en ufak bir kaza geçirmemiş, hatta kaza tehlikesi bile atlatmamıştı. Endişelenmemişti. Telefonu açıp da kontrol etmek aklından bile geçmemişti. Orada Sally'nin annesiyle birlikteydiler. Telefon edebilirler ya da etmeyebilirlerdi. Yemeğini yedikten sonra o arayıp Sally'nin annesinin nasıl olduğunu sorabilirdi.

Sonradan düşündü de tüm bunlar aklından bile geçmemişti. Onları hiç düşünmemişti. Akıllı başka yerdeydi. Kaçan bir kölenin hatıraları olduğu iddia edilen ve doğruluğu kanıtlanır, fiyatı da çok yüksek olmazsa Talisman Yayınevi'nin basmayı düşündüğü bir elyazmasıyla meşguldü. Eve bir kopyasını getirmişti. Mutfak masasının üstünde dördüncü sayfa açık duruyordu. Tom Outran sonradan kitabı basmış mıydı şimdi hatırlamıyordu bile.

Kap kacak çıkarıyor, kendine yemek hazırlıyordu. Pizzayı mikrodalgaya atmaktansa fasulye konservesi yemeye karar vermişti.

Konserveyi açarken bir yandan da bir paragraf daha okudu. Buzdolabında yarısı dolu bir şişe şarap vardı. (Ya da kötümser biriy-seniz yarısı boş bir şişe –ama o hiçbir zaman kötümserlerden ol-mamıştı.) Kendine bir kadeh şarap koymuş, fasulyeyi ısıtıyordu. Kölenin günlüğü herhalde gerçek değildi, hayalîydi, ama belki bu nedenle basılabilirdi...

Saat yediye bir kala kapı çaldı. Yardım için para toplayan biri olduğunu düşünerek, cebindeki cüzdanını yokladı ve kapıya gitti.

Polisler o anda hiçbir ayrıntı vermemişlerdi. Olanları daha sonra öğrenmişti. Ona oturmasını söylemişlerdi; bir kazadan söz etmişler, sonra kazanın kötü sonuçlarından, sonra ölümden. Masa-da yarı içilmiş şarap kadehi duruyordu. Bir kadın polis ocağı ka-patana kadar fasulye yanmıştı. Onlara bakakalmıştı. Bir kez daha anlatmalarını istediğini hatırlıyordu, yanlış duyduğunu sanmıştı. Bunları duymuş *olamazdı*. Bunlar onun başına gelmiş *olamazdı*.

Uzun süre yanmış domates sosu kokusu ona yaşamının çöküşü-nü, mutluluğunun kayboluşunu hatırlattı. Bir kez Camden Town'da bir işçi lokantasında bu kokuyu duymuş, zehir yutmuşçasına has-talanmıştı.

Polislerin geldiği günün ertesinde Sally'nin arabayı dikkatli bir şekilde kullandığını, kurallara uyduğunu, hız sınırını aşmadığını öğrenmişti. Elizabeth önde yanındaki koltukta, Daniel arkadaydı. Ipswich yakınlarında bir hemzemin geçide gelmişlerdi, arabayı durdurmuştu. Geçit bir yokuşun aşağısındaydı. Arkadan gelmekte olan yirmi tonluk bir kamyonun frenleri patlamış, arabaya arka-dan çarparak, kapalı geçit bariyerlerini kırıp, gelmekte olan trenin önüne itmişti.

Üçü de anında ölmüşlerdi. Trenin kondüktörü yaralanmıştı, ama yolculara bir şey olmamıştı. Kamyon sürücüsüne gelince, başını vurmuş, elleri yaralanmıştı. İki yüz yirmi üç kez her şey yo-lunda gitmiş, her sefer iki yüz yirmi dördüncüde olacıklara biraz daha yaklaştırmıştı. Eğer kadere inanırsanız. Roman inanmazdı.

Soruşturmaya gitmemiş, ama cenaze törenine katılmıştı. Kendi-si cenaze gibiydi. Sally'nin ölmekte olan annesi ve kız kardeşi tö-rene gelmişlerdi ama başka kimseyi istememiş, gelmemelerini söylemişti. O gece derin bir uyku uyumuştı. Uyandığında Sally'nin erken kalkmış olduğunu, biraz sonra ona çay getireceğini sanmış-tı. Sonra gerçeği bütün acımasızlığıyla hatırlamıştı.

İki hafta sonra, Talisman Yayınevi'nden istifa etmiş, evini satı-şa çıkarmış ve kendini sokaklara atmıştı.

Onu delirmenin sınırlarına getirenin o gerçeküstü cenaze töre-

ni olduğunu düşünüyordu. Siyah paltolu adamlar tarafından, krematoryumun koridorunda taşınan üç tabut Ernst'in bir tablosu olabilirdi ya da Magritte'in. O sahneyi defalarca yaşamıştı. Gerçekliğin ötesinde, kötü rüyaların ve korkunç hayallerin âleminde yer alan bir resim gibiydi.

Gariptir ki, geçmişî kabullendiğinden beri o görüntü en ilgisiz zamanlarda gözünün önüne geliyordu. Prens Albert Yolu'ndan St. John Korusu'ndaki mezarlığa doğru yürüdüğü şu anda da o sahne gözlerinin önündeydi. Yaya geçidinden yolu geçerken arabalar durmuş, biri çabuk olması için korna çalıyordu, ama o farkında bile değildi. Gözlerinin önünden üç tabut geçiyordu. Ancak cenaze törenlerinde giyilen giysiler içinde genç yüzleri kasvetli, gözlemini yere indirmiş, güçlü genç adamların taşıdıkları üç tabut.

Çiçek yoktu. Tabîî ki olamazdı. Böyle aptalca bir şeyi kim önerebilirdi? Tüm hayatı, geçmişî, şimdiki zamanı ve geleceği üç tahta kutuda yatıyordu. Tepkisiz bir şekilde bir sırada oturmuş, gözlerini tahta kutulara dikmişti. Bu arada konuşurken âdemelması şeker yutmuş gibi aşağı yukarı oynayan çok genç bir adam, tuhaf bir aksanla yaşamdan ve yeniden dirilişten söz ediyordu.

Karşı kaldırıma vardığında görüntü kayboldu. O zalim resmin kararması gibi şimdi hava da kararıyordu. Mezarlık bir süre sonra kapanırdı. Kapanmadan hemen önce ve biraz sonra polis devriye gezer, başboşları dışarı çıkarırdı. Ama Roman zaman zaman onları atlatmayı ve eski mezar taşları arasında uyumayı öğrenmişti.

Gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı. Yeşil çimenler, çiçek tarhları ve gri kabukları yer yer soyulmuş ağaç gövdeleri dışında bir şey göremedi. Akşam ışığında çınar ve kayın ağaçlarının yaprakları solgun ve körpe görünüyordu. Beyaz ne varsa tuhaf bir şekilde ışık saçmaktaydı.

Bu güzel günde bir hayli yürümüş olan Roman mezarlıkta yürümeye devam etti. Her zaman yaptığı gibi, yüz elli yıl önce ölmüş olan suluboya ressamı John Sell Cotman'ın, Waterloo Savaşı'ndan önce ölmüş olan rahibe Joanna Southcott'un mezarlarına baktı. Eski mezarlıkta gri taşların üzerindeki yazılar genellikle aşınmış, okunmaz hale gelmişti. Mavi çançiçeklerinin zamanı neredeyse geçmek üzereydi, ama çuhaçiçekleri renk renk her yanı sarmıştı.

Sıralardan birine oturup başını arkaya yasladı, gözlerini kapadı. Bir zamanlar rahatına çok düşkün bir adamdı. Şilte seçerken bile titizlik eder, masraftan kaçmazdı. Koltuklar yumuşak olmalı, ayak uzatacak yerleri bulunmalıydı. Ama sokaklara çıktığından beri rahatına aldırılmaz olmuştu. Sert kaldırımda mı yoksa nispe-

ten konforlu sayılan çimenlikte mi yattığını fark etmiyordu bile.

Bir süre sonra mezarlıkta birinin daha olduğunu hissetti. Duyduğu Effie'nin ayak sesiydi. Gözlerini açtı. Effie hiçbir şey söylemeden ona çekingen bir göz attı ve gelip sıranın öbür ucuna oturdu. Bir serserinin oturduğu sıraya ancak başka bir serseri gelip oturur.

Önce onu yaşlı sanmıştı, ama oldukça genç bir kadındı. Kam-buru, buruşuk elleri ve kalın bandajlı bacaklarıyla yaşlı bir kadın gibi duruyordu. Kafasındaki eski şapkayı çıkarıp, kalın yün atkısını çözünce, yuvarlak, kırışksız yüzü ortaya çıktı. Effie'nin zayıf bir ağzı ve Yunanlıların tanrıça Hera'nın gözleri dedikleri cinsten iri yuvarlak gözleri vardı.

Ona sokakta geçirdiği ilk kışta rastlamıştı. Roman'dan kısa bir süre öncesinden beri sokaklardaydı. Yumuşak bir mart ayıydı, ama ne de olsa henüz marttı, nemli ve geceleri ayazdı. Gene bu mezarlıkta sırada yanına oturmuş ve karanlık bastığında –oysa saat ancak altıydı– elini önce onun dizine koymuş, sonra bacaklarının arasından yukarı doğru ilerlemişti. Eskiden olsa şok geçirirdi. On-dan uzaklaşır, alelacele kaçardı. Ancak hafif bir ilgi ve merak duygusu dışında bir şey hissetmemişti. Uzun bir bekârlık döneminden sonra, beş aydır cinsellikle ilgili her türlü düşüncüyü kafasından uzaklaştırmışken, bedeninin bu serseri kadının dokunuşuna tepki verdiğini hayretle fark etmişti. Kadının ılık ve şaşılacak derecede kadınsı dokunuşuyla sertleştiğini hissetmişti.

O zamanlar, yukarı bir sınıftan geliyor olmanın verdiği o üstünlük duygusunu henüz tam olarak üstünden atamamıştı. Mezar taşları arasında, kadının yere yaydığı battaniyesine uzanırken ona bir iyilik yaptığını düşünüyordu. İyi kalpliydi. Kadının o topraksı kokusuna, ellerinin kırıklığına cömertliğinden ötürü dayanıyordu. O bilinmeyen, kaygan karanlığa dalarak, Tanrı bilir ne tehlikelere atılıyor, onu onurlandırıyor.

Ancak her şey sona erdiğinde, ilk kez onun gülümsediğini görmüş, bedenini saran kolların onu kucakladığını hissetmiş ve aslında kadının ona bir iyilik yaptığını düşündüğünü anlamıştı. Gülümseyişi gururluydu ve kollarıyla nerdeyse analık duygularıyla onu sarmıştı. Acıma ya da kendine benzetme duygularıyla ona verebileceği tek şeyi vermişti. Bu Roman'a ders oldu. Utanmıştı. Kadın çıkınlarını sürükleyerek mezarlıktan çıkıp gittikten sonra, az kalsın bir teşekkür mırıldanarak ona çıkarıp bir on pound vereceğini, nedense bir şeyin onu engellediğini ürpererek hatırladı.

Evlenmeden önceki günlerinde, bir gecelik macera yaşamış olduğu bir kadınla tekrar karşılaştığında utanır, kendini tuhaf his-

seder, rahatsız olurdu. Şimdi Effie yanında oturuyordu ve hiçbir şey hissetmiyordu. Sokaklar ve sokak insanları onu değiştirmişti. Başkalarının ne diyeceği ya da ne düşüneceği kaygılarını üstünden atmıştı. Bir daha Effie'yle aralarında cinsellik olmayacaktı, ama bunu ona söylemek ya da göstermekten utanmayacaktı. Effie'ye gülümsedi ve arabasına uzandı.

“İçecek bir şey ister misin, kolam var?” dedi.

Effie hayır anlamında başını salladı. Effie'nin kötü günleri ve nadir olarak iyi günleri vardı. Ellerine bakışından, onları evirip çevirmesinden ve kendi kendine bir şeyler mırıldanmasında bugünün kötü günlerinden biri olduğu anlaşılıyordu. Ellerinde ne görüyordu acaba? Kan, isilik, namus lekeleri, temizlenmeyen bir pislik.. Elleri kaba ve zamanından önce yaşlanmış gibiydi. Ellerinin bir üstlerine, bir avuçlarına bakıyor, artan bir dikkatle inceliyordu.

“Ben yatıyorum, uyuyacağım” dedi.

Effie yeni oje sürmüş bir kadın gibi kirli tırnaklarını inceliyordu.

“İyi geceler Effie.”

Cevap verseydi, şaşardı. Ellerini önce dizlerine koydu, sonra onların üstüne oturdu. Çıknlarından birine bir tekme attı. Belki bu yükü taşımaktan bıkmıştı. Çamur yeşili çirkin naylon torbasından sıkılmıştı. Roman bazen sokakların büyük bir akıl hastanesi olduğunu düşünüyordu. Kendisi de onlar gibi bir hastaydı.

Kalktı ve kendine yazıları okunmaz hale gelmiş, iki eski düz mezar taşı arasında yatacak bir yer buldu. Çimenlik kısa otlar ve yosunla kaplıydı. Demir parmaklıkların gerisinde, sarı sokak lambasının aydınlattığı beyaz ve toprak rengi büyük apartman blokları görünüyordu.

Hampstead tarafındaki trafiğin akışı, çakıllı bir kıyıya vuran denizin uğultusunu andırıyordu. Ama burası, sakin ve durgun bir taşra mezarlığı gibiydi. Mezarların olduğu her yerde rastlanan o kabullenmişlik duygusu, o derin sessizlik ve huzur duygusu hâkimdi. Roman yer örtüsünü ve uyku tulumunu yaydı. İçine girerek uzandı ve otların ince gövdelerinin ardındaki tuğla ve beyaz sıvalı mezarlık duvarlarına baktı. Yastık kullanmayı çoktan bırakmıştı. Ortam uygun olduğu için Grey'in “Ağıt” adlı şiirinden aklında kalan mısraları tekrarlardı:

Belki de gözlerden uzak bu yerde,
Bir zamanlar kutsal ateşle yanmış bir yürek yatmakta;
Eller, imparatorun kılıcını sallayan,
Ya da lirin coşkusu uyandıran.

İkinci dörtlüğün yarısında uykuya daldı.

Mayıs ortasında karanlık uzun sürmez. Saat beşte güneş doğar. Effie onu omuzlarından sarsarak uyandırdığında, hava aydınlanmış ama henüz güneş doğmamıştı. Önce onun gene kur yaptığını sandı ama, bu onların dünyasının ölçülerine göre bile bir hayli kaba bir yöntem sayılırdı.

“Olmaz Effie” dedi. “Hayır. O bir seferlikti. Bir daha olmaz.”

Kadın cevap olarak kazağını ve tişörtünü yakalayıp, öbür eliyle kuzeydeki Wellington Meydanı tarafını işaret etti. Yüzünde bir melodram ifadesi vardı. Belki doğuştan, belki de sonradan geçirdiği bir şok nedeniyle Effie konuşmakta zorlanırdı. Şimdi de sadece, “Demirlerde! Demirlere bak!” diyebilirdi.

Roman'ın aklına ilk anda demiryolları geldi. Altlarından geçen Jubilee tren hattından söz ediyor olmalıydı. Ayağa kalkarak, tutulmuş kollarını ve bacaklarını gerdi. Dışarıda uyumak iyi olabildi, ama kemiklerde uyuşukluğa da neden oluyordu. Dinç bir kafa fakat ağrıyan bir sırt ve sızlayan kol ve bacaklarla uyanırdınız. Gözlerini oğuşturarak Effie'nin peşisıra yürüdü. Kadının yürüyüşü giderek güçsüzleşti, sonunda durdu.

“Nerede Effie?”

Onu caydırmak için değil de sanki görmüş olduğu ve ona göstermek istediğini unutmak istercesine başını sallıyordu.

“Nereye gitmemi istiyorsun?”

Eliyle işaret etti. Yalvarıncasına ona çevirmiş olduğu tombul yüzü kederle doluydu. Uzattığı parmağı titriyordu. Roman içgüdüsel bir hareketle Effie'nin elini sıkı sıkı tuttu.

Gökyüzü aydınlanmaktaydı, ama ağaçların yoğun olduğu bu bölge hâlâ karanlıktı. Onu mezarlığın kuzey sınırına doğru götürüyordu. Ortalığı koyu bir sessizlik kaplamıştı, ne trafiğin sesi vardı ne de rüzgâr esiyordu. Genellikle bu saatlerde derin bir uykuda olurdu. Gökyüzünün bulutsuz maviliği, mücevher gibi parlak olması onu şaşırttı.

Effie kolunu yakalamış onu Wellington Meydanı'nın Cochrane Sokağı'na bakan bölümüne doğru sürüklüyordu. Kapının sol tarafındaki demir parmaklıklarda onu gördü. Demirler derken ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

Adamın bedeni demir parmaklıkların sivri uçlarına saplanmıştı. Başı Wellington Meydanı'na doğru sarkıyordu. Yarı kasılmış, pençe gibi tek bir eli görünüyordu. Bedenin alt bölümü bu tarafta, mezarlıktaydı. Çizmeli ayakları sarkmış, eski püskü kot pantolonundan ince kemikli bilekleri görünüyordu. Effie anlamsız sesler çıkı-

rarak kollarını sallıyordu. Roman bir an tereddüt ettikten sonra parmaklığa doğru yürüdü. Kalp atışları hızlanmıştı. Adamın eline dokundu. Ölmüş olduğu kesindi, eli buz gibiydi.

Yüzü tanıdık gelmişti, ama çıkaramamıştı. Üzerindeki yırtık pırtık giysilerden sokaklarda yaşayan biri olduğu anlaşıyordu.

Parmaklığın sivri ucunun bedene saplandığı yeri, artık kurumuş ve kararmış kanları görünce gözlerini adamdan kaçırdı. Gökyüzünün lekesiz, tertemiz maviliğine baktı.

Sekizinci bölüm

O gün ve ondan sonraki iki gün Irene Adler'e gelenlerin çoğu cinayet yerini sormak için geldiler. Giriş bileti aldılar, ama pek oyalanan olmadı. Asıl görmek istedikleri cinayet yeri idi ve müzede zaman kaybetmek istemiyorlardı.

“Sola dönüp St. John Korusu'na yürüyün. Tekrar sola dönüp High Sokağı'na girin. Sağdaki ilk sokak. Polislin kordonunu göreceksiniz. “

Ne Mary ne de Dorothea oraya gidip bakmamışlardı, ama yol tarifini gözleri kapalı tekrarlayabilirlerdi. Başka hiçbir açıdan olmasa da iş için iyi bir gün olmuştu. Yolsoranlar dışında, mahalleye gelmişken çevrede görülecek başka neler olduğuna bakan turist grupları da olmuştu; önce St. John Korusu'ndaki butikler, sonra High Sokağı'ndaki kafelerde bir içki, Irene Adler ve son olarak da cinayet yerini gezip turlarını tamamlamışlardı.

“Eğer biri daha gelip adamın aslında bıçaklanarak öldürüldüğünü, demir parmaklıklara saplanmasının olayın süsü olduğunu söylerse kusacağım” dedi Dorothea.

Mary kolay etki altında kalırdı ve olayla ilgili şeyler anlatılması bile hoşuna gitmiyordu. Ancak mezarlık ya da parktan geçmekten rahatsız olmak aklının ucundan bile geçmemişti. Ziyaretçiler onu korkutmak için ellerinden geleni yaptılar.

“O parka adım bile atmam” demişti şapka odasını gezen kadının biri, “ne tek başıma, ne başkalarıyla. Koca danua köpeğimle bile geçmem. Eğer kısa diye o yoldan geçiyorsanız, belanızı arıyorsunuz.”

“Ama olay parkta olmadı ki” dedi Mary.

“Evet bu seferki olmadı, ama bundan sonrakinin olmayacağı ne malum?” Pembe devekuşu tüyleriyle süslenmiş gül rengi bir

şapkayı inceleyerek eklemişti: “O günlerde kadınlar güvendeymiş, öyle değil mi? Pek dışarı bırakılmazlar, korunurlar, erkeklerden saygı görürler, ancak arabalarla gezerlermiş.”

Mary, Karındaşen Jack’ı hatırlatmayı ve eğer işçi sınıfından değillerse demeyi geçirdi içinden, ama sustu. Kanal kenarında ispirto içenlerden birini öldüren katilin, bundan sonra hedef olarak onu seçmesi pek olası görünmüyordu. Cinayeti ilk duyduğunda aklına parkta rastladığı, sonradan İrene Adler’in kapısının önünde uyurken gördüğünü hatırladığı adam gelmişti. Demir parmaklıklarda bulunan cesedin ona ait olmamasını ummuştu. Akşam gazetesinde yayımlanan bulanık fotoğraftan pek bir şey anlaşılmıyordu. Adının John Dominic Cahill olduğu belirtilen adam koyu renk saçlı ve sakallıydı.

“İrlandalı” dedi şimdi beyaz sorguçlu siyah bir şapkayı incelemekte olan kadın. “Sanırım önyargılı olmamak gerek.”

Mary yanlışlıkla unutulmuş ya da bilinçli bir şekilde bırakılmış olan kâğıdın bu kadına ait olabileceğini düşündü. Stacey’nin tezgâhta rehberlerin yanında bulduğu kâğıtta son iki yıl boyunca parkta işlenmiş olan suçların listesi vardı.

“Bir ağır yaralama, üç yaralama olayı” diye yüksek sesle okudu Dorothea. “İki polise saldırı, iki uygunsuz saldırı, dört teşhir, dokuz zarar verme olayı, yedi uyuşturucu olayı, on altı hırsızlık. Geçen yıl yaralama ya da polise saldırı olayı olmamış, sadece beş zarar verme, ama on üç uyuşturucu olayı.”

“Tüm bunlar pek de çok sayılmaz” dedi Mary. “Bir yıl için.”

Her zamanki yolundan eve yürüdü. Bir akşam önceki gibi Nikolay adını taktığı adamı görmeyi umuyordu. Gazetede okuduğuna göre evsizlerin ve dilencilerin, sokaklarda yaşayan insanların hepsinin takma adları vardı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, ama onu ilk gördüğünden beri, Gogol’ün *Ölü Canlar* kitabını okuduğu için Mary adamı Gogol’ün önadı olan Nikolay olarak düşünüyordu.

Adamın sesi ilgisini çekmişti. Belki züppece bir düşünceydi, ama onun görünümündeki birinden böyle bir ses tonu ve aksan beklememişti. Aslına bakılırsa böyle bir kitabı okumasını da beklememişti. Eve dönerken gözleri adamı arıyor, onun gazetelerin yazdığına göre Decker takma isimli John Dominic Cahill olmasını umuyordu.

Ancak adam ortalarda yoktu. Eve uzun yoldan gitmiş, İç Çember’den geçerek adama bakınmıştı. Hava kapalı ve bir hayli rüzgârlıydı. Büyük Gezi’deki sıralarda oturuyor olamazdı. Güneydoğu

köşesindeki gölgelik alanları bile dolaşmış ancak adamın izine rastlamamıştı. Boş yere zaman kaybediyorum diyerek eve yürüdü.

Leo Nash onu yemeğe götürüyordu. İki akşam önce telefon etmişti. Mary çok sevinmişti, çünkü buluştuklarındaki suskun ve uzak davranışının Leo'nun cesaretini kırmış olabileceğini düşünüyordu. Şimdi niye öyle soğuk davrandığına şaşıyordu.

Gloucester Kapısı'ndan çıkarak Batı Park Village'e doğru yürümüşlerdi. Çevreyi iyi biliyor gibi görünüyordu. Mary sorduğunda çocukluğundan beri parka yakın yaşadığını, teraslara, villalara, göle, hayvanat bahçesine bayıldığını söylemişti.

"Üstelik adın da Nash" demişti Mary.

Leo anlamadan bakmış, "Evet, öyle" demişti.

"Parkın mimarının da adı Nash'ti. John Nash."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Yani bağlantı kurmamıştım."

"Belki akrabandır."

Gülmüştü, ama Mary'ye biraz rahatsız olmuş gibi görünmüştü. "Telefon rehberinde bir alay Nash var."

Grotto'dan geçmiş, uzun yoldan eve yürümüşlerdi. Leylakların zamanı geçmiş, henüz güller açmamıştı. Kızıl ve altın sarısı şebboyların ve turuncu Sibiry şebboyunun kokusu havayı dolduruyordu. Biri çim biçiyor, aletin vızıltısı duyuluyordu. Sanki şimdiye kadar çiçekleri sadece vazoda ya da saksıda görmüş biri gibi, havanın çiçekçi dükkânı gibi koktuğunu söylemişti. Mary Charlotte Cottage'ın bahçe kapısında durmuştu. Bahçe sarı, beyaz çiçeklerle kaplanmıştı. Mavi dağ çiçekleri çıkmış, sardunyalarda çiçek açmaya başlamıştı.

"Ne güzel bir bahçe."

"Ev de hoş."

Leo ona tuhaf, şaşırmış gibi, boş bir bakışla bakmıştı. Onu içeri, bir kahve içmeye davet etmek üzereydi. Biz kadınların böyle bir bahane bulmamız gerekiyor nedense, diye düşünmüştü. Sonra nedense vazgeçmiş, aralarına birden giren uzaklık duygusu Mary'yi durdurmuştu. Aralarında olduğunu hissettiği bağ kopmuş, onun bir yabancı olduğunu hatırlamıştı. Ne de olsa onu tanımıyordu. Daha yeni tanışmışlardı. Kemiklerindeki ilikten başka paylaştıkları ne vardı ki?

Soğuk davranışını örtmek istercesine, içten bir sesle, "Sonunda seni tanımaktan mutluyum" demişti. Ama kelimeler ağzından döküldüğü anda kendi kulağına soğuk ve resmî gelmişti. Elini uzatarak, işi daha da berbat etmiş, "Umarım tekrar görüşürüz" demişti.

Onu incittiğini fark etmişti. Yanlış bir adım atmış ama hatası-

nın ne olduğunu, ne yapması gerektiğini bilemeyen biri gibi dudaklarını sarkıtmıştı.

“Ben de umarım. Sana telefon edebilir miyim?”

“Tabii ki.”

“O zaman arayacağım. Yakında.”

“Benimle eve kadar yürüdüğün için teşekkürler” demiş sonra hızlı adımlarla eve yürümüşü. Eve girer girmez Gushi’yi kucaklamıştı.

Bu vedalaşmadan sonra telefon etmesi Mary’yi rahatlatmıştı. Verdiği zararı tamir edebilir, aralarını düzeltebilirdi. Telefonunu beklemiş, aramazsa onunla nasıl tekrar ilişki kurabileceğini düşünmüştü. Ama aramıştı, hem de en kısa zamanda. Sesi sıcak ve dostçaydı ve Mary de aynı içtenlikle cevaplamıştı.

Bu konuşmadan sonra arkadaşlarına ondan söz etmeye başlamıştı. Kuzeni Judith aradığında ona yeni bir arkadaşı olduğunu, ilik nakli yapılan kişiyle buluştuğunu söylemişti. Ondan söz ettiğinde Dorothea, “yakışıklı” ve “sevimli” olup olmadığını sormuş, onu ne zaman tekrar göreceğini merak etmişti.

“Alistair ilk golü yedi!”

“Onunla bir kez görüştüm Dorrie.”

Büyükannesine söyledi. Frederica Jago ertesi gün eski dostları Tratten’larla Girit’e onların oradaki evine gidiyordu.

“Ben sana demiştim dememeliyim ama, mektubunu cevaplayacağın söylemedim mi? Sadece biraz zaman aldı. Hoş biri mi?”

“Sanırım. Evet, çok hoş bir insan.”

“Şu –nasıl diyorlar– magandalardan değil mi? Mary canım, bana öyle bakma. İnsanları oturdukları mahallelere göre değerlendiririz.”

“Zeki, iyi eğitim görmüş, sessiz ve sanırım hassas bir adam.”

“Tüm bunları ne kadar zamanda anladın? Bir saatte mi?”

Mary güldü. “Biraz daha az. Belki Girit’ten döndükten sonra onunla tanışırsın. Gitmeliyim. Düşündüğümde çok daha uzun kaldım.”

Frederica taksi çağırmakta ısrar etti. Daha cinayet pek yeniydi.

“Onu lütfen kapıya kadar götürün” dedi sürücüye. “Albany So-kağı’nın köşesine kadar değil, kapının önüne kadar.”

Mary yaşlı kadını öptü. Büyükannesi hafif vanilya kokuyordu. Araba hareket ettiğinde kafasını çevirip el salladı. Victoria dönemi sonlarından kalma sütunlu, kırmızı kiremitli, koca binanın dev gibi girişinde, sokak lambasının sarı ışığı merdivenlerde duran Frederica’nın ince zarif bedenini aydınlatıyordu.

Leo biraz erken geldi. İçeri girdi ama, taksi kapıda bekliyordu, onun için Mary Gushi'yi oturma odasına kapatana kadar holde bekledi. Takım elbise giymişti, bu ona genellikle ciddi giyinen Alistair'i hatırlattı. Mary döndüğünde onu holün duvarında asılı bir dizi Oxford gravürü arasında olan İsa Kilisesi resmini incelerken buldu.

"Evde bulundum. Aynen böyle görünüyor."

İsa Kilisesi'ne hâlâ ev mi diyorlardı? "Evet, diplomanı aldıktan hemen sonra hastalandığını söylemiştin."

Leo gülümsedi. Yüzü kırış kırış olmuştu. Mary'ye sanki birden yaşlanmış gibi geldi. Solgun, hasta, yaşlı bir adam gibi.

"İyi misin?"

"Evet. Neden? Normal olarak biraz solgun görünürüm. Fazla açık renk olmanın zararı."

Onu Paddington Sokağı'nda bir İtalyan lokantasına götürdü. Ağabeyinin bir arkadaşı tavsiye etmişti. Aslında yürünebilecek bir uzaklıktı, ama acaba yarım mil yürüyebilir miydi? Ona şimdi nasıl olduğunu sormak istiyordu. Artık iyi miydi? Gerçekten *iyileşmiş* miydi? Bunun mümkün olacağından pek emin değildi.

Küçük lokantaya girdikleri anda Mary yemeğin lezzetli, servisin iyi olacağını hissetti. Her yerde rastlanan demir ve cam yerine, tahta masaları, rahat koltukları olan hoş bir yerdi. Duvarlara aynalar ve yağlıboya tablolar asılmış, masalara çiçekler konulmuş, mumlar yakılmıştı.

Yemeklerini yerlerken ilik bağışlamak isteyen ilk kişiden söz etti. Dokuları uygundu, hatta sanki kardeşmişler gibi yakındı. Ama adamın sağlık durumu iyi değildi ve ilik verecek durumda olmadığına karar verilmişti.

"Yaşadığım en berbat hayal kırıklığıydı. Öleceğimden emindim. Kendimi buna alıştırmaya çalıştım. Nasıl bir cenaze töreni istediğimi bile yazdım."

"Annenin dokusu uymadı mı?"

Yüzü kayıtsızdı. Gözlerine bakmadan konuştu: "Anneme test yapılmadı. Anestezi den korkuyordu. Hayatında hiç bayılmamıştı. Bunu anlayabiliyorum."

Onun büyükannesi de bundan korkardı. Belki de yaygın bir şeydi. Bilincini, denetimini kaybetmek, kısa bir süre için ölmüş gibi olmak insanları korkutuyordu. "Başka akrabaların yok muydu?"

"İki kuzenime test yapıldı, ama uymadı. Sonra sen çıktın." Gülümsedi. "Son anda."

"Eminim başkaları da çıkardı."

"Hayır sanmam. Dünyada bir tek sen vardın."

Bunu öylesine güçlü bir şekilde söylemiş, ona öyle bakmıştı ki Mary gözlerini kaçırdı. Onun utandığını hissetmiş olmalıydı ki, başka şeylerden söz etmeye başladı –ağabeyinin Mary’ye pek bir şey ifade etmeyen bir çeşit alım satım olan işinden; oturdukları yerden. Artık orada yaşamak istemiyordu, ama anneleri taşınınca kalmışlardı. Başının üzerindeki damdan vazgeçmek hafife alınacak şey değildi.

Fatura geldiğinde Mary paylaşımlarını önerdi. Yüz ifadesi sertleşti, biraz sabırsız bir sesle, “Hayır. Lütfen bir daha teklif etme” dedi.

Mary irkildi. Beklenmedik bir şekilde aniden sertleşmişti. Kendisi çok yumuşak bir insan olan Mary başkalarının haşinliğinden rahatsız olurdu. Tokat yemiş gibi elini yanağına götürdü. Alistair’i hatırlamıştı. Sözlü saldırganlıktan da fiziksel olandan korktuğu kadar çekiniyordu. Leo’nun sıcak ve içten gülümsemesiyle eski hallerine döndüler.

“Dünyadaki tek kişi” diye tekrarlardı. “Sen buna aldırmaabilirsin, ama benim için bunun çok özel bir ilişki olduğunu düşünmemek mümkün değil.”

Mary tereddüt etti, sonra lokantadan çıkarlarken sakın bir sesle “Ben de öyle hissediyorum” dedi. “Bizim durumumuzda olan bir kişi bu duygudan kaçamaz.”

“Evine yürüyelim mi?”

Yürüyüp yürüyemeyeceğini sormak ona düşmezdi. Oysa önce yarım mil olarak düşündüğü uzaklığın, daha gerçekçi bir tahminle en azından bir mili bulacağını hesapladı.

“Nasıl istersen.”

Bunu isteksiz bir sesle söylemeye çalışmıştı. Yürümeye hevesli olmadığını düşünmesini istemişti. Leo fark ettiyse bile aldırma-
dı ve Marylebone Yolu’ndan York Kapısı’na yan yana yürümeye başladılar.

Neyse ki cinayetle ilgili bir laf etmedi. Son üç günde Mary’nin konuştuğu kişiler arasında cinayetten söz açmayan bir tek o olmuştu. Büyükannesi bile taksi sürücüsünü uyaran konuşmasıyla konuya değinmişti. Leo’ya ailesini sordu. Babası ölmüştü, annesi tekrar evlenmişti ve İskoçya’da yaşamaktaydı. Ağabeyi Carl ondan on yaş büyüktü. Zeki ve yetenekli biri olduğunu söyledi, sonra gülümseyerek, onun da Mary gibi hayat kurtaran biri olduğunu ekledi. Leo öyle bir şey dememişti, ama Mary Carl’ın eşcinsel olduğunu düşündü. Leo’nun tek söylediği onun oldukça yalnız bir adam olduğu ve özel yaşamı konusunda esrarlı davrandığıydı.

Bunları söylerken Leo birden durdu ve önünden geçtikleri bir dükkâna dayandı. Yapay ışıktaki anlamak zordu, ama Mary'ye solgunluğu daha artmış gibi geldi. Bir süre durarak dikkatle nefes almaya çalıştı, sonra duvarın kenarına oturdu.

"Yürümemeliydin" dedi Mary. "Senin için çok uzak mesafe."

Başıyla onayladı. "Korkarım öyle" dedi. "Şimdi geçer." Sonra gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Bu hâlâ oluyor. Bunların devam edeceğini söylemişlerdi." Söyleyeceklerinin akıllıca olup olmadığını düşünür gibi duraladı. Sonra hızlı hızlı, "Alçak dozda kemoterapi alıyorum -can sıkıcı" dedi.

"Taksiye binelim."

Bir araba gelene kadar epey zaman geçti. Saat neredeyse on bir olmuştu. Onu bu kez eve kahve içmeye çağırmaya, evi göstermeye, orada kalış nedenini anlatmaya kararlı olan Mary, bunu ertelemek zorunda olduğunu anladı. Leo ona taksinin kapısını açarken sürücüyü önce Batı Park Village'e oradan da Plangent Yolu'na gideceklerini söylemişti.

"Seni yarın tekrar görebilir miyim?" dedi. "Bu akşamki aptalca davranışımı affettirmek için. Beni yürümeye kalkışmamam konusunda çok ince bir şekilde uyardın, öyle değil mi?"

"Seni yürümeye istekli olmadığımı inandırmaya çalıştım, daha fazlasını yapamadım."

"Her şeyi oldukça mükemmel yapıyorsun" dedi başını çevirerek boğuk bir sesle.

Mary karanlıkta kızardı. Yanakları yanıyordu. Ona cinayetden söz etmemiş olduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylemek istedi, ama cinayetin sözünü etmek istemedi. Taksi batı Park Village'e dönerken Leo ellerini tuttu. Elleri bu akşam daha sıcaktı. Hasta bir adamın tutuşu gibi değildi, güçlü bir şekilde yakalamıştı.

"O zaman yarın."

"Yarın cumartesi."

"Daha iyi ya. Sabah gelebilir miyim? Saat onda gelebilir miyim?"

"Tabii." Olaylar biraz hızlı geliyordu. ama neden olmasın, diye düşündü. Ne zararı vardı? Ne kaybederdi ki? "Kendine iyi bak" dedi. "Dinlen. İyi bir uyku çek."

Dışarı çıktığında havanın soğukluğunu hissetti. Sokak lambasının soğuk ışığında bütün çiçekler aynı tekdüze renkte görünüyordu. Yakınlardaki bir evden hafif bir müzik sesi geliyordu. Sonra bir pencerenin kapandığını duydu, her yer sessizleşti.

Charlotte Cottage'ın içi sıcacıktı, Gushi ise yumuşacık bir atkı gibi. Ellerini hayvanın altın rengi tüylerine gömdü. Bu hafta sonu

burada yalnız ve mahzun geçirmeyeceği ilk hafta sonu olacaktı. Gushi'yi alarak yatağına uzandı. Rüyasında Leo Nash'i gördü. Parkta bir sırada oturmuş, önüne bir ressam sehпасı koymuştu. On oryantal kubbesi ve Korent sütunlarıyla Sussex Meydanı'nın mimarî bir resmini yapıyordu. Mary yaklaştığında çizdiği resmi bloktan kopararak ona uzattı.

"Uygun bir doku görmek istersin" dedi.

Eline aldığı ince kâğıt buz gibiydi ve Mary çizime bakamadan eriyip gitti.

Nerede olduğunu bilemediği bir çalar saat onu çalarken Leo geldi. Resmî bir el sıkışma olacakmış gibi elini uzattı, ama Mary elini tutunca sıcak ve içten bir hareketle öbür eliyle de tuttu. Küçük köpek koşarak geldiğinde duraksamadan kucağına aldı.

"Tam senin sahip olabileceğini tahmin ettiğim gibi bir hayvan" dedi.

"Neden?"

"Küçük ama güçlü, narin ve hoş, sevgi dolu, çocuk gibi. Senin gibi değil, ama senin sevdiğin şeyler gibi. Yanılıyor muyum?"

"Sevdiğim şeyler konusunda mı, yoksa onun benim köpeğim olması konusunda mı?"

Salona gelip oturmuşlardı. Mary'nin İrene Adler broşürü çalışmalarına göz atmıştı. Mary onlarla ilgili bir şey sormasını beklerken, biraz huzursuz bir sesle sordu:

"Köpek senin değil mi?"

Kaşlarını kaldırmış, ellerini hayvanın tüyleri arasına gömmüştü. Hiç böyle açık renk gözler görmemişti, cam gibi, buzlu camdan bir bardaktaki su gibi. Bugün kot pantolon ve kareli bir gömlek giymişti. Bu kılıkta gençliği ortaya çıkıyordu.

"Keşke benim olsaydı diye düşünmeye başladım" dedi. "Onu çok seviyorum."

"Bir başkasının köpeğine mi bakıyorsun?"

"Bu evin sahiplerinin. Bu evin bana ait olduğunu mu sandın Leo?"

Çevresine bakındı, gözleri bir vazoda, dolapta duraladı, sonra Mary'ye bakarak, "Öyle olduğunu düşündüm" dedi. "Senin değil mi?"

"Büyükannemin arkadaşları olan yaşlı bir çiftin evi."

Gülümsedi. "İnsan neler düşünüyor!"

"Orta Amerika'ya tatile gittiler. Çocukları, eve ve köpeğe bakacak kimseleri yok. Büyükannem de seyahatte ama birkaç haftalı-

ğına. Hampstead'de oturuyor ve her gün buraya gelemez. Seksenin üstünde."

"Bu evin sahibi olmadığına sevindim."

"Neden?"

Şimdi ciddileşmişti. Kaşlarının arasında iki derin çizgi oluşmuştu.

"Benim yaşadığım yeri bilmiyorsun. Senin zengin olduğunu düşünmüştüm. Bir şey itiraf edeyim mi? Zarfta adresini görünce neredeyse cevap yazmayacaktım."

"Onun için mi mektubu cevaplaman bu kadar uzun sürdü?"

Bu sorunun haftalardır onu huzursuz ettiğini şimdi anlıyordu. Neden beklemişti? Neden onu postacıyı gözlemeye, telefonun çalmasını beklemeye mahkûm etmişti? "Demek bu nedenlemiş!" dememek için kendini tuttu.

"Cevap yazmak istiyordum. Seninle tanışmayı umutsuzca arzu ediyordum. Sana olan teşekkür borcumun derinliğini anlamıyorsun. Ama sonra adresi görünce hayal kırıklığına uğradım. Ya da çok şaşırdım. Biliyor musun, buraya geldim. Bir akşam geldim ve eve baktım."

"Seni üçkâğıtçı!" dedi yumuşak bir sesle.

"Zengin ve ayrıcalıklı olduğun sonucunu çıkardım. Böyle düşünmem doğaldı. Zengindin ve bu nedenle bana göre değildin, asla olamazdın."

"Sana göre mi?" dedi kızarak.

"Lafın gelişi" dedi. "Özür dilerim. Seni şimdiden kendime çok yakın hissediyorum. Victoria döneminde ne derlermiş: etimin eti, kemiğimin kemiği."

"Bu karkocalar için söylenirdi. Eski düğün törenlerinde tekrarlanırdı."

"O zamanlar doku nakli yoktu." Gülümseyişi Mary'yi rahatlatmıştı. "Çok güzel bir gün. Nerede yemek yiyelim?"

"Yemeği benim ısmarlamama izin vermelisin."

"Neden olmasın? Artık zengin biri olmadığını biliyorum."

Dokuzuncu bölüm

Roman'ın çocukları British Museum'u severlerdi. Elizabeth müzeye olan hayranlığını Daniel'e de aşlamıştı. Çocuklarla birlikte pek çok kez müzeyi gezmişler, özellikle eski Mısır bölümü çok ilgilerini çekmişti. Her zaman kaldığı yerlerden uzaklaşmak istedi mi müze çevresi ona çekici gelir, Great Russel Sokağı'nda bir kapı aralığını kendine mekân seçerdi.

Hava soğumuştı, ama henüz kış soğuğu gibi değildi. Zamanının büyük bölümünü Coram's Fields'ta, bir sahaftan satın aldığı Bunin'in hikâyelerini okuyarak geçirmişti. Bir gün, banyoya gidip kendine çekidüzen verdikten sonra müzeye gitmişti, bir başka gün de ilk kez sinemaya. Regent's Park'tan uzaklaşması Decker'in cesedini buldukları günden sonra olmuştu. O zaman cesedin Decker'a ait olduğunu bilmiyordu.

Effie'yle birkaç dakika, cesede bakmadan ancak orada olduğunun son derece bilincinde olarak, orada dikilmişlerdi. Sokaklarda yaşamının getirmiş olduğunu düşündüğü güçlülüğe rağmen, Roman elinde olmadan boğazının sıkıştığını, kusmadan önceki o tuhaf karanlık güçsüzlüğün eline düştüğünü hissetmişti. Gözlerini o kasılmış parmaklardan, aşağıya sarkmış çizmeli bacaklardan ve demir parmaklıklardaki kararmış kandan kaçırmış ve gökyüzünün sabahki o soğuk saflığına bakmıştı. Effie'nin elini tutmuş, o da Roman'ın eline yapışmışken o bulantı duygusu yavaş yavaş geçmişti. Titremekte olan, rengi atmış, yardım istercesine Roman'a bakan Effie de kendini toparlamıştı. Onun derin bir nefes aldığını duydu.

Sokak hâlâ bomboş, ortalık ıssızdı. Wellington Yolu'nda trafik akmaya başlamıştı ve uğultusu onlara kadar geliyordu. Bir kamyonet geçti, sürücüsü dosdoğru önüne bakıyordu.

“Git Effie” dedi. “Parka git. Mezarlıktan geç ve parka git. Kimseye hiçbir şey söyleme. Bunu görmedin. Buraya gelmedin. Hiçbir şey söyleme.”

Bu konuda endişelenmeye gerek yoktu. Effie konuşabiliyordu ama, bir şeyler mırıldanmak ya da kendisinden korkanlara küfretmek dışında pek konuşmazdı. Yüzüne baktı. Küçük burnu, yuvarlak, patlak gözleri, bir çocuğunki gibi düzgün pembe-kahverengi teniyle yüzünde boş bir ifade vardı. Başına bağladığı yün atkı ıslanmış koyun gibi kokuyordu.

Orta sınıf bilinci, eğitimi, yetişmesi öyle köklüydü ki, seviştiği bir kadına sevişmeden önce baktığı gibi bakması mümkün değildi. Sevişmek kelimesi Effie’yle olanları tanımlamak açısından tuhaf kaçıyor, ama orta sınıftan gelmişliğini isyan ettirmeyecek başka hangi kelimeyi kullanabilirdi ki? Garip koşullar altında da olsa onunla aralarında geçenler, kadına karşı sevecenlik duyguları taşımasına yol açıyordu. Effie adını söylememişti, belki ne olduğunu bile bilmiyordu, ama gene de aralarındaki bağı yok sayamıyordu.

Effie’ye sıkı sıkı sarıldı, sonra onu yola doğru hafifçe itti. Kendisi de, ne yapacağını bilmeden, bir şey yapması gerekip gerekmediği konusunda kararsız, mezarlıktan uzaklaştı. Effie’yle birlikte parmaklıklarda gördüklerini, onlardan önce kimsenin görmemiş olduğuna emindi, tabii bu cinayeti gerçekleştirenin dışında.

St. John Korusu High Sokağı’nda bir telefon kulübesi bulana kadar yürüdü. Bir hesap yaptı. Tüm telefon konuşmalarının kısa sürede izi bulunabilirdi, buna emindi, ama ses tonuna güveniyordu. Westminster Lisesi ve Cambridge aksanıyla yapılan isimsiz bir ihbardan yola çıkarak polis el arabalı bir evsizi bulamazdı.

Telefon etti. Wellington Meydanı’ndaki demir parmaklıklarda bir ceset olduğunu bildirdi. Adını sorduklarında telefonu kapattı. Bir ara eskiden kilise olup şimdi film stüdyosu olarak kullanılan Connaught Şapeli’nin sütunlu girişinde uyumuştur. Ama orası çok göze batardı. Onun yerine Ordnance Tepesi’nde, pencerelerinde perde olmayan, kapısında “satıldı” yazılı bir evin beton basamaklarına yatağını serdi ve uyku tulumuna girdi. Üşümüş ve acıkmış olduğundan uyuyamıyordu. Birkaç dakika sonra polis arabalarının sirenlerini duydu.

Günün daha sonraki saatlerinde, Macclesfield Köprüsü’nden parka girdi. Buralarda kanalın kıyısındaki yollar daracıktı, çünkü kıyıdaki fundalıklar fazlasıyla büyümüştü. İki yıl kadar önce çocukları buraya getirmiş, 1874’te barut taşıyan bir teknenin patlamasıyla burada bulunan köprünün de havaya uçtuğunu anlatmış-

tı. Şimdi orada dikilmiş aşağıda polisin sokak adamlarını sorgulamasını seyrediyordu. Üniformalı değildiler, ama polis oldukları anlaşılıyordu. Kot pantolonları ütülü, deri ceketleri parlaktı, iyi beslenmiş görünüyorlardı ve kırk yedi yaşında ölmeyeceklerdi.

Roman polisle alay etmenin ya da kötölemenin aptalca olduğunu düşünüyordu, ama onları sevmezdi de. Kendini sokaklara atmakla, kanunlara bağlı ve polisin tarafında bir şirketten, başka bir topluma, polisin düşman sayıldığı bir gruba geçmişti. Bir iki kez konuşmuş olduğu, zayıf, gri suratlı bir adamın, iki polisle birlikte uyuşuk bir şekilde polis arabasına yürümesini seyretti. Kuşkusuz onu sorguya çekecekler, ucuz alkolle uyuşmuş beyni iyice karışana kadar tutacaklardı.

Roman'la konuştukları anda onun farklı olduğunu anlarlardı. Farklı, kopmuş biri, dolayısıyla da bir şüpheli. Konuşmasından sıradışı biri olduğunu anlayacaklar, giyiminden ve el arabasından serserinin biri olduğunu düşüneceklerdi. Parktan güneye doğru yürüyerek Marylebone Yolu'na çıktı. Dickens'ın çatık kaşlı bölgeler dediği Wimpole ve Harley sokaklarından geçti. Dört beş gün uzaklaşmalıydı, sonra geri dönebilirdi. Hem gökyüzü hem de evler griydi. Ortalıkta bir tek ağaç bile görünmüyordu. Trafik Cavendish Meydanı'na doğru parlak metal bir nehir gibi akıyordu.

Cumartesi günü döndü. Güneşli bir haziran günüydü. York Kapısı'ndan parka girerek hemen sola doğru yürüdü. Ördeklerin dalıp çıktığı, ağaçların gölgelediği su kıyısına geldi. Effie bazen buralarda otururdu, ama bu sabah yoktu. Rus kurdu, tazı ve golden retriever'i tasmalarından tutmuş gezdiren köpekli adamdan başka kimseler yoktu.

Çıkmışlar yemek yemişlerdi. Zengin olmadığına göre kabul edebileceğini tekrarlayarak hesabı Mary'nin ödemesine razı olmuştu. Sonra Covent Bahçesi'ne gitmişler, öğrenci orkestrasının Mozart çalmasını dinlemişlerdi. Leo, flüt ve arp için konçertonun Mozart'ın bu çalgılar için yazmış olduğu tek eser olduğunu ve zengin bir patron ve kızının birlikte çalmaları için bestelemiş olduğunu söylemişti. Müzik sona erdiğinde elini tutmuştu.

Mary gözlerinin içine bakmış, heyecanlanarak şimdi ne olacak diye düşünmüştü. Şimdi ne diyecek? Ne yapacağız?

“Seni burada bırakıyorum” demişti Leo elini sıkarken.

Mary yanlış duyduğunu sanmıştı.

“Gitmeliyim” demişti. “Ağabeyimle buluşmam gerek.”

Birlikte gitmelerini mi söylemek istemişti? “İstersen metroya binebiliriz.”

“Hayır. Ağabeyimle buluşmam gerek. Benim, yalnız” demişti sabırsız bir tonla. Sonra da, “Seni burada bıraksam olur mu?” diye eklemiştir.

“Tabî ki.”

Hayal kırıklığı sonradan geldi. O anda sadece bu ani ayrılışa şaşırmişti. Yanağından öpmesini beklemişti, ama öpmemiştir. O rahat yürüyüşüyle Floral Sokağı'na, metro istasyonuna doğru ilerleyişine bakmıştı. O kadar zayıftı ki, giysisinin altından kemikleri görünüyordu. Geri dönüp el sallamamıştı.

Haftanın yalnız kalmak için en kötü saatinde, cumartesi günü saat beşte yalnız kalmıştı. Metroya bindiğinde bir sonraki buluşmalarıyla ilgili hiçbir şey söylememiş olduğunu hatırladı. İş dolaşısıyla tanışanların bile ikinci görüşmede birbirlerini öptükleri bir çağda, o öpmeden çekip gitmişti.

Ne söylemiş, ne yapmış, onu kıracak nasıl bir davranışta bulunmuş olabilirdi? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Şu ana kadar bunun farkında değildim ama onu tekrar görmek istiyorum, diye düşündü. Onu çok görmek istiyorum.

Onuncu bölüm

Şimdiye kadar hiçbir erkek ona çiçek getirmemişti. Bunun modası geçmiş bir alışkanlık olduğunu düşünüyordu. Neden ilk getiren Alistair olmuştu ki? Buket karanfillerden ve o adını hiç hatırlayamadığı minik beyaz çiçeklerden yapılmıştı.

Alistair haber vermeden gelmişti. Bir daha telefon etmemiş, Mary de artık aramayacağını sanmıştı. Vazgeçti, belki başka birini buldu diye düşünmüştü.

“Başka birini bulmuş olmasını umduğuna göre bu adamdan gerçekten bıkmış, usanmış olmalısın” demişti Dorothea.

“Büyük bir rahatlık hissedeceğim. Bir an için bile pişmanlık duyacağımı sanmıyorum.”

Parkta yürürken kurduğu hayallerden biri, Alistair’in güçlü, iradeli ve hoş bir kadınla birlikte olmasıydı, ona gülecek, gerektiğinde karşı çıkacak bir kadın. Alistair’in böyle bir kadına tepkisini hayal etmek güçlü. Yoksa o güçlü bir rakibe değil bir kurban gereksinim duyan bir zorba mıydı?

Eve yaklaştığında onu düşünüyordu, dolayısıyla Alistair’in merdivenlerde dikilmiş, sanki Mary saklanıyormuş gibi posta kutusunun deliğinden içeriği dikizlemesi, bir hayalin sevimsiz bir şekilde gerçeğe dönüşmesi olmuştu. Elinde bir buket çiçek, üzerine dar gelen koyu renk elbisesi, kısa siyah saçları ve parlak haliyle bir çizgi romandan çıkmış gibiydi.

“Bizi içeri almayacak mısın?” dedi.

“Alistair...”

Kafası dağınıktı, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bu akşam Leo’nun gelmesini ummuştu. Alistair’i düşünüyor olabilirdi ama, görmek istediği Leo’ydu, geçen cumartesiden beri onu aramamış olan Leo. Leo’nun aramasını beklemişti, bekli-

yordu. Onun söylediklerini söyleyen, ona öyle bakan bir adamın yarım yamalak bir el sıkışmayla hayatından çıkıp gitmesi mümkün değildi.

Alistair'i içeri almaktan başka çare yoktu. Düşlerdeki güçlü kadının kapıyı suratına kapatabilirdi, ama Mary farklıydı. Çiçekleri alarak, geçmesi için kenara çekildi.

"Keşke telefon etseydin" diyebildi.

"Bizim durumumuzdaki insanların telefonlaşıp randevulaşmaları gerekiyor mu?"

İçinden ne durumu demek geldi. Aramızda hiçbir durum yok. Ayrıldık, "deneme" sözcüğü ikimiz için de kandırmaca, bal gibi ayrıldık. Holde dikilmiş, kaşlarını kaldırmış, çevresine, merdivenlere, salona bakıyordu.

"İçeri geç" dedi. "Çiçekleri suya koyacağım."

Vazolardan hangileri kullanmak içindi, hangileri dekorasyondu acaba? Çin vazoları değerli ve narin görünüyordu. Dolapları açtı, seramik bir kap ve cam bir vazo buldu. Çiçekleri yerleştirmeye çalıştı. Irene Adler bu işi becerirdi herhalde, ama artık bu sanat kaybolmuştu. Vazoyu ve seramik kabı salona taşıdı.

Alistair koltuğa oturmuş, yaklaşmak isteyen Gushi'yi ayakka-bısının ucuyla ittiriyordu. Ne kadar klasik bir tabloydu: şimdi kötü adam rolünde olan eski sevgili, ne kadar değersiz biri olduğunu kanıtlarcasına köpeği tekmeliyor. Kendini gülmekten alamadı. Alistair köpek sevmezdi. Oysa Leo Gushi'yle dost oluvermişti. Bu komik manzara Alistair'e karşı yumuşamasına neden oldu.

"Komik olan nedir?"

"Hiçbir şey. Zavallı Gushi. Onu dışarı çıkarayım mı?"

Omuz silkti. "Kendine kıyak bir yer kapmışsın."

"Benim sayılmaz Alistair. Ev sahipleri eylülde dönüyorlar."

"Çocukları olmadığını söylemiştin, değil mi? Hiç akrabaları yok muydu?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Biraz önce duyduğu hafif sempati uçup gitmişti. "İçecek bir şey ister misin?"

"Seni yemeğe götürmeyi düşünmüştüm" dedi biraz aksi bir sesle.

Mary çelişki içindeydi. Akşamı Alistair'le yemek yiyerek geçirmek istemiyordu. Öte yandan, Alistair oradayken Leo'nun telefon etmesini de istemiyordu. Telefon ederse gelmek isteyebilirdi. İki adam birbirlerine rakip değillerdi –Leo sadece arkadaşıydı, hafta sonu boyunca el ele bile tutuşmamışlardı. Ancak onu Alistair'e ilik nakledilen kişi "Oliver" olarak tanıtmak, tuhaf olacaktı. Alis-

tair ne yapardı? Leo'ya hakaret eder miydi? Sövüp sayar mıydı? Ona vurur muydu?

“Bir lokantayı arayıp yer ayırtacağım” dedi Alistair. “Bildiğin bir yer var mı? Burada yaşıyorsun.”

Çabuk karar vermek gerekiyordu. Kaçamak yanıtlara, hikâyelere, strateji üretmeye kalkışmamalıydı, saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Başka kim olursa olsun, sonucu nereye varırsa varsın, Leo gelse ne harika olurdu. Alistair'in birine vuracağını düşünmek saçmaydı. Onun sinirli ve kavgacı yapısını büyütmüş, tam bir şiddet yanlısı haline getirmişti.

“Burada kalırız” dedi. “Bir şeyler hazırlanm.”

Telefonu bıraktı. “Ben de bunu söylemeni umuyordum. Yani evde kalabiliriz. Yemek umurumda değil. Peynir eklemek yeter bana. Bir şişe de şarap açarız. Şarabın var, değil mi?”

Mary başıyla onayladı. Birden ona ne söyleyeceğini bilemedi. Aklına hiçbir konuşma konusu gelmiyordu. Bütün akşamı onunla geçirme düşüncesi yılgınlık veriyordu; sanki neredeyse üç yıl birlikte yaşamamışlar gibi, sanki bir yabancıymış gibi. Ne konuşturlardı? Bin akşamı nasıl geçirmişlerdi? Ona umutsuzluk ve sıkıntıyla baktı, ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmamış olmalıydı ki Alistair'in sesi neşeliydi:

“Seni ne kadar özledim, bilemezsin” dedi. Yan gözle Mary'ye baktı. “Willesden'deki o daire çok zevksiz.” Sanki yıllarca yaşadıkları evden değil de şöyle bir duyduğu uzaktaki bir yerden söz ediyordu. “Tam bir çöplük. Oradan ne kadar bunaldığımı anlatamam. Tabii şimdi sen de olmayınca daha da kötü.”

“O kadar nefret ediyorsan taşınmalısın.” Sesini büyükannesinin o canlı ses tonuna benzetmiş ve memnun olmuştu.

“Evet” dedi. “Haklısın. Gerçek şu ki sevgilim, zaten yapmış olmam gerekeni yapmak istiyorum...”

“Gidip şarabı getireyim” dedi Mary. “Salata yapmıştım, biraz da somon balığı var.” Şarap olur mu yoksa cin falan tercih eder misin?”

Alistair sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti: “Seninle birlikte buraya taşınma konusunda ısrar etmeliydim.”

Yüz yüze gelmekten korktuğu şey yaklaşıyordu. “Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Şarabı getireyim.”

Şişeyi mutfakta açtı. Alistair'in şişeyi elinden kapıp erkekçe becerilerini sergilemeye kalkışmasını istemiyordu. Aklına Leo geldi, o cumartesi yemekten önce aynen böyle bir şişe şarabı açan Leo. Kadehini kaldırmış “Sana” demişti. Bunca sıcaklığın

nasıl birdenbire yok olduğunu, ondan alelacele uzaklaşmasını bir türlü anlayamıyordu. Olanların ne kadarı onun hayal gücünün ürünüydü, ne kadarı gerçektir? Telefon pek çalmıyordu, ama her çaldığında arayanın o olduğunu umuyordu.

Şişeyi ve kadehleri bir tepsiye koydu, yiyecekleri buzdolabından çıkardı, Gushi'nin suyunu tazeledi, ellerini yıkadı. Alistair Blackburn-Norris'lerin porselenlerini incelemekteydi.

"Nerelerdesin?" dedi "Yoksa mahzenden özel bir şarap mı seçiyordun?"

"Kendi şarabımı alıyorum. Onlarınkileri içmiyorum."

Onun aksileşmesine neden oluyordu. Alistair en kötü yönlerini açığa çıkarıyordu. Zoraki bir gülümsemeyle kadehi uzattı. Alistair kadehini kaldırdı:

"Bize!" dedi.

"Biz" yok artık, diye düşündü ama sessizce şarabını yudumladı. Leo "Sana!" demişti ama, Alistair'in kadeh kaldırması gibi onunkinin de anlamı yoktu...

"Bir kere" dedi, "bu çevrede insanlar öldürülürken, senin burada yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum."

"İnsanlar değil, bir kişi. Bir adam. Sokaklarda yaşayan zavallı biri. Ayrıca St. John Korusu pek de 'çevre' sayılmaz." İnce, dikkatli, nazik ve çekingen olmaktan vazgeçmeliydi. Pek kolay değildi, ama bir şeyleri başlatmak gerekiyordu. "Alistair bu bir bahane. Ne demek istediğini neden açıkça söylemiyorsun? Tekrar benimle yaşamak istiyorsun. Ancak ben seninle yaşamak istemiyorum."

İnanmaz gözlerle bakıyordu. Üzülmüş ya da kızmış değil sadece afallamıştı. "O zaman neden yaşadın?"

"O üç yıl önceydi" dedi. "İnsanlar değişir. Ben de değiştim. Sen değiştin mi bilemem. Sanırım değiştin, ama seni gerçekten tanıyor muydum, emin değilim. Sen de beni hiç tanımamış olabilirsin."

Cevap vermesine fırsat kalmadan telefon çaldı.

Mary sıçradı. Telefon çalarsa böyle olacağını biliyordu, ama engellemesi mümkün değildi. Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Leo olmalıydı. Cumartesi den beri aramayan Leo, ona dışarı çıkmalarını söylemek için arıyordu, belki de yoldaydı buraya geliyordu. Gene ayağa kalkan Alistair, telefonu açmak için elini uzattı.

"Hayır!"

Birlikte oldukları onca zaman boyunca onunla hiçbir zaman böyle sert bir sesle konuşmamıştı. Aslında hayatında kimseyle böyle buyurgan bir tonda konuşmamıştı. Hayretten yerinde çakılıp kalan Alistair dönüp Mary'ye baktı.

Mary telefonu açtı, sakın bir sesle, "Alo" dedi.

Arayan Leo değildi. Yaşlıca, eğitilmiş, kibar bir kadının sesiydi. Mary'nin ilk anda hissettiği korkunç bir hayal kırıklığıydı. Uğradığı düş kırıklığından neredeyse ağlayacaktı. Arayanın kim olduğunu çıkaramamıştı. Celia Trattton adı hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Birkaç yıl önce Frederica'da tanışmıştık. Büyükannende."

"Evet tabii." Birden hatırladı. "Hatırlıyorum. Çok özür dilerim. Büyükannem sizinle kalıyor, değil mi?"

"Mary bazı kötü haberlerim var. Çok üzgünüm."

"Kötü haber mi? Hastalandı mı?"

"Evet, yani hastaydı. Sanırım hastaydı."

"Öldü" dedi Mary ifadesiz bir sesle.

"Evet. Bugün öğleden sonra. Önceden bilmek mümkün değildi. Terasta gölgede oturuyorduk. Bir dakika önce bizimle sohbet ediyordu, bir anda ölmüştü. Ani bir kriz. Öyle ani oldu ki..."

Ona bir anne gibi yakındı. Mary gerekli sözleri mekanik bir sesle tekrarladı, sonra yavaşça telefonu kapattı. Beyni boşalmış gibiydi, üşüyordu. Alistair'in kolunu omzuna attığını, sıcak yanığını yanığına dayadığını hissetti. Gushi gelerek ayaklarının dibine oturdu. Alistair ayağıyla köpeği itirmeye çalıştı.

"Yapma öyle!" diye bağırdı Mary. "Hayvanı rahat bırak. Hep kafana göre davranmak zorunda mısın?" Aynı zamanda hem gülüyor hem de ağlıyordu. Onu tokatlamasını bekledi ama yapmadı.

"Özür dilerim" dedi. "Seni rahatsız etmesin istedim."

"Büyükannem öldü. Farkında mısın?"

"Tabii."

Yüzünü ondan uzaklaştırdı, omzundaki kolunu ittirdi.

"Sevgilim" dedi Alistair, "çok yaşlıydı. Hayatını yaşamıştı. Nasıl olsa ölecekti."

Ona kapıyı göstermek, defolup gitmesini söylemek isterdim, diye düşündü Mary, keşke bunu yapabilecek kadar güçlü olsaydım. Başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapadı. Büyükannesinin parlak kırışık yüzü, gençlik dolu keskin yeşil gözleri gözünün önünde canlandı ve ölmüş olamaz diye düşündü. Doğru olamaz, bir hata olmalı.

"Seksen beş yaşındaydı" dedi teselli yöntemini sürdüren Alistair. "Acı çekmedi. Bir mumun sönmesi gibi gitti. Keşke biz de zamanımız geldiğinde onun kadar şanslı olsak."

"Evet."

"Ya aylarca çekseydi. Tüm bunları yaşasaydın, ona bakmak zo-

runda kalsaydın –bakmak zorunda kalacaktın çünkü tek akrabası sendin.”

“Tamam Alistair, biliyorum.”

“İyi bir hayatı oldu ve pek çok kişi şanslı bir şekilde öldüğünü söyleyecektir.”

Mary ben zavallı uysal biriyim, diye düşündü, ve kendim gibi sakın, yumuşak başlı, ince insanları severim. İnsanlara duyguları her an kırılıverecekmiş gibi dikkatle davranan, onları incitmeme-ye çalışan büyükannemi severdim. Yavaş hareket eden, nereye gittiklerine dikkat eden, sözlerinde dikkatli ve kibar insanları severim. En sevdiğim kelime “uygar”dır. Peki böyle olduğuna göre yıllarca bu adamla nasıl yaşadım? Şimdi niye ona çekip gitmesini söyleyemiyorum?

Alistair ona biraz şarap getirdi. Mary bir yudum içti. Bir şeyler yemesi gerektiğini söyledi, Mary yiyemeyeceğini söyleyince de *kendisinin* yiyeceğini belirtti.

“Ben acıktım ve söylemekte sakınca görmüyorum. Yaşam devam etmek zorunda.”

Kendine somon balığı ve salata dolu bir tabak ve koca bir parça ekmek almıştı. Bir yandan yemek yerken, bir yandan da onun “dikkatini dağıtmak” için o gün işte olan bitenden söz etti. Mary onu dinlemiyordu. Onun yerine Leo olsa neler söylerdi. Hassas davranacağından emindi.

Bir süre sonra özür dileyerek yukarı çıktı. Ya Alistair gelirse diye kapıyı kilitledi. Sonra bunun saçma olduğunu düşünerek kilidi açtı. Yatağına uzandı. Keşke yanında Judith ya da Dorothea olsaydı. Yanımda biri olsaydı diye düşündü. Leo’yu isterdim. Onu doğru dürüst tanımıyorum bile, topu topu birkaç saat birlikte olduk, ama gene de yanımda olsun isterdim. Alistair’den başka herkes olabilirdi. Neden Alistair yanında olmak zorundaydı?

Ölmüş olamaz. Ama tabii ki olabilirdi. O çok yaşlıydı.

Ölen kişinin yaşı arkada kalanları etkilemez. Kaybettiğiniz kişi 85 yaşında da olabilir, 45 de, 25 de. Leo bunu anlardı. O ölümü biliyordu ve Mary’nin ölümü bilen birine gereksinimi vardı. Tekrar aşağıya indiğinde Alistair televizyon izliyordu. Başını çevirdi:

“Biraz daha iyi misin?”

Anlamsız bir şekilde başını salladı.

“Sana yapacak iş bırakmadım, tabağımı ve bardaklarımızı yıkadım.”

Teşekkür etmemek için çaba harcadı ve bunu başardı.

“Bu gece burada seninle kalacağım, Mary. Yalnız kalmamalısın.”

“Buna gerçekten gerek yok Alistair.”

“Bu gece kalacağım. Seni böyle bırakırsam kendimi asla affetmem.” Fazla yatak odası olmadığını, yanında yatabileceğini sylermesini bekler gibi cilveli bir sesle, “Misafir odası yok mu?” dedi.

Aniden büyükannesine tatilden döndüğünde Leo’yla tanışmasını istediğini söylediği aklına geldi. Gözleri yaşla doldu. İyi geceler dileyerek Gushi’yi kucağına aldı ve yatak odasına ıktı. Bu kez kapıyı kilitledi ve açmadı. Bir süre sonra Alistair’in dolaplarda yatak takımı aradığını duydu.

Gece uzundu, ama sonunda uyuyabildi.

On birinci bölüm

Bryanston Meydanı'ndaki evde Anthony Maddox'un uşağı olarak çalıştığı günlerde, Bean işvereninden nefret etmişti. Anthony Maddox'un gayet iyi huylu güzel bir spanyeli vardı, ama adam köpeğe hiç iyi davranmazdı. Bir gün oynarken elini ısırınca Bean'e hayvanı veterinere götürerek öldürtmesini söylemişti.

Bean genelde yaptıklarından pişman olan biri değildi, ama bu konuda Maddox'un emrini yerine getirdiği için pek çok kez kendini suçladı. Hayır demeliydi. Philidor'u öldürteceğine işten ayrılmalıydı. Yüreğinde büyük bir üzüntü duymuş, ama sesini çıkarmadan hayvanı veterinere götürerek uyutulmasını istemişti. Ancak bu olaydan sonra, yıllar boyunca gizli ve yavaş yavaş intikam almıştı. Ölümünden bir gün öncesine kadar hiç haberi olmadan Maddox'a hayatı zindan etmişti.

Uşağının her getirdiği çorbaya tükürmüş olduğunu tahmin edemezdi. İçtiği her çay ve kahvede Bean'in idrarından bir miktar vardı. Maddox'un tırtıllara karşı fobisi vardı. Parktaki bitkilerden Bean'in topladığı tırtılları gördüğü zaman, uşağı, artan göz bozukluğu nedeniyle kıvrıcık salatadan tırtılları temizlemesinin imkânsız olduğu cevabını veriyordu. Salatayı çok seven Maddox yemekten vazgeçti. Vergilerini ödemediği için üç kez mahkemeye çağrıldı, çünkü Bean onun haberi olmadan ihbarnameleri yok etmişti.

Arabasını doğru yere park ediyordu, ama pek çok gece Bean arabayı park edilmesi yasak bir yere çekiyordu. Londra kütüphanesinden ödünç aldığı değerli kitaplar anlaşılmasa da bir şekilde yok oluyordu. Elektrikli battaniyesi tutuştu. Bean'in parktaki bir çöplükten bulduğu çürük salam ve peynir karışımını kattığı kaz ciğeri patesi yüzünden bağırsak iltihabı olmuştu. Doktor önce salmo-

nellozdan kuşkulanmış, Bean kalakalmıştı. Adamı öldürüp katil olmak istemiyordu.

Altmış altıncı yaş gününde Anthony Maddox felç oldu. Konuşmasını da etkileyen hastalığı süresince Bean ona sadık bir şekilde baktı. Ancak, artık sürekli olarak bir bakımevine kaldırılacağı gün, adama yaptıklarının hepsini açıkladı.

Maddox'a çorba ve şeftalili yoğurttan oluşan öğle yemeğini yedirmeye hazırlanıyordu. Açık yeşil renkli çorbayı Bean kuşkonmaz, tavuk suyu ve kremayla hazırlamıştı. Bu üçünün çorbaya kattığı diğer malzemeye uyumsuzluğunu düşünüyor ve eğleniyordu. Bean'in eğlence kaynağı ya da kendi deyişiyle şakacılığı, böyle anormalliklerden kaynaklanırdı.

Maddox'un pörsümüş boğazına, içine göçmüş göğsüne ve şiş göbeğine tertemiz yıkanmış, kolalanmış ve ütülenmiş bir peçete taktı. Yaşlı adanın ağzı çarpılmış, gözleri patlak patlaktı. Gözleri Georgian tarzda pencereden görünen güzelim manzaraya dikilmişti, ama belki görmüyordu bile. Pencereden görünen Sir Robert Smirke Kilisesi'nin kahverengi duvarları güneş ışıkları altında bakır rengi parlıyordu.

Kasığı Maddox'un aralık dudaklarına uzatan Bean, "Bu çorbayı ısıtırken içine tükürdüm efendim" dedi. "On beş yıldır bu ben-de alışkanlık haline geldi."

Maddox'un gözleri daha da patlaklaştı, kafasını kasıktan uzaklaştırdı. Bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Bazı sabahlar çok balgam çıkarıyordum efendim ve bu da çorbaya gidiyordu." Bean her zamanki saygılı ses tonuyla konuşuyordu. Maddox'un arkadaşlarından biri Bean'in bu konuşma tarzına "dalkavukça" derdi. "Çayınıza ve kahvenize işedim. Her fincana yetişemiyordum efendim, bir hayli çok içiyordunuz, ama her üçünden birine işiyordum."

Maddox içmiş olduğu çorbayı kustu. Yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Bean ona çok şefkatli davrandı, temizledi, rahatlatı. Ama Maddox bir kalp krizi geçirerek o gece öldü.

Seksenlerde hâlâ uşak kullanan pek az kişi kalmıştı. Bekâr erkekler güneşirni temizlikçi getirtiyor, yemeklerini dışardan ısmarlıyor ya da mikrodalgada ısıtılan hazır şeyler yiyor, çamaşırlarını temizleyiciye gönderiyorlardı. Bean'in adı iş bulma kuruluşunun listesinde aylarca kaldı. Lisson Grove'da kiralamış olduğu küçük bir odada kalıyor, birikmiş parasıyla geçiniyordu. Anthony Maddox vasiyetnamesinde ona hiçbir şey bırakmamıştı, bu da tükürük ve idrar olayını itiraf ettiği için daha da mutlu olmasına yol açıyordu.

Bir gün bir iş teklifi geldi. Bean'in görüştüğü adam, oldukça "tuhaf" biriydi. Şişmandı ve saçları dökülmüştü. Çıplak kafasını ince bir şerit halinde kırmızı seyrek saçlar çevreliyordu ve sabahın onu olmasına rağmen fırırlı bir gömlek ve siyah ipek bir takım giymişti. Dubleks dairenin duvarlarına kırbaçlar ve kabzaları oymalı silahlar asılmıştı. Duvarda başının çevresinde hale olan, bedeninin her yanına oklar saplanmış, neredeyse çırlıçıplak genç bir adam resmi asılıydı. Daha büyük bir başka resimde gene haleli genç bir adam bifttek gibi kızartılmaktaydı. Bean bifttek yemezdi, ama Maddox için kızartmış, arada bir de üstüne tükürmüştü.

Adamın adı Maurice Clitheroe'ydi, bir borsacıydı, ama ilk görüşmelerinde bundan söz etmemiştir. Sesi tiz ve yüksekti, konuşma tarzı Bean'i şaşırtmıştı, çünkü sanki her şey adama "acı" veriyor, çok "ıstırap" çekiyordu.

"*Bana bakacak birine ihtiyacım olduğunun acı bir şekilde farkındayım*" demiştir. "*Acılarıma katkıda bulunacağının farkındayım tabii ama, soğukkanlılıkla olmasa da boyun eğerek buna katlanacağım*. Korkarım benim *yaralı* bir kişi olduğumu fark edeceksin."

Bean tüm bunların ne anlama geldiğini anlamamıştı, ama işi kabul etti. Dilencilerin seçme hakkı yoktu ve Lisson Grove'da çok dilenci görüyordu. Kötü günlerinde oradaki dilencilerle birlikte şapkasını önüne koyup kaldırırma oturduğunu, yanında dostluk edeceği ve daha dokunaklı bir manzara yaratacak bir köpek ile dilendiğini hayal etmişti. Önce Maurice Clitheroe'nin köpeği olmamasına üzölmüştü ama, sonraları, kırbaçların ne işe yaradığını, daireye gelen ziyaretçileri ve Clitheroe'nin tuhaf sözlerinin anlamını kavrayınca, köpek olmamasına sevinmişti. York Sıraevleri'ndeki dairede sıkça yaşanan heyecanlı günler kim bilir zavalı hayvancağızı ne hale getirirdi.

Gelen delikanlılar doğrudan doğruya dövmeyi iş edinmişlerdi ve çoğu gücünün farkında değildi. Birçok kez Bean Clitheroe'nin çürüklerine merhem sürerek ve yaralarına kortizonlu ilaçlar koyarak yatağına yatırmıştı. Gelen genç bayanlar ise sırtına bir eğer vururlar, yular ve gem takarlar, üzerine binerek Clitheroe'yi merdivenlerden yukarı ve yatak odalarına sürerlerdi. Eski işvereni ölüp de mirasını Bean'e bıraktığından beri arada sırada sokaklarda evin eski ziyaretçilerine rastlıyordu. O kadar çok sokaklardaydı ki, bu kaçınılmazdı.

Birini Baker Sokağı'nda fahişelik yaparken görmüştü. Ayağında ucuz uzun çizmeler, üstünde fermuarı bozuk bir mini etek var-

dı. Yeni askerî ceketi ve beyzbol şapkasıyla gördüğü Bean'i Amerikalı sanmış, ona bir kokteyl ısmarlayıp ısmarlamayacağını sormuştu. Cevap olarak Bean o ünlü bakışlarından birini atmıştı. Gözünü dikmiş, sonra ani bir hareketle dişlerini göstermişti. Kız gerilemiş, sonra defolup gitmesini söylemişti. Bean'in bu bakışı insanları hep irkiltir, pek azı bu kız kadar çabuk toparlanabilirdi.

Akşamın geç saatlerine kadar açık olan Europa Market'e gidecek kendine şehriye, bir kavanoz güneşte kurutulmuş domates, tuzlu suda mantar, bademli ve böğürtlenli yağsız bir yoğurt ve bir kutu gazoz aldı. Evine dönerken rastladığı ikinci tanıdık, yanında erkek arkadaşıyla Cornell'lerin hizmetçisiydi. Baker Sokağı'ndaki sinemaya gidiyor olmalıydılar. Kadının dört saat önce onu nasıl merdivenleri inip çıkmak zorunda bıraktığını hatırladı Bean.

"İyi akşamlar Valerie" dedi yüksek sesle. "Güzel bir akşam."

İstasyonun karşısındaki gazeteciden bir *Evening Standard* aldı. Pek gazete okumazdı, daha doğrusu hiçbir şey okumazdı ama, bazen televizyonda çok hızlı söylüyorlar o da ayrıntıları kaçırıyordu. Kilisenin demir parmaklıklarına saplanmış bulunan cesetle ilgili hikâye artık iç sayfalara geçmişti. Araştırmanın sonuçlarına göre, Decker diye bilinen John Dominic Cahill bıçak yaralarından, tam olarak kalbini delen bir bıçak darbesinden ölmüştü. Cesedin demir parmaklıklara saplanması, doktora göre suçlunun "kötü ve alçakça espri anlayışı"nın sonucuydu.

Şehriye, kurutulmuş domates ve mantar karışımı mikrodalgada ısınırken Bean gazetede tüm bunları okudu. Bu bir cinayetti. "Kanunsuz öldürme" ya da "kasıtsız öldürme" gibi saçma terimler kullanılmadığını fark etti. Kendisi idam cezasına yüzde yüz taraftardı. Ona kalsa cezanın infazı dışarıda halkın önünde gerçekleşmeliydi. Hatta daha küçük suçlar işleyenler kafeslere konup teşhir edilmeliydi.

Beş dakika buzluğa atıp soğuttuğu gazozunu içerken, Cahill'in kız kardeşi Bernadette Casey'yle yapılmış bir röportajı okudu. Yirmi sekiz yıldır kardeşiyle görüşmemiş ve konuşmamış olduğunu itiraf eden kadın, onun "çok hoş bir insan" olduğunu söylüyordu. O ve diğer sekiz kardeşi Johnny'nin Londra'da sokaklarda yaşıyor olmasına inanamamışlardı. Bunun bir hata olmasını umuyor, dua ediyordu.

Kimin yaptığı konusunda polis pek fazla bir şey öğrenememişti. Satır aralarından öyle anlaşıyordu. Tabii kendisi ya da kanuna saygısı olan diğer vatandaşlar gibi, polis de cinayeti kimin işlediğine *aldırmıyor* olabilirdi. Sonuç olarak sokaklardan süpürü-

löp, çöp gibi atılmış bir insan bozuntusu değil miydi ?

Bean televizyonu açtı. Cinayet haberi artık yurt haberlerinde yer almıyordu. Sandalyesine yaslanarak hayal kurmaya başladı: hangi cins alacağına karar verdiği ve soylu bir hayvan alabilecek kadar parası olduğu zaman sahip olacağı köpeği; gelirini artırmanın yollarını; günde üçüncü bir parti köpek gezdirmeyi idare edip edemeyeceğini düşündü.

Bu noktada Bean'in aklına müşterileri geldi: Barker-Pryce'lar, Blackburn-Norris'ler, Mrs. Goldsworthy, Lisl Pring ve diğerleri. Bu insanların köpeklerini gezdirmeye başladığında, onların geçmişleriyle ilgili sırlar öğreneceğini, duyulmasını istemeyecekleri ve bunun için para vermeye razı olacakları olayları ortaya çıkaracağını düşünmüştü. Ama onu pek evlerine sokmuyorlar, pek bir şey konuşmuyorlardı. Karşılaştığı sadece boş ve masum yüzlerdi. Maurice Clitheroe'yle sekiz yıl geçirdikten sonra, batı bölgesinde yaşayan ortalama bir ailenin ev hayatı konusunda abartılı düşünceler edinmiş olabilirdi. Belki de hepsi masum, mutlu bir evlilik süren (ya da mutlu bir bekârlık yaşayan) erdemli, namuslu, örnek kişilerdi.

Eskiden bildiği sırlara gelince, Baker Sokağı'nda yanına yaklaşan kızı tehdit etmek işe yaramazdı. Büyük olasılıkla olanların açıklanmasını reklam olarak görüp hoşlanırdı, hem parası da yoktu. Lisl Pring'in bulimia hastası olabileceği aklına gelince keyiflendi. Şu aralar başarılı bir dizide oynuyordu ve *Sun* gazetesinde nasıl yiyip içtiği, sonra da parmaklarını boğazına sokup çıkardığını anlatan bir hikâye görmek hoşuna gitmeyebilirdi.

Bean yoğurdunu almak için mutfığa gitti. Yarın Marietta'yı almak için oraya gittiğinde kusmuk kokuyor mu diye iyice bir koklayacaktı.

Madam Tussaud Müzesi'nin önündeki hamburgerciden keskin insan teri kokusu geliyordu. Bean bu kokuyu bilirdi. Maurice Clitheroe günlerinde, özellikle genç adamlardan biri geldiğinde böyle kokardı. Bu koku yüzünden hamburgerciler ona iki kat itici geliyordu. York Kapısı ve Park Meydanı'ndan geçerek gitmek yerine hangi akla hizmet bu yolu seçmişti. Avrupa'nın her yanından gelme gençler ordusunu yarmaya çalışarak ilerlerken ağzını burnunu bir mendille kapamıştı. Kimse farkına varmıyordu, var-salar bile Marylebone Yolu trafiğinin egzoz kokusundan korunmaya çalıştığını düşünürlerdi.

Mumyalar. Bean hiç anlam veremiyordu. Bir kez oraya gitmişti. Maurice Clitheroe'yle korku odasını gezmişlerdi –başka ne ola-

bilirdi ki ? Askıya takılı bir adam ve banyosunda bıçaklanan şu Fransız'ı görmüşlerdi. Maurice Clitheroe'yle böyle şeylerden hoşlanırdı ve Madam Tussaud'nun mumyalar müzesini sık sık gezerdi. Bean müzenin yedi sekiz yıl önce bu kadar kalabalık olmadığını fark etti. Bu aralar önündeki kaldırımda yürümek bile mümkün değildi. Bean kaldırımda yola inmemek için dirseklerini kullanarak kendine yol açtı. Sol kulağında üç, sağ kulağında iki küpe olan genç bir kadın ona *Big Issue* dergisi satmak istedi, ama Bean'in bakışı ve dişlerini göstermesi karşısında geri çekildi.

Köpekli dilenci Tussaud ile York Kapısı arasındaki her zamanki yerinde oturuyordu. Adamın önünde sadaka toplamak için plastik bir video kaset kutusu duruyordu. Köpek dizlerine yatmış, burnunu ceketinin cebine sokarak kıvrılmış uyuyordu. Bean köpeğin sarı beyaz bir tazı olduğunu fark etti. Soylu bir hayvan olduğu kesindi.

Bu adama da dişlerini gösterdi. Herhalde karşısındakinde çok etkisi yarattığından yüzüne bu ifadeyi vermesi her zaman etkili olurdu. İnsanlar hep geri çekilirdi. Her zamanki gibi fotoğraf makinesi yanındaydı. Bir adım geri çekilip fotoğraf çekti. Dilenci elleriyle yüzünü kapamaya çalıştı, ama geç kalmıştı.

İlk aldığı köpek Rus kurdu Boris'ti. Valerie Conway her zamanki gibi onu aşağıya, arka kapıya kadar yürüttü. Bir de ev sahiplerinin iletmesini istedikleri bir şey vardı. Mr. ve Mrs. Cornell gözlerini dört açmasını söylemişlerdi, çünkü son zamanlarda köpek hırsızlıkları salgın halini almıştı.

"Dilenciler köpek alıyorlar" dedi Valerie, "hem gece sıcak tutsun diye, hem de dokunaklılık faktöründen ötürü."

"Ne faktörü?"

"Demek istediğim, İngilizler insanlardan çok köpeklere acırlar, öyle değil mi?"

Bean daha sonra kullanmak üzere tüm bu bilgiyi depoladı. Portland Meydanı'na tazı Ruby'yi almaya geldiğinde bu yeni bilgileri hemen Erna Morosini'ye ilettili.

"Özellikle tazılar revaçta" dedi. "Mesela Madam Tussaud'nun önünde oturan şu dilencinin bir tazısı var. Kennel Kulübü'nde kayıtlı bir tazı." Yaratıcı gücü harekete geçmişti. "Bütün gün sakın dursunlar diye hayvanlara ilaç veriyorlar. Genellikle Valium, o yoksa Largactil."

"Keşke bana hiç söylemeseydin" dedi Mrs. Morosini.

"Gerçeklerle yüz yüze gelmeliyiz, öyle değil mi madam? Önümüzdeki hafta Ruby'nin birkaç fotoğrafını çekeceğim. Eğer ilgini zi çekerse fiyatlar çok makul."

Park Crescent'e geldiğinde Kent Dükü'nün heykeliyle göz göze gelen Bean yüzüne onunki gibi ciddi ve mağrur bir ifade verdi. İki köpekle birlikte Dadılar Geçidi'ne doğru yürümeye başladı. Bu güneşli öğle sonrasında her zamanki gibi kimseler yoktu, anahtarlı adam ortalarda görünmüyordu. Park Meydanı bahçeleri de boştu. Güvercinler, kırlangıçlar ve güneşli çimenlerde koşturup bir ağaca tırmanan sincap dışında kimsecikler görünmüyordu. Günlere cumartesi olduğundan parkın kendisi kalabalık olmalıydı.

Bean Mr. Barker-Pryce'a köpek çalan dilenciler hikâyesinin kendi versiyonunu tazıların yerine av köpeklerini koyarak aktardı. Barker-Pryce ters bir sesle Charlie'nin günde sadece iki kez ve Bean'le dışarı çıktığını, dolayısıyla böyle bir şeyin olmamasının onun işi olduğunu söyledi.

"Haklısınız efendim" diyen Bean sinirlenmişti. Charlie'nin fotoğraflarını çekmekten söz etmenin anlamı yoktu. Lisl Pring'e de Marietta'nın fotoğraflarından söz etmenin zamanı değildi. Dilencilerin kaçırdığı köpeklerden söz edince umulmadık bir tepki almıştı.

"Alıp götürebilirler. Biraz önce kilimimin üstüne pisledi."

"Ciddi olamazsınız Miss Pring."

Kadının duyguları ve konuşma tarzı Bean'i afallatmıştı.

Holde bekleyen Bean, kadın Marietta'yı getirmeye gittiğinde, tuvalet olduğunu tahmin ettiği bir kapıyı açtı, ama burası bir elbise dolabıydı. Mankene giydirilmiş işlemeli bir elbise, yanında ise içinde adam varmış gibi duran bir zırh Bean'i irkiltti, kapıyı aceleyle kapadı. Lisl Pring'in tepkisini hatırlayan Bean, Mrs. Goldsworthy'ye dilencilerin İskoç teriyelerini özellikle tercih ettikleri hikâyesini anlatmaktan vazgeçti.

Albany Sokağı'ndan yürürken uzun boylu, sakallı ve düzgün aksanlı serseri yanından geçti. En azından bu kokmuyordu. Bir sabah Bean sıkışınca köpekleri parmaklığa bağlamış ve Büyük Gezi'nin oradaki tuvalete gitmişti. Uzun boylu adam oradaydı. Beline kadar soyunmuş yıkanmış, el kurutma makinesinde saçlarını kurutuyordu. Bean onunla konuşmamıştı, şimdi de konuşmadı. Kafasını çevirdi. Bu insanlar sağlık için tehlikeydi. Kim bilir o gün *niçin* yıkanıyordu?

Charlotte Cottage'a bakan genç bayan bugün dalgın görünüyordu. Siyahlar giymişti. Bu tek başına pek bir şey ifade etmiyordu, ama yanında biri vardı. Bean adamı tanıdı, Marylebone Sokağı'ndaki cenaze kaldırıcılardan biriydi. Merakı depreşti.

Gushi'yi ondan alırken en saygılı sesiyle, "Sir Stewart ve Lady

Blackburn-Norris'ten kötü bir haber yoktur umarım küçükhanım" dedi.

İnsanlara haddini bildirecek tipte biri değildi. Bean bu kibarlığı nedeniyle kızı küçümsüyordu.

"Yo hayır" dedi dalgın ve üzgün bir sesle. "İyi olduklarından eminim. Kosta Rika'dan kart atmışlar."

Bean üstelemedi. Bu kızın kişisel trajedileri onu hiç ilgilendirmiyordu. Köpekleri Gloucester Kapısı'ndan geçirerek oradaki geniş alana saldı. Tahmin ettiği gibi park kalabalıktı. Henüz hava o kadar sıcak değildi ve güneş arada bir bulutların arkasına kaçıyordu, ama bir sürü genç insan soyunmuş dökünmüş çimenlere uzanmıştı. Köpeklerin arasında en arkadaş canlısı ve çekinmeyişi Charlie'ydi. Onun kucaklaşmış çiftlerin yanına gidip burnunu popolarına sokması Bean'i çok eğlendiriyordu. Çılgınlık atıp köpeği kovalıyorlardı. Gushi ve Marietta piknik yapan bir gruba yanaştılar, Marietta'nın bir çörek kapıp çalılıklara kaçtığını gördü. Bean parkın boş olmasını tercih ederdi, ama böyle çoğu köpeklerden rahatsız olan bir kalabalık da eğlenceliydi.

Köpeklerini düzenli bir tabur gibi gezdirmekte olan kadını görmek bile keyfini kaçırmadı. Bugün ödeme günüydü. Her cumartesi olduğu gibi dönüşte ücretleri toplayacaktı.

Gushi'yi geri getirdiğinde cenaze kaldırıcı gitmişti. Genç bayanın gözleri kıpkırmızıydı. Ya ağlamıştı ya da göz nezlesi vardı. Ödeme günü olduğunu hatırlatınca kız özür dileyerek parayı getirdi. Mrs. Goldsworthy bir eliyle McBride'ı içeri alırken öbür eliyle parasını verdi. İçerden gelen seslere bakılırsa bir içki partisi sürmekteydi ki Bean'e göre yaz günü saat beşi çeyrek geçe bu hiç de hoş bir şey değildi. Lisl Pring'i tanımasa ve de alacağı olmasa ona dişlerini gösterebilirdi. Kadın kapıya şort ve belini açıkta bırakan bir bluzla çıkmıştı. Arkasında gene şortlu bir adam vardı ve sıska çıplak beline sarılmıştı.

Mr. Barker-Pryce öyle kötü sigar kokuyordu ki, köpek bile ürktü. Bean'in parasını yavaş yavaş, dikkatle saydı, sonra banka veznedarı gibi bir kez daha saydı. Bean nikotin lekeli parmaklardan parayı alabilmek için çekmek zorunda kalmıştı.

"Çok teşekkür ederim efendim" dedi ve kapı suratına kapandı.

Cebindeki yeni para tomarlarının arasından anahtarı bulan Bean, Park Meydanı'na girdi. Bir metre önünden bir sincap fırlayınca tazy Ruby hayvanı kovalamak için tasmağını çektişirdi. Neredeyse Bean'i düşürüyordu. Rus kurdu hayvana hırlayarak diş-

lerini gösterdi, aynen Bean'in hoşlanmadığı bir kişi ya da olayla karşılaştığı zaman yaptığı gibi.

Ortada dolaşan bir sürü bahçe anahtarının olmasına rağmen, patikalar ve çimenliklerde kimsecikler yoktu. Yüksek ağaçların çevrelediği, güneşin aydınlattığı yeşillikte rüzgâr durmuştu. Bean'in adlarını bilmediği çiçeklerin kokusu havayı doldurmuş, Marylebone Sokağı'ndan gelen egzoz kokusunu bastırmıştı. Bir kuş cıvıldıyordu.

Burada çimenlik basıla basıla kötüleşmemişti ve çöp kutularından taşıp güzelliği bozan çöpler yoktu. Ne yazık ki burada köpeklerin serbest bırakılması yasaktı. Yoksa parka hiç gitmezdi. Önünde Boris ve Ruby'yle geçide inen yokuştan aşağıya yürüdü.

Buraya her geldiğinde ürperiyordu. Kasları gerginleşiyor, yumruklarını sıkmamak için kendini zor tutuyordu. Ancak tünel boştu. Anahtarlı adamdan eser yoktu. Üstelik bu saatte karanlık olmazdı. İki uçtan gelen doğal ışık geçidin her yanını aydınlatıyordu. Bir an için aklına kötü bir düşünce geldi: anahtarlı adam geçidin öbür yanında dışarıda bekliyor olabilir, tam tünelin ağzına geldiğinde şangır şungur karşısına çıkabilirdi.

Ancak arkasında ne olabileceğini hiç düşünmemiş, ne bir ayak sesi ne de nefes duymuştu. Arkadan kafasına vurulduğunda tünelin neredeyse çıkışına varmıştı. Alçak bir tavandaki kirişe ya da kapıya kafasını vurmak gibiydi, ama daha da kötüydü. Sendeleyerek önce dizlerinin üzerine düşmüş, sonra sırtüstü yuvarlanmıştı. Bir anda ortalık kararmış, karanlık bir gökyüzünde uçuşan yıldızlar, gezegenler, kuyruklu yıldızlar görmüştü. Köpeklerin tasmağını o ara kaçırmış olmalıydı.

Bean bir elin ceketinin cebini karıştırdığını hissetti. İnledi ve hareket etmeye çalıştı. Sonra ayak sesleri duydu, birisi geriye Park Meydanı'na doğru kaçıyor. Yerinde doğrulup oturdu. Beyzbol şapkası düşmüştü, ama ona vurduklarında başındaydı ve daha çok zarar görmesini engellediği kuşkusuzdu. Dikkatlice başını yoklayıp parmaklarına baktı. Kan yoktu. Düştüğünde bir yeri kırılmış olabilirdi. Bir sağlık dergisinde okuduğuna göre, kemik erimesi yalnızca yaşlı bayanlarda olmazdı.

Fotoğraf makinesi ! Gitmişti. Acaba evde mi bırakmıştım diye düşündü, ama Barker-Pryce'tan parasını alırken boynunda asılı olduğundan emindi. Ya anahtarları... Pantolonunun cebindeydiler: York Sıraevleri'nin anahtarı, Charlotte Cottage'ın, Lisl Pring'in evinin ve bu bahçenin. Cebini dışardan yokladı, sonra elini sokup baktı. Anahtarlarının hepsi oradaydı, ama ceketinin cebi boştu.

Dört müşterisinden aldığı haftalık ve iki haftalık emekli maaşı gitmişti. Bean midesinin bulandığını hissetti. Sanki midesi yerinden çıkmış, yerde iki takla atmıştı.

Gene de ayağa kalkabildi. Bacakları sağlamdı. Gözlerinde de bir şey yoktu. Sağlık konusunda okuduklarından öğrendiğine göre, gözleri de etkilenmiş olabilirdi. Köpekler ortada yoktu. Bean onların bahçeden dışarı çıkmış olamayacaklarını anımsadı ve Marylebone Yolu'nda bir kamyonun altında kalmış iki köpek hayalini gözlerinin önünden kovaladı. Boş yere köpekleri çağırdı, sesi güçsüz ve düdük gibiydi.

Tabii ki gidip köpekleri bulması gerekiyordu. Boris bir güvercin ölüsünü çekiştiriyor, hâlâ ona bağlı olan Ruby ise öfkeli bir şekilde dönüp duruyordu. Tasmayı yakaladı, başı zonkluyordu.

Bir şeyden emindi: bu halde o merdivenlerden aşağıya inmeyecekti. Cornell'lerin hizmetçisi alt kapıda belirdiğinde ona eğer ön kapıyı açmazsa köpeği parmaklıklara bağlayıp gideceğini haykırdı.

"Ne oldu sana böyle?"

"Ne olacak, saldırıya uğradım. Ön kapıyı aç Valerie. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Belki de beyin sarsıntısı geçiriyorum."

Oldukça uzun bir süre sonra ön kapı açıldı. Bean beyaz bir halı, cilalı mobilyalar ve Venedik kristalinden bir kâsenin içinde kırmızı zambaklar gördü. Boris'in tasmağını çözünce, hayvan sanki her zaman buradan içeri giriyormuş gibi rahatça eve daldı, uzun burnuyla bir kapıyı ittirip gözden kayboldu.

"Haftalığımın ödenme günü olduğunu sana hatırlatmam gerekmiyor, değil mi Valerie?"

Kaybettiği parayı düşünmek korkunçtu. Biriktirdiği paralarından epeyce harcamak zorunda kalacaktı. Fotoğraf makinesini sigorta ettirmeyi neden akıl edememişti ki? Kafatasında büyümekte olan şişliği eliyle yokladı. Hizmetçi elinde parasının olduğu bir zarfla geldi. Sanki hoş olmayan bir şey söylemeye hazırlanıyordu.

"Yarın sabah görüşürüz" dedi Bean.

"Ve görüştüğümüzde bana Miss Conway dersene sana teşekkür ederim!"

Bu sözleri söylerken kızarmıştı. Bean omuz silkerek zarfı cebine koydu ve evine doğru yürüdü. Kısa da olsa bilincini kaybettiysen bu beyin sarsıntısı demekti ve doktora gitmeliydi. Ama bilincini kaybetmiş miydi? Galiba hayır. Eve girer girmez polisi aradı ve saldırıya uğradığını, bütün parasının çalındığını bildirdi.

Bir memur yollayacaklarını söylediler, bu arada doktora görünmeliydi.

“Saldıranın kim olduğunu biliyorum” dedi Bean.

“Onu gördünüz mü?”

“Tam olarak değil, ama o olduğunu biliyorum. Bir serseri, evsizlerden, üstünde anahtarlarla dolaşıyor.”

“Sizin anahtarlarınız da çalındı mı?”

Bean çalınmadığını itiraf etti. Memurun sesi sıkılmış ve ilgisiz geliyordu. Bean karakola geleceğini söyleyerek telefonu kapattı.

On ikinci bölüm

Mary insanların bir büyükanneyi kaybetmeyi, örneğin anne babayı kaybetmek kadar, ciddiye almayacağını düşünmüştü, ama yanıldığını anladı. Dorothea'nın kocasının bir hafta tatili vardı ve Mary'nin işini devraldı. Girit'te Tratto'nlar Frederica Jago'nun cenazesinin gönderilmesini sağladılar. Kederli yüzlerine rağmen cenaze kaldırımcılar yardımcı oldular. Alistair geldi ve ölümün yetkililere bildirilmesi, çiçeklerin ısmarlanması ve avukatlara haber verilmesi gibi konularda gerekeni yaptı.

“Annemi kaybetmekten farkı yok” dedi. Haberin geldiği akşam göre tavrı tamamen değişmişti. “Aynı derecede üzüntü verici. Böyle şeyleri akrabalık derecesine göre değerlendirmek yanlış.”

Bu adam bir hafta önce, büyükannesine uzun süren bir hastalık boyunca bakmak zorunda kalmayacağı için sevinmesi gerektiğini söyleyen adamdı. Alistair paradan ya da Belsize Park'taki evden hiç söz etmemişti. Cinselliğin ya da gece orada kalmanın da sözünü etmemişti. Ayrıca ilik nakli ve Harvest Vakfı'nın da lafı açılmamıştı.

Leo'dan hiç ses yoktu. Onunla sadece üç kez karşılaşmıştı, ama özlüyordu, hem de “umutsuzca”. Kendi kendine bu kadar abartmaması gerektiğini tekrarladı. Doğru dürüst tanımadığı birine karşı nasıl bu kadar yoğun duygular besleyebilirdi? Rüyalarına girmeye başlamıştı. Hele bir defasında, onu erotik ve romantik bir rüyada görmüş, afallayarak uyanmıştı.

Etimin eti, kemiğimin kemiği sözlerini anımsadı. O yoğun duygusal anda, sanki yıllardır birbirlerine yakınmışlar gibi hissetmişti. O zaman önlerinde birlikte geçirecekleri uzun yıllar olduğunu düşünmek doğal değil miydi?

Yok olup gitmişti. Rüyasında Leo'nun ona sarıldığını, öptüğünü

ve okşadığını gördüğü gecenin ertesinde, eğer hayatına girdiği gibi sessizce çıkıp giderse, birlikte geçirdikleri o birkaç saati hiç unutamayacağını düşünmüştü.

Büyükannesinin ölümüne duyduğu üzüntü Leo'ya karşı duygularını gölgelemiş, ancak tamamen aklından çıkaramamıştı. Eğer gelseydi ona Frederica Jago'yu anlatabilirdi. Onu dinler, anlattıklarını duymak isterdi. Alistair anılarını anlatmasına fırsat vermiyordu. Böyle şeyler ona göre değildi.

"Büyükannenini tanırdım sevgilim. Onu kendi akrabalarımından daha çok tanırdım" diye kestirip atıyordu.

Dorothea ise geçmişini düşünmenin insanı tedirgin edeceği görüşündeydi. Cenaze töreninden sonra tüm bunları geride bırakmalıydı.

"Her şeyi böyle derinlemesine anımsayıp irdelemenin yanlış olduğunu düşünüyorum. Daha kötü oluyor. Geçmişlerini deşip sonra da çocukken kötü muamele gördüklerini keşfeden insanları düşünsene. Bilmeseler daha mutlu olmazlar mıydı?"

"Benim demek istediğim o şekilde konuşmak değil, terapist aramıyorum."

"Bugünü yaşamalısın" dedi Dorothea.

Nedense Mary, Leo olsaydı anlardı, doğru soruları sorardı, sabırlı davranırdı diye düşünüyordu. Hiç kimsenin yerini dolduramayacağı, hayatı boyunca hem annesi hem de dostu olmuş, onu avutmasını bilmiş büyükannesini saatlerce anlatabilirdi. Ama şimdi Leo'yu bir daha göremeyeceği korkusu sarmıştı içini.

Cenaze töreninden önce işe gitti. Charlotte Cottage'da yalnız başına kalmaktansa, Irene Adler'de olmak daha iyiydi. Bir gün önce Girit'ten dönmüş olan Celia Tratten'la akşam konuşmuş, bu konuşma biraz sakinleşmesine, olayları kabul etmesine yardımcı olmuştu. Cinayet haberi gündemden düşeli beri müzeyi ziyaret edenlerin sayısı azalmıştı. Hiç kimsenin olmadığı yarım saatlik bir arada Leo'ya telefon etmeye çalıştı.

Bu noktaya gelene kadar kendini cesaretlendirmek için epeyce uğraşmıştı. Hem ilk karşılaştıklarında, hem de cuma günkü buluşmalarında ona söylediği, gururunu okşayan güzel sözleri, arkadaş olmalarını istediğini hatırlamıştı. Leo'nun aniden ayrılışını kafasından silmeye çalışmıştı. Onu aramasına mutlaka bir şey engel olmuştu, belki de ağabeyiyle ilgili bir şey. Ya da belki de aramıştı da telefon meşguldü, çünkü büyükannesinin ölümünden beri telefon çok kullanılmıştı. Geçen akşam ağabeyinin numarasından onu üç kez aramaya çalışmış, ancak telefon cevap vermemişti.

Ona nerede çalıştığını tam olarak söylemiş miydi? Leo ona ağabeyinin yanında yarım gün çalıştığını söylemişti, ama evde mi, yoksa ofiste mi söylememişti. Bunda esrarlı bir taraf yoktu; sadece ayrıntıları konuşacak kadar zamanları olmamıştı.

Telefona cevap verirse ne diyeceğini düşünüyordu. Niye aramadın? Buluşabilir miyiz? Seni tekrar görmek isterim? Tüm bunları söylemek onun gibi biri için imkânsızdı. Bir açıklama istiyordu, ama sadece üç kez görmüş olduğu bir adama onu niye bıraktığını soramayacağını biliyordu. Ona tutarsız bir sevgiliymiş gibi davranamazdı. Belki sadece nasıl olduğunu sormalıydı. Telefonu çevirdi, ama cevap veren olmadı.

Cenazegünü yağmuryağdı. Alistair işten izin almış gelmişti ve tören boyunca başının üzerinde bir şemsiye tutmuştu. Frederica'nın yemeğinde tanıştığı ve onu sinemaya davet eden adam, yanında kız arkadaşı olduğu belli olan bir kadınla gelmişti. Blackburn-Norris'ler dışında bütün yaşlı arkadaşları kilisedeydiler. Mary Acapulco'daki oteli arayıp onlara haber vermesi gerektiğini düşündü. Yemekte tanışmış olduğu Frederica'nın avukatı karısıyla birlikte ön sırada oturuyordu. Kilisedeki tören ve daha sonra Belsize Park'taki hüznü toplandı sona erip herkes ayrıldığında avukat hâlâ oradaydı.

Mary, acaba bir hata mı yaptım, bana ait olmayan ya da şimdi bana ait olmayan bir eve insanları davet etmem yanlış mıydı, diye düşündü. Ama cenazeye gelenleri Charlotte Cottage'da ağırlayamazdı. Ancak Mr. Edwards çok farklı bir nedenle geride kalmıştı. Şeri bardağını dolduran Alistair sanki avukatın kalış nede-nini biliyor gibiydi. Mr. Edwards Alistair'e bir şeyler fısıldadı.

"Eminim nişanlım söyleyeceklerinizi şimdi dinleyebilir" dedi bunun üzerine Alistair.

İkisi ölçülü adımlarla Frederica'nın yemek odasına çekildiler. Mary Alistair'in nişanlısı olarak tanıtılmaktan öylesine rahatsız olmuştu ki, kapı kapanıp da ikisinin içerde yalnız kalmalarını fark etmedi bile. Birkaç saniye sonra kapı açıldı; Alistair başını uzatarak çok ciddi bir sesle gelip onlara katılmasını söyledi.

Mr. Edwards masanın başına oturmuştu, Alistair ise karşısına. Mary içeri girdiğinde ayağa kalkarak sandalyesini tuttu ve arkasında ayakta durdu. Victoria dönemi düğün fotoğrafındaki bir damat gibi Mary oturduktan sonra da orada dikilmeye devam etti.

"Mr. Edwards sana büyükannenin vasiyetnamesinden söz edecek canım."

"Canım" sözüne takıldı. Sanki ikisi babacan bir tavırla onu himayelerine almışlardı. Keşke Leo burada olsa, tüm bunlara bir

son verse, diye düşündü. Ancak kendini tuttu ve Mr. Edwards'dan devam etmesini rica etti.

Boğazını temizleyen avukat, zaten bildiği şeyleri, yani bu evin artık ona ait olduğunu tekrarladi. Sonra hayal bile etmediği bir şey söyledi: Frederica sahip olduğu her şeyi ona bırakmıştı, hemen hemen 2 milyon pound.

Mary bir an için Alistair'in söylenenleri zaten *bildiğini*, avukatla ikisinin anlaşmış olduklarını düşündüyse de, omzunun üzerinden yüzüne şöyle bir bakması bu fikri terk etmesine yetti. Hiç tanımadığı birinin yüzüydü: gözleri irileşmiş, ağzı hayretle açılmıştı. Yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu. Mary bir an kollarını masaya uzatıp başını koyacağını sandı, ama sakın bir yüzle oturup tam karşısındaki bir resme bakmaya başladı.

Mr. Edwards küçük bağışlardan, bazı hayır kurumlarına bırakılan miktarlardan söz ediyordu. Mary duymuyordu bile. Büyükanesinin bu kadar çok parası olduğunu neden hiç düşünmemişti? Adam birden sustu ve sanki iki saat önce değerli bir arkadaşının cenazesine katılan o değilmiş gibi neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkür ederim" dedi Mary.

Alistair elini sıkı sıkı tutmuştu. Mr. Edwards, onlara evliliğin eşliğindeyken ummadıkları koskoca bir servete konmuş genç bir çift olarak, iyimser bir ifadeyle bakıyordu. Henüz idrak edemediler, şaşkın haldeler, ama biraz sonra mutluluktan uçacaklar, diye düşünüyor olmalıydı...

Vasiyetnamenin doğruluğunu kanıtlayan belgenin alınması ve kanunî süreçteki gecikmelerden söz ederken sesi bile değişmişti.

"Evet tabii" dedi dilini yutmuş olduğunu düşündüğü Alistair kendine gelerek. "Nişanlığının acil olarak paraya ihtiyacı yok. Sonra -biliyorsunuz herhalde ben bankacıyım, bunlarla ilgilenebilirim."

Mr. Edwards ayrıldığında yağmur tekrar başlamıştı. Şemsiyesini açarak beklemekte olan taksiye koşar adım gitti. Alistair onlar için de bir taksi çağırmıştı. Charlotte Cottage'a gidene kadar konuşmadılar. Ön kapıyı kapattıktan sonra Alistair onu kollarına almaya çalıştı. Solucanlar döner, diye düşündü, ama ben solucan değilim, hâlâ sokabilen yakalanmış bir böcek gibiyim. Ellerini tutup omuzlarından indirdi ve geri çekildi.

"Ne garip" dedi, "seninle birlikte yaşarken kız arkadaşındım ve şimdi seni terk edince birden nişanlın oldum. Buna ne anlam veriyorsun?"

"Bunun parayla ilgili olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

“Hayır ben söylemeyeceğim Alistair. Sen söyledin. Benim söylemeyi başaramayacağımı sen dile getirdin.”

“Belki unuttun ama büyükannen öldüğünden beri her gün bu-
radaydım. O zaman bu kadar para bıraktığını bilmiyordum bile.”

“Akıllıca bir tahminde bulunmuşsundur. Mr. Edwards’a söylediğin gibi, sen bankacısın, bu işlerden anlarsın.”

“Sevgilim” dedi, “sevgilim seninle evlenmek istiyorum. Peki tamam, sen beni terk edene kadar bunun farkında değildim. Bu çok mu kötü bir şey? Yanımdayken değerini anlayamadım, ama sen gidince ne kadar özlediğimi anladım.”

“‘Sevgilim’ ‘nişanlım’... bu lafları bence insanlar birinin adını söylemek istemediklerinde kullanırlar.”

“Şimdi bunun ne ilgisi var?” dedi öfkeli bir sesle. “Seninle evlenmek istediğimi söyledim. Nedenini de açıkladım. Geçmiş bana karşı kullanmaya hakkın yok. Öyle şeyler bir daha olmayacak. Sana söz verdim.” Ellerini yumruk yapmıştı. “Farkına bile varmadın, değil mi?”

“Neyin farkına varmadım?”

“İlik naklinden hiç söz etmedim. Bunu unuttum artık. Kendi kendime bu konuda tek kelime etmemeye söz verdim. Daha ne istiyorsun?”

Her cümlede biraz daha kolaylaşıyordu. Gücünün giderek arttığını hissetti. “Hiçbir şey istemiyorum Alistair” dedi.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Senden. Hiçbir şey istemiyorum. Sanırım yeterince açıkladım.”

“Artık her şeyin var, değil mi? Beklediğin buydu. Bağımsız olmak. Artık bana *ihtiyacın* olmadığını söylemek istiyorsun.”

Birden üstüne atladı. Omuzlarından tutup sarsmaya başladı. Yüzü eski haline dönmüştü, benzi atmış, gözleri koyulaşmıştı.

“Sen benimsin; benden böyle kurtulamazsın. Şimdi zenginsin diye bana ihtiyacın olmadığını sanıyorsun. Tüm yaptıklarından sonra...”

Kapı çalındı. Alistair’in duraksamasından yararlanan Mary kendini kurtardı. Dişleri birbirine çarpıyordu. Sanki titremesini durdurabilirmiş gibi eliyle ağzını kapamıştı. Kapı bir kez daha çalındığında açmaya gitti. Yüzünde kıbar ve saygılı gülümsemesiyle kapıda bekleyen Bean’in karşısında, tek kelime edemeden, titreyerek duruyordu.

“İyi günler küçükhanım, minik dostumuz yürüyüşe çıkmaya hazır, değil mi?”

Rus kurdu, tazı, golden retriever, çikolata renkli kaniş ve İskoç

teriyesi bahçe kapısına bağlıydılar. Koca bir sargı Bean'in başının büyük bir kısmını kaplıyordu. Gushi'yi almaya gitmeden önce Mary afallamış bir şekilde sargıya baktı. Arkasından kapıya gelmiş olan Alistair Bean'e neşeli bir şekilde iyi günler diledikten sonra, havanın pek de köpek gezdirmeye uygun olmadığını belirtti.

"Gereken yapılmalı efendim, şeytan azapta gerek" diye anlaşmaz bir şeyler söyledi Bean.

Mary kapıyı kapattı. Alistair duvara yaslanmıştı. "Bak, özür dileirim" dedi. "Bazen beni öyle kızdırıyorsun ki, kendimi kaybediyorum. Sanırım seni kendine getirmek için sarsmam gerektiği duygusuna kapılıyorum."

"Şimdiye kadar bunu yapamayacağını anlamış olman gerekirdi."

Kapıyı tekrar açtı. Ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Kapı açıkken, Bean ve köpekleri hâlâ oralardayken, karşı bahçedeki komşu solmuş gülleri ayıklarken bunu başarmak biraz daha kolaydı.

"Gitmeni istiyorum. Lütfen çık."

Bir an için, onu içeri çekip kapıyı kapatacak, sırtını dayayıp karşısına dikilecek gibi oldu. Öyle yapmayı düşünmüş, sonra da daha ileri bir tarihe ertelemiş olmalıydı. Aptallık ettiğini, geç de olsa ne halt ettiğini fark etmiş olmalıydı. Bir daha yapmamaya söz verdiği şeyi gene tekrarlamıştı. Pardösüsünü alarak, yağmurun altında hızlı adımlarla evden uzaklaştı.

Mary yalnız kalmıştı. Artık ağlayabilirdi, ama içinden ağlamak gelmiyordu. Oturma odasına geçerek Lady Blackburn-Norris'in çalışma masasına oturdu ve Leo'ya mektup yazmaya başladı.

Primrose Tepesi'ndeki rahibeler anahtarlı adam Firavun'a cumartesi saat beşte çay vermişlerdi. Racker, Dill, kendisi ve birkaç sokak adamı daha vardı. Roman polise bütün bunları ve Firavun'la konuştuğunu anlattı. Tabii anahtarlı adam gibi, dalgın, tuhaf ve gerçeklerden kopuk biriyle konuşmaya konuşmak denebilirse. Hiç kimse bir açıklamada bulunmamıştı ama, saat beşte meydana gelmiş bir olayla ilgili olarak, Firavun'un o saatlerde başka bir yerde olduğunu kanıtlamış olduğunun farkındaydı.

Yetkililerden bir açıklama bekleyen orta sınıf tavrıyla ne olduğunu sorduğunda, şu anda bunu açıklayamayacaklarını söylediler. Bir an için polis memurunun ona "sir" diyeceğini sandı. Konuşma tarzından ve aksanından şaşkına dönen genç memur, karşısındakinin bir sokak serserisi olduğunu hatırlayarak kendini tutmuştu.

Roman polise Firavun'un yaşamıyla ilgili bir şeyler anlatabilir-

di, ama kimse bir şey sormamıştı. Roman ise bedavadan bilgi vermemesi gerektiğini sokaklarda öğrenmişti. Onu Firavun'un sırlarını bilen kişi olarak tanınmalarına gerek yoktu. Tabii bir gece kanalın kıyısında ona Firavun'la ilgili olarak anlatılanlar doğru idiyse, ki Roman doğru olduğunu sanıyordu. Ona bu hikâyeyi anlatan Francie Quin her zamanki gibi "süt" içmişti, ama pek sarhoş değildi. Serserilerin zaman zaman içine düştükleri çılgın gülme krizlerinden ya da homurtulu öfke nöbetlerinden birine kapılmamıştı.

Firavun'un gerçek adının Jimmy Clancy olduğunu herkes biliyordu, ama takma adının nereden kaynaklandığını bir tek Quin keşfetmişti. Yetmişli yıllarda, henüz genç bir delikanlıyken, Firavun dinî bir tarikata katılmıştı. Kırk dökük karavanlar ve kamyonlarla ülkeyi dolaşıyor, eski zaman oyuncularını gibi yol kenarlarında, tarlalarda mucizeleri anlatan gizemli oyunlar sergiliyorlardı. *Sazlıklardaki Musa* adlı oyunda Clancy, Musa'yı bulup yetiştiren kızın babası olan Mısır kralını oynamıştı. O günden sonra adı Firavun kalmıştı.

Gene o günlerde modaya uyarak saçına mavi perçem yapmıştı. Daha doğrusu kuaför olan kız kardeşi saçını boyamıştı. Quin'e bakılırsa, Firavun o tarikata katılmadan öncesinden, ilk gençlik yıllarından beri şizofrendi. Zaten tarikat üyelerinin çoğu Tanrı'nın kendileriyle konuştuğu iddiasında olduklarından, Firavun'un davranışları garip gelmemişti.

"Bana sorarsan Tanrı değil şeytan" demişti Quin. "Ona acı çektiğin küçük bir şeytan. Her neyse Krallığın Anahtarları'nı bulması gerekiyor."

"Cennet Krallığı'nın Anahtarları" dedi Roman. "İsa'nın onları havari Aziz Petrus'a verdiği söyleniyor." Sonra fazla bilgiç görünmemek için ekledi: "Yani ben öyle bir şeyler duydum. Anahtarlar şimdi Papa'da olmalı."

"Yani bu anahtarlar gerçek mi? Hani parkı kilitledikleri anahtarlar gibi mi?"

Roman sanmadığını söyledi, daha çok bir simge olmalıydı. Dolunay kanalın karanlık sularına yansımış, sanki suyun altında yuvanlık beyaz bir top varmış gibi görünüyordu. Ağaçların ince dallarının gölgesi vurmuş, sanki ayı yakalamaya çalışan bir ağ gibi sarmıştı. Kenarında oturdukları tembel tembel akan koca bir ırmak olabilirdi. Kıyıları saran sık bitki örtüsü, yoğun yeşillik kilometrelerce devam edebilirdi. Musa'nın hasır beşiğinde yüzdüğü Nil nehri de böyleydi belki.

Kızılımsı Londra göğünde küçük siyah bulutçuklar hızla geçip

gidiyordu. Uzaktaki neon ışıkların hafif aydınlattığı Edward dönemi yapıları, ormanın içinden yükselen kaleler gibi parıldıyordu. Kentin gürültüsü olabildiğince azalmış, topraktan gelen hafif bir titreşim halini almıştı.

Diğer adamlar uyumak için Camden'daki yurda gitmişlerdi. Polisi atlatabilirse Quin parkta uyumayı tercih ederdi. O gün işsizlik parasını almış olduğundan ucuz alkol yerine bira almıştı. Roman'a şişeyi uzattı. Roman kırmamak için bir yudum içti.

"Kötüleşince onu içeri tıktılar. Seksenler boyunca tımarhane-deydi. Dört beş yıl önce dışardan tedavi dedikleri şeye geçtiler ve salıverdiler. Quin hafif ve alaycı bir kahkaha attı. "Anası iki gün yanına aldı. Üçüncü gün üvey babasıyla anası kilidi değiştirdiler, geldiğinde eve giremedi. Anahtarlarıyla deneyip durdu. Bu anahtar işi öyle başladı, annesinin kapısını açmayan anahtarlarla."

"Bu kadar anahtar nereden buluyor?"

"Araklıyor herhalde. Ama hiç *kullanmıyor*. Doğru anahtar de-ğiller, onun açmak istediği kapıları açmıyorlar."

"Siz kapılar, başınızı kaldırın" diye mırıldandı Roman, söyledi-ği anda da pişman oldu.

Ama Quin mutlu olmuşa benziyordu. "Doğru. Biraz daha oku-sana."

"Siz kapılar, başınızı kaldırın ve siz ebediyet kapıları, açılın ki Haşmetli Kral içeri girsin..."

"Bunu Firavun'a söylemelisin" dedi Quin, "hoşuna gider."

Firavun'un bir zamanlar dinî bir tarikatta olduğunu hatırlayan Roman, "Eminim zaten biliyordur" dedi.

Polisin Firavun'la konuşup konuşmadığını tahmin edemiyor-du. Bir cinayet daha olabilir mi kuşkusuyla haberlere bakıyordu, ama bir şey yoktu. John Dominic Cahill'in cesedini buldukları ve ona parktan uzaklaşmasını söylediğinden beri Effie'den hiçbir iz yoktu. Ancak, park çevresinde yatıp kalkan adamlarda ve birkaç kadında yeni bir gerilim, sanki ölüm tanrıçası gelmiş de huzurlarını tehdit ediyormuşçasına bir tehlike sezgisi hissediliyordu.

Geceler hâlâ soğuktu, ama hava yumuşaktı. Giysilerini ve bat-tanierlerinden birini Baker Sokağı'ndaki çamaşırhaneye götürdü. Kış boyunca giymiş olduğu eski eşofmanını atarak yeni bir tane aldı. Sokaklarda uyuyanlar için yılın en güzel günleri yaklaşıyor-du. İnsan kapı aralarında yatınca anlıyordu ki, İngiltere'ye yaz ancak mevsimin yarısı geçtikten sonra gelir ve o bir iki aylık sü-rede ancak dört beş gece gerçekten ılık geçer.

Haziranın ilk haftasında, böyle güzel gecelerden birinde, yıldız-

ları görebilmek umuduyla Primrose Tepesi'nde açıkta yattı. Ancak o gece bile havada doğal olmayan bir pus vardı ve aşağıdan yansıyan kızılımsı yapay bir ışık gecenin görüntüsünü boğuyordu. Uzun bir süre uyanık yattı. Elizabeth'in astronomiye merak sarışını, kendisinin ona ayak uydurabilmek için konu hakkında yaptığı araştırmayı hatırladı. Benzer şekilde Daniel'in ne dediğini anlayabilmek için, kendine göl hayvanlarıyla ilgili bir kitap almıştı. Ama İngiliz göllerinde pek hayat kalmamıştı –sunî gübreler ve böcek ilaçları göl hayvanlarını halletmişti– aynı Batı Hampstead bahçelerinde yıldızların görünmemesi gibi.

Onları son gördüğündeki halleriyle gözünde canlandırabiliyordu, ama şimdi bunu yaparken kendi içinde bulunduğu zamanda onları dondurmuş olduğunu düşündü. Eğer yaşasalardı artık öyle görünmeyeceklerdi. Sally belki pek değişmemiş olurdu, ama Elizabeth neredeyse on yedi yaşında, genç bir kadın olacaktı. Daniel'a gelince –bebeklikten sonra insanın yüzünün en çok değiştiği dönem herhalde sekiz on yaş arasındır– o şimdi on yaşında olacaktı. Yani o, babaları, bir seraba, eski fotoğraflara, artık geri gelmeyecek yaşamlara bakmaktaydı.

Kendini sokaklara vurduğundan beri ilk kez geleceği düşündü. Şimdiye kadar sadece geçmiş ve şimdiki zaman olmuştu, çünkü hiçbir zaman kendi kendine bile dile getirmemiş olsa da, fazla yaşamayacağını, bu yaşamın bu acıyı çok sürdüremeyeceğini düşünmüştü. İnsanlar ölür, kurtlar onları yer, ama ne sevgidendir bu, ne de üzüntüden, sözlerini hatırladı. Gelecek önünde uzanıyordu. Sonunda bir kapı açılmıştı ve ardında beyaz, sonsuz bir yokuş vardı. Üstünde evsizlerin ve kendisinin uyuduğu bir sokak.

Carl belki yüz kez Hob'a yukarı gelmemesini söylemişti. Eğer isterse misafirliğe gelebilirdi, ama Hob hayatında hiç misafirlik etmemişti. Yalnızca tek bir şey istiyordu ve Carl onu vermeye hazırdı, ama evinde Leo'nun önünde değil.

Hob tüm bunları biliyordu, ama perişan haldeydi. Bu seferki nöbet, nöbetlerin anasıydı. Hücrede kaldığı ve bir antihistaminik bile vermedikleri o geceden beri hiç bu kadar kötü olmamıştı. O acı çekerken gülmüşler, aylardır bu kadar komik bir şey görmediklerini söylemişlerdi.

Sıçanların seslerini duyduğunda kötüye gittiğini anlamıştı. Carl'a göre Britanya Adaları'nda kişi başına bir sıçan düşüyordu ki, bu da seksen beş milyon sıçan var demekti ve bunların büyük bir bölümü Redferry Evi'nin duvarlarında yaşıyorlardı. Ya da Hob

öyle sanıyordu. Gene duyduğuna göre ister kentte ol, ister köyde, bir sıçandan en fazla iki metre uzakta olabilirdin. Kız kardeşi demişti ki, sosyetik bir yerde, örneğin lüks bir otel barında bile olsan, arkandaki duvarın arasında ya da kadife perdeli pencerenin dışında pusuya yatmış bir sıçan vardır. Ama onun duyduğu ortalıkta koşuşan, lambriilerin arkasında gezinen sıçanlardı. Daha doğrusu, nöbet geçirdiği zaman onları duyuyordu. Başka zamanlar ya duymuyordu ya da duyuyor da aldırıyordu. Titremeye başlar, kendini güçsüz ve yaşlı hissedirdi. Sonra kasları seyirir ve onların tahtaları tırmaladığını duyardı.

Hangisinin önce başladığını kestirmek zordu: her şeyin –havanın, ışığın, gözlerini açık tutmanın, her türlü hareketin– onu korkutmasının mı, yoksa sıçanların kemirmesinin mi? Giriş katındaki dairesinde pek az eşya vardı: kahverengi sunî deriden bir kanepe, Miki Fare desenli birkaç yastık, üzerinde uyuduğu şilte ve tabii ki televizyon. Pek yiyecek bulunmazdı. Genellikle sağlığı için bir paket Weetabix ve bir paket de tuzlu kraker bulundururdu. Ama bir gece önce çok fazla votka içmiş, midesine bir şey girsin diye bir Weetabix yemiş ve sızmıştı.

Sabaha karşı uyandığında ayaklarının dibinde bir sürü sıçan toplanmış kırıntıları yiyorlardı. Çığlık atması üzerine sıçanlar kaçmışlardı. Sonra sıçanların gerçek olup olmadığı konusunda kuşkuya düşmüş, kendini kötü hissetmişti. Gerçek olsalar bile elli tane birden görmüş olabilir miydi?

Evde sıçanlar, votkanın sonu ve üvey babasının eski karısının kanseri için verilmiş altı tane morfin dışında bir şey yoktu. Dolaşısıyla yukarı çıkıp Carl'ı görmekten başka çaresi kalmamıştı. Neyse ki asansör çalışıyordu. Eğer bozuk olsaydı, herhalde orada yerlere yatıp ölecekti. Annesinin doksan beş yaşındaki dadısı şöyle bir şarkı söylerdi:

Artık hiç acı duymuyorum anneciğim
Ama öylesine susuzum ki
Bağlayın beni bira fıçısına,
Bırakın öleyim orada.

Onun aradığı bira fıçası değildi, kimya laboratuvarı gibi bir şeydi, ama şarkıyı yazan olayı kavramıştı. Asansörde çıkarken şarkıyı mırıldanmaya başladı, ama sonra sustu, çünkü haykırıyordu. Carl ve Leo yedinci katta oturuyorlardı. Carl evin kapısını güzel bir sarıya boyamıştı, ama birileri kapıyı zorlamış, içeri girmeyi

başaramamışlar, ancak kapının tahtasını anahtar deliğinden mektup kutusuna kadar sıyırmışlardı.

Kapı açılana kadar epeyce zaman geçti. Sonunda Carl geldi.

“Sana buraya gelme demiştim” dedi Hob’u tepeden tırnağa süzerek.

“Nöbet geçiriyorum” dedi Hob.

“Evim sınırların ötesinde Hob, biliyorsun bunu.”

“Nöbet geçiriyorum. Sadece hafta sonunu geçirecek kadar bir parça istiyorum.” Carl’ı iteleyip içeri girdi. “Almam lazım. Beni bilirsın Carl.”

“Bir parça seni döner kapıdan geçirmeye bile yetmez” dedi Carl üzgün bir sesle. “Leo’ya merhaba de. Kendini pek iyi hissetmiyor.”

“O da ben de. Merhaba. Almam lazım Carl, beni harcama.”

Leo koltuğa uzanmıştı. Hob’a göre her zamankinden daha kötü görünmüyordu. Hob nöbette olduğu zaman başkalarının rahat-sızlıkları onu pek ilgilendirmezdi. Leo bir mektup okuyordu. Güldüğü zaman daha da berbat görünüyor, yüzü her zamankinden de fazla bir kurukafaya benziyordu.

“Madem geldin otur bari. Kendini misafirliğe gelmiş farz et, olur mu? Bir çay alır mısın?”

Hob güçsüz bir şekilde başını salladı. Bu kardeşlerin evinde bazen kendini bir rehabilitasyon merkezinde gibi hissediyordu. Yerde bir halı ve koltuklar vardı ve eşyanın geri kalanı Kilburn High Sokağı’nda satılanlardan daha düşük kalite olsa da, gene de eşyaydı ve buraya ev havası veriyordu. Üstelik Carl, Leo için evi sıcak tutuyordu. Geçen yıl, Leo hastaneden gelmeden hemen önce Carl odayı boyamaya çalışmış, ama işi yarım bırakmıştı. Öyle ki duvarlardan ikisi yeşil, biri beyaz, biri de yarı yeşil yarı beyazdı.

Leo’yu bebekliğinden beri tanıyan Hob’un annesi, Carl’ın Leo’ya ağabeyden çok baba gibi davrandığını, bütün dünyasının o olduğunu, Leo’ya taptığını söylerdi –her ne kadar bunlar pek Hob’un babalık duyguları anlayışına uymuyorsa da. Üstelik Carl’ın başkalarına karşı pek yumuşak kalpli olduğu söylenemezdi. Şimdi de Hob’un önüne bir fincan çay koymuş, sanki o orada değilmişçesine Leo’yla konuşuyordu.

Hob sözünü ettikleri kadının kim olduğunu bilmiyordu, aldır-dığı da yoktu. Kadın Leo’ya mektup yazmıştı ve sanki Leo’nun kız arkadaşı gibi görünüyordu. Bu çılgınca bir şeydi, çünkü Leo’nun yolcu olduğunun herkes farkındaydı. Carl onun önünde konuş-mayacaktı –Hob iyi durumda olmayabilirdi, ama Carl’ın Leo’ya başıy-

la işaret ettiğini fark etmişti. Belki de yerin kulağı var gibilerden bir şey demişti, ama Hob görememişti. Sesi sızlanır gibiydi.

“Bir şeyler vermelisin Carl.”

“Çeşmede o zaman. Eski çeşmenin orada, saat onda. Ben gelmezsem Gupta orada olur.”

“Şimdi verecek bir şey yok mu? Esrar falan?”

“Hiçbir halt yok Hob, kelimenin tam anlamıyla yok.”

“Bir iki Es de mi? Hap falan?”

“Uzman olan sensin Hob. Es dediğin nedir bilmiyorum bile. Eminim yeşil reçetedir.”

“Biraz jöle yok mu?”

“Biliyorsun ki iğneden korkarsın” dedi Carl. Leo’dan mektubu aldı. “El yazısı güzel.”

“Söylediği şeyler güzel.”

Carl güldü. Mektubu cebine koydu. “Hayatımda hiç şiddet kullanmadım” dedi sohbet eder gibi. “Bir damla kan dökmedim, kızıp da birinin canını yakmadım. Benim verdiğim acı sonsuz zevklere neden oldu. Senin yaptığını yapmak nasıl bir duygu yaratıyor Hob?”

“Bilmiyorum” dedi Hob. “Nöbet halindeyim. Berbat haldeyim.”

“Bugünlerde senin için bir işim olacak. Ne dersin Hob, hoşuna gider mi? Büyük bir iş. Hayatının sonuna kadar kafanı iyi edecek, bir fili bile uyuşturacak kadar büyük bir işe ne dersin?”

“Bana iş mi vereceksin Carl?” dedi Hob elinden geldiğince istekli görünmeye çalışarak. “Çalışmaktan kaçmam, gece gündüz çalışırım.”

Carl gülmeye başladı. “Eminim yaparsın. Biliyor musun, komik bir adamsın. Şu köpek gezdiren adamı tanıyor musun? Beyzbol şapkası giyen adamı?”

“Tanımıyorum. Nereden tanıyacağım ki?”

“Onu ben bilemem Hob. Şu titremeyi keser misin? Odayı sarıyorsun ve Leo iyi değil. Öğleden sonra dört buçuk gibi parkta olursan köpek gezdiren yaşlı adamın sana vereceği bir şeyler olabilir. Bak sadece tahmin ediyorum, ama sanıyorum yüklü olacak. Öyle duydum. Seni daha sonra bulurum ya da Gupta bulur.”

Leo iskelet gibi suratındaki iri cam gibi gözleriyle ona bakıyordu. Hob’un midesi bulanıyordu. Kusamayacağını biliyordu, çünkü hiçbir şey yememişti. Ama dışarıya açık havaya çıkmalıydı. Carl, Leo yüzünden daireyi fazlasıyla sıcak tutuyordu.

“Leo’ya güzelce hoşçakal de” dedi Carl. “Pek iyi değil.”

Aşağıya indiğinde Hob temiz havayı falan unutmuştu. Aklına

bir şey geldi. Küçük bir ihtimal giysilerinin ceplerinde bir parça mal kalmış olabilirdi. Belki bir hap. Kimi kandırıyordu?

Tüm malını mülkünü yatak odasında yere yığmıştı. Üstünde yattığı şiltenin dibinde soğuk gecelerde sarındığı battaniyeler duruyordu. Eşyalarının en iyileri yardım derneklerinden gelmeydi, en berbatları olan giysileri ise çöplüklerden. Leş gibi kokan giysi yığınlarını karıştırmaya başladı. Pislikten ve yemek lekelerinden sertleşmiş eski bir kırmızı ceketin ceplerini; yırtık pırtık kot pantolonlarını, yıllar önce dedesinin olan deri ceketini karıştırdı. Ceplerden yanık kibrit çöpleri ve çerçöpten başka bir şey çıkmadı. Ararken giderek öfkeleniyor, manyaklaşıyor, rengi kaçmış tişörtleri, sarkık yelekleri, çizgili bir pijama altını oradan oraya fırlatıyordu. Hareketleri sıçanları rahatsız etmiş olmalıydı. Tırmalama sesleri, koşuşmalar ve tiz bir bağırta gene başladı.

Panik atak başladığında Hob yerdeki şilteye uzandı ve yüzünü kirli giysilere gömdü. Artık o sesleri çıkaranların sıçanlar mı yoksa kendisi mi olduğundan enün değildi. Korkunç bir yalnızlık bastı ve inlemeye başladı. Döşemeyi yumruklamaya başladı ve sıçanlar geri çekilen bir ordu gibi kaçıştılar.

On üçüncü bölüm

Boris ve Ruby, Marylebone Sokağı'ndaki ışıklarda Bean'i çekiştirdiler. Kırmızı ışık hiçbir zaman yeterince uzun yanmıyordu. Bean sabırsız sürücülere dişlerini göstererek yumruğunu salladı. Ne olursa olsun anahtarlı adamın hâlâ kol gezdiği o tünelden geçmeyecekti.

Uzun siyah saçlarından, kobalt mavisi garip sakalından başlayıp ayaklarındaki yırtık kirli çizmelere kadar adamın detaylı bir tarifini polise vermişti. Anahtarlar çengelli iğnelerle giysilerine tutturulmuştu ve Bean'e göre korunmak için giyilmiş bir zırh gibiydi. Bean bütün bunları birkaç kez gidip polise anlattı, çünkü hiç kimsenin tutuklandığı yoktu. Karşısına bir grup insan çıkar-malarını, aralarından anahtarlı adamı teşhis etmeyi teklif etti. Ona dava üzerinde çalıştıklarını, bir gelişme olursa arayacaklarını söylediler. Bean'in polislere güveni kalmamıştı.

Çok insan tanımasına karşın pek az arkadaşı vardı, onlar da tek dışarı çıktığı akşam olan cuma geceleri Globe'da rastladığı birkaç kişiydi. Arkadaşlarından biri, Crown Estates'te getir götür işleri yapan Freddie Lawson, öbürü elektrikli süpürge verdiklerinden beri işi bir hayli rahatlamış olan park hizmetlisi Peter Carrow'du. Dul olan Lawson ve karısı tarafından yıllar önce terk edilmiş olan Carrow, Bean'den çok daha fazla içerlerdi. Aslında her akşam ya Globe'da ya da Allsop Arms'da maaşlarını içkiye yatırırlardı. Cuma akşamı Globe'da buluştuklarında Bean onlara başından geçenleri ve anahtarlı adamı anlattı. Sokakta kalanların hemen hemen hepsini bilen Carrow, Bean'in tanımından anahtarlı adamı hemen tanıdı ve adını bile söyledi.

Bu arada Bean ona saldırıldığı sırada Clancy'yi gördüğüne kendini inandırmıştı. Kafasında iki olayı birbirine karıştırmış, Lawson

ve Carrow'a anahtarlı adamı tünelde duvara yaslanmış gördüğünü, hemen ardından Clancy'nin ona saldırıp kafasına vurduğunu anlıyordu. O sırada Globe'da olan birçok kişi söylediklerini duydu.

"Ve Bill'ler hiçbir şey yapmadılar mı?" dedi Lawson.

Lawson polise Bill derdi, Carrow ise pislik.

"Onu koruyorlar" dedi Bean. "Birtakım nedenlerden ötürü."

Valerie Conway'in yardımını sağlamaya çalıştı. Ona Valerie dememesi konusundaki tartışmalarından beri Bean hiçbir isim kullanmıyordu. Bean'in küçükhanım, hanımefendi, Miz, Madam, Ma'am, ya da soyadlarının önüne eklenmiş Miss ve Miz'lerden oluşan geniş bir repertuarı vardı, ama onunla konuşurken hiçbir isim kullanmıyordu. Valerie Conway ilk raundu onun kazandığının farkındaydı. O gün Clancy'yle nasıl karşılaştığını ona da anlatmış olduğunu söylemişti.

"O saldırıya uğradığın gün değildi" dedi Valerie.

"Lütfen bana bunu yapma" dedi Bean. "Köpekle buraya gelmiştim, hatta öyle berbat haldeydim ki sen o gün bana ön kapıyı açmıştın. Sürünüyordum, önümü görececek halim yoktu."

"Öyle ama kimin yaptığını söylemedin. Bana sorarsan senin kafan karışmış. Polise gidip senin hayalinin ürünü bir hikâye anlatmamı ve rezil olmamı beklemiyorsun herhalde."

"Artık köpeği getirsen."

Valerie kapıyı arkalarından kapatırken bu kez kendisinin kazandığını düşündü. Bean sokağı geçerek golden retriever Charlie'yi almaya gitti. Ağzının sol yanında ıslak ve sönük purosuyla James Barker-Pryce köpeği kapıya getirdi. Bean ona dışarı çıkmayı düşünüyorsa dikkatli olmasını söyledi. Çevrede saçları mavimsi, üstünde anahtarlar asılı tehlikeli bir serseri dolanıyordu. Barker-Pryce Bean'e sarhoş olmadığını umduğunu söyledi. Şimdiye kadar işçi sınıfından birinin söylediği bir şeye hiç inanmamıştı, inanmazdı; zaten kafaca normal değillerdi, bir de şimdi televizyon ve uyuşturucular yüzünden iyice kafasızlaşmışlardı.

Bean aynı hikâyeyi Mrs. Goldsworthy'ye ve Lisl Pring'e de anlattı.

Kadının tek tepkisi, "Marietta'ya bir şey olsun istemem" oldu.

Çileden çıkan Bean her zamanki saygılı tavrını bıraktı. "Çok teşekkürler. Beni hiç merak etmeyin" dedi. Sonra alay edercesine "Küçükhanım" diye ekledi.

Lisl Pring gülmeye başladı. Gülerken diyaframını içine çekiyor, kaburga kemikleri sayılıyordu. Kanişi gezdirdiği sürece Bean'in ona ne dediğinin hiç önemi yoktu.

“Ağustosun ilk haftasında, tatile Brighton’daki kız kardeşime gideceğim” dedi Bean. Kadının suratının asıldığını fark etti. “Size önceden söylüyorum ki ayarlama yapabilesiniz.”

Miss Jago daha fazla sempati gösterdi. Bean’e tamamen iyileşip iyileşmediğini, polis bu işi yapanı bulup bulmadığını sordu. Bean, acaba neyin peşinde, diye düşündü. Bir kişinin başkalarının sorunlarıyla içtenlikle ilgilenebileceğine inanmazdı. Belki de parası azalmıştı ve indirim koparmaya çalışıyordu.

“Kimin yaptığı açıkça belli küçükhanım” dedi başını sallayarak. “Sizin gibi bir hanımın yerdeki pislik kadar bile dikkatini çekmeyecek bir yaratık. Bu nedenle onu gördünüz mü diye sormayacağım bile.”

Mary kucağında köpekle geldi. Hayvana bebek tutar gibi sarılnıştı.

“Son kuruşuma kadar bütün paramı aldı.” dedi. “Fotoğraf makinem de gitti. Neyse ki bu sevinli köpeklerin resimlerinin olduğu filmi çıkarmıştım. Küçük shih tzu’nun bir portresini ister miydiniz?”

Kız köpeğin kendisinin olmadığını söyledi. Sir Stewart ve Lady Blackburn-Norris’e sormalıydı. Bean böyle diyeceğini tahmin ediyordu, pek aldırmadı. Mrs. Goldsworthy McBride’in bir portresini, hatta bir albüm istediğini söylemişti.

Her gün sabah sekiz buçukta ve akşam dörtte parkta olduğu belliydi. Bilemedin bir çeyrek erken ya da geç. Bean bunu sonradan düşündü. Adam önüne çıktığında köpekleri koşmaları için salmış, Hanover Kapısı’nın oradaki göle ve köprüye doğru yürüyordu. Hava oldukça sıcaktı. Ceketini çıkarmış, gençlerin yaptığı gibi kollarından beline bağlamıştı. Güneşten korunmak için beyzbol şapkası başındaydı. Bu şapkayı giderek daha çok seviyordu. Herhalde Clancy saldırdığında hayatını kurtaran o olmuştu.

Göle bakan büyük evin orada o kadın bir düzine köpeğini gezdiriyordu. Hiçbiri de tasmalı değildi, ama sakın bir şekilde yanında yürüyorlardı. Küçük köpekler ayaklarının dibinde, daha büyük olanlar peşinde düzgün bir şekilde ilerliyorlardı. Sanki bu iş için eğitilmişlerdi. Belki de öyleydi. Kadın binici pantolonu ve kareli bir gömlek giymişti. Uzun siyah saçı açıktı. Şu insan kulağının duymadığı köpek düdüklerinden taşıyor olmalıydı. Bir ara labrador geride kaldığında Bean kadının elini dudağına götürdüğünü fark etti. Köpek koşarak yanına geldi.

Bean’in köpeklerinden üçü ayaklarının dibinde, diğerleri gölün kıyısında idiler. Marietta kıvılcı başlı bir ördeğe havlıyor, shih tzu ve İskoç teriyesi gölün bulanık kahverengi suyundan içiyorlardı.

Bean gölün ortasındaki adaya giden küçük köprüye yürüdü. Büyük ağaçların gölgelediği bu bölge oldukça loştu. Durgun suda pek çok kuş yüzüyordu: ördekler, kuğular, yabanördekleri, sutavuşu, karabataklar. Kışın bile sudan ekşi bir koku yükselirdi. Şimdilerde, haziranın nemli sıcağında, güçlü bir çürümüş sebze kokusu duyuluyordu. Karşıdan gelen adam önüne dikilip ateş istediğinde Bean köprüünün ortasına varmıştı.

“Maalesef, yok” diyebilirdi, ama Bean, sigara içmeyi uyuşturucu kullanmakla bir tutan bir ifadeyle, “Sigara içmem” dedi.

Geçip gideceğine adam önünde dikilerek gözlerine baktı. Yuvarlak kafalı, kısa kesilmiş saçlı genç bir adamdı. Sıkıydı ama gıdısı vardı. Bean’in itip geçemeyeceği kadar genç ve güçlüydü. Bean’in uyuşturucu bağımlılarında olduğunu duyduğu gibi gözleri koyu, gözbebekleri topluigne başı kadar küçüktü. Hafif bir korku hissetti, ama yalnız değildi. Pazar günü kalabalığı göl kıyısındaki güneşli çayırları doldurmuştu. Ayak seslerinden arkasından birilerinin geldiği anlaşıyordu ve karşıdan da kol kola iki kız yaklaşıyordu.

“Arkadaşım bok attığını duymuş” dedi adam. “Laf dolanıp geldi.”

“Ne yapmışım?” dedi Bean.

Adam aldırmadı. “Harcamaktan söz etmiyorum. Okşanmasını istiyorsan sana bir Hawaii’ye patlar.”

Bean söylenenleri kafasında çevirmeyi başardı, ama Hawaii’yi anlamamıştı.

“Elli kâğıt” dedi adam.

“O kadar yok bende. Üç katını aldı pislik. Fotoğraf makinemi de. Mavi saçlı anahtarlı piç.” Kafasını toplamaya çalıştı. “Elli kâğıt, çok para.”

“Canın isterse. Fikir değiştirirsen önümüzdeki pazar günü burada olacağım. Aynı saatte, aynı yerde.”

Parası olmadığı doğru değildi, ama o kadar kolay veremezdi. Bean bir kez daha gelirini artırmanın bir yolunu bulmasının şart olduğunu düşündü. Adam geri dönüp giderken ardından baktı.

Genç ve güçlü birinin anahtarlı adamı “okşaması” fikri, herhalde “dövmek” demek oluyordu, hoşuna gitmişti. Maurice Clitheroe’nin Salisbury Sokağı’ndan dev gibi biriyle buluştuktan sonra nasıl üç gün yataktan çıkamadığını hatırladı. Özlemle Clancy’nin de o durumda olduğunu düşledi. Üstelik Clitheroe’ninki, bir çeşit *oyundu*. Yuvarlak kafalı adamın peşinden koşmasını tek engelleyen şey parasıydı. Aslında böyle bir iş için pahalı sayılmazdı, ama gene de onca para vermek zordu.

Caminin altın kubbesi görüldüğünde içi rahatladı. Nasıl olsa adam haftaya gene burada olacaktı.

Mektubu yazalı bir hafta olmuştu, ama telefon bile etmemişti. Ona ilk defa yazıp adını, adresini açıkladığında olanlar sanki tekrarlanıyordu. Dorothea'ya biraz açılmış, o da belki de sadece elde edilmesi zor kadınların peşinden koşan tiplerden biri olduğunu söylemişti. Böyleleri, bir kadın ilgi gösterip yaklaştığında kaçarlardı. Bu sözler Mary'yi pek rahatlatmamıştı. Mektubundaki sıcak cümleleri ve aralarında özel bir dostluk olduğunu anımsatan sözlerini, biraz da utanarak hatırlıyordu. Yalnızlığını ve acısını belli etmiş, bir bakıma onu çağırmıştı.

Cumartesi geldiğinde umudunu yitirmişti. Leo onu bırakmıştı. Onu kıracak bir şey söylemiş ya da yapmış olmalıydı. Alistair telefon etmiş, yemeğe çıkmalarını teklif etmişti. Onu reddetmiş, alelacele hoşçakal diyerek telefonu kapatmıştı. Acaba bir dahaki sefere kabul edecek miydi? Küçük saldırganlıklarıyla, önemsiz öfkelenmeleriyle, üstüne aşırı varmasıyla Alistair gene de hiç kimse olmamasından daha mı iyiydi? O küçük saldırganlıklar aklına gelince, tokat atmış olduğu yanağına kan hücum ettiğini hissetti.

Kapı çalındığında aynada kendi kendine kızaran yanağına bakıyordu. Her zamankinin tersine, kim olabileceği konusunda hiçbir şey düşünmeden kapıya yürüdü. Açmak üzereyken bir taksinin hareket ettiğini duydu.

Kapının önünde duran Leo her zamankinden daha da solgun görünüyordu. Dudakları bile renksizdi.

"Hastanedeydim" dedi. "Senin bilmeni istemedim."

Bu açıklama aklına gelmiş olmalıydı, ama gelmemişti. "Ama neden Leo?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Tabî ki. *Tabî ki*." Dorothea'nın söyledikleri aklına geldi ama kendini tutamayarak, "Seni gördüğüme çok sevindim" dedi.

Leo çekingen bir tavırla içeri girdi. Mary kapıyı kapattı. Dorothea'nın söylediklerini nasıl olmuş da dinlemişti? Kendi yargılarından nasıl olup da kuşku duymuştu.

"Seni düş kırıklığına uğrattım" dedi Leo. "Sen benim için onca şey yaptın ve ben döneklik ettim. Sanırım kendimi fazla zorladım. Aslında sanırım değil, öyle yaptığımın açıkça farkındayım. Nedenini tahmin edersin."

Hayır anlamında başını salladı.

"Nasıl söylesem? Seni üzmemek istemiyorum Mary." Duraladı,

sanki onu kırmayacak sözcükler bulmaya çalışıyordu. “Kendimi fazla zorladım, çünkü seni tanıdım” dedi. “Öyle işte. Söylemekten korktuğum şeyi söyledim. Senin için normal bir adam olmayı öylesine, öylesine istiyordum ki.”

“Leo...” Ellerini tuttu.

Leo’nun elleri hareketsizdi. Sanki ateşi varmışçasına gözleri parlıyordu. “Aramızda olanların geçip gitmesine göz yumacaktım” dedi. “Hayatından usulca çekilip gidecektim. Senin benim nankör ya da duyarsız olduğumu düşünmeni hiç istemem ama, bağışının bir işe yaramadığını öğrenmektense benim hakkımda böyle düşün daha iyi dedim.”

“Ama iyi olduğunu söylemiştin. Yani sanıyorum söylemiştin, lösemiye atlattığını söylemiştin.”

“Beni yatırdıklarında bunu bilmiyordum.” Gözlerini kaçırdı. “Çok korkuyordum Mary.”

Mary hareketsiz duran ellerini sıktı. “Sonra mektubun geldi. Çok az şey yazmıştın, ama sanırım büyükannenin senin için ne ifade ettiğini anladım. Artık uzak kalamazdım.”

Yüzleri çok yakındı. Leo eğildi ve dudaklarından hafifçe öptü. Hafif, tatlı, kuru ama kısa olmayan bir öpücüktü bu. Kollarını sırtına doladı, yumuşak bir hareketle onu kendine çekti. Mary zayıf bedeninin altındaki narin ve kırılgan kemiklerini hissetti. Boynunda bir damar hızlı hızlı atıyordu. Tüy gibi bir dokunuşla omuzlarını tutmaya devam ederken yüzüne baktı.

“Fazla konuşmaktan korkuyorum Mary. İnsan benim gibi hasta olunca, ölüme bunca yaklaşıncaya duyguları fazlasıyla ateşli, çılgın ve hiddetli oluyor. Bir alay şey hayal ediyorsun. Ama bunları zamanından önce dile getirmemelisin –dile getirmemeliyim. Kendi kendime, daha zamanın *var*, önünde *yıllar* var diye tekrarlayıp durmalıyım.”

Leo oturma odasına geçerek koltuğa oturdu. Trans halinde gibi kıpırtısızdı. Her zamankinin aksine, ayaklarına dolanan küçük köpeğe bile aldırmadı.

“Bana büyükannenden söz et” dedi gergin bir tonla. “Onunla ilgili her şeyi, çocukluk günlerini anlat.

Mary’nin de istediği buydu. Şimdiye kadar kimseye anlatmamış olduğu şeyleri anlatmaya başladı. Annesini ve babasını kaybettiği, ancak henüz bunu bilmediği, büyükannesi ve büyükbabasının yanına getirildiği o günden, neler hissettiğinden Alistair’e söz etmeyi hayal bile edemezdi. Ama bunları Leo’ya anlatabilirdi. Oturmuş onu dikkatle dinliyor, bazen göz göze geliyorlar, arada

sırada gülümsüyordu. O ilk günlerden söz etti. Frederica ona çok yaşlı görünmüştü ama, insan sekiz yaşındayken tüm büyükler yaşlı görünürdü. Çocukların kalbini kazanmak kolaydır. Garip olan şuydu ki Frederica, daha ilk günden itibaren ona kendi annesinden daha iyi davrannuştu.

“Vefasızlık gibi geliyor. İnsanların kendilerini evlat edinenlerin, gerçek anne babalarından daha iyi olduğunu söylememeleri gerekir. Ama benimkiler öyleydi. Annem çok gençti. Babamla evlenmelerinin tek nedeni benim doğumumdu. Evlenmişler, sonra da eskisi gibi yaşamaya devam etmişlerdi. Sanırım annem bana kırgındı. Onun bana karşı ilgisiz ve başından atmaya çalışan bir tavır içersinde olduğunu hatırlıyorum. Neden bütün bunları sana anlatıyorum?”

“Çünkü sordum.”

“Bu kadar yeter mi? Sanırım yeter. Annem ve babam bir başkasının özel uçağıyla Essex’ten Fransa’ya giderken uçağın düşmesi sonucu öldüler. Önceleri tabii ki çok üzüldüm. Sanırım büyükannemle büyükbabam da çok üzülmüşlerdi. Tek çocuklarını kaybetmişlerdi, ama üzüntülerini bana hiç hissettirmediler. Annemin adı Helen’di. Sana ilk mektup yazmam gerektiğinde bu adı o nedenle kullandım. Suçluluk duygusu sanırım, ama sevgi değil.”

Büyükannem ve büyükbabamı çok severdim. Hele büyükanneme tapardım. Bir kez birinin büyükanneme o uçak kazasının çocukluğumu altüst eden büyük bir trajedi olduğunu söylediğini duymuştum. Aslında onlar için büyük bir felaket olan –benim için de öyle olması gereken– o kaza romantik bir şeydi. Beni okuldaki diğer kızlardan ayıran önemli bir olaydı. Karşıma bir güç, bir cin çıksa da annemi, babamı isteyip istemediğimi sorsa hayır derdim. Ama bunları kimseye söylemedim, utanıyordum.”

“Ama bana söylemeye utanmıyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Garip değil mi?”

“Bana her şeyi söyleyebilmeni istiyorum” dedi. “Beni her şeyini konuşabileceğin biri olarak görmelisin.” Ayağa kalktı. Mary’ye hafifçe sendeledi gibi geldi. Elini alına götürerek, “Artık gitmeliyim” dedi. “Yarın gene gelebilir miyim?”

“Seni yordum.”

“Hayır. Beni yoracak son kişi sensin. Beni canlandırırıyorsun.” Sonra çocuksu bir sesle, “Seni öpebilir miyim?” dedi.

Başını salladı. Leo ona sarılarak son derece yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. Ağzı baharat kokuyordu, tarçın ya da karanfil gibi bir şey. Mary sonradan bunun daha önce hiç yaşamadığı bir

öpücük olduğunu düşündü. Sanki fiziksel olmayan, hayal edilen bir öpücüktü. Ya da bu dünyaya ait olmayan birini, bir ruhu ya da hayaleti öpmek gibiydi.

“Gene geleceksin, değil mi?”

“Söz veriyorum.”

Ertesi gün daha sağlıklı görünüyordu, ama hâlâ çok zayıftı. Holden geçip oturma odasına doğru yürürken Mary onun şeffaf olduğu duygusuna kapıldı. Mary’nin hazırladığı yemeği yediler ve şarap içtiler. Ona ağabeyiyle ilgili duygularını anlattı.

“Birbirimizi çok severiz” dedi. “Bir erkeğin böyle bir şey söylemesi sana garip geliyor mu?”

“Tabii ki hayır.”

“Benim için her şeyi yaptı. Her şeyden vazgeçti. Tiyatro okulundaydı. Müthiş bir oyuncudur. Ama ben hastalanınca, yalnız kalmayayım diye okulu bıraktı. Bana bir babadan yakındır.”

“Onunla tanışmak isterim.”

Leo cevap vermedi, sonra birden, “Oradan taşınyorum, kendime bir yer tutacağım” dedi.

“Ama neden ? Bu kadar iyi anlaştığınızna göre...”

“Çünkü ona haksızlık oluyor Mary. Ona ayak bağı oluyorum. Özel hayatını mahvediyorum. Üstelik daire onun, ama yatak odasını bana verdi, kendi koltukta yatıyor.”

Primrose Tepesi’nde, Edis Sokağı’nda küçük bir ev bulmuştu. Bir oda, köşede mutfak ve bir duştan ibaretti, ama ona yeterdi. Mary bunu nasıl söyleyeceğini düşünerek duraladı, sonra devam etti:

“Leo sana söylemedim, ama yakında bir hayli zengin olacağım. Büyükanmem bana oldukça çok para bıraktı. Eğer yapabileceğim bir şey...”

Sözünü kesti. İtalyan lokantasında hesabı paylaşmalarını önerdiği gün olduğu gibi buyurgan bir tavırla. “Kesinlikle olmaz” dedi. “Aklından bile geçirme.”

Sofradan kalkmışlar, ayak diplerinde Gushi koltukta yan yana oturuyorlardı.

“Zengin olman fikrinden hiç hoşlanmıyorum” dedi Leo. Sesini yükseltmemiş, aksine fısıldar gibi konuşmuştu, ama ses tonunda daha önce duymadığı bir nefret vardı. “Beni ilgilendirmediyi söyleyebilirsin ama, seninle ilgili her şeyin beni ilgilendirmesini istiyorum Mary.”

Gözlerinin içine baktı. Mary yüzünün kızardığını hissetti. Parniağıyla yanağına dokundu. Sonra Mary’nin yüzünü avuçlarının içine

alarak, çocuğunu öpen bir annenin şefkatiyle onu öptü. Mary'nin direnmemesi üzerine yumuşak ve duyarlı öpücükler yanağında, burnunda, sonra tekrar ağzında devam etti. Bu yumuşaklık ve yavaşlık Mary'yi uyarmıştı. Her an bedenini ezen bir sarılış, sert dudaklar, dudaklarını zorla aralayıp bir ameliyat aleti gibi boğazına uzanan bir dil bekliyordu. Leo dudaklarını öpüyor, yanağını okşuyordu. Haftalardır tutuk ve gergin bedeni, sertleşmiş kasları gevşemeye erimeye başlamıştı.

“Çok yapmak istediğim bir şey var” diye fısıldadı. “Sorabilir miyim? Hayır dersen gene burada otururuz, evet dersen...”

“Nedir Leo?”

“Uzanıp sana sarılmak istiyorum. O kadar, sadece sarılmak.”

Başını salladı.

“Sadece sarılmak istiyorum, o kadar.” Kuru ve mutsuz bir şekilde güldü. “Sanırım o kadar olmalı.”

Yukarı çıktılar. Leo giysilerini çıkarırken oldukça rahat görünüyordu. İskelet gibi, gene de düzgün ve kendininki kadar beyaz bedenine baktı. Geçmişe ve geleceğe bakınca, bir adamla iç çamaşırları üstündeyken yatmak komik görünebilirdi, ama şimdi kendisi don sutyen o ise külotuyla uzandıklarında her şey çok doğal görünüyordu. İlik nakli acaba neresinden yapılmıştı diye merak etti, ama hiçbir iz göremedi.

Yatakta Leo ona sarıldı. Alistair'le bu pozisyonda olmak ona hep rahatsız edici gelmişti. Altta kalan kolları birkaç dakika içinde uyuşurdu. Tek elle sarılıp öbür eli kendi altında kaldığındaysa bir süre sonra omzu ağrırdı. Ama Leo ona sarılmış, onun da sarılmasını beklememişti. Bir elini Leo'nun göğsüne dayamış, öbür eli kendi göğüslerinin üzerinde yatıyordu. Onu fazla sıkmadan sağlam bir şekilde tutuyordu. Bedeninin altında kalan kolu uyuştuyorsa da hiç belli etmemişti. Konuşmuyordu. Bir babanın çocuğuna masum sarılışı gibi onu kucaklayan bu adamın kendisinden altı yaş küçük olduğunu hatırladı.

Annesinin, herhalde kendisi bir saat rahat etmek için, onu öğlen uykusuna yatırdığı çocukluk günlerinden beri Mary gündüz uyumamıştı. Ama şimdi o da, Leo da uyuyorlardı. İnanılmaz bir şekilde tam iki saat uykudan sonra uyandığında Leo hâlâ uyuyordu. Onun uykusu, uzun zamandır uyuyamamış da arayı kapatmak istermiş gibi ağır bir uykuydu. Mary dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. İnce dudakları uykuda gevşemişti. Bazı yerleri zamanından önce kırışmış solgun yüzüne, ince mor damarların görüldüğü kapalı gözkapaklarına baktı. Çocukken saçları beyaz gi-

bi olmalıydı, çünkü şimdi bile, güneşte sararmış saman gibi çok açık bir renkti.

Uzaklaşmış olduğunu hissetmişti. Gözleri kapalı ona uzandı. Ancak başka adamların yaptığı gibi, Alistair gibi onu yakalayıp kabaca kendine çekip yakalamamış, dudaklarını acıtan sert öpücüklerle boğmamıştı. Leo gözlerini açmadan elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Avuçlarına ve bileklerine yumuşak öpücükler kondurdu. Bana neler oluyor, diye düşündü Mary. Yoksa âşık mı oluyorum? Ondaki bu sıradışılık mı beni büyülüyor, yoksa gidecek on bakma ihtiyacı mı hissediyorum?

Evet buna ihtiyacım var. Buraya getirmeli ve ona bakmalıyım. Sanki onu iyileştirmeye başladım ve şimdi bu işi sürdürmeliyim. Biraz sonra gidecek, kalkıp evine dönecek. Sanki gitmesine izin verirsem, gözümün önünde olmazsa tekrar hastalanacakmış gibi geliyor. Keşke onu burada tutabilsem, onu eski haline getirebilsem, belki bir gün...

Bean geri gelmişti. Kapıyı önce bir kez sonra ısrarla çaldı. Üzerine bir sabahlık alan Mary, Gushi'yi kucağına alarak kapıyı açmaya indi. Bean, gözleri soğuk ve ifadesiz bir şekilde her zaman ki yaltaklanan gülümsemesiyle eline bir paket tutuşturdu.

"Küçüğün resimleri küçükhanım" dedi. "Sadece bir bakın. Almak mecburiyetinde değilsiniz."

On dördüncü bölüm

Maurice Clitheroe'nin yanında çalışırken Bean çok içerdi. Hatta bazen sınırı aşardı. Evde her zaman bol içki bulunurdu, o da keyfine bakardı. Clitheroe farkındaysa da, ki herhalde farkındaydı, sesini çıkarmazdı. Bean'in bir uyarıcı ve yatıştırıcı olmadan görevini yerine getiremeyeceğini anlıyordu herhalde. Ciddi bir mazoşistin yardımcısı, hizmetçisi, pezevengi ve hastabakıcısı olmak kolay iş değildi.

York Sıraevleri'ndeki eve gelen gençlerin çoğu bu işi sadece para için yapıyorlardı. Bean alışveriş etmekten ya da bonfile pişirmekten ne kadar zevk alıyorsa, onlar da yaşlı ve şişman bir adamı dövmekten o kadar zevk alıyorlardı. Ancak bir iki tanesi farklıydı. Onları eve alırken yüzlerinden ve gözlerindeki yarı büyüülü ifadeden anlardı bunu Bean. Bunlar sadistlerdi ve kırbacı ya da sopayı ellerine aldıklarında çılgınlıklarını durdurmak mümkün değildi.

Clitheroe'nin çılgınlıklarını duyar, acıdan mı yoksa zevkten mi haykırdığını ayırt edemezdi –yoksa acı ve zevk aynı mıydı? İşte o zaman Bean, siyah birayla birlikte bardak bardak ucuz İspanyol konyakları yuvarlardı. Bazen ziyaretçiyi uğurlamaya bile kalkamazdı, ama azimli olmak zorundaydı. Elinden geldiğince aklı başında kalmalıydı, çünkü esas böyle zamanlarda Clitheroe'nin Bean'in hizmetine ihtiyacı oluyordu.

Bir keresinde onu baygın buldu. Bir başka sefer, soluk soluğa, çıplak sırtı kanlar içinde yerdeki Türk halısının üzerinde –neyse ki kırmızı renk hâkim bir halıydı– yatarken bulduğu Clitheroe'yi acile götürmeye kalkıştı ama, eğer ambulans çağırırsa onu kovaçağını söyleyen Clitheroe bunu engelledi. Daha sonra Bean konyak ve siyah birayla kendinden geçti.

Özellikle hatırladığı genç bir adam vardı. Adını bilmediği bu adama Dayakçı derdi. Eğer Anthony Maddox'un söylediği gibi, gözler ruhun aynasıysa, bu adamın ruhu yoktu, çünkü onun gözlerine bakmak boş deliklere bakmak gibiydi. Ötelerinde hiçbir şey yoktu. Burnunun ucu ve üstdudağı zımparalanmış gibi pembemsi bir renkti. Bedeni düz ve rahat, omuzları kalkık, dizlerini çok az bükerek zarif bir şekilde yürürdü. Onun ziyaretlerinden sonra Maurice Clitheroe her zamanki kırbaçlamalardan, merdivenlerde at gibi sürülmelerden ya da bedeninin yumuşak yerlerine sivri nesneler sokulmasından daha da kötü durumda olurdu.

O da Bean gibi altmış yedi yaşındaydı. Ancak bedeni, hayatı sürekli işkence görmekle geçmiş bir köleninki gibi yara izleriyle doluydu. Bean hayatında böyle bir şey görmemişti. Dayakçı'yı bir daha içeri almaması için Clitheroe'yi uyardı, ama patronu hiç aldırmadı. Bean hayalci değildi –hiç hayal gücü olmadığını biraz da memnuniyetle itiraf ederdi– ama garip olmakla birlikte Clitheroe'nin Dayakçı'ya *âşık* olduğunu düşünüyordu. Onu kafasından çıkaramıyordu. Ona umutsuzca ihtiyacı vardı. Ve Dayakçı onu öldürdü.

Ya da Bean'e göre öyleydi. O akşam Bean'in bildiği kadarıyla Clitheroe'nin en kötü dövüldüğü akşamıydı. Tabii olaya tanık olmamıştı –hiçbir zaman olmazdı– ve çılgınlık başladığında konyak şişesini başına dikmiş, yorganı kulaklarına tıkayarak yatağına büzülmüştü. Dayakçı çıktı gitti ve Bean bir daha onu görmedi. Clitheroe kanama geçirmişti.

Hemen karşıdaki Harley Sokağı'nda oturan doktoru, Clitheroe'nin eğilimlerini biliyordu. Yaşlı adamın boynundan aşağısına bakmadı. On gün sonra Clitheroe öldüğünde, kanıtların çoğu soluklaşmıştı. Gene de cenazecilerin ne düşünmüş olabilecekleri zaman zaman Bean'in aklından geçirdi.

Onun felsefesi, "Kimse *beni* suçlamadıktan sonra bana ne?"ydi ve kimse de onu suçlamamıştı. Cenaze merasiminden sonra yavaş yavaş içkiyi azalttı. Fazla geç kalmadan zinde olmak istiyordu ve içkiyi cuma akşamları Globe'da bir viski ve iki şişe siyah biraya kadar indirdi. Freddie Lawson'a göre Globe her tarafının tükürük ve talaş dolu olması ve sosisli sandviçleriyle gerçek bir pub'dı. Cuma akşamları Bean, sosis olmasa da vejetaryen bir burger, Branstons turşusu ve bazen de bir tabak cips yerdi.

Geçen pazar köprüde ateş istemiş olan yuvarlak kafalı adamın kimliğini öğrenmek istiyordu. Freddie hiçbir şey bilmiyordu. Peter Carrow ise, Bean'in neden öğrenmek istediğini anlamadan bir şey söylemeyecekti. Globe'un sigara dumanından mavileşmiş ha-

vasından Bean'in sesi kısılmıştı. Sesini yükseltmek zorunda kalınca birkaç kişi dönüp baktı.

"Ne bakıyorsunuz?" dedi sinirli bir sesle.

Bir Amerikalı turist kafasını çevirdi. Diğerleri bakmaya devam ediyorlardı. Belki de biri yuvarlak kafalının arkadaşıydı.

"Buraya gelmeden önce içtin mi?" dedi Carrow.

"Sarhoş değilim, laf sokuşturma." Bean sosa batırdığı bir cips parçasını ağzına attı. "Birini arıyorum. Mussolini kafalı bir arkadaşı var."

"Kim?" diye sordu Carrow. Sonra cevabını beklemeden, "Ne diye arıyorsun?" dedi.

Bean pek de sesini alçaltmadan cevapladı. "Burada konuştuklarımı duyan o olmalı."

Freddie Lawson gülmeye başladı.

"Bir Hawaii! Onu da nerden bulmuş? Bir Hawaii!"

"O kadar param yok" dedi Bean. "Yazık. Mussolini'nin iyi iş çıkaracağından eminim."

"Çalışan bir adamın başkalarının pislliğini temizlemek zorunda kalması berbat bir iş" dedi Carrow.

Amerikalı turist dışarı çıkarken Bean'e fısıldadı: "Hawaii beş sıfır, değil mi?"

"Ve sen işlerime burnunu sokma" dedi Bean.

Yuvarlak kafalı adamın arkadaşı kendini belli etmemiştir. Bean canı sıkılmış olarak eve dönmek zorunda kaldı. Ertesi sabah alışverişe çıktığında, Baker Sokağı'ndaki Barclays'in önündeki ATM'ye kadar yürümeyi düşündü. Belki de Mussolini parayı peşin istemezdi. Yirmi beş Clancy'ye saldırmadan önce, yirmi beş de iş bittiğinde almayı kabul edebilirdi. Marylebone Yolu'nu geçiyordu ki ışıklar kırmızıya döndü. Bean öfkeyle geri çekilirken bir kamyonet neredeyse onu biçiyordu. Bean kamyonetin arkasından yumruğunu salladı.

Birkaç yıl önce birine burada kamyonet *çarpmıştı*. Bir kuru temizleyici kamyoneti idi. Neyse ki çarptığı adam dilencinin biriydi. Çarptıktan sonra kamyonet kaymış, duvara çarpmıştı. Emniyet kemerini bağlamamış olan sürücü yerinden fırlamıştı. Ambulans görevlileri onu evlerin önündeki sivri demirlere saplanmış halde bulmuşlardı. Bean olayı iyi hatırlıyordu. Mr. Clitheroe gazetede okumuştı. Yüksek sesle gazete okumayı severdi.

Dilenci kuşkusuz hiçbir şey hissetmeden anında ölmüştü. Aına üç kaburgası kırılmış haldeki sürücü, dikkatsiz araba kullanmakla değil, bir de cinayetle suçlanmış, hapse atılmıştı. Pek uzun kal-

mamıştı, ama gene de Bean'e göre korkunç bir adaletsizlikti bu. Buralarda sokakların ne kadar güvensiz olduğu belliydi.

Clancy etkisiz hale getirilirse gene tüneli kullanabilecekti.

Kapıya Mr. Cornell çıktı. Valerie Conway yıllık iznine çıkmıştı. Mr. Cornell ne de olsa bir beyefendiydi, Bean'in aşağıya inmesini beklememiş, ön kapıyı açmıştı. Bean çekmiş olduğu Boris'in fotoğraflarından söz etti. Mr. Cornell ilgilenmiş görünüyordu, resimleri getirmesini, bir bakacağını söyledi.

Merdiven inip çıkmak gerekmediğinden ve atışacak Valerie olmadığından, Devonshire Sokağı'na beş dakika erken geldi ve alt kat penceresinden Erna Morosini'nin bir adamla öpüştüğünü gördü. İkisi de sabahlıklıydılar. Bean adamın kocası olmadığından emindi. Belki bundan bir iş çıkarır, gelirini artırmanın yolunu bulurdu. Ancak kapıyı açtığı anda Mrs. Morosini hiç de telaşlanmış görünmüyordu. Tersine son derece mutlu, gülümsüyordu.

"Ruby'nin fotoğraflarını görmeyi çok isterim" dedi. "Bir ara bırakır mısın? Yaramaz resimler olmasın, ha!"

Bu, karar vermesine yetti. Bu parayı ödeyebilirdi. Gelirini artıracak, yeni bir fotoğraf makinesi alacak ve elli pound çekip Mussolini'ye ödeyecekti. Baker Sokağı'na vardığında köpekli dilenci ordaydı. Anahtarlı adam Clancy, yüzünde o şeytanca ifadeyle yanında dikilmişti. Saçları tavus kuşunun tüyleri gibi mavi mavi parlıyordu. Güneş ışığında parlayan anahtarlarıyla, Bean'e göre, göğsünde zırhıyla bir Hammer filminden çıkmış şeytansı bir tanrı gibiydi. Sherlock Holmes hatıraları satan bir dükkâna giren Bean, vitrinde görmüş olduğu kırmızı basketbol şapkasını satın aldı. Üzerinde Holmes'un beyaz bir daire içinde resmi olan, kenarları delikli, yazlık bir şapkaıydı.

Pazar günü çok heyecanlıydı. Daha parka geldiğinde yağmur başlamıştı. Kışlık şapkasını takmış, ceketinin üzerine şeffaf bir yağmurluk giymiş olduğundan pek rahatsız değildi. Gene de ağaçların altında olmayı tercih ederdi, ama Kraliçe Mary'nin Gül Bahçesi ve gölün çevresi gibi ağaçlık yerlerde köpekleri serbest bırakmak yasaktı. Daha çimenliğe gelir gelmez Charlie ve Rus kurdu öyle bir çekiştirmeye başladılar ki, Bean köpekleri salıvermek zorunda kaldı.

Hayvanat bahçesinin insan yapımı kahverengi tepelerini, St. John Korusu'ndaki kırmızı-beyaz sıraevleri ve altmışların gri binalarını yağmur perde gibi örtmüştü. Birkaç yüksek yapı ve Postane Kulesi'nin uzay gemisine benzeyen tepesi sisi delmişti, ama güneşli bir günde olduklarından daha gri ve kasvetli görünüyor-

lardı. Bean ellerini ceplerine soktu ve kıvrılmış banknotları hissetti. Yağmur şapkasının siperliğinden damlamaya başlamıştı. Amerikan televizyon dizilerinde gördüğü çocukların yaptığı gibi, şapkayı ensesine doğru çevirdi.

İşini iyi yapmakla övünürdü, ama bunun da sınırları vardı. Yağmur daha da şiddetlenmiş, kuzeydeki ağaçlar griliğin içinde kaybolmuştu. Bean'in ayaklarının dibinde durmuş silkelenen ve sızlanan Gushi dışında köpeklerin hiçbiri yağmurun farkında değil gibiydiler. Bean köpekleri çağırdı. Kadın gezdiricinininkiler dışında bütün köpeklerin yaptığı gibi, kimisi söz dinledi, kimi aldırmadı. Charlie'nin gelmeyeceğini Bean deneyiminden biliyordu. Gushi, Marietta ve McBride'ı tasmaya bağlarken keskin bir ıslık çaldı. Koşturarak gelen İskoç teriyesi Ruby'nin üzerine atladı. İş cinselliğe gelince köpekler pek cinsiyete aldırılmazdı.

Köpeği azarlayan Bean ıslık çalmayı sürdürdü. Köpeklerin hepsi silkeleniyorlardı. Keşke yağmurluk yerine su geçirmez pantolon alsaydım, diye düşündü Bean. Sherlock Holmes'ün Baskervilles Köpeği'nde gördüğü gibi Boris birden ortaya çıktı, ama Charlie hâlâ görünürde yoktu. Bean tasmaını yakaladığında Boris homurdandı.

Yeterince zaman tanıdığını düşünüyordu, ama gene de saatine bir göz attı. Beşe yirmi vardı. Köpeklerden beşi tasmada ne tarafa gideceğini bilemeden dikildi. Charlie ne yana gitmiş olabilirdi? Yiyecek satan yerlerden birine yemek dilenmeye gitmiş olabilirdi, ama bu havada dışarıda yemek yiyen olmazdı.

Bean'in gitmek istediği yönde de olamazdı. Şu dakikaya kadar Mussolini konusunda kararsızdı: hem onunla karşılaşmak ve işe başlamasını söylemek istiyordu, hem de karşılaşmaktan korkuyordu. Ama şimdi kararsızlığı sona ermişti. Köprüye gitmeyi, adamı görmeyi, pazarlığını yapıp işi başlatmayı fena halde istiyordu. Elinde köpekleri yavaş yavaş yürürken anahtarlı adamı mavi saçları ve sakalı, zalim bakışları, zincirden yapılma zırhıyla gözünün önünde canlandırdı. Anahtarlı adama bir ders verme fırsatını kaçırmamalıydı...

Charlie lokantanın oralarda yoktu. Yani şimdi bütün geldiği yolu geri mi yürüyecekti? Mussolini'nin geleceği, belki de gelmiş beklemekte olduğu, göl üzerindeki köprüye ulaşan yol önünde uzanıyordu. Bean hiç köpek kaybetmemişti, en fazla bir iki dakika içinde köpekleri toparlardı. Ama şimdi Charlie ortadan yok olmuştu. On beş dakikadır ortada yoktu. Saat beşe beş vardı.

Gölün kuzeyinde, ördeklerin sırsıklam çimenlerin üzerinde

gezindiği, dalgaların üzerinde oynadığı yerde dikilen Bean içinden küfretti. Duraklamayı fırsat bilen köpekler silkelendiler. Bean tekrar ısıklık çalmaya başladı. Ne olursa olsun, yanında Charlie olmadan, ağzında sigarı, gözlerinde o sert bakışlarıyla Mr. Barker-Pryce'in karşısına çıkamazdı.

Birden önce itişme kakışma sesleri ve bir şapırtı duyuldu, sonra panik halinde üç pembe ayaklı kaz ve bir beyaz ördek bağrıışarak kaçıştılar. Çamur içinde kalmış olan Charlie keyifle peşlerinden koşturuyordu. Bean atılarak hayvanı tasmaından yakaladı. Oyunun ve özgürlüğün sona erdiğini anlayan altın renkli golden retriever silkinerek gevşedi. Bean ve öteki köpekler ıslanmış, çamur içinde kalmışlardı. Bean'in suratı bile çamurlanmış, elleri kızarılmış, ayakkabıları vıcık vıcık olmuştu.

Gene de koşuyordu. Önünde altı hayvan, Eskimo köpekleri gibi dörtnala kalkmışlardı. Bir kazağı eksikti. Gölün üzerindeki köprüye vardı. Yağmur hafiflemeye başlamış, gökyüzü aydınlanıyordu. Koca ağaçların sıralandığı köprüye giden yol nerdeyse kuruydu. Bean derin bir nefes alarak yumruklarını sıktı. Doğal olarak Mussolini orda yoktu. Gelmiş olsa bile yarım saat beklemezdi.

Yolun gerisini koşarak tamamladı. Yağmur iyice azalmıştı. Çiseleyen damlaların arasından güneş yüzünü göstermişti. Bean camiye giden yola saptı. Caminin altın kubbesi, güneş ışıkları altında, eski bir madenî para gibi parlıyordu. Hani o paraları değerli madenlerden yaptıkları dönemlerdeki gibi. Mussolini'nin bu yana doğru gittiğini düşünmüştü, anı adamdan iz yoktu. Aslında, gezinti botlarını gölün ortasındaki adacıkta kıyıya bağlayan bir adam dışında ortada kimsecikler yoktu.

Hiç geç kalmazdı, ama bu kez köpeklerini geri getirmekte gecikecekti. Sahipleri merak edecekti. Gecikmesine Charlie'nin yaramazlıklarının neden olduğunu kimse dinlemeyecekti. Bean Clarence Kapısı'na doğru hızlı hızlı yürürken gözleri hâlâ göl kenarını ve yeşillikleri tarıyor, yuvarlak kafalı adamı aranıyordu. Bir ucu Madame Tussaud Müzesi'nde, öbür ucu Camden Town'da kocaman bir gökkuşağı oluştuğunu gördü.

On beşinci bölüm

Daniel beş, Elizabeth ise on iki yaşındayken, soğuk bir cumartesi günü onları Planetarium'a götürmüştü. Oğlu henüz gördüklerini kavrayamayacak kadar küçüktü ama, kızı hoşlanmıştı. Daha sonra, Baker Sokağı'nda bir yerde yemek yemişlerdi. Güneş çıkmış, parkın içinden St. John Korusu'ndaki metro istasyonuna kadar yürümüşlerdi. Çimenlerin üzerinde hâlâ kırağı vardı ve gölgelik yerlerde karlar erimemişti.

Göl donmuştu. Noel armağanı olarak yeni bir çift buz pateni almış olan Elizabeth, donmuş gölde neden kimsenin kaymadığını merak etmişti. Daniel henüz çok küçük olduğundan, ayrıntılara girmek istemeyen Roman, 1867 şubatında meydana gelen felaketi anlatmıştı. O zamandan beri gölde paten yapılmasına izin verilmiyordu. Buz kırılmaya başladığında, donmuş gölde yüzlerce insan vardı. “Ne olur kaçın oradan, yoksa bir felaket olacak” diye haykırıp duran bir adamın uyarılarına aldırış etmemişlerdi.

“Boğuldular mı?” diye sormuştu Daniel.

“Bazıları” diye yanıtlamıştı Roman. Yüz elli kişinin suya gömüldüğünü ve kırkının boğulduğunu söylememişti. “O zamanlar göl daha derindi” demişti. “Adaların arasında derinlik üç metre kaddı ve buz yeterince kalın değildi. Altından Tyburn Irmağı geçiyordu ve akıntı olan yerde buz hiçbir zaman kalın olmaz.”

Çocuklar gölün karşı kıyısındaki The Holmes denilen büyük eve ve önündeki adalara bakmışlardı. Kıyıda kuğular, kazlar, ördekler yüzüyordu. Elizabeth suya düşenlerin nasıl çıktıklarını merak etmişti.

“Dalgıçlar yollamışlar. Sonra gölün suyu tamamen boşaltılmış ve yeniden doldurulmuş. Şimdi en derin yeri bir buçuk metre.”

“Hayaletler var mı?” demişti Daniel. “Geceleri boğulanların hayaletleri sudan çıkıyorlar mı?”

“Hayalet diye bir şey yoktur Daniel” demişti Roman.

Ama şimdi merak ediyordu, çünkü rüyalarında bazen, önraffaelocu resimlerdeki gibi, bu faciada ölmüş olan insanların karanlık buzlu sulardan çıktığını görüyordu. Bir keresinde ise ölüleri hep geri veren sulardan çıkanlar arasında ölmüş çocuklarının ve karısının yüzlerini görmüştü.

Çocuklar sağken, bu olayı, makaslanmış olarak bile olsa, aktardığına pişman olmuştu. Hava ne zaman soğuk olsa olay Daniel’in aklına gelirdi ve Roman rüyalarına da girdiğini düşünüyordu. Müzik topluluklarının çaldığı açık hava sahnesi bombalandığında Elizabeth üç yaşlarında olduğundan İRA’yı, ölen ve yaralanan pek çok müzisyeni hatırlamıyordu. Neyse ki bu olaydan çocuklara söz etmemişti. Parktaki yürüyüşlerinde bir zamanlar açık hava sahnesinin bulunduğu, şimdi ölenlerin anısına söğüt ağaçları dikili olan o bölgeden hiç geçmemişlerdi.

Şimdi gene bir park trajedisi mi yaşıyordu ? Birbirleriyle bağlantılı oldukları belli olan iki cinayet de, parkın içinde olmasa da çevresinde meydana gelmişti.

İkinci cinayeti Baker Sokağı İstasyonu’nun karşısındaki bir gazete satıcısında okumuştı. Tabii ki haberde muğlak ifadeler kullanılmıştı. Gerçekleri anlamak için gazeteyi satın almak gerekiyordu. Başlıkta “İkinci Evsiz Dehşeti” yazıyordu. “Dehşet” pek çok anlama gelebilirdi. Donmuş göldeki felaket ve açık hava sahnesinin bombalanması da dehşet olaylarıydı.

Roman gazeteyi almalıydı, ama bunu yapmadı. Giysilerini yıkamak üzere Paddington Sokağı’ndaki çamaşırhaneye gidiyordu. Sonra Büyük Gezi’deki erkekler tuvaletinde yıkanacak, temiz bir tişört, kot ve kazak giyecekti. Makinelerde dönen çamaşırların önünde kırk dakika, sonra sahafta *Ölü Canlar*’ı verip *Kim*’i almak için bir on dakika daha geçirdi. Dönüşte *Standard* gazetesini almaya kararlıydı.

İstasyonun önündeki büfeden bir gazete alarak okumak için alçak duvara oturdu. Ölen adamın adı verilmiyordu. John Dominic Cahill gibi onun da bedeni Regent’s Park’ın oradaki sivri demirlere saplanmış olarak bulunmuştu. Ancak ölüm nedeni bu değildi. Önceden bıçaklanmıştı. Cesedi sabaha karşı bir doğum günü partisinden Primrose’daki evine dönen bir adam tarafından bulunmuştu. Gazetede adamın adı da verilmemişti.

Roman cesedin Dill’e ait olmamasını diledi. Gazeteyi katlayıp

cebine soktu. Madame Tussaud Müzesi'ni kuşatan yapı iskelesinin altından geçti. Binanın tamiri, dekorasyonu, yenilenmesi aylardır sürüyordu. Bir süredir nefesini tutmakta olduğunu, rahatlayıp soluğunu verince fark etti.

Dill yanında köpeği ve bir kesekâğıdı köpek bisküvisiyle kaldırımda oturuyordu. Hayvan bisküvi yemekle meşguldü. Roman yanına oturarak *Standard*'ı gösterdi. Dill televizyonda gördüğünü söyledi. Bazı geceler uyuduğu barınakta siyah beyaz bir televizyon vardı.

“Demirlerden söz etmediler” dedi. “Duvarın üstünde kırık cam parçaları varmış.”

“Nerdeymiş?”

“Primrose Tepesi'nde bir yerde. Tam yerini söylemediler. Korkuttu beni.”

Dill'in ince solgun bir yüzü vardı. Şiş gözkapakları gözlerini çekik gösteriyordu, ama Doğulu olamayacak kadar beyazdı ve seyrekle saçları sarıydı. Roman onun içtiğini hiç görmemişti. Genelde korkmuş bir hali vardı. Şimdi ise yoğunlaşmış olan bu korku yüzünde seğirmelere neden oluyordu. Roman adamın yirmi beş yaşından büyük olmadığını düşündü.

“Şu cam işi hoşuma gitmiyor” dedi. “Canın bedenine saplanması ve seni par... par... parçalaması. Öyle dediler.”

Kadının biri kaldırımdaki şapkaya bir ellilik attı. “Çok teşekkürler” dedi Dill. Köpek parayı kokladı ve kuyruğunu salladı. “Bizim peşimizde” dedi Dill. “Bizim gibilerin.”

Tanımlama yapmamıştı, o pek çok sıfattan hiçbirini kullanmamıştı, ama Roman anlamıştı. Gazete de aynı şekilde üstü kapalı geçmişti. Bir ay arayla öldürülen iki kişi de sokakta yaşayanlardandı.

“St. Anthony'ye gidiyorsun, değil mi?” St. Anthony Lisson Grove'daki barınaktı. “Geceleri orada kalsan iyi olur. Adam yakalanana kadar güvende olursun.”

Roman, Dill'in yüzündeki hüznü ifadeden onun açık havada, yıldızların altında yatmayı tercih ettiğini anladı. Gene de Dill biraz rahatlamış olarak başını salladı ve köpeği kucağına çekti.

York Kapısı'ndan parka giren Roman, gölün güney kıyısı boyunca yürüdü. Eşofman giymiş yaşlı bir kadın siyah kuşu ve yavrularını kırık bisküvilerle besliyordu. Adadan bir balıkçıl havalandı. Güneşin görünmesiyle insanlar dışarı çıkmışlardı. Göl kıyısında amaçsızca dolanıyor, sıralarda oturuyorlardı. Yüzlerinde korku yoktu. Dün gece buradan yarım mil uzakta meydana gel-

miş olan feci cinayetin hiçbir izine rastlamak mümkün değildi.

Yılın en sıcak günüydü. Dışardan gelmiş bir turist bunun gerçek yaz olduğunu düşünebilirdi, ama burada ne gerçek yaz ne de gerçek kış hiç olmazdı. Hava bugün sıcakken yarın soğuk, bugün nemliken yarın kuru olabilirdi. Parkta yeşilin açıkli koyulu tonlarından başka pek renk yoktu. Sıcak iklimlerde insanlar canlı renkler giyerlerdi, ama burada mavi, gri, siyah, kahverengi ya da kum beji. Gölün suyu cam gibi ve durgun pırıltılı bir griydi.

Roman, Dill gibi kendisinin de korkup korkmadığını düşündü. Dill gibi (ya da Firavun, Effie ve diğerleri gibi) o da savunmasızdı. Kalbinden, akciğerlerinden, ana damarlarından bıçaklanmaktan, sivri demirlere saplanmaktan, ölmekten korkuyor muydu? Bu soruya cevap veremediğini fark etti. Bir zamanlar, böyle başkasının neden olacağı bir ölüme hoş geldin derdi. Ölmekten korkuyor muydu? Değişmiş olduğunu, hayır diyemediğini, fark etmek onu ürküttü.

Açıktı ki, ölmekten korkmuyorum diyememenin tersi “Yaşamak istiyorum...” demekti.

Güneş batıp kalabalık dağılana kadar bekledikten sonra erkekler tuvaletine gidip yıkandı. Lavaboda önce bedeninin üst kısmını sabunladı, sonra çamaşırhanede yeni yıkadığı temiz havlusunu beline sararak belden aşağısını. Tuvalette iki adam girdi, ama onu görmezden geldiler. Roman adamların ondan çekineceklerini deneyimi nedeniyle biliyordu. Sokaklarda yaşayan biri olduğuna göre onlardan para dilenebilir, bağırıp çağırabilir, küfredebilirdi. Adamlar gittiğinde başını da yıkadı ve el kurutma makinesinde biraz kuruttu.

Temiz olmak kendini son derece iyi hissetmesine neden olmuştu. Kirli çamaşırlarını rulo yapıp çantasına tıktı. Büyük gezinin üst yanında Parsee Çeşmesi'nin orada bir sıraya oturup yıpranmış pembe mermer sütunları, kuş ve hayvan oymalarını seyretti. Almış olduğu sütü içerken, keşke şarap olsaydı, diye düşündü ve *Kim*'i okudu.

Saat dokuz buçukta polis dışarı atmaya geldiğinde hava okunamayacak kadar kararmıştı. O gece nerede uyuyacağını bilemiyordu. Aklına İrene Adler'in sundurması geldi, ama orası ilk cinayet yerine çok yakındı, vazgeçti. Regent's Park Sokağı da ikinci cinayet yerine yakındı. Bomboş çocuk bahçesinin yanından geçerek Gloucester Kapısı'ndan dışarı çıkarken, ne zaman buradan geçse yaptığı gibi Joseph Durham'ın heykelinin önünde durakladı. Bir elini gözlerinin üzerine siper etmiş, güzel bir genç kı-

zı gösteren kayaların üzerine yerleştirilmiş bronz heykel, sanki Gloucester Sıraevleri'ne bakıyordu. Kızın yüzü Sally'den çok önce tanışmış olduğu eski bir kız arkadaşına benziyordu. Yüz yirmi yıl önce kayaların üzerine dikilmiş bu kızı görünce hep hafif bir nostaljiyle eski kız arkadaşını hatırlardı. Heykelin yüzü o kıza değil de Sally'ye ya da Elizabeth'e benzeseydi ne tepki gösterirdi acaba? Heykelin önünde durup seyreder miydi, yoksa gözlerine bakmaya korkar oradan kaçarmıydı?

Sokağı geçti ve Grotto denilen yapraklı vadiye baktı. Burası herhalde bir zamanlar bakımlı bir bahçeydi. Nehrin kurumuş bir kolunun üzerindeki alçak köprüde, Aziz Pancras'ın anısına yapılmış bronz bir rölyef vardı. Aziz'in ölümüne neden olan dişi aslan sahibinin üstüne dostça atlayan uslu bir köpek gibiydi.

Aşağıda kayalar ve sekiz biçiminde taş bir havuz vardı. Havuzun suyu kahverengiydi, üstü bir kir tabakasıyla kaplıydı. Defne ve ormangülllerinin arası çöplük haline gelmiş, bira şişeleri, plastik atıklar, ıslak gazete kâğıtları, paçavralar dallara takılıp kalmıştı. Karmakarışık dikenli tellerin ve paslı zincirden çitlerin ne işe yaradığı belirsizdi.

Roman aşağıya inmek için bir yol arandı. Rölyefin önünden geçerek büyük bir Victoria dönemi villanın bulunduğu yere geldi. Villada tadilat yapılıyordu. Etrafta iskele parçaları, merdivenler, bir harç karıştırıcı ve keresteler duruyordu. Tahta bir kapıyı iterek Grotto'ya bakan terk edilmiş bahçeye girdi.

Bu yönden dikenli tellere takılmadan geçmek mümkündü. Zaten, giysilerinin yırtılmasına aldırmayan biri için dikenli tellerin pek bir işe yaramadığını tecrübeyle öğrenmişti. Burası bakımsız, çürümeye bırakılmış, gözlerden uzak bir yerdi. Bir çalının üstündeki iki karnı şubuşu, daha doğrusu nedense ikiye bölünmüş bir karnı şubuşu çekip attı. Yerdeki yaprak örtüsünün üzerine örtüsünü serdi. Ormangülleri köprü tarafına siper oluyordu, daha büyük bir ağacın yaprakları ise gökyüzünü kaplamıştı. Bu nemli ve gölgeli yer oldukça soğuktu. Uyku tulumuna girmeden önce kazğını giydi.

Yılın bu mevsiminde güneş sabah dört buçuktan önce doğuyordu. Yaprakların arasından süzülen güneş ışıklarının pırlıltısıyla uyandı, ama aklına ilk gelen "bizimkilerden biri"nin öldürülmüş olmasıydı. Bütün gece rahat bir uyku uyumuş olmasına şaşırdı.

Genelde sabahları bir şey yemezdi, ama bugün Camden Town'daki erkenci kahvelerden birine gitti ve beyknlı yumurta, sosis ve kızarılmış ekmekle doyurucu bir kahvaltı etti. Yanında portakal suyu

diye verdikleri acımsı sıvıyı ve kına rengi koyu bir çay içti. Eskiden buralarda kendini rahatsız hissedirdi, ama artık alışmıştı. İçerdeki tüm müşteriler onun gibiydi. Üstelik o bir gün önce yıkanmış, giysilerini değiştirmişti.

Talisman Yayınevi'ndeyken Kuzey Londra'daki çiftlik arazileriyle ilgili bir kitap yayımlamışlardı. Albert Yolu boyunca yürürken o kitaptaki Chalk Çiftliği ve Primrose Tepesi gravürleri gözünün önüne geldi. Doğaldan çok insan tarafından yapılmış bir tümölüse benzeyen tepenin kendisi dışında, o günlerden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir keresinde adamın birinin tepede kollarını havaya kaldırmış dikildiğini görmüştü. Adam tepede kendini yerlere atmış, kollarını bacaklarını sallamıştı. Sonra tekrar ayağa kalkmış, yardım ister gibi kollarını göğe uzatmıştı. Roman adamın Firavun olabileceğini düşünmüştü, ama saçlarındaki mavi pırlıtyı ve anah-tarlarını seçemeyecek kadar uzaktaydı.

Çiftlik döneminin ağaçları herhalde on dokuzuncu yüzyılda yok olmuştu. Şimdi birkaç kayın ve eğreti duran süs ağaçları dışında her taraf gür ve uzun bir çimenle kaplıydı. Doğu tarafındaki patikada yürürken gene aynı kitapta anlatılan bir cinayeti hatırladı. On yedinci yüzyılın sonlarında, Sir Edmund Godfrey'in cesedi Primrose Tepesi'nin güneyinde bir çukurda bulunmuştu. Kılıcı bedenine saplanmıştı, ama ölüm nedeni boğulmaydı. Adamın her tarafı yara bere içindeydi ve boynu kırılmıştı, ama üzerindeki hiçbir şey alınmamıştı, paraları cebinde duruyordu. Anısına madalyonlar basılmıştı. Birinde göğsüne saplanmış kılıçla yürürken resmedilmişti.

Bu cinayetten ötürü birkaç kişi idam edilmişti. Roman, tepede yapılan birkaç düelloyu okuduğunu da hatırlıyordu. Buralara hoş bir yerde oturup Kipling'i okumak için geldiğine kendini inandırmıştı, ama aslında başka bir nedeni olduğunu biliyordu. Geçmişin vahşi ölümlerinin aklına gelmesi de bundandı.

Bugün tepede kimse yoktu. Hava rüzgârlıydı, tepedeki cılız dallar eğiliyor, kayınlar hışırıyordu. Kuzeye doğru yürüdüğünde aşağıdaki mavi-beyaz polis şeritlerini gördü. Primrose Tepesi Sokağı'na çıktığında bir bölümü resmî polis arabası, diğerleri de büyük olasılıkla polis arabası pek çok aracın park etmiş olduğunu gördü. Cinayet yerinin karşısında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Görececek bir şey yoktu, ama dikilmiş bekliyorlardı.

Mavi-beyaz şerit kaldırımın bir bölümünü çevreliyordu ancak, parmaklık demirlerinin üstü örtülmüştü. Kaldırıma bir demet çiçek bırakılmıştı. Demek bu sahipsiz adamı düşünen biri vardı. Ro-

man çevresine bakındı. Her tarafta sivri uçlu demir parmaklıklar vardı. Parkın çevresinde bir kısmı buradaki gibi sivri uçlu, bir kısmı daha körelmiş uçlu kilometrelerce parmaklık olmalıydı. Bahçeler kaldırımlardan, diğer bahçelerden hep parmaklıklarla ayrılmıştı. Parmaklıklar kiliselerin çevresini dolanıyor, yollar boyunca uzanıyordu. Başka yerlerde ahşap, taş ya da bitkilerle yapılmış çitler olabilirdi, ama burada hepsi demirdendi. Genellikle siyaha boyalı, düzgün, yüksek demir çubukları aşağıdan ve yukardan iki yatay demir tutuyor, tepelerinde sivri parçalar yer alıyordu.

Bu katilin cinayet yeri bulmakta hiç güçlük çekmeyeceği belliydi. Bütün iş evsiz birini ve sivri uçlu parmaklık bulmaksa, burada seçenekleri sonsuzdu. Roman kalabalığa katıldı. Yüzlerinde boş, duyarsız, sabırlı ifadelerle bekliyorlardı. Şeridi düzelten bir polis arabasına atlayıp gitti. Express Tikka ve Pizza'nın kırmızı-beyaz kamyonu oradan geçerken biraz yavaşladı, ama yoluna devam etti. Kadının biri bir sigara yaktı.

Roman tepeye geri dönüp rüzgâr almayan güneşli bir sıraya oturdu. Okumaya çalıştı, ama aklı başka şeylerdeydi. Bu cinayetler gibi anlamsız bir şekilde öldürülen Sir Edmund Godfrey'in katil zanlıları sonuna kadar masum olduklarını ileri sürmüşlerdi. Hayaletinin bu tepede dolaştığına inanılırdı. Aklına oğlu Daniel geldi, buzun kırılmasıyla boğulup ölenlerin hayaletlerinin sudan çıktığından korkan oğlu Daniel.

Biraz sonra kalkıp gene yürümeye başladı. Saat onu biraz geçmiş, *Standard* gazetesi çıkmıştı. Bir gazete alıp parmaklıklara yaslandı. Kazıkçı adı verilen katilin ikinci kurbanının kimliği belirlenmişti.

Otuz altı yaşında, belli bir adresi olmayan James Victor Clancy'ydi. Pek çok kişi onu anahtarlı adam ya da Firavun olarak tanırdı.

On altıncı bölüm

Amerikalı turist Cincinatti'ye gönderilecek olan, kendisi ve karısı için aldıklarının bir listesini istedi: İrene Adler'in en iyi çay takımı, Klimt benzeri bir resim, Holmes'a verdiği bir fotoğraf, iki dantel masa örtüsü, cam bir kap içinde bir yığın mumdan yapılmış meyve. Stacey gelip birinin onu beklediğini söylediğinde Mary, turiste satın aldıklarının antika olmadığını, 1885'te İrene gibi bir kadının sahip *olabileceği eşyaların* kopyaları olduğunu bir kez daha açıklıyordu.

"Seni eve götürmeye gelmiş" dedi Stacey. "Eh saat beşi geçti."

"Kimmiş? Adını söyledi mi?"

"Sormadım."

Leo olmalıydı. Yeni dairesine taşınmak için iki gün izin almıştı ve böyle güzel bir akşamüstü, kendini fazla yormadan Edis Sokağı'ndan Charles Lane'e yürüyebilirdi. Yanaklarının kızardığını hissetti. Amerikalının gülümsemesinden, kızardığını fark ettiğini ve kendine göre sonuçlar çıkardığını sandı.

"Burada işim biter bitmez geliyorum."

Alınanları sipariş defterine işledi. Cincinatti'li adam kartını uzattı. Tam gidiyordu ki, dönüp bundan sonraki cinayetin nerede olacağı konusundaki tahminini sordu. Turdakilerden biri hayvanat bahçesi demişti ve iddiaya girmişlerdi.

"Ben tiyatronun oralarda diyorum, karımsa gül bahçesinin oradaki büyük kapılarda diyor."

Mary ne diyeceğini bilemediğinden gülümsemekle yetindi, daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. Dorothea gitmişti. Dükkânın kapısındaki yazıyı "kapalı"ya çevirdi. Leo'yla bu akşam dışarıda yemek yiyebilirlerdi ve belki de bu gece onda kalırdı. Bunu daha hiç yapmamıştı, henüz sevişmemişlerdi, ama yakında o da olacaktı.

Bu yaklaşma onu üzüyordu, ama bir yandan da uzatmak istiyor, cinsel heyecanını artırıyor. Charlotte Cottage'daki yatağında üç kez yan yana yatmışlardı. Sonuncusunda onu son derece yavaş ve yumuşak hareketlerle okşamaya başlamıştı. Sabırlı davranmaktan çok bundan zevk alır gibiydi. Ona durmamasını, çekinecek hiçbir şey olmadığını, her şeyin iyi olacağını fısıldamıştı.

"Bir daha sefere" demişti Leo.

Şimdi bir dahaki seferdi. Yaşça büyük olmasının ve ona karşı borçluluk duymasının yarattığı engellerin farkındaydı, ama şimdi bunları kafasından atabilirdi. Irene Adler'in yaldızlı oymalı aynalarından birinde kendine bakmıştı. Büyükannesinin ölümünden beri ilk kez bu kadar genç ve hoş görünüyordu. Yüzünde bir gülümseme, ellerini uzatmış olarak Leo'yu karşılamak üzere hole girdi.

Bekleyen adam Alistair'di.

Gülümsemesinden cesaretlenmiş olan Alistair onu kollarına aldı. Mary hızla başını kaçırınca yanağından öpmekle yetinmek zorunda kaldı. Stacey hevesle onları seyrediyordu.

"Şaşırdın mı?"

"Seni beklemiyordum Alistair."

"Şu adam yakalanana kadar oradan oraya tek başına yürümeni istemiyorum."

Omuz silkti, ona söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Seni düşünüyorum. Senin güvenliğini. Buraya geldiğin sürece, eğer ben seni almaya gelememişsem taksiye bineceksin, anlaşılabilir mi?"

Herhalde bazı kadınlar bu kabadayıcı tavırları, ne yapacaklarının söylenmesini, anlaşıldı mı diye sorulmasını iltifat olarak kabul ediyorlardı. Hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı, ne büyükbabası ne de hatırladığı kadarıyla babası. Leo'nun ise bu tonda konuştuğunu, bu tür sözler ettiğini düşünmek olanaksızdı.

"Sana garip gelecek ama Alistair" dedi sesini yükseltmemeye çalışarak "kendime bakabilirim."

"Kim bilir kaç çılgın kadın, bu sözleri edip sonra da pişman olmuşlardır. Neden geçen hafta benimle yemeğe gelmedin Mary? Sanırım bir açıklama yapman gerekiyor."

"Üzgünüm" dedi, "hiçbir açıklaması yok."

Mary müzenin kapısına doğru yürüdü. Kafası hızla çalışıyor bu durumla nasıl baş edeceğini düşünüyordu. Alistair mutlaka bu akşam için planlar yapmıştı. Onunla yemeğe çıkmayacaktı, Charlotte Cottage'a gelmesini de istemiyordu. Bir şeyler yapıp onu ekmeliydi.

Alistair St. John Korusu'nun köşesinde taksi çağırmak için kolunu kaldırmıştı bile.

Başını çevirerek, "Bu konuyu konuşmamız gerek" dedi. "Tabii ki -kibar bir kelime arıyordu- dükkân mıdır, müze midir her neyse, bu işi bırakacaksın. Çalışman *gerekmeyecek*."

"Alistair" dedi.

Sesinde daha önce hiç duymamış olduğu bir ton vardı. Mary'nin amacı da buydu ve galiba başarmıştı. "Evet, ne var?"

"Seninle o taksiye binmeyeceğim. Eve gitmiyorum, bir arkadaşım la buluşacağım."

"Ne arkadaşı?" dedi dalgınca.

Mary derin bir nefes aldı. "Bağışta bulunduğum adam" dedi yüzüne bakmadan. "Kemik iliği bağışladığım adam."

"Ciddi olamazsın." Sesi buz gibiydi. Kıpırmızı olmuş o yüzden, o kalın dudaklardan böyle bir ses çıkması garipti.

Burada beni sarsamaz, diye düşündü. Bana vuramaz, güvendesim. "Son derece ciddiyim. Onunla tanıştım ve.. ondan hoşlanıyorum. Biz..." Nasıl söylemeliydi? Hangi kelimeleri kullanmalıydı? "Biz görüşüyoruz."

Alistair ona yaklaştı. Ellerinin onu tutmak için uzandığını, sonra nerede olduklarını hatırlayıp kendini tuttuğunu fark etti. Bir şey yapamadığı için titriyordu.

"Seni yalnız başına bırakmaya gelmiyor, tek başına oldun mu şu yaptıklarına bak."

"Buna karar verecek olan sen değilsin Alistair." Cesaretli ama hafif bir sesle konuşuyordu. "Ne yaptığım, kimi gördüğüm konusunda senin ne düşündüğünü bilmek istemiyorum."

"Birinin düşünmesi gerek" dedi kızgınlıktan tizleşmiş bir sesle. "Sen beceremediğine göre."

Kafasından atmak istermiş gibi başını salladı. "Artık seni görmek istemiyorum Alistair."

"Bunu duymamış olayım."

"Senin evinden ayrılırken vedalaşmıştık. Her şeyi konuşmuştuk ve en iyisinin ayrılmak olduğuna karar vermiştik. *İkimiz* karar vermiştik. Hatırlamıyor musun? Gittiğime sevindiğini söylemiştin. Sonra geri geldin. Ben istememiştim, şimdi de istemiyorum. Belki bir gün dost olabiliriz, ama daha değil. Seni görmek istemiyorum. Anlamıyor musun?"

"Sen zaten hep ne istediğini bilmezsin Mary."

"Burada, herkesin içinde tartışmamalıyız."

"Neden tartışıyoruz o zaman? Sen başlattın."

Duraladı. “Çünkü seninle içerde tartışmaktan korkuyordum. Anlamıyor musun ? Senden korkuyordum.”

“Nerede oturuyor?” dedi Alistair sabırsız bir hareketle.

Mary gene başını salladı.

“Ona gideceğini söyledin, ben de soruyorum. Nerede oturuyor?”

Tavırları hep böyle kabadayı gibi miydi? Kendi istediği olduğu zamanlarda değildi tabii. Birlikte oldukları süre içinde ise her şey çoğunlukla, hatta her zaman, onun istediği gibi olmuştu. Eğer Mary’ye el kaldırmamış olsaydı, şimdi büyük bir uysallıkla onunla evlenmiş olacaktı.

Birden onu yakalayacağından, bir taksiye sokup eve götüreceğinden, belki de döveceğinden korktu. Arkasını dönüp hızla yürümeye başladı. Amaçsız bir şekilde Charlbert Sokağ’ından parka doğru ilerliyordu. Alistair kararlı adımlarla peşinden geldi. Sert bir hareketle koluna yapışıp yürümeye zorladı. Mary bazen sokakta yaramazlık yapan sekiz yaşlarında bir çocuğu babasının ite kaka götürdüğünü görür, bundan nefret ederdi. Şimdi Alistair de o baba gibiydi. Koluna yapışmış çekiştiriyordu. Kesik kesik kaba bir sesle konuşuyordu.

“Senin şu üçkâğıtçı herifin nerede oturduğunu söyle.”

“Ona neden üçkâğıtçı diyorsun ?”

“Lütfen çocukluk etme. Hangi dünyada yaşıyorsun ? Harvest Vakfı’na şu Oliver denilen adama kim olduğunu açıklayabileceklerini söyleyeli ne kadar oldu ? Altı hafta mı ? Yedi mi ? Ve bu kadar zamanda sana kendini tanıtmakla kalmadı bir de –ne diyordun– ‘görüşmeye’ başladınız. Bu yattığınız anlamına mı geliyor ? Umarım değildir Mary, senin de onun da iyiliği için. Bu arada büyükkannen öldü ve zengin bir kadın oldun. Neyin peşinde olduğunun farkında değil misin ?”

“Senin neyin peşinde olduğunun farkındayım Alistair” dedi sakin bir sesle. “Belki de hep bunun peşindeydin. Oliver –sana gerçek adını söylemeyeceğim– benim yoksul olmamı tercih ederdi. Ama artık yoksul değilim ve buna katlanması gerekiyor. Şimdi lütfen kolumu bırakır mısın ?”

Bir saniye için dondu kaldı, sonra kolunu hızla çekip kurtarak koşmaya başladı. Bu beklenmedik kararlılığı Alistair’i o kadar şaşırtmıştı ki, ani bir hareketle uzaklaştığında bir an hiçbir şey yapamadı. Mary koşarak karşı kaldırıma geçti. Sokaktan ardı ardına geçen üç araba yüzünden onu hemen izleyemedi.

Mary hedefini bilmeden Allitsen Yolu’ndan batıya doğru koşuyordu. Alistair’e Leo’ya gideceğini söylediğinde, bunu sadece on-

dan kurtulmak için söylemişti ama, şimdi bunun pek de akıllıca olmadığını farkındaydı. Aslında Leo'nun yeni evine gitmeye niyeti yoktu. Tek isteği Alistair onu bulmaktan vazgeçip evine gidene kadar saklanabileceği bir yer bulmaktı. Caddeye geldiğinde hâlâ peşinde olduğunu fark etti. Akşam trafiğinde kalabalıklaşan yolda karşıya geçemeyen Alistair öfkeliydi. Neden Leo'ya gitmeyeyim diye düşündü, neden Alistair'i atlatıp Leo'nun evine gitmeyeyim?

Büyükannesiyle birlikte Primrose Tepesi'ndeki o tanıdığa gitmelerinin üzerinden çok zaman geçmişti ve Edis Sokağı'nı nasıl bulacağını kestiremiyordu. Gloucester Caddesi'nden sapılan sokaklardan biri olmalıydı. İkinci cinayetden beri Primrose Tepesi'nin yeşillik alanları onu ürkütüyordu, ama daha hava aydınlıktı. Üstelik parlak ve güneşli bir gündü. Daha önce buralara geldiye se bile, belki yirmi yıl önce gelmişti, hiç hatırlamıyordu.

Ölü Canlar'ı okuyan sakallı adam Ormonde Kapısı'na doğru yürüyordu. Onu görünce gülümsedi. Mary nefesini toparlamaya çalışarak, "Merhaba" dedi. Adama Alistair'i görürse ters tarafa yönlendirmesini söylemek geçti içinden, ama tabii ki böyle bir şey diyemezdi. Durup da kapıdaki haritaya bakmak için zamanı yoktu. Arkasına bir göz attı, sonra Primrose Tepesi'ndeki ağaçların ve uzun çimenlerin arasına saklandı.

Burası Regent's Park'a hiç benzemiyordu. Daha yabansı bir görünümü vardı. Yemyeşil düzlüklerin arasından yeşil bir tepe yükseliyordu. En dışta ise yüksek ağaçlar, uzun çimenler ve tohuma kaçmış yabani maydanozlar vardı. Çömeldiği yerde çimenler kırsal alanlar gibi kokuyordu. Hindiba yaprağının üzerinde küçük bir çekirge gördü.

Alistair tepeye gelmişse bile yakındaki kapıdan geçmemişti. On dakika daha bekledi sonra Albert Yolu'na paralel uzanan patikada yürümeye başladı. Krem rengi ayakkabılarında çimen lekeleri olmuş, çalılara takılan etekleri sökülmüştü. Hiç önemli değildi.

Alistair bu taraflarda olamazdı. Regent's Park'a giden yoldan uzak durmalıydı. Yavaş bir hızda koşmaya başladı, çünkü koşmak kendisini özgür hissetmesine neden oluyordu. Alistair'e onu görmek istemediğini söylediği aklına geldi. Aralarında her şeyin sona erdiğini söylemiş, nedenlerini de açıklamıştı. Cesurca davranmıştı ve bu hoşuna gidiyordu. Son zamanlarda pasif yumuşak huylu biri olması, hayır diyememesi, kibarlığı ve uysallığıyla ilgili çok düşünülmüş, kendine doğuştan kurban olmaya mahkûm biri olup olmadığını sormuştu. Ama belki de değişiyordu. Leo'yu tanıdığından beri kendini savunabiliyor, kurbanlığı geride bırakıyor-

du. İnsanın başkaları tarafından kullanılmaya ve kötü davranılmaya mahkûm olması, özgür ve kendi kaderine sahip olamaması korkunç bir şeydi.

İster istemez Regent's Park Sokağı'ndan geçmesi gerekiyordu. Hızla karşıya geçerek Fitzroy Yolu'na daldı. Alistair buralara gelemezdi. Onun bu sokakları hiç bilmediğinden emindi. Adımlarını yavaşlatarak, ağır ağır Chalcot Yolu'na kadar yürüdü. Bir yerlerde burada bir zamanlar bir malikâne olduğunu okumuştı ve Chalk Çiftliği sözü de bu kelimenin bozulmasıyla oluşmuştu. Alistair buralarda kaybolurdu, şimdiye kadar çoktan geri dönmüş olmalıydı.

Mary bu sevimli, eski püskü, tozlu sokakta yürürken, böyle durup dururken Leo'yu ziyaret etmenin pek de akıllıca olmayacağını düşündü. Onu böyle habersiz kapısına gelecek kadar yakından tanı mıyordu. Bu kuşkulara kapılmasına Alistair'in söylemiş olduğu zalimce ve önyargılı sözler yol açmıştı. Tabii ki bunları aklından çıkarmalı, unutmalıydı. Bu suçlamalar kıskançlığından ve daha Mary onunla tanışmadan öncesinden başlamış olan "Oliver" nefretinden kaynaklanıyordu. Ama gene de acaba tehlikeli bir şey mi yapıyordu?

Leo'nun yalnız olmadığını hayal etti. Başka bir kızla değil ama ağabeyiyle birlikte olabilirdi ya da annesi, belki de onunla tanıştırmak istemediği bir arkadaşı. Daha dün taşındığına göre, karmakarışık eşyalar arasında, ne yapacağını bilemeden panik halinde olabilirdi.

Charlotte Cottage'a geri dönmek, Gushi'yle yalnız bir gece geçirmek olasılığı yoluna devam etmesine neden oldu. Birden Edis Sokağı'na varmış olduğunu fark etti. Victoria dönemi ortalarından kalma, sıvalı sıraevleri, önlerinde çiçekli küçük bahçeleri, parmaklıklara bağlanmış bisikletleriyle sokak önündeydi. Koyu yeşil giriş kapısına üç basamakla çıkılıyordu. Öndeki küçük bahçeyi kaldırımdan ayıran, siyah boyalı, sivri uçlu, yüksek demir parmaklıklara bakınca içi titredi. Acaba kuzeybatıda yaşayan herkes, daha önce hiç farkına varmadıkları bu parmaklıkları şimdi görüyor muydu?

Hâlâ geri dönebilirdi. Odasına girdiğinde, elinde bir kadeh şarapla ayakkabılarını çıkarıp atmış kendi yaşlarında bir kadın görmeyi hayal etti. Ona hiç benzemeyen, esmer, gür kıvrıkcık saçlı, parlak yüzlü bir kadın düşüncesi birden kederlenmesine neden oldu. Gene de L. Nash yazan zile bastı. Diyafondan hiçbir ses gelmedi, ama kapı açıldı. Geldiğini pencereden görmüş olmalıydı.

Merdivenleri yukarı çıkarken yukardan Leo'nun sesini duyunca hızlandı.

"Yukarı gel. Ne iyi ettin de geldin!"

Açık kapının önünde duruyordu. Mary onun karşılaşır karşılaşmaz öpüşmek hatta dokunmak istemediğini öğrenmişti. Önce karşılıklı durup birbirlerinin yüzüne bakarlardı. Şimdi de bunu yapıyorlardı ve Mary suç ortakları gibi birbirlerine gülümsemekte olduklarını fark etti.

Basit küçük bir odaydı. Karşı duvarda iki açık kapı vardı. Leo'nun küçük dairesi bunlardan ibaretti. Evinde her şeyin bir yeri olan ve her şeyi yerine koyan düzenli bir adam altı aydır bu dairede oturuyor olabilirdi. Pencerenin pervazında, içinde bahçeden koparılmış güller duran mavi bir vazo vardı. Geldiğinde perde asıyor olmalıydı. Perdelerden bir kanat takılmış, diğeri odadaki tek koltuğun üzerinde katlanmış durmaktaydı.

"Sana telefon edip gelmeni söyleyecektim, ama gerek kalmadı. Düşüncelerimi okuyorsun."

Mary çevresine bakındı ve içini ılık duygular kapladı. "Gelmekten korktum, yani biraz çekindim" dedi mutlu bir gülümsemeyle. "Hoşuna gitmeyebileceğini düşündüm."

Leo ona sarılarak yanağını yanağına dayadı. Mary gene Leo sanki, ikiziymiş duygusuna kapıldı. Yaşça ondan büyüktü tabii ama anlaşılmaz bir şekilde benziyorlardı, hem fiziksel olarak, hem de çekingenlikleri, uysallıkları, kararsızlıkları ve ince duyarlılıklarıyla.

"Her zaman memnun olurum" dedi. "Söyleyecek söz, yapacak şey bulamayacak kadar çok mutlu olurum. Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." Kolundaki kırmızı izleri görünce kaşlarını çatarak, "Seni kim incitti?" dedi.

"Hiç önemi yok. Artık hiç önemi yok Leo."

On yedinci bölüm

Maurice Clitheroe öldükten sonra Bean gazete alma alışkanlığını bir süre sürdürmüştü. Bir gün gazetede şiddetli sado-mazoşist davranışlar gösteren on altı eşcinselin yakalandığını okumuştur. Adamlar kendilerinin izin verdiklerini söylemişlerdi, ama gene de hepsi hapse atılmıştı.

Bean mahkemenin kararına yürekten katılıyordu. Ona göre, izin versinler vermesinler, insanlar başkalarının sapıklıklarından korunmalıydı. Bunu en iyi o bilirdi. Geride bırakmaya, unutmaya çalıştığı bu konuya gazetede rastlamak canını sıkıyordu. Başkaları da okuyabilir ve başka türlü akıllarına bile gelmeyecek şeylere kafaları takılabilirdi. Artık bu gazeteyi okumayacaktı ya da hiç gazete okumayacaktı. Hem nasılsa televizyon vardı, şu *Times*'lerden, *Daily*'lerden, ondan bundan hem daha eğlenceliydi hem de insanın gözünü yormuyordu.

Öyle dikkat etmek falan gerekmiyordu. Bir yandan çayını demler, kendine peynirli ve tereli sandviç yaparken o da kendi kendine bir şeyler anlatıp dururdu. Haberler, hep aynı yüzler, aynı müzik, arada bir görüntü değişse bile insan en son ne gördüğünü pek hatırlamazdı. Bean Primrose Tepesi cinayetini televizyonda görmüştü. İkinci kurbanın da serserinin biri olduğunu ve demir parmaklıklara saplı olarak bulunduğunu biliyordu, ama kurbanın kimliği açıklandığında mutfakta çay yapıyordu. Olayla pek ilgilenmemişti. Cahill'in katilinin de yakalanmadığını hatırlamış, polis bu dilencilerin katillerini bulmak için pek de uğraşmadığını düşünmüş olabilirdi.

Kahvaltı ederken televizyonu açtı. Portakal suyu, müsli, bir dilim Danimarka pastası ve bir fincan çaydan oluşan kahvaltısını ederken neyse ki BBC haberleri veriyordu. Sabahın yedi on be-

şinde, o gençler, çizgi ayılar ve dinazorları midesi kaldırmazdı. Parmaklıklarda ölü bulunan adanla ilgili haber yoktu. Kapı çalındığında Bean yeni beyzbol şapkasını takmış, sabah serin olduğundan yeşil Marks and Spencer montunu giymiş, televizyonu kapatıp çıkmaya hazırlanıyordu.

Bu saatte kimse aramazdı. Meraklanmıştı, anahtarları cebinde gidip kapıyı açtı. Kapıda iki genç adam duruyordu. Biri ancak on yedi yaşında gösteriyordu. Yaşlıca olanın çopur yüzünde yara izleri vardı. Pop şarkıcısı ya da kovboy filmi oyuncusu olsaydı yakışır. Bean adamları polise benzetememişti, ama polis olduklarını söylediler. Biri müfettişti, öbürü yardımcısı. Kimliklerini gösterip adlarını söylediler, ama Bean duymadı.

Bunca zaman sonra bile Bean'in aklı sado-mazoşizmdeydi. O patronunun söyledikleri dışında hiçbir şey yapmamıştı, ama gene de yakalanmıştı işte.

"Ne istiyorsunuz?" derken sesi tizleşmişti.

"İçeri girebilir miyiz?"

"İşe gitmek üzereydim."

İşi konusunda her şeyi biliyor ve eğleniyor gibiydiler. Daha yaşlıca olanı, bu sabah işe gidemeyeceğini bildirdi. Düşünmüştü de, onlar içeri gireceklerine en iyisi Bean onlarla karakola gelse daha iyi olurdu. Genç olanı müşterilerinden birine telefon edebileceğini söyledi, sadece birini arayıp o sabah gezdiremeyeceğini bildirebilirdi.

Bean kime telefon edeceğini bilemedi. Süratle karar vermesi gerekiyordu. Bir gün önce tatilden dönmüş olan Valerie Conway'de karar kıldı. Ne de olsa sınıf olarak ona en yakın olan Valerie'ydi. İki polis rahat bir şekilde onu izliyorlardı.

"İyi değilim" dedi telefon açıldığında. Telefonu Mr. ya da Mrs. Cornell açsaydı ne diyeceğini bilemeyecekti. "Rica etsem diğerlerini arayıp gelemeyeceğimi söyler misin?"

"Ne? Beşini de mi?"

"Bir dakikanı alır. Mrs. Morosini'nin telefonu..."

"Onu ararım" dedi Valerie. "O da diğerlerine haber verir. Sahi neyin var? Larenjit mi oldun? Sesin kısalmış gibi."

Polisler Bean'i arabalarına bindirdiler. O sapıklarla hiçbir ilgisi olmadığını, sadece kapıyı açtığını ve onlar gittikten sonra Mr. Clitheroe'yi tedavi ettiğini, baygın da ödemeyi onun yaptığını anlattı. Eğleniyorlardı ama anlattıklarından pek bir şey anlamadıkları belliydi. Neler olduğunu sezmesi bir hayli zaman almıştı. Bu arada karakolda bir sorgu odasına almışlardı.

“Geçen hafta bankadaki hesabından elli pound çekmişsin” dedi adının Marnock olduğunu öğrendiği müfettiş.

Nerden biliyorlardı ? Nasıl bilebilirlerdi ? Şu arabaların arkasına konulan oyuncak köpekler gibi başını salladı.

“Niçin çektin bu parayı ?”

Bean’in aklına nedense bir söz geldi. “Günlük genel harcamalar için” dedi ve boğazını temizledi.

“Öksürük mü tuttu ?” dedi genç olan.

“Nemli havada köpek gezdirmekten olmalı” dedi Marnock. “Daha önce bu günlük harcamalar için hiç para çekmemiştin. Bakalım...” elindeki not defterine bir göz attı, “yedi aydır bu hesaptan para çekmemişsin.”

Olayın Clitheroe’nin yaptıklarıyla ilgisi olmadığından artık emin olan Bean’in cesareti yerine geliyordu. Bir kez daha boğazını temizleyip, “Özel hesaplarıma burnunuzu sokma hakkını nereden buldunuz anlamıyorum” dedi. “Nedir bütün bunlar ?”

“Şimdi de soru soruyor” dedi genç olan. “Mussolini kim Leslie ? Sana Leslie diyebilirim, değil mi ? Yoksa Les dememi tercih mi edersin ?”

Mussolini adını duymaktan son derece şaşırmış olmasaydı, Bean ön adıyla hitap edilmesine şiddetle karşı çıkardı. Hampshire köyündeki okul günlerinden beri adından nefret ederdi ve o günlerden beri kimse bu adı kullanmamıştı. Herkes onu Bean olarak bilirdi. Leslie olarak çağırılmasına şaşırmıştı, ama asıl büyük şaşkınlığı, bir kez Hanover Kapısı köprüsünde rastladığı ve adını bilmediği o adama kendi taktığı ismin başka biri tarafından tekrarlanmasıydı.

Masunu oynamaya kalkıştı. “Bir İtalyan’dı, savaş sırasında İtalya’nın lideri. Hitler gibi” dedi.

Marnock’taki değişim şaşırtıcıydı. Alevlenmişti sanki. Yerinden fırlayıp Bean’in başına dikildi. “Bana hikâye anlatma. Benimle oyun oynamaya kalkışma. Globe’da gevezelik ederken Mussolini dediğin adam kimdi ?”

“Adını bilmiyorum.” Bean’in sesi hâlâ güçlü çıkıyordu, ama sarsılmıştı. Bacaklarının titremesini önlemeye çalıştı. “Adını bilmiyorum. Adını Mussolini taktım, çünkü ona benziyordu. Tıpatıp benziyordu, sadece biraz daha genç.”

Tam bir yere vardığını sanırken konuyu değiştirmek gibi iğrenç bir huyları vardı. “Evsizleri sevmezsin, değil mi Les ?”

Bean politik olarak doğru olduğunu sandığı bir cevap verdi. “Bizim gibi büyük bir ulusun sokaklarında dilenciler olması doğru değil.”

Marnock güldü. Sanki kahkahasını tutamamıştı. “O zaman sorunu Hitler yöntemiyle çözecektin, öyle mi? Etnik temizlik denemez ama –Nihaî Çözüm diyebilir miyiz?”

Belki de genç polis Bean’in Marnock’un dediklerinden hiçbir şey anlamadığını fark etmişti. Bu nedenle eski soruya döndü.

“Parayı neden çektin Les?”

“Mussolini içindi, değil mi?” dedi Marnock. “Bu para karşılığı ne yapacaktı?”

“Hiçbir şey. Bilmiyorum. Onu hiç görmedim.”

“*Ne dedin?*” Marnock gene başına dikilmişti.

“Yani sadece bir kez gördüm. Oraya gittim, ama görünmedi. Yemin ederim.”

“Bu güzel fiyatın karşılığında ne yapacaktı?” dedi Marnock.

“Söyledim ya, onu bir daha görmedim.”

“Clancy’yi öldürecekti, öyle değil mi?”

“Öldürmek değil” diye itiraz etti Bean. “Hayır değil. Bunu hiçbir zaman istemedim. Sadece biraz tartaklayacaktı. Neden olmasın ki? Adam bana saldırdı. İnanın elli papelden çok daha fazlasını götürdü. Adı neyse Mussolini de ona aynı şeyi yapacaktı. Bütün yapacağı...” Birden aklı başına geldi. Parmaklıklar, ikinci cinayet, çay yaparken kaçırdığı haberin önemli kısmı. “Avukat istiyorum” dedi. “Avukat isteyebilirim, değil mi?”

“Tabii ki isteyebilirsin” dedi Marnock. “Bence bu çok iyi bir fikir.”

Huyları ve tavırları inanılmaz derecede aynıydı. Bunu keşfetmek harika bir şeydi. Paylaşılan her duygunun, tepkinin ve yaklaşımın ortaya çıkması ferahlatıcıydı. Onun da evini Mary’ninki gibi temiz, düzenli ve havadar tutuyordu, basit şeyler giyiyor, sabahları erken kalkıyor, kalktığı andan ışıkları söndürüp yatana kadar iyimser ve sıcak halini sürdürüyordu. Üstelik hep aynı şeyleri seviyorlar ve istiyorlardı. Mary ne zaman hoşlandığı bir şeyi ya da bir tercihinin ifade etse, onun da aynı şekilde hissettiği ortaya çıkıyordu. Buzdolaplarındaki yiyecekler bile benziyordu. Duş almak için banyosuna girdiğinde, kendi kullandığı sabunu onun da kullandığını görmüştü.

Sanki onun gibi biri olmaya karar vermişti. Telefonu çaldığında o da Mary gibi önce numarasını söylüyordu. Onun gibi “bay bay” demiyor, “güle güle” diyordu. Aşağıda biri bir kapı çarpsa yüzünü buruşturuyor, sonra bu tepkisine gülümsüyordu. Mary de aynen bu tepkiyi gösterirdi.

Sonunda sevişmişlerdi ve sevişmeleri Mary’nin hep özlemle hayal ettiği, ama daha önce pek tatmadığı şekildeydi. Alistair’le

ve daha önce bir iki erkek arkadaşıyla çok önceden hayal ettiği şekilde sevişmek istemişti. İstemeden de olsa, gerçeklerin ona uymadığı, kendi istek ve arzularının erkeklerce kabul edilebilir olmadığı düşüncesini kabul etmişti. Sert ve saldırgan olmasalar da, aceleci, beklentili, kuralları kendileri koymaya kararlı ve neyin doğru, neyin yanlış olduğundan emindiler. Arada bir onun istediği gibi davrandıkları oluyordu ama, Mary hep daha sonra istedikleri gibi davranabilmek için ona bir seferlik tatlı ve sabırlı davrandıkları duygusuna kapılıyordu. Hepsi de sinirlendiklerinde soğuk olduğunu söylemişlerdi.

Leo'yla birlikte olana kadar, kendini hatalı, Alistair gibi adamları haklı görmeye başlamıştı. Bir daha biriyle birlikte olduğunda, erkek davranışını doğru kabul etmeyi ve bundan zevk almayı öğrenmeyi kafasına koymuştu. Kuşkusuz her şey gibi bu da öğrenilebilirdi. Ama Leo'yla, bir şeyleri öğrenmesine, unutmamasına ya da karar vermesine gerek kalmanmıştı. Ondandır bir şey istemesi ya da yönlendirmeye çalışması, aceleciliğine karşı koyması, dudaklarının sertliğinden kaçmaya çalışması gerekmiyordu. Leo da onun kadar yumuşak ve yavaştı. Bir keresinde Mary heyecanlanıp zorladığında bile okşamaları yumuşaklığını kaybetmemişti. Mary sonunda haykırarak ona sarıldığında kendinden korkmuştu.

Bunlar üç gece önce, Alistair'den kaçıp ona gittiğinde olmuştu. Ertesi akşam Leo ona gelmişti. Önce Alistair'in gelebileceğinden, her an kapıya dikilebileceğinden korkmuş, ancak bir süre sonra onu unutmuştu. Leo'yu keşfederken, onun kollarında yatarken, onunla konuşurken, ona *bakarken* her şeyi unutuyordu. Ona bakması gerektiği duygusu kaçınılmazdı. Leo'nun bir sevgili olarak olduğu gibi, sağlığına dikkat edecek, kırılğan bedenini koruyacak bir bakıcı olarak da ona ihtiyacı vardı.

İlk gecede yan yana yatarlarken ikisi de mermer bir heykel gibi beyazdı. Bedenlerinin süt rengi beyazlığını bozan ne bir kusur, ne bir pürüz ne de bir kızarıklık vardı. Akşamın loşluğunda Leo'nun teninin nerede bitip kendisinininkinin nerede başladığını ayırt etmekte güçlük çekiyordu. Yalnızca mavimsi gözkapakları kapalı bu dinlenme anında yüzü onunkinden daha yorgun, hatta daha yaşlı görünüyordu. Belki de bu otuzuna varmış bir kadının, yaşça genç sevgilisine daha yakın olmak için kurmuş olduğu bir fanteziydi.

Saçları hemen hemen aynı renkti. Mary'ninkiler birazcık daha ince telli ve açık altın rengiydi. İkisinin de kollarının alt bölümü aynı yumuşak tüylerle kaplıydı. İkisinin de burunlarında seyrek, soluk çiller vardı. Hatları oldukça farklıysa da, bu biri annesinden,

biri babasından hatlarını almış iki kardeşin farklılığı gibiydi. İkisinin de teni şu erken kışın mat beyaz tenlerdendi, ama Mary'de daha az kıvrık vardı. Leo'nun kıvrıklarına sevgiyle baktı, üzerlerinde parmağını gezdirdi.

Daha önce aralarındaki bu benzerlikten söz etmişlerdi. Leo kanları ve dokuları bu kadar iyi uyuşan insanların birbirlerine benzeme olasılığının fazla olduğunu söylemişti. Mary bunu neden akıl edememişti? Biri esmer, öbürü sarışın olsaydı, ya da biri şişman ve kalın kemikli, diğeri ince olsaydı daha garip olmaz mıydı? Harvest Vakfı'nın bir broşüründe gülümseyen iki genç adamın resimlerini görmüştü, biri donör, diğeri hastaydı. İkisinin de boyları bosları, renkleri ve gülümseyişleri aynıydı.

"Belki de uzaktan akrabayızdır" dedi Mary.

"Senin sevgilinin" dedi Leo, "kuzenin olmak istemem."

Bütün gece yanında kaldı. Charlotte Cottage'a geldiğinden beri bu kadar rahat uyumamıştı. Gece Gushi gelmiş ayaklarının arasına yerleşmişti. Leo aldırnamıştı. Sabah önce o kalkmış, çayı yapmıştı. Telefon çaldığında saat sekizi geçmişti ve Mary hâlâ yattıydı. Leo telefonu uzattı. Arayan Edwina Goldsworthy adında biriydi ve Bean'in köpekleri gezdirmeye çıkaramayacağını haber veriyordu. Lisl Pring'in söylediğine göre bir çeşit boğaz enfeksiyonuydu ve birkaç gün gelemeyecekti.

Leo'yla birlikte Gushi'yi parka götürmüşlerdi. Bir bakıma Bean'in hastalanmasına memnun olmuştu. Köpeği de yanına alır, geceyi Leo'yla birlikte geçirebilirdi. Eve bakmak zorunda olmasının sıkıntılarını hissetmeye başlamıştı. Eylül'e kadar orada kalmak zorundaydı ve Bean iyileştikten sonra, Gushi nedeniyle geceleri hep evde kalması gerekiyordu. Alistair olsaydı, nasıl olsa aralarında yazılı bir anlaşma olmadığını, Blackburn-Norriss'lere bağlı kalmamasını söylerdi, ama Leo söylemedi. Ona göre aralarındaki sözlü anlaşma noterden tasdikliymişçesine geçerliydi. Kısaca, o da Mary'yle aynı fikirdeydi.

"Ve sanırım burada kalmamam gerekir" dedi. Mary böyle bir şey önermemiştir, ama aslında kalmasını istiyordu.

"Gelip de bizi burada bulmalarını istemem, belki ayıp kaçmaz, ama gene de hoş olmaz. Eylül'e kadar beklememiz daha iyi olur." Son derece ciddi bir şekilde, "İkimiz için her şeyin en doğru şekilde olmasını istiyorum" dedi Leo.

"İkimiz için istediğin nedir Leo?" dedi Mary yumuşak bir sesle.

"Şimdilik kendimi olan bitene alıştırmaya çalışıyorum" dedi Leo. "Senin sen olduğunu, hayatımı kurtaran kadın olduğunu, se-

ni tanıdığımı ve..." duraladı, yanakları kızarmıştı, "benim diğer yarım olduğunu kavramaya çalışıyorum."

"Evet" dedi Mary, "Evet!"

"Sana âşık oluyorum, bu kesin. Ama daha garibi, sanki seni tanımadan önce sana âşık oldum. Hayalimde seni ideal bir şekilde canlandırdım ve bir mucize sonucu o hayal gerçek oldu." Gülümseyerek Mary'yi kollarına aldı. "Buna alışmak kolay değil" dedi. "Aramızda hiç sır olmasın istiyorum Mary. Kendimizle ilgili her şeyi, tüm hayatımızı birbirimize anlatamaz mıyız?"

Bunun üzerine birbirlerine yaşamlarından söz etmeye başladılar. Leo ona çocukluğunu anlattı, anne ve babasının hayal kırıklıklarını: olimpiyat takımına katılmayı hayal ederken bir sakatlanma sonucu atletlik hayatı mahvolan bir baba, açık öğretim ve akşam dersleriyle çok istediği diplomayı almayı iki kez başaramayan bir anne.

Kendi yıkılan hayallerini çocuklarının, onun ve ağabeyinin yerine getireceğini ummuşlardı. Ünlü sporcular, önemli bilim adamları, hatta daha da iyisi ikisi birden olmalıydılar. Ağabeyi Carl'ın tiyatro okuluna gitmesini babası kızgınlık ve küçümsemeyle karşılamıştı. Rol yapmak erkek işi değildi. Hele bir süre Carl'ın sadece modellik işleri bulabilmesi, iyice öfkelenmesine yol açmıştı. Babaları ölmüştü. Annesinin yıllardır bir sevgilisi olduğunu o zaman öğrenmişti. Kocasını ölünce İskoçya'ya sevgilisinin yanına gitmişti. Oğullarıyla doğru dürüst vedalaşmamıştı bile. Leo üzül-müştü. Annesi hastalığını hiçbir zaman ciddiye almamış, doku testi yaptırmayı da reddetmişti. Carl olmasaydı kimbilir neler gelirdi başına...

"Sonra sen çıktın ortaya, gerisi tarih."

"Evet ben çıktım ortaya."

"Sanırım üç dakikada bir mil koşamadığım ve okulda birinci olamadığım için annem beni hiç affetmedi. Lösemi kalıtsal değil, bu artık kesinlikle biliniyor."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Eğer kalıtsal olsaydı, kendisini ve babamı suçlayabilirdi. Yani, ikisinden biri bozuk bir gen taşıyor olsaydı, bu tabii ki onların suçu olmayacaktı, ama insanlar çocuklarına kalıtsal bir hastalık geçirdikleri zaman kendilerini suçlarlar. Buna karşılık, kendilerini suçlamamak, suçlamalarına temel olacak bir neden olmaması hoşlarına gider." Acı ve hüznle değil, gerçeği kabullenerek söylemişti bunları. "Sanki bir şey yapıp hastalığa yakalanmışım, ya da bir şeyler yapmayıp yol açmışım gibi, açık seçik olmayan bir

suçlama vardır. Annem bir kez, Carl'ın başına hiç böyle bir şey gelmediğini söylemişti." Söylediklerinden pişman olmuş gibi gü-lerek hafifletmeye çalıştı. "Hem ne olursa olsun, yetişkin insanlar anne babalarıyla birlikte oturmamalı, öyle değil mi?"

"Bu konuda pek bir şey söyleyemeyeceğim" dedi Mary, "ama haklısın."

Leo'nun söylediklerinden sarsılmıştı. Tam anlamıyla engel olma-ya çalışmamıştı, ama annesiyle tanışmasını pek istememişti. Şimdi Mary o anneden uzak durmak istiyordu, en azından o ve Leo...

"Charlotte Cottage'da işin biter bitmez" dedi, "gelip benimle yaşamamı istiyorum. Şimdiden söylüyorum. Bu minik yerde be-nimle oturur musun?"

"Ama Leo, bunu yapmak zorunda değiliz. Ben zenginim –unut-tun mu?"

Yüzündeki coşkulu ve hevesli ifade kayboldu. "Sanırım öyle" dedi. "Keşke unutulabilsem."

Ertesi sabah iki mektup geldi. Zarfın üzerindeki el yazısından birinin Alistair'den olduğunu anladı. Önce öbür mektubu açtı. Mr. Edwards, paraya ihtiyacı olup olmadığını, isterse büyükannesinin servetinden makul bir miktar avans çekmenin mümkün ola-cağını söylüyordu. Mektubu okurken Bean geldi. Yorgun görünüyordu. Hasta olduğu belliydi. İlk kez olarak onun yaşlı bir adam olduğunu fark etti. Belki daha önce dikkat etmemişti, ama hare-ketli ve bakımlı bir adam olmasına rağmen Bean yaşlıydı.

Uzun bir özür dileme faslına girişti. Elinde olmayan nedenler-den gelememişti, bir daha hiç olmayacaktı. Mary insanın ikinci bir kez boğaz enfeksiyonu geçirmemeyi nasıl garanti edebilece-ğini pek anlamamıştı. Sir Stewart ve Lady Blackburn-Norris'in "olaydan haberleri olmayacağını" umduğunu söyleyince Mary şaşaladı.

"Neden? Hasta olduğunuzdan mı?"

"Küçük köpeği gezdirme görevimi aksattığımdan. Bilmezlerse kendimi çok daha rahat hissedeceğim."

Yaşlılığın o dokunaklı hüznü. "Söylemem" dedi Mary sıcak bir sesle. "Onlar geldiğinde unutmuş olurum."

Leo'ya anlattı ve güldüler. Gece orada kalmış, ama Bean gide-ne kadar aşağıya inmemişti. Daha önce olsa, yalnız kalana kadar Alistair'in mektubunu açmazdı. Ama şimdi beklemedi, o ve Leo çok yakındılar artık. "İşte" diyerek mektubu kaldırdı. Leo ona sa-rılarak, omzunun üstünden mektubu okudu.

Alistair, geçen hafta neden ondan kaçtığını bilmek istiyordu. Kor-

kacak ne vardı? Son derece garip ve dengesiz davranıyordu. Tedavi görse iyi olacaktı. İsterik bir patlama sırasında onu artık görmek istemediğini söylediğinin farkında mıydı acaba? Madem şımarmak istiyordu, şımarabilirdi. Bir başka deyişle olanları unutacaktı.

Ona bir doktor ayarlamasını ister miydi? Bunu memnuniyetle yapabilirdi. Bu arada buluşup para meselelerini konuşmaları gerekiyordu. Şimdi durumları değiştiğine göre, nerede yaşamak isterdi ve bir ev ya da daire için ne kadar para ayırmayı düşünüyordu?

“Yırtıp atmak ve cevaplamamak isterdim.”

“Ama bunu yapmayacaksın” dedi Leo. “Fazlasıyla bana benziyorsun. Fazla kibar ve mantıklısın. Ona cevap yazacak, nazik fakat kararlı bir şekilde onu görmek istemediğini tekrarlayacaksın.” Daha güçlü bir sesle, “Bir daha onu görmeyeceksin, değil mi Mary?” dedi.

“Elimden gelirse görmeyeceğim.”

Ona sarıldı. “Lütfen Mary. Benim için yap bunu.”

Avukat bulması için ona bir telefon rehberi vermişlerdi. Anthony Maddox’un ve Maurice Clitheroe’nin avukatlarının adlarını biliyordu, ama Marnock’un ilgisini eski patronlarının üzerine çekmeyi hiç istemezdi. Melcombe Sokağı’ndaki bir avukatlık bürosunu aradı. Kısa bir süre sonra genç bir kadın geldi. Avukat polislere müvekkilini tutuklamadan yirmi dört saatten fazla tutamayacaklarını söylediğinde Bean kendini çok daha iyi hissetti. Onu tutuklamaya niyetleri var mıydı? Kadın sert bir şekilde aleyhinde hiçbir delilleri olmadığını ileri sürdü.

Aslında Bean bile deliller olduğunun farkındaydı. Avukat gelene kadar onlara her şeyi anlatmıştı – saldırıyı, Mussolini’yi ve teklifini, parayı ve Mussolini’yle nasıl bir daha buluşamadığını. Clancy’ye zarar verilmesini istediğini itiraf etmişti. Bastırdıklarında da bu zararın ciddiyeti ya da öldürücü olması konusunda bir şey öne sürmediğini belirtmişti. Bütün bunları anlatmayı istememişti, ama ağzından almışlardı ve anlatmaya başladın mı gizlemenin anlamı kalmıyordu.

Daha sonra, onu kurtaranın paranın hâlâ üzerinde olması olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de para hâlâ cebindeydi. Tabii aynı para olduğunu ispatlamanın yolu yoktu, ama gene de savunmasına yardımcı olmuştu. Toplam on dört saat orada kalmıştı ve ertesi gün köpekleri gezdirebilirdi. Ancak öğleden sonra gezintisi için hazırlanırken bir kez daha gelmişlerdi. Mussolini’yi bulmuşlardı.

Sorular, alaylar, kızdırmalar, iğnelemeler ve zaman zaman Mar-

nock'un ciddi öfke nöbetleriyle bir gün daha geçmişti. Mussolini'nin onun hakkında çeşitli şeyler anlattığını söylemişlerdi, ama bu doğru olamazdı. Asıl adı Harvey Bennet olan Mussolini, bir şey bilemezdi, olsa olsa uydurmuş olabilirdi. Mesela Clancy'nin ölmesini istediğini hiçbir zaman söylememişti. Söyleyemezdi, çünkü böyle bir şeyi aklından bile geçirmemişti. Bennet'e bir zamanlar kendisinin de bir adam öldürdüğünü söyleyip böbürlenmiş olamazdı. Bunu söylediklerinde aklından şimşek gibi Anthony Maddox geçmişti, ama bu konudan kimseye söz etmemişti. Tüm bunlar Bennet'in hayalinin ürünleriydi.

Polislerin ima ettikleri gibi Bennet'e Clancy'yi öldürmesi için peşin elli pound, iş bittiğinde de elli pound önermemişti. Globe'da bu işi yaptırmak için Bennet'i ya da birini aramamıştı. Avukat hanım geldi ve Marnock'a 1984 sayılı Polis ve Suç Delilleri Yasası'nı hatırlattı.

Orada bir hücrede saatler geçirdikten sonra onu serbest bırakmışlardı. Nedenini anlamamıştı. Sormayacaktı da, serbest kalması yeterliydi. Ancak fena halde sarsılmıştı. Ama elli pound'u cebindeydi ve bununla ne yapacağını biliyordu. Bir fotoğraf makinesi alacaktı.

On yıl kadar önce Maurice Clitheroe'nin almış olduğu eski fotoğraf makinesinin satıldığı dükkân Paddington'da Spring Sokağı'ndaydı. Hâlâ duruyordu. Telefon rehberinde bulmuş, arayıp ellerinde neler olduğunu ve fiyatlarını sormuştu. Turist bölgesinin göbeğinde oldukları için dükkân hep açıktı. Bu nedenle oraya köpekleri gezdirdikten sonra gitti. İki durak ötedeydi.

İkinci el bir fotoğraf makinesi aldığından, tahmininden daha ucuza geldi. Dükkân sahibi makineye film taktı. Alışkanlıklarından biraz daha uzaklaşan Bean, bir şişe viski ve bir akşam gazetesi satın aldı. "Polise araştırmalarında yardımcı olan bir adam" diye bahsedilse bile, kendisi hakkında neler yazıldığını bilmek istiyordu. Paddington, Marylebone Yolu'na göre çok daha eski püskü ve kirliydi ve çevrede çok daha fazla çöp vardı. Orada yaşamadığı için kendini mutlu hissetti.

İlki satan dükkândan çıktığında, gene Maurice Clitheroe zamanında eve gelip giden o kızı gördü. Geçenlerde Baker Sokağı'nda rastlamış, yüzünü ekşitmişti. Kirli görünüşlü bir video dükkânının kapısında duruyordu. Yaşlı bir kadının yanındaki o harika collie cinsi köpeğin fotoğrafını çekmek için durmuş olmasaydı, olanları kaçıracaktı.

Kırmızı bir Mercedes kaldırıma yanaşmış, kız eğilmiş sürücüy-

le konuşuyordu. Daha önceki karşılaşmalarına göre kızın kılık kıyafeti çok daha iyiydi. Kırmızı payetli bir bluz, beyaz mini etek ve sandalet giymişti. Fahişe kıyafetiydi, ama ucuz değildi. Sonra Bean sürücüyü gördü. Milletvekili James Barker-Pryce'in bıyıklı kırmızı yüzüydü. Nasıl olduysa purosuna ağzında değildi. Bean iki poz resim çekti. Kapı açıldı ve kız arabaya girdi.

Bean evine giderek gazeteyi okudu. Kendisiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Sadece gazetenin çok ünlü olduğunu belirttiği bir psikiyatr sokaklardaki deliler ve özellikle Clancy hakkında uzun bir makale yazmıştı. Psikiyatrin yazdığına göre, ölen adanın neden anahtar topladığı konusunda çeşitli teoriler öne sürülmüştü. Kimi soygunda kullanmak için olduğunu, kimi de adamın herhangi bir saldırıya karşı anahtarlardan kendine bir zırh oluşturduğunu söylemişti. Oysa gerçek şuydu ki, Clancy'nin hasta beyninde bunlar hayal evlerinin anahtarlarıydı. Kendisi evsiz olan adam, başkalarının evlerinin anahtarlarını toplamıştı. Anahtarlar, bir ev sahibi olmanın, bir şeye sahip olmanın ve artık hiç tadamadığı gizliliğin sembolleriydi.

Bean hayatında böyle bir saçmalık duymamıştı. Köpek fotoğrafları koleksiyonunu gözden geçirip, hangilerini büyüteceğine karar vermeye çalışırken bir yandan da epeyce viski içmişti. Sabah uyandığında başı ağrıyordu. Beyzbol şapkasını ve üzerinde nesli tükenen hayvan resimleri olan tişörtünü giyerken, gene polis gelirse diye diken üstündeydi. İki gün üst üste gelmişlerdi, öyleyse bugün de gelebilirlerdi. Ama kimse gelmedi ve Erna Morosini'ye beş dakika erken vardı.

Kadın pek uzun konuşmamıştı. Bean'e nasıl olduğunu bile sormamış, sadece Ruby'yi kendi gezdirmek zorunda kaldığı için ne kadar yorulduğunu anlatmıştı. Hayvanın pek enerji sarf etmemiş olduğu belliydi. Genç araba atları gibi Bean'i çekestiriyor, puflayarak öne atılıyordu. Boris'i almaya geldiklerinde Valerie kapıda belirdi.

"Mr. Barker-Bilmemne diye biri dün beni aradı" dedi. "Ne numara çevirdiğini sordu. Gelemeyeceğini haber vermediğini, bundan sonra ona hiç görünmemeni söyledi. Başkasıyla anlaşmış."

"Ne demek oluyor bu?"

"Senin aldığının çeyrekte birine bu işi yapmaya hazır bir alay insan varmış. Kızın biri Charlie'yi o kadar sevimli bulmuş ki, bedava gezdireceğini söylemiş."

Boris merdivenlerden yukarı çıkarken patileri dolu yağıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Merdivenlerin üst başında parmaklıklara

bağlı olan Ruby, Boris'in hırlamasına ve dişlerini göstermesine aldırmadan hayvanın üstüne atladı. Yazık ki köpek pornografisi para etmiyor, diye düşündü Bean. Marylebone Yolu'nun altındaki geçitten geçerek parka girdiler. Firavun öldüğüne göre artık bu geçitten kasları kasılmadan, sinirleri gerilmeden, kaygı duymadan geçebilirdi. Parkta Marietta Charlie'yi aranmış, huzursuz olmuştu. Tek başına koşmak istememiş, amaçsız bir şekilde dolanıp durmuş, kaşınmıştı. Bean, Parsee Çeşmesi'nin orada, hayvanın duygusal bir pozunu çekti. İyi bir fotoğraf olacaktı, bu da Bean'i yatıştırdı. Valerie Conway, Barker-Pryce'ın kararını söylediğinden beri içi içini yiyordu. Paddington'da gördüklerinden sonra, adamdaki yüzüzlüğe bak, diye düşündü.

Son gülen iyi güler, dedi Bean kendi kendine.

On sekizinci bölüm

Polisin gelmesi Hob'u şaşırtmıştı. Aslında gelmeleri değil –bunu bekliyordu– geliş nedenleri şaşırtmıştı. Yaşlandıkça daha yumuşak oluyordu herhalde. Bir gün önce doğum günüydü. Otuz ikinci doğum günü ya da belki otuz üçüncü. Emin değildi. Annesine sormuştu, ama o da bilemiyordu. Annesinin tek bildiği kendisinden birkaç yaş küçük olduğuydu, çünkü o doğduğunda kendisi de henüz çocuktü.

Kavrama yeteneğini yitirmeye başladığı kesindi, çünkü polisin dışarıdaki gösteriyle ilgili olarak geldiğini sanmıştı. Geçen geceki küçük sokak gösterisinde bütün pencere camlarının kırılmış olmasından dolayı *özür dilemek* için geldiklerini sanmıştı. Zemin katta oturduğu için gelmişti bunlar başına. Daha yukarı katlardan birinde otursaydı güvende olurdu. Nedenini hâlâ bilmiyordu, ama on üç-on dört yaşlarında çocuklar ellerinde krikolar ve süt şişeleriyle koşuşturmuşlardı. Sonra birinin babası elinde bir yayla ortaya çıkmış, bir başkası tabancayla belirmiş, iş tehlikeli bir hal almıştı.

Hob pencereden seyretmişti. Lew'dan aldığı birkaç sarı Es tableti vardı, ama yutarsa fazla heyecanlanacağını, dışarı çıkarak göstericilere katılacağını düşünerek almaktan vazgeçmişti. Yaşlı bir adamın tepesine beton bir blok atmakla suçlanan bir arkadaşlarının, hücrede polisten dayak yediğini haykırıyorlardı. Hob karışmak istememişti.

Hafta sonu için edindiği malı almadan önce, kendine mutfakta bir votka koyarken ilk penceresi kırılmıştı. Tuğla fırlatıyorlardı. Hob yerdeki tuğlayı almış, geri atmayı düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Araba parkının orada, belediyenin çiçek tarhının çevresine örmekte olduğu duvarın tuğlalarından biri olmalıydı. Belediyenin yaptığı anlamsızdı aslında. Bir gecede bütün çiçekler yolunmuş,

biri duvarı yıkmaya başlamıştı. Votkasından bir yudum alarak kanepeye doğru yürümüştü.

Daha oturmadan bir tuğla ya da şişenin yatak odası camını kır-
dığını duymuştu. Biri 999'u aramış olmalıydı, çünkü ayağıyla kırık
camları bir kenara itelerken, iki polis arabasının sirenlerini
öttüre öttüre geldiğini duymuştu. Polislerin kalkanları vardı. Hob
gözlerine inanamamıştı. Ok ve yaya ve birkaç tuğlaya karşı kal-
kanlar! Kafayı bulmamıştı, ama votka yüzünden sallantıdaydı.
Kırmızı kadife torbayı çıkarmak için elini ceketinin cebine atar-
ken kendi kendine gülüyordu.

Dışarıda felaket bir gürültü vardı. Bütün ön camları kırılmıştı
–neyse ki hava ısınmaya başlamıştı. Onun için pek aldırmadı. Her
zamanki merasimine başladı. Kamış çubuğu ortadan ikiye böldü,
jumboyu ufaladı, votka kapağını yerine taktı ve o yaşam veren
dumanı içine çekti.

Polis bir saat sonra geldi, belki de çok daha uzun zaman sonra.
Bilemiyordu. Bir süre odanın içinde dans etmiş, karate hareketle-
ri yapmış, odanın içine düşen üç tuğla ve cam parçalarıyla bir ku-
le yapmaya kalkışmış, bu arada da elini kesmişti. Sonra uyumuş
olmalıydı, çünkü çıtırtılarla uyanmıştı. Fındık fareleri. Orada yat-
mış çıtırtıları dinliyordu. Güzel bir sestir, sıçanların sesi gibi değil.
Küçük farelerden hastalık bulaştığını hiç duymamıştı. O sırada hiç
de hoş olmayan bir ses duydu. Ön kapı yumruklanıyordu.

Kırık camdan baktığında arabalarını gördü. Sivil bir arabaydı,
ama polis arabası olduğunu anlamıştı. Kapıyı bir kez daha çaldı-
lar. Hob gülümseyerek kapıyı açtı. Bunun sıradan bir ziyaret ol-
duğundan emindi. Kusura bakmayın efendim, siz de rahatsız ol-
dunuz diyeceklerdi.

Bunları söylemediler. Onu iteleyip içeri daldılar. Odaya bakınır-
ken, kanalizasyon kanalına girmiş gibi burunlarını kapamışlardı.
Ona adının Harvey Owen Bennett olup olmadığını ve haziranın bil-
mem kaçında, Cahill öldürüldüğü gün nerede olduğunu sordular.

“Burada” dedi. “Nerede olacağım?”

Polisler ısrar edince düşünmeye çalıştı. Yıllardır pek hafızası
kalmamıştı. Belki de Leo'nun telefonundan annesini aradığı gün-
dü. Hani yaşını sormuştu, annesi de kendisinden küçük olduğunu
söylemişti. Sonra da evliliklerinin gümüş yılını kutlamak için mey-
haneye gideceklerini söylemişti. Daha beş dakika önce evlendik-
lerine göre nasıl olur da gümüş yıldönümü kutlarsınız demişti. An-
nesi de eğer boşanmamış olsaydı ve Hob'un babası dahil bütün ai-
le toplansalardı, bunun gümüş yıldönümü olacağını söylemişti.

“Hayır, yalan söyledim” dedi. “Annemle babamın evliliklerinin gümüş yıldönümü kutlamasıydım.”

Bu palavrayı yutacaklarını sanmıyordu, ama bir şeyler söylemesi gerekmişti. Telefon etmesine fırsat vermeden onu alıp götürdüler. Dışarı çıktığında çiçekliğin bütün tuğlalarının sökülüş olduğunu gördü. Artık akılları başlarına gelirdi belki.

Olanlar mucize gibiydi. Ailelerle ilgili atıp tutanlar, konuşmadan önce biraz düşünmeliydi. Onun ailesi kaya gibi sağlamdı, milyonda bir bulunurdu. Haber vermediği, daha doğrusu veremediği halde, nasıl da destek olmuşlardı. Daha sonra üvey babası telefonda anlatmıştı. Hiç tereddüt etmeden hepsi aynı şeyi söylemişti. Evet, Hob tabii ki partideydi, saat dokuzdan gece bir buçukta bitene kadar. O gece de onlarda kalmıştı. İki erkek üvey kardeşi, üvey kız kardeşinin eski kocası, onun kız arkadaşı, hepsi arka çıkmışlardı. Hatta hayal gücü fazla olan kız kardeşin eski kocası, pasta kesilirken Hob’un “I’ll be Your Sweetheart” şarkısını söylediğini anlatmıştı.

“Ne zaman olursa Hob” demişti üvey babası. “Sormana gerek bile yok.”

Gerçekten de öyleydi.

Effie, tepede rahibelerin verdiği çayını içiyordu. Dill, Teddy ve Nello denilen adam da oradaydılar. Roman oraya son gittiğinde konuşmalar hep Firavun’un feci ölümü ve Decker üzerineydi. Sıra kimdeydi? Aralarından birinde mi? Artık hiç kimse bu konudan söz etmiyordu. Eski hallerine dönmüşlerdi ya da hemen hemen dönmüşlerdi. Roman eskisine göre daha sessiz ve tedirgin olduklarını düşündü. Eskiden, başlarının üzerinde bir dam olan kişilerin korktukları şeylerden, sokaklardan, karanlıktan hiç korkmazlardı, şimdi ise korkuyorlardı.

Arabasını Grotto’da bir kemerin altına bırakmaya başlamıştı. Eninde sonunda çalınacağını biliyordu, ama umurunda değildi. Arabayı bütün gün peşinde sürüklemek zorunda kalmamak ne rahattı. Sevimli suratıyla tipik köyün delisi görünümündeki Nello, her seferinde ona riske girdiğini söylüyordu.

“Çalacaklar Rome” dedi. “Çalacaklar arabanı. Ortada bırakmanın gerektiğini bilmiyor musun? Zincirlemiş olsan bile çalarlar. Neden yanında taşıyorsun?”

Effie gülümseyerek başıyla onayladı, arabası yanında olmalıydı.

“Gidip de arabanı al Rome” dedi Nello. “Hâlâ yerinde duruyorsa şanslı sayılırsın. O araba iyi para eder.”

Biri evsizleri öldürüyordu ve onun aptal bir eski arabanın kaybolmasını dert etmesini bekliyorlardı. Psikologlar bunu çarpıtma olarak nitelerdi. Effie, o, Nello, Dill ve köpek hep birlikte tepeden aşağıya yürüdüler. Dill ona, annesinin eskisinin yerine yeni bir amca bulduğunu, bu amcanın da onu evden kovduğunu anlatmıştı. Aşağı Woodberry'de bir daireydi. Adamı yirmi dört saat içinde evi terk etmesini, yanında köpeği de götürmesini söylemişti. Aslında köpek annesinindi, ama kadın ikisinin de gitmesinden memnun olmuştu. O günden beri Dill ve köpek yollardaydılar.

"Dick Whittington ve kedisi gibi" demişti Dill, çekik gözlerini kırıştırarak, beklenmedik bir şekilde.

Ama sokaklar altınla kaplı değildi ve köpeğin bir adı bile yoktu. Köpek diye çağırıyorlardı. Dill tasma yerine hayvanın boynuna uzunca bir ip bağlamıştı, ama parktayken serbest bırakıyordu. Roman uzakta sarışın kıızı geniş patikada yürürken gördü. Yanında kendisi gibi sarışın ve ince biri vardı, yanlış yöne gönderdiği iriyarı esmer adam değil.

Olay aklına gelince gülümsedi. İki hafta kadar önce, tam da bu saatlerde olmuştu. O gün de rahibelerin yerinde çayını içmiş, acaba hangi kiliseye bağlılar diye düşünerek dalgın yürüyordu. Sarışın kız kovalanıyormuşçasına koşarak yanından geçerken nefes nefese merhaba demişti.

Roman'ın aklına Russell'in bir iddiası ya da Russell'in aktardığı başka bir filozofun iddiası gelmişti. Belli zamanlar ve belli durumlarda yalan söylemek ahlaklıdır. Örneğin canını dişine takmış kaçan bir adam görürsen, birkaç saniye sonra da onu takip edenler gelip adamın hangi yöne gittiğini sorarlarsa, bu durumda yalan söylemek, adam sağ tarafa sapsa, sola gittiğini söylemek kabul edilebilir. Bu düşünce kafasından geçerken esmer iriyarı adam karşısına çıkmıştı. Yüzü kıpkırmızı, öfkeli bir şekilde koşuyordu.

Karşısına çıkan bu fırsat karşısında Roman neredeyse gülecekti. Adam ona sorar mıydı? Herhalde sormazdı.

"Kız o tarafa gitti" dedi terasın aşağı tarafını, park yönünü göstererek.

"Ne?"

"Kovaladığınız bayan, aşağıya parka doğru gitti."

Adam kararsız bir şekilde duralamıştı. Rengi daha da kızarmış, Roman'a "Sen kendi işine bak, Allah'ın belası" demişti.

Gene de dönmüş aşağıya doğru koşmuştu. Yıllardır böylesine gülmemişti. Başka bir gelişme olacak mı diye bir süre beklemişti. Belki adam geri gelirdi, ya da sarışın kız dönerdi, ama hiçbir

şey olmamıştı. Bu olaydan sonra kızı iki kez bu yeni adamla el ele görmüştü. Saman rengi saçlı, açık renk gözlü adam iyi birine benziyordu.

Roman omuzlarından bir yük kalktığını hissetmişti. O olaydan sonra, kızın tehlikede olduğu düşünmüş, kendini neredeyse onun koruyucusu gibi görmeye başlamıştı. Kıza o kadar sık rastlıyor, yolları o kadar çok kesişiyordu ki, gözünü üzerinde tutabilir, güvende olmasını sağlayabilirdi. İyi de, neye karşı güvende? Eğer gazetelerin Kazıkçı adını taktığı katil genç kadınların peşinde olsaydı, Roman kendini hemen kızın bekçisi haline getirecekti. Ama şimdiye kadarki kurbanlardan çok farklıydı. Herhalde güzel bir evi vardı ve kadındı. Kadın olması onu olasılık dışı mı bırakıyordu? Bandaşlı bacakları, üstündeki erkek pantolonu ve yeşil torbasıyla Effie'ye bir göz attı.

İç Çember'e geldiklerinde, birkaç dönümlük bu bölgenin Prens Regent'ın mimarı Nash tarafından, prene yazlık bir saray yapılmak üzere ayrıldığını söyledi. Onlara ders verir gibi olmamak için başka bir şey söylememek niyetindeydi, ama Nello devam etmesini istedi. Dill de bir yerde oturmalarını ve onlara hikâyeyi anlatmasını önerdi. Effie hiçbir şey söylememiş, yalnızca o boş ve hüznü gözleriyle bakmıştı.

Roman da onlara sonradan IV. George olarak kral olan prensin hikâyesini anlatmıştı. Prensın mimarı Nash, Decimus Burton'la birlikte parkın planını çizmiş, saray erkânı için villalar ve teraslar yapmışlardı. Bu İç Çember'den Trafalgar Meydanı'na kadar geniş bir cadde uzanacaktı. Portland Meydanı'ndan caddenin yapımına başlanmış, sonra para sıkıntısı nedeniyle projeden vazgeçilmişti. Bunu anlamak zor değildi, devletin tutumsuzca davranışları ve yarım kalan projeler bilinen şeylerdi. Dill köpeğin ipini bağladı ve Gül Bahçesi'ne yürüdüler. Güller açmış, bahçe güzelliğinin doruğundaydı. Doğu'nun ünlü kokulu bahçeleri gibi, diye düşündü Roman.

Bu tertemiz yollarda, ayaklarını sürüyerek ilerleyen paçavralar içinde bir ekiptiler. İnsanlar onlara şöyle bir göz atıyorlar, bakmamaya dikkat ediyorlardı. Saygıdeğer kişiler, bakmanın sert bir cevaba ya da küfürlere yol açmasından korkarlardı. Bahçeye köpek sokmak yasaktı, ama köpek Sexy Remy adlı gülün dibinde bacağını kaldırdığında bile kimse ses çıkarmadı. Sonra Effie en güzel gül fidanının yanına çömeldi ve parlak renkli Royal William güllerine yüzünü gömerek derin derin kokladı.

Daha anlatmasını istiyorlardı, ama Roman'ın aklına söyleye-

cek bir şey gelmiyordu. Yazlık saray hiç yapılmamıştı –yapılsa acaba nasıl bir şey olurdu? Yol projesi de kalmıştı. İç Çember bir süre Kraliyet Botanik Derneği tarafından kullanılmış, sonra Kraliçe Mary Gül Bahçesi olmuştu. Roman onlardan ayrıldı. Effie ve Nello bir sıraya oturmuşlar, Dill köpeğini alarak Madam Tussaud'nun oradaki deliğine gitmişti. Yemek yeme ve Grotto'daki sığınağına gitme zamanı gelmişti.

Akşam güneşi, ılık Londra geceleriyle ilgili anılarını aklına getirdi. Londra'da pek fazla ılık gece olmaz, hava soğuyuverirdi, ama birkaç kez, çocuklara bir bakıcı bulup Sally'yle birlikte Bayswater ya da Notting Hill'de dışarıda yemek yemişlerdi. O günleri hatırladığında Sally'nin yüzünü net olarak gözünün önüne getiremedi. Belli çizgiler, yüz hatları aklına geliyordu, ama nedense yüzünün bütünü net bir şekilde kafasında canlandıramıyordu. Sally ve çocuklar ondan uzaklaşmış değillerdi, ama nedense bir sis bulutu ya da tül girmişti aralarına.

Tuhaf bir şeyler oluyordu; artık onları daha az acı duyarak, tatlı bir hüznle hatırlayabiliyordu. Hiçbir zaman olmayacağını sandığı şey, bir çeşit kabullenme, olmuştu. Bu bir umut ya da iyileşme değildi. Aklına Winston Churchill'in sözleri geldi: Bu son değil, sonun başlangıcı da değil, bu başlangıcın sonu.

Bu uzun yolculuğa iyileşmek için mi çıkmıştı? Sanmıyordu. Tedavi değil kaçıştı, ama galiba tedavi kendiliğinden gelmişti. Artık kaderini öfkeyle savaştığı bir şey olarak (Neden ben? Neden ben?) görmüyordu. Kendini daha çok ender bulunan bir grubun üyesi gibi görüyordu. Bir darbeye tüm ailesini yitirmiş insanlar, bazı bölgeler dışında, pek o kadar fazla değildi. Şimdi kendini, sakın bir şekilde, bu gruptan biri olarak görebiliyordu. Bir cücenin, kolu ya da bacağı kesilmiş birinin diğer insanlardan farklı olması gibi o da farklıydı ve bu farklılığını kabul etmek, onunla yaşamak zorundaydı.

Camden Sokağı'ndan bir sandviç, bir elma, bir muz ve geçen gün canı istemiş olduğu için bir şişe de şarap aldı. Eğer Nello'nun tahmini doğru çıkıp da arabası ve içindekiler çalınmıyorsa, bir tirbuşonu olacaktı.

Her zamanki gibi Durham'ın bronz heykeli önünde durup baktı. Eski kız arkadaşı acaba şimdi nerelerdeydi, ne olmuştu? Karşılaşırsalar onu tanıyabilir miydi? Hâlâ kaynaktan su dolduran bu genç kız heykeline benziyor muydu? Korunması gerektiği duygusuna kapıldığı sarışın kıza hiç benzemiyordu. Kadınlara dadanan, takip eden, peşlerine takılıp rahatsız eden adamlar gibi olmak is-

temiyordu, ama Grotto'dan aşağıya inerken sarışın kızı uzaktan izlemeye karar verdi.

Kızın bir koruyucu meleğe ihtiyacı olduğu düşüncesine nereden kapıldığını anlamıyordu. Yanında kendisine inanılmaz derecede benzeyen o adam vardı. Kardeşi miydi? İriyarı esmer adam aptalın biriydi, gerçekten tehlikeli olamazdı. Şarabını açarken bir senaryo geliştirdi. Erkek kardeşi yurtdışından gelmiş ve evde kalmaya niyetlenmişti. Esmer adam oradaydı ve kapışmışlardı... Senaryonun sonunu getiremedi. Ne sonra ne olabileceğini kestirebildi ne de kızın Primrose Tepesi'ne kovalanmasına bir açıklama bulabildi. Gene de kıza göz kulak olmaya karar verdi. Ertesi sabah başlayacaktı. Kızın her sabah Gloucester Kapısı'ndan parka girdiğini biliyordu.

Bean'ın aklına, bir zamanlar Clitheroe'yle aralarında geçmiş olan bir konuşma geldi. Patronu ciddi bir dayaktan sonra yatağında iyileşmeye çalışıyordu. Clitheroe'nin sırtına merhem sürerken aklına James Fox'un bir filmi geldi. Fox oyuncuydu ve sırtındaki yara izleri de makyajla yapılmıştı, oysa Clitheroe'ninkiler gerçektir. Bean o filmdeki oyuncuyla ilgili bir söz etmişti. Clitheroe ise o çocuğun bayağı iyi bir oyuncu olduğunu söylemişti.

Bean kimden söz ettiğini sormuştu. Dayakçı'nın adını söylemişti, Bean adı hatırlamıyordu, sonra da, benim onun nasıl biri olmasını istediğimi düşündü ve o kişiliğe büründü, haklı da, öyle olmasını istiyorum, demişti. Vahşi birini istiyorum Bean, demişti. Dünyada en çok dayak atmaktan hoşlanan birini istiyorum, bu işten keyif alan, seks, uyuşturucu ve paradan çok bunu isteyen birini. Anlıyor musun?

"Tabii" dedi Bean, "tabii anlıyorum." Anladığının içini bulandırıldığını söylemedi.

"Heyecanına bayılıyorum Bean. Biliyor musun, galiba ona *âşık* oldum. Neden olmasın? Benim gibi deli bir sapıktan bu beklenir. Onun için bir şeyler yapmak isterim. Ben öldükten sonra da ona karşı duygularımın gerçek olduğunu gösterecek bir şeyler."

"Dön de öbür yanına bakayım" dedi Bean. Aşağı yukarı Dayakçı gelmeye başladığından beri, artık Clitheroe'ye "efendim" demiyordu. "Aman Tanrım" dedi. "Umarım bu yara mikrop kapmaz."

"İyileşsem iyi olur, çünkü cumartesi günü o bir içki ve elli kırbaç için uğrayacak."

"Seni öldürecek" dedi Bean. Gerçeğe ne kadar yaklaştığının farkında değildi.

"Rol kestiğini gözlerinden anlıyorum" dedi Clitheroe kıpırda-

narak. “Gözlerinde ölü bir şeyler var. Ve bundan memnunum Bean. Gerçek olsaydı dayanamazdım. Dayanılmazayacak kadar güzel olurdu.” Titredi, yara izlerinin arasında tüylerinin diken diken olduğu görölüyordu. “Her rolü oynayabilir. Neden oynamıyor bilmem. Yani hayatını bu şekilde kazanabilir. Belki de hiçbir zaman bu şansı olmadı. Ya da belki de hayatta oynamak istiyor, sahnede değil. *Olmak* istiyor, oynamak değil.”

Bütün bunlar Bean için fazlasıyla derindi. Bu tür anlamsız, yüksek düzeydeki spekülasyonlardan nefret ederdi. Dayakçı o cumartesi bir içki içmek ve de her neyse onun için gelmişti, bir sonraki cumartesi de. O günün ardından Maurice Clitheroe felç olmuştu. Bazen Bean, Maurice Clitheroe’nin vasiyetinde evi ona bırakmış olmasından ötürü kendini şanslı hissediyordu, çünkü Dayakçı’ya bırakabilirdi.

Bunu hatırlamak iyiydi, ama Bean gene de her sabah bu saatlerde, ya gene polis gelirse diye bekliyordu. İkinci kez alıp götürdüklerinden beri bir hafta geçmişti, ama gene de her sabah kahvaltısını ederken ve giyinirken ikide bir pencereye koşup aşağıya bakıyordu.

“Referans mektubu mu ? Hiç böyle şey duymadım” dedi Bean. Valerie Convay, Mrs. Sellers’ın Dalmaçyalısını ona emanet etmek için, Valerie’nin tavsiyesinin dışında iki de referans mektubu istediğini söylemişti.

“Sen bilirsin” dedi Valerie, “senin için uğraşacağımı da sanma.”

Bean Mrs. Goldsworthy ve Miss Pring’den isteyeceğini söyledi, ama söz vermiyordu. Mrs. Sellers ona iyilik yapmadığını anlamalıydı. Güvenilir bir köpek gezdiricisi bulmak altın tozu bulmak gibiydi.

“Aman canın isterse” dedi Valerie ve kapıyı suratına kapadı.

Lisl Pring dışarılarda bir yerlerdeydi. Bean anahtarıyla kapıyı açıp Marietta’yı almak zorunda kaldı. Referans mektubu yazmasını Mrs. Goldsworthy’den rica etti. Kadın tabii ki, neden olmasın, daha sonra yazarım, unutursam bana hatırlat dedi. Bean kadının mektubu hiçbir zaman yazmayacağını anladı. O kadar zengindi ki, hiçbir şey yapması gerekmiyordu. Charlotte Cottege’in bahçe kapısına köpekleri bağladığında, Ruby’nin McBride’a yapmaya çalıştıklarını görmezden geldi. Miss Jago’dan referans istediğinde kız tabii ki vereceğini, ertesi sabah alabileceğini söyledi. Tabii Blackburn-Norris’lerin yazması daha iyi olurdu, ama Bean kızın mektubu yazacağına inandı.

Havada boğucu bir sıcaklık vardı, o fırtına habercisi temmuz günlerinden biriydi. Gölün üzerinden bulut gibi sivrisinekler yükseliyor, ağır bir koku ortalığı kaplıyordu. Açıklıklardaki çimenler güneşten solmuş, sararmıştı. Bean köpekleri köprüden geçirerek Hanover Kapısı'na kadar götürdü. Bugün caminin kubbesi, eski bir bakır tencere gibi donuk bir renkti. Boris ve Marietta'nın hoplayıp sıçramalarına bakarken, bir büyük köpek daha, bir dalmaya- yalı istiyor muyum, diye düşündü. Büyük köpekleri idare etmek zordu, bir anda kontrolden çıkıyorlardı. Keşke hepsi minik Gushi gibi olsaydı. Dizinin dibinden ayrılmaz arada bir koşturup oynardı.

Bir adam Büyük Gezi'den aşağıya doğru yürüyordu. Bean'den bir hayli uzaktaydı. Aralarında çiçek tarhları, süs ağaçları, çeşmeler vardı. Ama ne kadar uzakta olursa olsun, o hafif kambur yürüyüşünden, çenesini yukarda tutuşundan, yürüyüşünün zarifliğinden ve kollarının rahatça sarkışından Dayakçı'yı nerede görse tanırdu. Adam yaklaşırken Bean bütün köpeklerin tasmalarını takmıştı. Bu sıcak günde, bu aydınlık saatte Dayakçı'ya rastlamaktan korkmamıştı.

Göz göze geldiklerinde Dayakçı'nın bakışında onu tanıdığına dair en ufak bir kıvılcım olmamıştı. Ama o bir oyuncu değil miydi? Kafasını birden çevirmeden önce Bean adama baktı. Kaç yaşındaydı bu adam? Bu hep bir sır olarak kalmıştı, ama şu anda en azından otuz beşinde olmalıydı. Dayakçı'nın bakmadığından emin olunca kafasını çevirip inceledi: kot pantolon ve ceket, uzunca saçlar. Olabilir miydi?.. Temiz pak görünüyordu, ama şimdi bazıları *temizdi*. Duş alabilecekleri, saçlarını yıkayabilecekleri yurtlar vardı.

Dayakçı sokaklara düşecek kadar alçalmış mıydı?

Aslında Bean'in böyle düşünmesi için bir neden yoktu, ama evsizler buralarda dolaşırlardı ve Dayakçı da amaçsız bir şekilde yürüyor gibiydi. Nereden geliyor, nereye gidiyor olabilirdi? Eğer onlardan biriye, Kazıkçı onu bulabilir, cesedi sivri parmaklıklara takılı bulunabilirdi. Eğer Clitheroe'yi o kadar çok dövmeseydi ve biraz daha yaşasaydı, Clitheroe vasiyetini değiştirebilir ve Dayakçı'nın hayatı çok daha değişik olabilirdi...

York Sıraevleri'ne döndüğünde Marnock ve yardımcısı arabalarında oturmuş onu bekliyorlardı. Önceki gelişlerine göre çok daha kibar davranıyorlardı. Bundan cesaret alıp ukalalaşan Bean, "Gene ne var?" dedi sabırsız bir tavırla.

Geçitte ona saldıran adamla ilgili bir şeyler sormak istiyorlardı. Eğer onları içeri alırsa, karakola gitmelerine gerek kalmayay-

caktı. Saldıranın Clancy olduğundan emin miydi? Saldıranın kimliği konusunda herhangi bir kuşkusu var mıydı?

Bean her şeyi tekrar düşünmek zorunda kaldı. Belki de Clancy değildi. Saldırgan olarak Dayakçı'yı tarif etsem mi diye düşündü, ama bu çok tehlikeli olurdu. Hatırlamadığını söyledi. İki saat kadar kaldılar, ama kibarlıklarını hiç bozmadılar. Giderken de bir kez daha görüşecekleri konusunda tek laf etmediler.

Bean yemeğini yerken televizyon seyretti. Sonra neşelenip, hiçbir şeye cesaret etmezsen, hiçbir şey de kazanamazsın, diye düşündü. Bütün müşterilerinin telefonları defterinde yazılıydı. Barker-Pryce'in numarasını çevirirken, eğer karısı ya da sekreteri falan açarsa kapatırım, diye düşündü. Barker-Pryce'in sesini duyduğunda boğazı kurudu.

"Evet? Kim o?"

Sonunda konuşmayı başardı. "Bean efendim" dedi. "Köpekleri gezdiren Bean."

"Ne istiyorsun? Konuş."

"Düşünüyordum da" dedi Bean, öfkelenmiş sesi yükselmişti. "Charlie'nin çekmiş olduğum güzel fotoğraflarını görmek isteyebilirsiniz. Müthiş fotoğraflar efendim, sanırım hoşunuza gidecek."

Barker havlar gibi bir ses çıkardı, gülüyor olmalıydı.

"Komik adamsın. Köpeği gezdiriyordun, öyle değil mi? Onu model olarak kullanman için sana izin verdim mi?"

Bean derin bir nefes aldı ve verdi. "Modellerden laf açılmışken, efendim, geçen akşam sizi o genç bayanla Paddington'da gördüğümde ben de fotoğraflardan söz edecektim."

Sessizlik. Bean neredeyse adamın purosunun kokusunu duyacaktı.

"Gazete alıyordum, Mr. Barker-Pryce. Hükûmet üyesi o beyefendi ile yanındaki bayanın otelde geçen hikâyesini okumak niyetindeydim. O beyi tanırırsınız herhalde, öyle değil mi?"

Telefondaki ses şimdi daha hafif, daha kibardı. "Tam olarak ne istiyorsun?"

"Başka şeyler yanında bir de referans mektubu efendim. Dalmaçyalısını gezdirmemi isteyen bir bayan için. Diğer köpeklerimi gezdirmeye çıkardığımda size uğrayabilir miyim? Beş buçuk uygun mu?"

On dokuzuncu bölüm

Kızın nerede yaşadığını keşfetmesi zaman aldı. Böyle casusluk yapma fikri hoşuna gitmiyordu, ama bir gün Primrose Tepesi'nde onu gördü ve büyük bir dikkatle evine kadar izledi.

O gün sahafa gitmiş, 1840'ta yayımlanmış eski bir eser bulmuştu: *Colburn'ün Eğlenceli Şeyler Takvimi*. Kitap oldukça yıpranmış ve kötü durumda olduğundan satıcı sadece iki pound istemişti. Roman dükkânın kapısında durmuş, kitabı karıştırmıştı. Okuduğu pasaj, saçma ve gülünç bir şekilde kendi haline o kadar paraleldi ki, duygulanmıştı.

Bekçinin bize söylediğine göre, Hayvanat Bahçesi'ndeki aslan, dişiyle birlikte Tunus'tan getirilmişti ve birlikte çok sevgi dolu yaşıyorlardı. İnleri alçak bir parmaklıkla ayrılmıştı ve rahatça üstünden atlayabiliyorlardı. Bir gün dişi aslan parmaklığın üstünden bir o yana bir bu yana atlayarak oynuyordu. Erkeği ise oturduğu yerden onun bu neşeli oyununu seyrederken maalesef dişi aslanın ayağı parmaklığa takıldı ve arka üstü düştü. Ölümcül bir düşüş olmuştu, çünkü hayvan omurga kemiğini kırmıştı. Eşinin üzüntüsü o kadar derindi ki, o da öldürücü olmuştu. Büyük bir melankoliye saplandı ve birkaç hafta içinde o da öldü.

Derin melankoli aslanları öldürüyordu, ama insanoğlunu değil. En büyük üzüntüler bile onları öldürmüyordu. Zaman zaman insanlar ölürlerdiler ama aşktan değil... Roman'ın aklına, bu düşüncelerle hiç bağdaşmayan bir anısı geldi. Henüz çocukken, hayvanat bahçesine telefon açıp Aslan Bey'le görüşmek istenildiği gibi bir şaka yapıldı. O sırada kızın karşı kaldırımında yürüdüğünü gördü.

Belki de evine gitmiyordu, ama gene de kitabını cebine sokup

kızın gittiği yönde yürümeye başladı. Eğer geri dönüp bakarsa izlemekten vazgeçerim, diye tasarladı. Kızın ondan korkmasını istemezdi. Zavallı aslanın hikâyesini Sally'ye okumayı ne kadar isterdi. Böyle bir şey okuduğunda aynı duyarlı acımayı gösterecek başka kimsesi yoktu. Ama artık o yoktu, bu dünyada değildi, çocuklarıyla birlikte kaybolmuştu.

İrene Adler'deki sarışın kız, karşı kaldırıma geçmiş, Albert Yolu'ndan ilerleyerek St. Mark Köprüsü'nden parka girmişti. Dış Çember'i aşarak Büyük Gezi'de yürümeye başlamıştı. Sadece bir kez arkasına bakmıştı. Kestane ve çınar ağaçlarının sık yapraklarını burayı gölgeliyordu. Çift kat tellerin arkasında iki kurt, köpekler gibi havayı kokluyorlardı. Kız kurtlara bakmış, ama yürüyüşüne devam etmişti. Gloucester Kapısı'na giden patikaya saptı.

Üç haftadır Grotto'da kalıyordu. Şimdiye dek bir yerde bu kadar uzun kalmamıştı. Kız Dış Çember'i geçmiş, Albany Sokağı'na ilerliyordu. Demek ki bunca zaman kız oldukça yakınında olmuştu. Batı Park Village. Orada yaşıyor olmalıydı, çünkü o yol başka hiçbir yere çıkmazdı. Ortalık çok sessizdi. Çiçekler ve ağaçlar, yeşillik, çiçek kokuları içindeydi. Gene de yapraklar biraz tozluysa, ne de olsa burası Londra'nın göbeğine yakındı.

Şimdiye kadar arkasına bakmamıştı, ama İtalyan tipi sevimli bir evin bahçe kapısına geldiğinde arkasına baktı. Primrose'dan beri Roman'ın onu izlediğini bilmeyen Mary adama el salladı.

Ancak milyonda bir kadın bana merhaba der, gülümser ve birkaç gülümseme ve selamlaşmadan sonra el sallar diye düşündü. Biraz beklesem de kardeşinin eve geldiğini görsem, diye düşündü –ama saatler sonra gelebilirdi ya da şu anda evde olabilirdi. Arkasını dönüp yürürken kitabını açtı ve okumaya başladı.

Biri pencerelerini tahtayla kapamıştı. Hob bunu kimin yaptığını bilmiyordu, çünkü günün büyük bölümünü dışarıda geçirmiş, tanıdığı ya da akrabalığı olan o taş yürekli insanlardan istediğini almaya çalışmıştı. Geç saatte eve döndüğünde, morali bozuk ve yorgundu. Tek elde edebildiği üvey kız kardeşinin verdiği bir şişe çocuklar için valium olmuştu. Sadece uykusunu getirirdi, ama hiç olmazsa nöbetin yoğunluğunu hissetmeyecek kadar uykulu ve yorgun olurdu.

Önce kardeşinin kocasına gitmişti. Kadının en küçük çocuğunun babası olan bu adam, kokain ve karbonat karıştırıp, elde ettiği hamuru mikrodalga fırında pişirir, *crack*¹ imal ederdi. Hob'a so-

1. Sigara gibi içilebilen küçük parçalar halinde kokain. (ç.n.)

kak fiyatına göre yüzde on ucuz vereceğini söyledi, ama Hob bütün parasını Lew'a verdiği için beş kuruşu yoktu. Adam omuz silkmişti. Kardeşi haline acımişti ya da bir an önce evden gitmesini istiyordu, çocuklar için bir şişe valium'u olduğunu onu verebileceğini söylemişti. Doktor çocukların rahat uyuması için vermişti, ama kız ve sevgilisi viskinin daha iyi işe yaradığını keşfetmişlerdi.

Oradan Lisson Grove'da oturan bir kuzenine gitmişti. Kuzen ve iki arkadaşı bir yandan porno video izliyorlar bir yandan da esrar içiyorlardı. Sigarayı dolaştırırken o da bir iki nefes çekmişti, ama kimse Hob'a para ya da borç mal vermeye yanaşmamıştı. Kuzeni pub'da tanıdığı bir adamın ona bir iş verebileceğini söylemiş, adamı nasıl bulacağını anlatmıştı.

Çocuk valium'u çok tatlıydı ve Hob'a çocukluğundan bir şeyler hatırlatıyordu. Ne olduğunu çıkaramıyordu, ama zaten düşünemeyecek kadar çok uykusu vardı. Adamın geldiği gazete satıcısının önünde uzun süre oyalanmış, ama kuzeninin tanımına uyan kimse gelmemişti. Evine doğru zorlukla yürürken birden aklına meyve şekerlemeleri gelmişti. Bu şurup çocukluğundaki meyve şekerlemelerine benziyordu. İlk üvey babası dayaağı fazla kaçırdığı zaman ona bunlardan getirirdi.

Pencerelerinin dışardan tahta perdeyle çakıldığını ancak kapının önüne geldiğinde fark etti. Sıcak bir geceydi ve evin içi fırın gibi olmuştu. Kanepeye oturdu ve başını Miki Fare resimli yastıklardan birine dayadı.

Karşı apartmandaki ve otoparktaki ışıklar sönünce burası zifiri karanlık olacaktı. Şimdilik tahtaların arasından turuncu ışık çizgileri giriyordu. Hob şuruptan biraz daha içti. Herhalde yere de dökmüş olmalıydı, fareler gelmiş yerdeki tatlı sıvıyı yalıyorlardı.

"Charlotte Cottage'dan ayrılma zamanım geldiğinde burada yaşayabiliriz" dedi Mary.

Leo'yla birlikte Frederica Jago'nun evindeydiler, o büyük, kuleli, oldukça karanlık bir bahçe içindeki, geç Victoria dönemi evde. Büyükannesinin cenaze töreninden beri Mary buraya gelmemişti. Ev havasız ve boğucuydu. Pencereleri açıp havalandırmayı tasarlamıştı, ama kapıdan girer girmez içini bir uyuşukluk kaplamış, hiçbir şey yapmak istememişti. Ev büyükannesiyile doluydu. Bu yeni bir şey değildi, onun yanında herkes aynı duygulara kapılırdı. Ama Mary her an yaşlı kadının içeri girmesini, gülümsemesini, konuşmasını ve ellerini uzatmasını bekliyordu.

"Ben burada büyüdüm. Şimdi tehditkâr görünüyor, ama o za-

manlar değildi. Böylesine *seçkin* bir yerde yaşamaktan onur duyuyordum ve sanırım okulda bununla övünüyordum. Ne berbat bir çocukmuşum.”

İçeri girdiklerinden beri Leo sessizdi. Doğal olarak son cümlesine tepki gösterir, hiç de berbat bir çocuk olamayacağını söylerdi, ama şimdi sessiz kalmıştı. Mary kendi kendine, itiraz etmesi için mi söyledim, ondan sürekli övgü mü bekliyorum, diye düşündü. Leo hiçbir şey söylememişti. Onu yukarı kata çıkardı, bütün odaları gezdirdi. Odanın birinde bir çekmeceyi açtığında burnuna çarpan vanilya ve gül kokusu öylesine büyükannesine ait bir kokuydu ki, Mary hüznle geri çekildi.

Büyük yatak odasının geniş penceresinin önünde başını Leo'nun omzuna dayadı. “Leo neyin var? Bir şey mi oldu?”

“Hiçbir şey” dedi Leo. Hiçbir şeyim yok.”

“Olduğundan eminim. Bu evden nefret mi ediyorsun? Burada yaşamak zorunda değiliz. Ben de istediğimden emin değilim zaten. İnsanın büyüdüğü evde yaşamayı seçmesinde ters bir şeyler var.”

“Servetin” dedi söylemekte güçlük çekiyormuş gibi. “Galiba ne kadar zengin olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Burası bana bunları hatırlattı.”

“Sana söylemiştim.”

“Biliyorum. Ama şimdi kendi gözlerimle görüyorum.”

Evin geri kalanını gösterme isteği kalmamıştı. Tekrar aşağıya Frederica'nın oturma odasına indiler. Bu arada çevresini inceliyordu. Mary gözlerinin resimlerde, cam ve porselen parçalarda ve büyük duvar saatinde gezindiğini fark etti. Tam o sırada saat dördü çalmaya başladı.

“Eğer ilk tanıştığımızda bilseydin” dedi korkuyla, “gene de beni tanımak ister miydin? Yani ilişkimizi sürdürür müydün? Yoksa teşekkür edip gider miydin?”

Duraladı. “Bilmiyorum” dedi uzunca bir süre sonra. “Buna cevap veremem.”

Mary yüreğinin buz gibi olduğunu hissetti. “Ama o zaman Charlotte Cottage'ın benim olduğunu sanıyordun. Sana ilk yazdığımda verdiğim adres orasıydı.”

“Evet. Ve oranın sana ait olmadığını öğrendiğimde, inan ki mütahiş rahatlamıştım.”

“İyi ama ne yapabilirim? Her şeyi dağıtamam. Ayrıca bunu istemiyorum da Leo. Yaşayabileceğimiz güzel bir yer istiyorum. Gönlümüzce yaşayabilelim istiyorum. Ağabeyinin yanında çalışmak zorunda kalmanı istemiyorum –tabii çalışmak istersen o

başka. Bir araba almak istiyorum. Ne benim arabam var ne de senin.” Öfkeli bir sesle konuştuğunu fark etti. “Bize daha küçük bir yer alabilirim, bir daire ya da küçük bir ev.”

Elini uzatıp Leo’nun elini tutmak istedi, ama Leo tepki göstermedi. O anda aklına gelen anı aslında hiç kafasından çıkmamıştı, ama daha hoş şeyler düşünerek bastırmıştı.

“O gün Covent Bahçesi’nde neden beni bırakıp gitmiştin?”

Anlamayan gözlerle baktı. “Ne?”

“Seninle çıkmıştık. İkinci, yo hayır üçüncü buluşmamızdı ve sen aniden gitmek zorunda olduğunu, ağabeyinle buluşman gerektiğini söyledin. Hoşça kal dedin ve yürüyüp gittin.”

“Herhalde ağabeyimle buluşmam gerekiyordu.”

İçinden bir ses Mary’ye bu konuyu irdelememesi gerektiğini söylüyordu. Ayağa kalktı ve “Gidelim” dedi.

Dışarısı karanlıktı. Öğleden sonra boyunca bulutlar toplanmıştı. Şimdi de Hampstead tarafında patlama sesleri gibi gök gürülüyordu. Buraya gelirken elini tutmuştu, ama şimdi ondan uzak, başı önde suratı asık yürüyordu. Bir iki dakika sonra, cansız bir sesle, nerdeyse üzüntülü bir şekilde, “Seni seviyorum” dedi.

Daha önce hiç söylememişti.

Bu kelimeleri duymak bile sevindiriciydi. Belki de kim söylerse söylesin, duymak güzeldi. Birden kararsızlığa kapılmıştı. Onu sevdiğini sanıyordu, onunla birlikte olmayı seviyordu, sevişmelerini seviyordu, ama gene de ona duymak istediği cevabı verebilir miydi? Neden birden kuşkuya kapılmıştı? Gelir düzeylerindeki farklılıkla başa çıkamıyor diye çocukça bir küskünlük mü duyuyordu?

Bir taksiye bindiler. Charlotte Cottage’a gelene kadar hiç konuşmadılar. Bu arada fırtına patlamış, kapkara bulutlar arasında şimşekler çakıyor, şiddetli bir yağmur Park Village’deki çiçekleri dövüyordu. Bir kış akşamı gibiydi, Mary ışıkları açtı. Çok korkmuş olan Gushi kanepenin altına saklanmış, soğuk burnunu Mary’nin bileğine dayamıştı. Bu havada Bean kesinlikle gelmezdi. Leo birden patladı:

“O adama dayanamıyorum. Neydi adı, Alistair, sana mektup yazıyor, birlikte yaşayacağınızı, bir ev alacağınızı söylüyor.”

“Böyle bir şey olmayacak. Sana söyledim, bitti o hikâye.”

“Seninle evlenmek istiyor, değil mi?”

“Belki de. Ben onunla evlenmek istemiyorum.”

Bir gök gürültüsü sanki evi sarstı. Gushi inledi. Mary dizlerinin üstüne çökerek kanepenin altına uzandı. Hayvanın başını okşamaya çalıştı.

“Benimle evlenir misin?”

Mary başını çevirdi. Bu durumda dört ayak üzerinde olmak komikti.

“Ciddi misin?”

“Evet.” Utanmış gibiydi. Yüzündeki ifade Mary’nin utandığı, sıkıldığı zamanki ifadenin aynıydı.

“Leo senden büyüğüm. Birbirimizi tanıyalı iki aydan az oldu. Ve... ben zenginim.” Leo yüzünü buruşturdu. “Birlikte yaşayabiliriz ve bunu yapacağız. Birbirimizi tanırız.”

“Birbirimizi tanıyoruz.” Halının üzerine oturdu ve Mary’nin omuzlarını tuttu. Göz gözeydiler. “Bedenimin parçasısın, ben de senin. Bütün âşıkların olduğu gibi değil, ondan öte bir şey. Kemiklerimsin Mary, kanımsın. Başka kiminle evlenebiliriz ki? Anlamıyor musun, aramızda olanlardan sonra başka birileriyle evlenmek yanlış olur.”

Mary hafif bir baygınlık geçiriyor gibiydi, başını salladı.

“O seninle evlenmeden benimle evlen Mary. Hemen evlenelim.”

“Leo birçok konuda hep aynı düşündüğümüz doğru. Ama bu, bu biraz komik olmaz mı? Seninle birlikte olmak istiyorum, buradan ayrılır ayrılmaz seninle yaşamak istiyorum, ama neden evlilik? İlerde bir gün, evet. Belki iki üç yıl içinde, ikimiz de ne istediğimizden gerçekten emin olunca.”

“İki üç yıl olmayabilir” dedi yumuşak bir sesle.

“Ne demek istiyorsun?”

“Fazla uzun yaşayacağımı sanmıyorum.”

Mary elini ılık bir şeylere doğru uzatmış, ama buza dokunmuş gibi hissetti. Leo’nun son derece ciddi olduğu belliydi.

“Ne demek istiyorsun?”

Şimdi sesi korku doluydu. “Ne söylüyorsam onu.”

Buz gibi bir soğukluğun omuriliğinden aşağıya doğru indiğini hissetti. “Sana öyle mi dediler? Hastanede öyle mi dediler?”

“Diyelim ki” dedi, “sorduğumda cevap vermiyorlar. Çarşamba günü kontrole gittim.”

“Bana söylemedin.”

“Eğer sonuç iyi olsaydı söyleyecektim. Bir süre için iyi olacağımı söylediler. Bir süre...”

Nefesi kesilerek, “Bir kez daha ilik nakli olsa?” dedi.

“Benim için bunu bir kez daha yapar mısın?”

“Gerekirse, tabii ki.”

Gözlerinde şimdiye dek hiç görmediği vahşi bir ifade belirdi.

“Bunu yapacağını hiç düşünmedim. Aklıma bile gelmedi.” Bü-

yük bir acı çekiyor gibiydi. Sanki Mary hayatını değiştirecek, tüm planlarını altüst edecek şeyler söylemişti –ki öyleydi de– ama bundan mutlu olmuşa benzemiyordu. Kendi kendine söylenir gibi, “Keşke bilseydim” dedi. Sonra Mary’ye “Bunu yapar mısın?” diye sordu.

“Yapacağımı söyledim, Leo. Anestezi dışında ilik verene hiçbir zararı yok. Güçlü ve sağlıklıysan hiçbir şey değil.”

Mary ona sarıldı. Ensesinde bir daniyarın hızlı hızlı attığını hissetti. Aslında henüz karar vermemişti, ama vermiş gibi davranması gerekiyordu.

“İlik nakli gerekiyorsa, karın varken kimden alabilirsin ki?”

Yirminci bölüm

St. Andrew Meydanı'na gitmeden önce Bean fotoğrafçıya uğradı ve büyütülmesini istediği on resmi aldı. Pahalya gelmişti, ama değdi. Elindeki dosyada köpek resimleri vardı –Charlie McBride'la koklaşırken, Charlie bir kazı kovalarken, Charlie yeşillikler üzerinde gerinirken– büyüttürdüğü fotoğraflardan birini dosyaya koydu. Diğer fotoğrafları Maurice Clitheroe'nin kasasına kilitledi.

Yeni edinmiş olduğu gücü nedeniyle, James Barker-Pryce'a onunla konuşurken puro içmemesini söyleme cesaretini bulmuştu. Yirmi yıl önce geçtiğini sandığı astımından ötürü rahatsızdı. Penceresinden Kraliyet Doktorlar Yüksekokulu'nun görüldüğü küçük bir çalışma odasına girmişlerdi. Çalışma masasının üzerinde, Avam Kamarası antetli bir yığın resmî kâğıt duruyordu. Puro dışarıda, holdeki bir kül tablasına bırakılmıştı.

Dosyayı açarak Charlie'nin iki resmini ve büyütülmüş resimlerden birini gösterdi. Barker-Pryce resmi kaptı.

“Başkaları da var efendim” dedi Bean.

Barker-Pryce Charlie'nin resimlerine bakmadı bile. Bazı insanlar köpek beslememeliydi. Koyu yeşil Mont Blanc'ını sararmış parmaklarının arasına alarak antetli kâğıda bir referans mektubu yazdı. El yazısı küçük, temiz ve okunaklıydı, hiç de Bean'in beklediği gibi değildi. Adamın omzunun üstünden bakan Bean, “güvenilir”, “gerçek bir hayvan dostu” ve “inanılmaz ölçüde saatine bağlı” gibi iyi şeyler yazdığını okuyabildi.

Bir komşusu ya da Avam Kamarası'ndan bir arkadaşıyla konuşuyormuşçasına bir tonla, “Charlie için başka düzenlemeler yaptım” dedi Barker-Pryce. “Bu düzenlemeleri iptal etme şansım yok. Ama köpeğimin resimlerini almak isterim.”

Para orada hazırды. Referans mektubunu koyduğu zarfta birlik-

te uzattı. Bean parayı saymadı, 100 pound olduğu belliydi. Maun yazı masasıyla nerdeyse aynı renk sararmış dişlerini gösteren zoraki bir gülümsemeyle göz kırparak, “Gazete alacağına kendine birkaç video al, ha?” dedi.

“Bir hafta sonra tekrar uğrayacağım” dedi Bean. “Efendim” dememişti. Resimleri masanın üstünde bıraktı. Barker-Pryce’ın yüzündeki ifade o kadar korkutucuydu ki, Bean gözlerini kaçırdı. O zavallı kızlar neler çekiyordu! Neden öpüşmeye izin vermedikleri belliydi.

Hole çıktığında odalardan birinden fırlayan Charlie neşeyle havlayarak üzerine atıldı. Zavallı masum hayvan, diye düşündü Bean. Hayvanın başını şöyle bir okşadı. Barker-Pryce başka tek kelime etmeden çalışma odasının kapısında durmuş ona bakıyordu. Bean dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Mrs. Sellers ve dalmaçyalısı Park Meydanı’nda oturuyorlardı. Cornell’lerden Lisl Pring’e giden yol üzerinde olduğundan uygun olacaktı. Dalmaçyalı (adı “Spots”tu, “Lütfen Spot demeyin” demmişti) söz dinleyen, uysal bir hayvandı ve içeri girdiği andan itibaren Bean’den hoşlanmıştı. Mülakat iyi geçmişti. Herhalde yakında Bean’in köpeklerine bir yenisi eklenecekti. Avam Kamarası antetli kâğıda yazılmış referans mektubu kadını müthiş etkilemişti, ama gene de ikinci bir referans mektubu daha istediğini tekrarladı.

Charlotte Cottage’daki Miss Jago bir şeyi yaparım dediği zaman yapan tiplerdendi, ama mektubu yazmamıştı. Üstelik Bean verdiği sözü iki kez hatırlatmıştı. Müşterileriyle ilgili hiçbir şey gözünden kaçmazdı, Miss Jago’nun sol parmağındaki nişan yüzüğünü de fark etmişti. Yüzükte iş yoktu –Camden’dan kırk kâğıda alınabilecek, düşük ayar altından, sahte taşları olan Victoria tarzı saçmalık. Herhalde flört ettiği bir sürü adamdan biri onu dürüst bir kadın haline getirmeye kalkışmıştı. Her zaman para kazanmanın yollarını araştıran Bean, bunu Sir Edward ve Lady Blackburn-Norris’in bilip bilmediğini düşündü. Haber vermiş miydi? Duysalar da aldırırlar mıydı? Evlilik yakın mıydı? Kocasını bu eve mi getirecekti? Tüm bunlar ona bir yarar sağlar mıydı?

Referans mektubu bunlardan daha acildi. Bir köpek daha alsam mı diye tereddüt ederken şimdi Spots’u mutlaka almak istiyordu. Spots’u gezdirmenin getireceği gelire ihtiyacı vardı. Ayrıca, Mrs. Sellers başka kimsenin onun için referans vermek istemediğini düşünecekti, ki bu da fena halde canını sıkıyordu.

İlk cinayete ikincisi arasında yirmi üç gün geçmişti. Şimdi ise

ikinci cinayetin üstünden yirmi üç gün geçmişti. Bean her an bir üçüncüsünü bekliyordu. Psikopatların ayın durumundan etkilen-diklerine inanırdı. Delilik dönemleri, bir gün eksik bir gün fazla, yedinin katlarında tutardı. Bugünlerde bir cinayet daha olacaktı.

Polisin de aynı görüşte olduğundan emindi. Bu kadar tedirgin ve kibar olmaları ondandı. Gazete almayı bırakmıştı, ama televiz-yonda seri cinayetlerle ilgili bir program vardı. Bir psikiyatr, bel-li bir misyonu ya da takıntısı olan, fahişeleri, rahibeleri ya da her-hangi bir kategoriye giren kişileri öldüren canilerle ilgili bilgi ve-riyordu.

Yirmi üçüncü gün geçti, sonra yirmi dördüncü ve yirmi beşinci, ama sokak serserilerinden, dilencilerden öldürülen olmadı. Katil her kimse, herhalde buralardan gitmişti. Kuzeye gitmiştir, neden-se hep kuzeye giderler, diye düşündü. Aklına sık sık Dayakçı geli-yordu. Polis bir daha gelirse acaba ondan söz etmeli miydi? İki kez daha gelmişler, geçitteki saldırganla ilgili sorular sormuşlardı. Bean onlara akıl verdiğine, soruşturmalarına yardımcı olduğuna inanmıştı. Ama ne diyebilirdi? Dayakçı'nın her kılığa girebileceği-ni, istediği her rolü oynayabileceğini mi? Sadist ya da saygıdeğer bir vatandaş olabileceğini mi?

Fırtınadan sonra hava nemli olacağına, sıcak basmıştı. Sonun-da yaz gelmişti. Yağmurlar parktaki çimenlerin iyice yeşillenme-sine, güllerin yapraklarının koyulaşıp gürleşmesine yol açmıştı. Güneş kadife gibi çayırları ve çiğ tanelerini ısılatıyordu. Öğlen ısı yirmi beş dereceyi aşmıştı; akşamları insanlar kolsuz elbiseler ve tişörtlerle Açık Hava Tiyatrosu'ndaki gösterileri izliyorlardı.

Gökyüzünde tek bir bulut olmadığı o ilk sıcak günde Gushi'yi almaya gittiğinde Miss Jago'ya üçüncü kez referans mektubunu hatırlattı. İtiraf etmeliydi ki kız gerçekten donakalmıştı.

“Özür dilerim” dedi. “Çok özür dilerim. Bu öğleden sonra ha-zır olacak.”

“Öğleden sonraları sizi görmüyorum küçükhanım” dedi Bean en saygın sesiyle.

“Köpekleri getirdiğinizde burada olmaya çalışacağım. Olamaz-sam, mektubu yarın sabah kesin alırsınız. “

On iki köpek gezdiren kadın, taburunu almış yürüyordu. Onun için kolaydı tabii, en fazla otuz beş yaşındaydı. Selamını o ünlü ba-kışlarıyla cevapladığından beri Bean'e el sallamıyordu. Ama tabii köpeklerinin arkadaşlık etmeye çalışmasını engellemek mümkün değildi. Ruby kadının av köpeklerinden birine yanaşmıştı. Hayvan Ruby'den çok daha küçüktü, ama zaten köpeklerin iyi gördükleri

söylenemezdi. McBride ve Boris de peşinden gitmişler, Bean hayvanı toplu bir tecavüz olayından zor kurtarmıştı.

Kadın hiç yardım etmemiş, seyretmişti. Sonra McBride yerdeki at pisliğinin içine girip yuvarlanmış, silkelenip Bean'ın pantolonunu berbat etmişti. Parkta atın ne işi vardı? Atlı polislerden birinin atının pisliği olmalıydı. Bu şekilde hayatını kazanmaya çalışmak olacak iş değildi. Bu eylül yetmiş bir yaşında olacaktı. Ama bir geliri olması gerekiyordu. Emekli maaşıyla geçinemezdi, özellikle yılda elli bin geliri olan birine göre tasarlanmış bir evde.

Valerie Conway aşağı kapıda bekliyordu. Boris kesinlikle merdivenleri tek başına inmezdi. Bean köpeği indirmek zorundaydı, yoksa en üst basamakta yatar ve kesinlikle kıpırdamazdı.

"Dalmaçyalı'yı aldın mı?" diye sordu Valerie merdivenleri inerken.

"Neden soruyorsun?"

"Sadece dostça soruyorum. Aslında umarım işlerin iyi gidiyordur, çünkü Mr. Cornell sana bir mesaj iletmemi istedi."

"Ne mesajı?"

"İki hafta öncesinden haber veriyor. Ayın yirmi sekizinden sonra, hizmetine ihtiyacı olmayacak."

Bean ona bakakaldı. Yavaşça Boris'i salıverdi. Hayvan Valerie'ye dokunmadan kapıdan içeri girdi.

"Nerden çıktı bu?"

Valerie memnuniyetini ve kazandığı zaferi zor gizliyordu. "Bundan sonra sürekli olarak köydeki evlerinde yaşayacaklar. Ben de erkek arkadaşımın yanına taşınıyorum."

"Çok teşekkür ederim. İki hafta öncesinden uyardığınız için çok teşekkür ederim."

"Sana iyilik etmiş olduğumu sanıyorum Leslie Bean, adın her neyse. Sana neden yeni bir müşteri buldum sanıyorsun? Dizlerinin üstüne çöküp bana teşekkür etmen gerekir."

Bean sert bir şekilde baktı. İki haftalık ihbar süresini yakıp, o kötü huylu köpeği, o soğuk şeytan Rus'u, saldırıya uğradığında onu korumaya çalışmayan hain hayvanı bir daha hiç görmemeyi isterdi. Ama bunu yapamazdı, o paraya ihtiyacı vardı.

"Teşekkürler Valerie" dedi. Görüşürüz diye ekleyecekti, ama kadın kapıyı suratına kapamıştı bile.

Saat üç buçukta hava çok ısınmıştı. Bean sıcaktan şikâyet edeceğini hiç düşünmezdi, ama bu öğleden sonra köpekleri gezdirmese çok daha mutlu olacaktı. Köpeklerin en canlı, en hareketli ve kontrol etmesi en zor olanı Marietta, kuğu yavrularına fazla

yaklaşmış, anne kuğu göğsünü gagalamıştı. Sanki bıçaklanmış gibi bağıırıyordu, ama Bean gaga izi bile göremedi. Minik Gushi, uzun tüylü postu yüzünden sıcaktan çok rahatsız olmuş, pufluyor, inliyordu. Bean sonunda kucağına alıp taşıdı. Hayvan küçük-lüğüne göre ağırdı, sık sık nefes alıyordu ve dili dışarı sarkmıştı.

Bütün bunların sonunda Charlotte Cottage'a geç geldi. Miss Ja-go'nun söylediği gibi evde olmasını umarak kapıyı çaldı. Ama kapı açılmadı. Bean anahtarıyla kapıyı açıp Gushi'yi içeri aldı. Kızın evi çok temiz tuttuğunu fark etmişti. Marietta'yı buraya sokup salıvermek, hayvanın silkelenip açık renk duvarları, ipek döşemele-ri çamurlu sularla mahvetmesini görmek isterdi. Ama referans mektubunu düşünerek diğer köpekleri dışarıda bıraktı, Gushi'yi mutfığa götürüp suyunu tazeledi.

Her şey üst üste gelince hiç de hoş bir gün olmamıştı. Bean hâlâ Globe'a gitmemişti. Oraya gitmekten korktuğundan ya da poli-sin oraya gittiğini görmesinden çekindiğinden değildi. Kendince ili-şiğini keserek Globe'u cezalandırıyordu. Bütün bunlar başına Glo-be yüzünden, Globe müşterilerinin boşboğazlığı yüzünden gelmiş-ti. İyi işletilen bir pub'da böyle müşteriler olmazdı.

Bu nedenle, son üç cuma Queen's Head and Artichoke'a gidi-yordu. Orada tanıdığı kimse yoktu, ama bunu umursamıyordu. İçmeye gidiyordu ve bu gece de buna özellikle ihtiyacı vardı.

Geçen hafta biri onu esir almış, pub'ın tarihini anlatmıştı. Bu-radaki ilk bina I. Elizabeth'in bahçıvanlarından biri tarafından ya-pılmıştı, "Kraliçenin Başı ve Enginar" anlamındaki ismi oradan geliyordu. Bunlar Bean'i hiç ilgilendirmiyordu. İçeri girdiğinde çevreye bir göz atarak geveze tarihçiden uzak durmaya çalıştı. Neyse ki bu akşam adam yoktu. Bir duble viski ve siyah bira alıp köşedeki bir masaya gitti.

Viski içmiş olmasaydı herhalde Park Village'e gitmek aklının ucundan bile geçmeyecekti. İkinci dubleden sonra iyice cesaret-lendi. Zaten Albany Sokağı'ndaydı ve güzel bir akşamdı. Saat do-kuz buçuk olmuştu, ama lacivert gökyüzü açık ve bulutsuzdu ve batıda hâlâ bir kıvıllık vardı. Parka yakın olduğundan hava çimen ve gül kokuyordu.

Ona yirmi kala orada olurdu, ki akşam ziyareti için geç değildi. Aklına Anthony Maddox'un kuralı geldi –sabah dokuzdan önce ve akşam ondan sonra asla. O telefonda söz ediyordu, ama aynı kapıya çıkardı. Ayrıca kız şikâyet de edemezdi. Referans için kaç kere söz vermişti. Gider başına dikilir, yazmasını beklerdi. Hem belki beklerken bir içki ikram ederdi.

Evleneceğini söylediğinde Dorothea, Alistair'le evleneceğini sanmıştı.

“Leo’yla evleniyorum.”

Dorothea, Leo’nun kim olduğunu düşündü. “Ne kadar romantik” dedi.

“Değil mi? Böyle düşündüğüne sevindim. Onaylamayacağını sanıyordum. Tanışalı pek olmadı.”

“Birini uzun süre tanımak o kadar da önemli değil. Birinin istediğin kişi olduğunu içgüdülerinle de anlayabilirsin.”

“Gerçekten de öyle. İçgüdülerim doğru olduğunu söylüyor. Ama gene de büyükannemin sağ olmasını bizi görmesini isterdim, *onu* tanınmasını.”

“Büyükannenin onaylayacağını, ama benim karşı çıkacağımı düşündün, öyle mi?”

“Onun kuşağı için evlilik genelde kabul edilen bir kavram, bizimki için değil. Sanırım evlenerek, nasıl diyorlar, kamusal bir sorumluluk üstleniyorum.” Ayrıca Leo uzun süre yaşamayabilir diye düşündü, ama söylemedi. “Ben ondan büyüğüm. Neden bekleyim ki?”

“Biliyor musun ne isterdim Mary? İrene’nin elbiselerinden birini giymeni. Neden *gelinliğini* giymeyesin?”

Vitrindeki gelinliğe baktılar. İrene Adler hiç yaşamamıştı, Godfrey Norton da. Dolayısıyla evlenmiş de olamazlardı, gelinlik de. Bu gelinlik, öleli yıllar olmuş bir Edward dönemi gelini tarafından giyilmişti. Beyaz danteldendi, yüksek bir boynu, işli bir duvağı vardı. Mary güldü.

“Camden Belediyesi’nde evleniyorum. Orada bu kıyafeti düşünebiliyor musun? Yeni bir elbise bile almayacağım. Böyle şeylere aldırıyoruz –ben de o da. Balayına da çıkmayacağız. Çıkamayız çünkü beş hafta daha Charlotte Cottage’da kalmam gerekiyor. Herhalde o evine gidecek, ben de evime. Sonrasını bilmiyorum, ama mutlu olacağız Dorrie.”

“Peki ya Alistair?”

Ondan kaçtığı ve Primrose Tepesi’nde ağaçların arkasına saklandığı günden beri, bir tek mektup dışında ondan ses çıkmamıştı. Henüz cevap yazmak cesaretini bulamamıştı.

“Büyükannemin parasıyla yatırım yapmasına izin vermemi istiyor. Ondan daha becerikli ve dikkatli birini bulamazmışım. Ama henüz parayı almadım, yıllarca da alamayacağım.”

“Sanki pek almak istemiyorsun gibi.”

“Bu saçma olur, öyle değil mi? Herkes para ister. Şimdi Leo’yla

evleneceğim ve güzel bir yerde yaşamak istiyorum.”

Dorothea'ya hoşça kal deyip parktan dosdoğru eve gitti. Ko-nuşmalarından dolayı gecikmişti ve Charlotte Cottage'in kapısına geldiğinde Bean'e eve erken geleceğini ve referans mektubunu vereceğini söylediğini hatırladı. Bean gideli çok olmamıştı. Gushi'nin su kabı ağzına kadar doluydu ve hayvan yorgun argın yerde yatıyordu.

Mary oturup küçük köpek kucığında, Bean'in referans mektubunu yazmaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şey yazmadığından oldukça zamanını aldı. Kimin adına yazacaktı? *Sayın ilgili* ve Mr. Bean diye yazdı. Acaba ön adını öğrenip yazması mı gere-kirdi? O sırada Leo geldi. Solgun ve yorgun görünüyordu. Zor bir gün geçirdiğini, biraz uzanması gerektiğini söyledi.

Referans mektubu bitmişti. Alistair'e yazmaya karar verdi. Ona üç hafta sonra Leo'yla evleneceğini yazacaktı. Sevgili Alistair diye başlamıştı ki, Leo yukardan seslendi. Yatak odasına girdiğinde Leo huysuz bir sesle, ona bakacağına söz verdiğini, ama yorgun olduğunu bildiği halde, eve geldiğinden beri gelip bir yoklamadığını söyleyerek şikâyet etti... Sonra birden bir kahkaha atarak, ne kadar saçmaladığını, sadece yanında olmasını istediği için baha-neler bulduğunu söyledi.

Mary yaklaştı, kendini Leo'nun kollarına bıraktı. Biraz sonra o duyarlı ve yumuşak sevişmeleri başladı. Parmakları bir kelebeğin dokunuşu kadar hafif, dudakları serindi. Sanki bir hayaletle birlik-teydi. Mary gözlerini kapatmıştı, açarsa bir gölgeden başka bir şey göremeyeceğini düşünüyordu. Sonra birdenbire hareketleri güçlendi, bedeni gerçek oldu. Sanki aniden büyük bir sıcaklık be-denini kaplamıştı. Leo acıdan inliyormuş gibi bir ses çıkardı.

Uyudular. Uyandıklarında güneş batmak üzereydi. Mary kalkıp duş aldı. Bol bir pamuklu pantolon ve tişört giyip yemek hazırla-maya başladı. Salata yapraklarını yıkarken Leo geldi ve onu hafif-çe kenara itti, salatayı o yapacaktı. Artık iyiydi, hasta değildi.

Leo sofrayı kurdu, getirdiği şarabı açtı. Bu arada Mary, Alistair'e yazmakta olduğu mektubu tamamladı. Söylemek istediği her şeyi açık seçik yazmıştı. Büyük bir problem olarak gördüğü olay, basit gerçekleri, kibar, net ve duygusallığa kaçmayan bir şekilde ifade etmesiyle çözümlenivermişti.

Leo'nun siyah zeytinli makarnayı hazırlaması bir hayli zaman aldığından sofraya oturduklarında saat dokuz olmuştu. Leo'nun büyük bir iştahla yemesi, *ciabatta*'dan¹ bir dilim daha alması

1. Bir tür İtalyan ekmeği. (ç.n.)

Mary'yi sevindirmişti. Alistair'in sözlerini hatırlayarak bu hafta sonu ev avına çıkmalarını önerdi. Aynı evlerden hoşlanacakları kesindi, her zaman aynı şeylerden hoşlanıyorlardı, dolayısıyla keyifli bir arama olacaktı. Eğer o da aynı düşüncedeysen, Belsize Park'taki evi satmaya hemen hemen kesin karar vermişti.

Fikir Leo'nun hoşuna gitmişti, evler hakkında hikâyeler geliştirdi. Daha önce ev almanın, mülk almanın aklından bile geçmediğini itiraf etti. Böyle şeyleri büyükler yapardı. Mary güldü. O da aynı şeyi düşünmüştü. Onlar daha cocuktular, öyle ev almak gibi ciddi işlerle hiç karşılaşmamışlardı. Ama şimdi ciddi olmak zorundaydılar. Üç aşağı beş yukarı her istediklerine sahip olabilirlerdi. Leo yerinden kalkmış, Mary'ye sarılmıştı ki kapı çaldı.

"Alistair'dir" dedi Mary.

"Evet sanırım odur." Bir an duraladı, sonra "Ben açayım. Artık tanışma zamanı geldi" dedi.

Mary yerinden fırladı. "Sana vurmasını istemiyorum."

Leo güldü. "Bana vurmayacaktır."

Mary yan yana nasıl duracaklarını hayal etti, biri sarışın, ince ve solgun, öbürü esmer, iriyarı ve öfkeli. Leo geri geldi. Yanındaki adam Bean'di.

"Size baskı yapmak istemiyorum küçükhanım, ama iki hafta sonra tatile gideceğim..."

"Referans mektubu" dedi kekeleyerek Mary. "Ah, evet, hazır... Mektup burada. Şimdi bir zarfa koyacağım."

Odaya geri döndüğünde Bean oturmuştu. Leo masada oturmuş ona bakıyordu. Referans mektubunu verdi.

"Bir Dalmaçyalı için" dedi Bean.

Bu söz Leo'yu güldürdü. Başını geriye atmış, deli gibi gülüyordu. Bean gittiğinde Leo hâlâ gülüyordu. "Bir Dalmaçyalı için! Bir Dalmaçyalı! Bir Dalmaçyalı için referans! Sence ne yapacak? Yiyecek mi? Gömecek mi?"

Onun hiç böyle deli gibi bağırıldığını duymamıştı. Elini omzuna koydu, ama Leo hâlâ bağırıyordu. "Bir Dalmaçyalı mı? Dalmaçyalı'nın okuduğunu düşünebiliyor musun? Acaba gözlük takıyor mu? Bir Dalmaçyalı!" Birdenbire ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Mary'ye yapışıp yanına çekti, ikisi birden yere çöktüler. Öyle sıkı sarılmıştı ki, Mary nerdeyse bağıracaktı.

"Mary Mary, ölmek istemiyorum. Yaşamak istiyorum, seninle yaşamak istiyorum. Neden başkaları gibi yaşlanamayacağım? Ölmek istemiyorum!"

Roman hiçbir yerde birkaç geceden fazla kalmamayı, sürekli hareket halinde olmayı ilke edinmişti. Ama üç haftadır Grotto'daydı. Hatta burayı bir çeşit ev haline getirmişti. Arabasını bir kemerin altında bırakıyor, bir çalının altında yiyecek saklıyor, yer örtüsünü serip yatıyordu. Çevredeki çöplerden rahatsız olmuş, dallara takılmış kamış çubukları toplamış, şişe kırıklarını, boş kutuları naylon torbalara doldurup atmış, yavaş yavaş ortalığı temizlemişti. Yağmur da ortalığı yıkamış, küçük havuzun çevresindeki taşları temizlemiş, havuzun suyunun tazelemişti.

Sabah saat yedide kızgın bir güneş çıktığında, köprünün demirlerine sırtını dayamış bahçesini, dağ güllerini, ağaçları seyrediyordu. Havuzdaki su o kadar temizlenmişti ki, ayna gibi parlak yüzeyinde sakallı ince yüzünü görebiliyor, sabahları ellerini yüzünü yıkayabiliyordu. Süt ya da şarap içtiği kupasını, tek aleti bıçağını orda yıkıyordu. Ancak bu ev havası hiç hoşuna gitmeyen düşüncelere yol açıyordu. Gerçek bir ihtiyaçtan ve gerçek yokluktan kaynaklanmadıkça, evsizlik yapay olarak yaratılamazdı. O başkalarının sefaletine ortak olmaya çalışan bir sahtekâr, bir taklitçiydi.

Artık gitmeliydi. Yoluna devam etmeliydi. Yaratmış olduğu bu evi bırakmaktaki isteksizliği –herhalde bundan sonra da perdeler asıp, karton kutularla odaları bölerdim diye düşündü– eğlenceli bir şeydi. Demek artık bazı şeyleri eğlenceli bulabiliyor, hatta gülebiliyordu. Yanlış yöne gönderdiği adanın haline –sarışın kızın erkek arkadaşına– neşe içinde gülmemiş miydi?

Buradan ayrılınca kıza göz kulak olması zorlaşacaktı. Ama şimdi yanında erkek kardeşi vardı; onları pek çok kez birlikte görmüştü. Ağabeyi onu peşindeki o esmer, kırmızı suratlı adamdan koruyabilirdi. Belki bir hafta daha burada kalsa iyi olacaktı. Nerede oturduğunu, nerede çalıştığını biliyordu. Beyzbol şapkalı yaşlı adamın diğer köpeklerle birlikte gezdirdiği küçük bir köpeği olduğunu, kardeşinin her gün onu görmeye geldiğini, esmer adamın saldırgan tavırlarından bezmiş olduğunu biliyordu. Bazen, kızım da büyüseydi ona benzer biri olurdu, diye aklından geçiyordu. Elizabeth de ince ve sarışındı, beyaz bir teni vardı ve zaman zaman yüzünde o olaylardan ürküyormuş gibi ifade olurdu.

Sally ve Elizabeth'le kamp kurdukları tatili anımsadı. Daniel henüz doğmamıştı. Highlands'e gitmişlerdi. Grotto'ya, bu bozulmuş Londra bahçesine hiç benzemiyordu, ama orada da bir mağara ve küçük bir gölcük vardı. Arkada dağlar yükseliyordu ve gölün kıyısında gümüş renkli bir kumsal vardı. Çevreden çok hoşlanan Elizabeth, hep orada kalmak istemişti. Geri dönmeleri,

hayatlarını kazanmak için çalışmaları, evlerinin bakılması, onun okula gitmesi gerektiğine bir türlü inandıramamışlardı. Kızının arzusunu kıramamış, bir gece çadır ya da karavanlarında değil de mağarada uyumasına izin vermişti. Meraklı bir baba olan Roman o gece bir türlü uyuyamamış, sonunda dayanamayıp kalkmış, mağaranın girişinde sabaha kadar nöbet tutmuştu.

Şimdi aynı şeyi bir başka yerde, bir başkası için yapıyordu. Gözlerini kapayarak kızını, karısını, oğlunu canlandırdı. Artık yüzleri o kadar açık seçik değildi, ama varlıkları hissediliyordu ve sonsuza kadar yoldaşı olacaklardı. Ne kadar çevresiyle uzlaşsa da, hayattan bir çeşit hoşnutluk duysa da –çünkü kaçınılmaz bir şekilde hoşnutluğun geldiğini hissediyordu– zaman onları değiştiremez, elinden alamazdı. Hiçbir zaman kaybolmayacaklar, ondan uzaklaşmayacaklar, yaşamları unutulmayacaktı.

Havuzun başında oturup başını dizlerine dayadı ve kendisi ve onlar için sessizce ağladı. Sonra ayağa kalkıp duvarı siper ederek sarışın kızın parka gelmesini bekledi.

Yirmi birinci bölüm

“Baban doktormuş” dedi Leo.

“Seninki de devlet memuruymuş.”

Kayıt memurluğunun sıkıcı bekleme salonunda oturmuş, birbirlerinin nüfus kâğıtlarını okuyorlardı.

“Bu kibarca o zamanki İş ve İşçi Bulma Kurumu’nda tezgâhın arkasında duruyordu, demek.”

“Babam pratisyen hekimdi, pek önemli biri değil.” Mary sık sık onu rahatlatmaya çalıştığını fark etti. Aralarında eşitlik olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Leo 1971 doğumluydu. Kendi doğum tarihi olan 1965’i göstererek, “Annem babam öldüklerinde sen henüz bebekmişsin” dedi.

Evlenme tarihleri 17 ağustos perşembe olarak belirlenmişti. Formaliteler tamamlandıktan sonra Mary, Leo’ya ağabeyinin törene gelmeyeceğini sordu.

“Sanmıyorum. Nikâh törenlerine uygun biri değil.”

“İkişer tanışımız olması gerekiyor ve birinin o olması doğaldır, diye düşündüm. Kuzenim Judith ve arkadaşım Anne’den tanışım olmalarını istedim. Dorothea ve Gordon gelecekler. Ağabeyini çağırır mısın?”

“Eğer sen istersen.”

“Daha önce de onunla tanışmak isterim. Tanışabilir miyim Leo?”

Marylebone High Sokağı’nda bir kafenin dışındaki masalardan birine oturdular ve kahve istediler. Uzun yürüyüş Leo’yu yormuş görünüyordu. Mary eve taksiyle dönmeye karar verdi. Başını sandalyesinin arkasına dayamış, gözlerini yummuştu.

“Ağabeyinle tanışabilir miyim Leo?”

“Neden tanışmak istiyorsun?”

“Çünkü senin ağabeyin. Hemen hemen hiç akrabam yok.”

Hiçbir şey söylemedi. Mary üzgün gözlerle yorgun yüzüne, bitkin haline baktı.

“Dırdır mı ediyorum?” dedi.

Leo eline dokundu. “Sen hiç kimseye dırdır edemezsin.”

“Mesele şu ki, ağabeyini çok seviyorsun, hep ondan söz ediyorsun. Senin hayatında bu kadar önemli biriye, benim için de önemli olmayacak mı?”

Kahveleri geldi. Mary sade bir kahve, Leo kapuçino ısmarmıştı. “Evlendiğimde ağabeyimle ilişkimi keseceğim” dedi ve gözlerini kaçırdı. “Onunla tanışmanı istemiyorum. Sonunda söyledim işte. İstemiyorum.”

“Ama onu o kadar çok seviyorsun. Senin için o kadar çok şey yapmış. Anlamıyorum Leo.”

“Bir zamanlar onu severdim” dedi Leo sert bir sesle. “Bütün bunlar geçmişte kaldı. Nikâhımıza gelmeyecek.”

Bean’in kız kardeşinin Brighton’daki Kemptown Tepeleri’nde iki yatak odalı küçük bir evi vardı. Arka bahçede bir sandalyenin üstüne çıkılırsa, iki yüksek bina arasından küçük bir deniz parçası görmek mümkündü. Kadın her ağustosta eski kocasının kardeşinin Peak Bölgesi’ndeki evine gider, o gittiği zaman da Bean kardeşinin evinde kalırdı. Yıllardır karşılaşmamışlardı. Anneleri öldüğünden beri kısa telefon görüşmeleri dışında onunla hiç konuşmamıştı.

Tatili için ayrıntılı hazırlıklar yapmıştı. Bütün müşterilerine tam bir hafta sonra kesin olarak döneceğini birkaç kez söylemişti.

Hepsine tek tek, “Ayn on birinde burada olacağım” demişti.

Erna Morosini bir grup köpeğe egzersiz yaptıran genç bir kadının gördüğünü söylemişti. Sürekli binici pantolonu giyen, uzun siyah saçlı bir kadındı. Genç ve güçlü görünüyordu. Adı da Walker’dı.¹ Ne kadar komikti değil mi, kadının adı Walker’dı ve köpek gezdiriyordu. Bean onun hakkında bir şey biliyor muydu? O yokken Ruby’yi gezdirebilir miydi?

“Sevgili köpeğinizi ona emanet edebilir misiniz hanımefendi?” diye sordu Bean. “Sorumluluğu altına çok fazla köpek alıyor. Hayvanların kontrol edilemediği açık.”

“Evet, o açıdan bakınca...”

Mrs. Goldsworthy onu daha da telaşlandırmıştı. Barker-Pryce’in Charlie’sini gezdiren delikanlı “geçici olarak” McBride’i da gezdirecekti.

“Ben yapamam, dizimden ötürü.”

Mrs. Goldsworthy'nin dizinde bir sorunu olduğunu ilk kez duyuyordu.

Lisl Pring kaburga kemiklerini ortaya çıkaran bir kıkırdamaya-la mükemmel bir ayarlama yaptığını söyledi. Erkek arkadaşı bisikletiyle Dış Çember'de tur atacak, Marietta'yı da bisikletin arkasına bağlayıp koşturacaktı.

Bean hayretler içinde kalmıştı. “Bu kanuna aykırı küçükhanım.”

“Yakalamaları gereken bir katil varken polisler bununla uğraşacaklar, öyle mi?” Mrs. Sellers, Bean işe başlamadan önce ne yapıyorsa onu yapacağını, yani Dalmaçyalı'yı kendisinin gezdireceğini söyledi. Ama biraz bozulmuş gibiydi. Belki de referans mektuplarında Bean'in tatil yaptığının belirtilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Barker-Pryce'ı yakalamak için en iyi zaman, sabahın geç saatleri ya da öğlen, Avam Kamarası'na gitmeden önceydi. Bean kapıda Charlie'yi gezdirmek için gelmiş olan delikanlıya rastladı. Bu saate kadar köpeği gezdirmeye çıkarmamış olan hiç kimseye saygı duymazdı. On altı yaşlarındaki gence dişlerini gösterip, o ünlü bakışıyla baktı.

Bu kez Barker-Pryce hiçbir şey söylemedi. Evin kapısını açtı, kenara çekilip Bean'i içeri aldı, sonra çalışma odasının kapısını açtı, kenara çekilip Bean'i içeri aldı. Karısı neredeydi? Ya uşağı? Hizmetçi?

Bean başka fotoğraflar getirmişti, ama uzattığında adam başını salladı. Parayı hazır etmişti. Antetli kâğıtların yanında beş tane yirmi pound'dan oluşan bir deste. Bean elini uzattı, Barker-Pryce tek kelime etmeden parayı verdi. Çalışma odasının kapısını açarak kenara çekildi. Bean arkasından evin kapısını kapatırken bir çakmak sesi duydu ve purosunu yakan adamın çakmağının alevini gördü.

Dayakçı işi bu kadar açıkça olmayacaktı. Dayakçı'nın ne nerede oturduğunu ne de gerçek adını biliyordu. Daha önce karşılaş-tıkları yerde onu arayamazdı. Tabii geçebileceği bir yerlerde bekleyip ne istediğini söyleyebilirdi. York Sıraevleri'ne doğru yürürken, acaba bu aşamada hiçbir şey yapmamak daha mı doğru olur diye düşündü.

Birbirlerine bakmışlar, hiç konuşmamışlardı. Ancak bu sessizlik içinde çok şey söylenmişti. Bean birbirlerinin beynini okuduk-larına inanıyordu. Dayakçı durumu tamamen anladığının farkındaydı. Dayakçı'nın hiçbir şeyi kelimelerle ifade etmesi gerekmi-

yordu. Barker-Pryce'dan daha da sessiz kalabilirdi. Şu dakikada bile Bean'in bildikleriyle hayatını ve umutlarını mahvedebileceğini düşünüyormuş olmalıydı.

Bean evine gittiğinde bütün pencereleri açtı. Böyle bir havada Maurice Clitheroe'nin ölmeden önce klima taktırmış olmasını istedi. Mikrodalgaya bir paket donmuş Bombay patatesi ve bir paket pilav koydu. Barker-Pryce'ın yüz dolarını bavuluna koyarken, bu gidişle yakında yemeğini Express Tikka ve Pizza'dan sipariş edebileceğini düşündü.

BBC'de haberlere bakar ve diyet gazozunu içerken, gene aklı-na Dayakçı geldi. Hiçbir şey yapmamak en doğrusu olacaktı. Dayakçı onu arayacaktı. Nerede oturduğunu biliyordu. Maurice Clitheroe'nin evi kendisine bırakacağını sanmış ve o öldükten sonra evde kimin kaldığını gelip bakmış olmalıydı.

Dayakçı her an gelebilirdi.

Bu düşünce oldukça tatsızdı. Bir sürü rezil olayın geçtiği bu odada otururken Bean, Clitheroe'nin çığlıklarını, kırbacın ısılığını, sopanın sesini duyar gibi oldu. Dayakçı iyi bir oyuncu olmasının yanı sıra güçlüydü de. Zayıf olmasına bakmamak gerekti, önemli olan kaslarının gücüydü. Acımasız biriydi. Onu eve almamak daha doğru olacaktı. En iyisi dışarıda bir yerde ya da sokakta konuşmaktı.

Öyle yapacaktı. Dayakçı ortaya çıktığı zaman –Bean cumartesi günü Brighton'a hareket etmeden önce onun ortaya çıkacağından emindi– hazırlıklı olacak, hiçbir şeyi rastlantıya bırakmayacak, en önemlisi de başka insanların olmadığı, ışıksız, تنها bir yerde Dayakçıyla yalnız kalmayacaktı. Her zamanki gibi saat dörde çeyrek kala yola çıktı. Ruby yürümek istemediğinden Portland Meydanı'na kadar hayvanı çekti. Ruby'nin tek ilgi gösterdiği şey sevgi gösterileriyle sürtündüğü parkmetre olmuştu. Cornell'lerin eski evinin önünden geçerken Bean tüm panjurların kapatılmış, evin önüne üç büyük torba çöp çıkarılmış olduğunu gördü. Kaldırımı baharatlı, bozulmuş bir yemek kokusu kaplamıştı.

Öğleden sonra sıcaktı. Kırmızı delikli yazlık beyzbol şapkasını, kot pantolonunu ve üzerinde bir grup fil olan kısa kollu tişörtünü giymişti, ama gene de terliyordu. Brighton'da kendine şort alsa iyi olurdu. Onun yaşındakiler de olmak üzere pek çok erkek şort giyyordu. Daha geçen hafta yemyeşil ve taze görünen Park Crescent'teki çimenler hızla sararmakta ölmekteydiler. En ideali buralarda gezdirecek bir köpek daha bulmaktı. Böylece Devonshire Sokağı'ndan Park Meydanı'na kadar tek köpekle yürümek zorunda kalmayacaktı. Bu da aklına Mrs. Sellers'a bildiği kimse

olup olmadığını sormayı getirdi. Kadın ne söylediğini anlamamışçasına suratına baktı. Sokağa çıkar çıkmaz Spots puflamaya başladı.

Sıcak bir rüzgâr esiyor, toz bulutları kaldırıyordu. Albany Sokağı'ndaki evden McBride uykulu bir halde çıktı. Yürümek istemiyor, otuz saniyede bir durup kaşınıyordu. Marietta keyifliydi, çikolata renkli derisi yeni tıraşlanmış gibiydi, belki de tıraş edilmişti. Lisl Pring'e bir şey sormanın yararı yoktu.

Ona ettiği ters sözleri unutmuş olmalıydı ya da hiç anlamamıştı. Biraz önce bir arkadaşının telefon ettiğini, rahatsızlanmış olduğunu söyledi. Genç bir spaniel vardı ve gezdirilmesi gerekiyordu.

"Bu arkadaşınız nerede oturuyor küçükhanım? Umarım buradan çok uzakta değildir."

"Düşünmem gerek. Yani hiç evine gitmedim. Gloucester Caddesi miydi? Yoksa Gloucester Meydanı mı? Neyse bir şey fark etmez."

Eder, diye düşündü Bean. İkisi arasında bir kilometreden fazla mesafe vardı.

"Neyse, arayıp bir telefon etmesini söyleyebilirim."

"Gerçekten çok teşekkür ederim küçükhanım" dedi Bean. Lisl Pring sesindeki alaycılığı fark etmedi, etmezdi.

Miss Jago işteydi. Kapıyı açıp Charlotte Cottage'a girdi. Gushi çevresinde koşturup bacaklarına sıçrarken, şöyle bir ortalığı kolaçan etti. Lady Blackburn-Norris'ten bir kart gelmişti, uzaklarda bir yerden atılmış, havadan sudan söz eden bir kart. İlginç bir şey yoktu, bir sürü reklam, bir kuru temizlemecinin ilanları. Bean Gushi'yi kolunun altına alıp dışarı, diğer köpeklerin yanına gitti.

Parka geldiklerinde Spots ve McBride'in resimlerini çekti, yan yana çok şirin duruyorlardı. Nereden çıktığı anlaşılmayan bir dilenci belirdi. Kahverengi dişli, yaşlıca çopur bir adam. Uzattığı eli, ağaç kabuklarında çıkan zehirli mantarlara benziyordu.

"Bir bardak çay için bozuğun var mı?"

"Defol git" dedi Bean. Hepsini öldürmek isterdi. Kazıkçı hakkında ne derlerse desinler, onu anlayabiliyordu.

Yılın en sıcak günüydü. Bu havada hiç kimse parkın ortasındaki açıklık alandan geçmeyi göze alamazdı. Mary gölgelik Dış Çember'den eve yürüdü. İki adam Primrose Tepesi köprüsünün oradaki yürüyüş yolunda koşuyorlardı. İkisi de çok esmer olduklarına göre, belki de bu sıcığt tatlı bir ılıklik gibi algılıyorlardı. Gloucester Kapısı'ndan Dış Çember'i geçti ve kenardaki alçak duvardan aşağıya baktı. Sakallı adam, iki küçük gölcük arasına yer örtüsü-

nü yaymış uyuyordu. Yanında ters çevrilmiş bir kitap ve serin durması için suyun içine bırakılmış bir şişe içecek bir şey vardı.

Bundan sonra karşılaştıklarında ona para verse miydi? Dilen-cilere her zaman para verirdi, ama zengin olduğundan beri dağıt-mak için yanında beş ve on pound'luklar taşıyordu. Sadaka kabul edecek tip bir adam mıydı? Sanki hiçbir derdi yokmuş ya da ya-şamın sırrını keşfetmiş gibi, huzurlu bir şekilde uyuyordu. Eve vardığında henüz Gushi gelmemişti. Erken gelmiş olmalıydı.

Beş dakika sonra, sıcaktan nefes nefese kalmış halde geldi. Bean'in yüzü ter içindeydi. O yaşta bir insanın, bu sıcak havada bu kadar uzun mesafe yürümemesi gerekirdi. Bean'e haftalık üç-retini ödedi. Gushi mutfakta şapır şupur su içiyordu. Mary, Bean'i kapıya kadar geçirdi ve Dalmaçyalı'yla tanıştı. Yumuşak başlı hayvan Mary'nin elini yaladı. "Güzel yazınız sayesinde grubun üyesi haline geldi küçükhanım" dedi. "Mrs. Sellers referans mek-tubunuzdan etkilendi."

Bu yaltaklanmalar Mary'yi utandırıyordu. Ancak bu kez Bean, bir yandan da çok daha genç bir adamdan beklenecek bir bakış-la Mary'yi baştan aşağı süzdü. Mary hemen içeri girerek kapıyı kapattı.

Yemek yenmeyecek kadar sıcaktı. Daha doğrusu, insanlar için öyleydi. Biraz kendine gelmiş olan Gushi, bir kutu manıayı iştah-la mideye indirdi. Mary biraz peynir ekmek ile salata yemeye kar-rar verdi. Ayrılma zamanı geldiğinde küçük köpeği özleyecekti. Belki Leo'yla bir shih tzu da onlar alırlardı. Guildford'a Judith'e bir mektup yazarak evlenme törenine davet etti. Üniversiteden arkadaşı Anne Symonds'a da benzer bir mektup yazdı. Mektupla-rı atmak için Gushi'yle birlikte çıktı.

Köşedeki mektup kutusu kapalıydı. Bildiği en yakın kutu, Cumberland Sıraevleri'nin köşesindeydi. Saat dokuz olmuştu, ama hava hâlâ sıcaktı. Birkaç gün önce güçlü bir rüzgâr zamanın-dan önce sararmış yaprakları dökmüştü. Belki de yaklaşmakta olan güzün habercisi olarak yaprakların sararması zamansız de-ğildi. Kuru yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Parkın üstünü yumuşak ve gizemli bir sis kaplamıştı. Ağaçlar morumsu gri bir renk almış, kıpırtısız yükseliyordu. Hava mazot ve lavanta kokuyordu. Çevrede pek fazla insan yoktu. Herkes kaldırımlardaki pastane masalarında, pub'ların bahçelerinde otu-ruyor olmalıydı. Mektuplarını attı. Park kapılarının kilitlendiğini gördü. Park polisinin içeriyi dolaştığı, geceyi bir köşede geçirme-ye çalışan evsizleri dışarı çıkardığı, gene de bir bölümünün ağaç-

ların altında, çalılarının arasında uyuduğu söylenirdi. Aklına öğleden sonra uyurken gördüğü adam geldi. Gloucester Köprüsü'nden geçip Albany Sokağı'na yürürken, şimdi kucağında taşıdığı Gushi'nin kulağına "Sen daha bir bebedisin" diye fısıldadı.

Gölcüklerin üzerinde bulutlar halinde sivrisinekler uçuyordu. Havada daireler çizen bir sürü böcek vardı: tozlu kanatlarıyla güveler, pervaneler, tatarcıklar. Böcekler sakallı adanı hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Kayalıkların arasında, uyku tulumuna dayanıp uzanmış kitabını okuyordu. Gogol okuduğunu gördüğü için ona Nikolay adını taktığını hatırladı. Bir bayan odaya girdiğinde ayağa kalkan bir erkek gibi, Mary'nin geldiğini görünce ayağa kalktı.

"İyi akşamlar" dedi Mary.

Gülümsedi. "İyi akşamlar."

Bayırdan biraz yukarı çıkmış, kaygılı gözlerle ona bakıyordu. Yanlış yorumluyorum, diye düşündü Mary. Bu bir fırsattı. Aşağıya yanına inebilir, oturup onunla konuşabilirdi. İyi ama ne konuşacaktı? Saçma bir düşünceydi. Ayrıca Leo geliyordu, on dakika sonra evde olurdu. Biraz önce dediği düşünülürse, daha da saçma bir laf etti.

"İyi geceler"

Adam sanki beklediği bir şeymiş gibi başıyla onayladı. Zekice ve merhametle bakan koyu mavi gözleri vardı.

"İyi geceler" dedi.

Mary uzaklaşırken ona para vermeye karar verdiğini anımsadı. Üzerinde parası yoktu, ayrıca da saçma bir düşünceydi, duygusuz ve yanlış.

Nedense bir kadının arayacağını sanmıştı, ama telefondaki bir erkek sesiydi. Aslında kimsenin arayacağını beklemiyordu. O Lisl Pring denilen kadın kuş beyinlinin tekiydi. İşin komik yanı, telefon çaldığında televizyonda onu izliyordu. "Doğu Noktası" en sevdiği dizilerden biriydi. Hiçbir bölümünü kaçırmazdı. Ekranda gerçek halinden çok daha iyi görünüyordu. Bir kere onun gibi bir kemik yığınının göre biraz daha kilolu ve düzgündü. Eğer program bitmek üzere olmasaydı, telefonu açmayacaktı.

Telefondaki ses önce adını söyledi, ama Bean duyamadı, sonra köpekten söz etti.

"Mrs. Pring'in arkadaşı mısınız?"

"Ben de onu söylüyorum. Gerçekten çok acil. En kısa zamanda sizi görmek isterim."

Bean aldırmayan bir tonla, "Ben de sizi görmek isterim ve ta-

bü köpeği de” dedi. “Hareketli genç bir spaniel almaya hazır olduğumu sanmıyorum. Spaniel ve yavru değil mi?”

“Yavru değil. İki yaşında ve eğitim gördü.”

“Öyle mi?” dedi Bean isteksiz bir sesle. Gloucester Caddesi’nde oturduğunuzu söylemişti.” Yoksa Gloucester Sıraevleri miydi, diye düşündü. “Orası yolumun üzeri değil.”

“Aslında Gloucester Meydanı’nda oturuyorum, üst tarafında.”

Pek de fena sayılmazdı. Fazla istekli görünmemeye çalışarak olumlu bir cevap verecekti ki telefondaki ses, “Ama taşmıyorum” dedi. “Bir ay içinde Yukarı Harley Sokağı’na taşınmış olacağım.”

Tam istediği yerd, Ruby ve Spots’un arasında.

“Yarın arayabilirim” dedi Bean. “Yarın bu saatler iyi mi?”

“Yarın saat daha geç olsun.”

Döndüğünde altı köpeği olacağını bilirse, Brighton’da çok daha keyifli zaman geçirebilirdi. Altı iyi bir sayıydı. Altı köpek gezdirme kuralına bağlı kalmalıydı.

“O zaman saat dokuz iyi mi?”

“Dokuz gayet iyi.”

Bean televizyonu kapatarak bavulunu toplamaya devam etti. Yola çıkmadan önce bir hafta boyunca yavaş yavaş bavul toplar, böylece hiçbir şey unutmadığından emin olurdu. Kırmızı beyzbol şapkasını ve filli tişörtünü dışarıda bıraktı. Yolda bunları giyecekti.

Yirmi ikinci bölüm

Bir ihtiyar köpekli adam işi daha. Hob güldü. Bugünlerde hep kolayca gülüyordu. Üstelik bu şimdiye kadar yaptığı en büyük iş olacaktı. Önerilen para aklına geldikçe başı dönüyordu. Artık bütün nöbetleri sona erecekti. Bu kadar büyük parayla nöbetler sonsuza kadar ertelenebilirdi. Şimdiye kadar nadiren mutlu dans eden şakacı adam, güçlü adam, gülen adam olabilmişti. Bundan sonra hep öyle olacaktı.

Son günlerde çok düşmüştü: Chester Sokağı'ndaki bayanlar tuvaletinin orada beklemiş, bir kadının girdiğini görmüş, tek başına olduğundan emin olunca peşinden içeri dalmıştı. Kadın ellerini yıkarken, çığlıklar atmasına aldırmadan çantasını kapmıştı. Çantada yetmiş pound vardı. Başka hiçbir şeye dokunmamış, çantayı kadının bulabileceği bir yere bırakmıştı. Parayı hemen *crack*'e çevirip eve gelmiş, sıcak ve karanlık odasına girmişti. Pencerelelerdeki tahtaların arasından, sanki birisi yere turuncu tebeşirle çizgiler çizmiş gibi bir ışık geliyordu. Önce bırakılan kâğıdı görmemişti. Hemen kapının içinde yerde duran ikiye katlanmış bir kâğıt parçasıydı. Yanında da bir zarf vardı.

Hob pek okuyamazdı. Zaten doğru dürüst öğrenememişti, hele şimdiki gibi nöbet halindeyse hiç okuyamıyordu. Zarf ve kâğıt yanı başında yerde dururken hemen bir parça mal ufaladı, gülün ağzından içeri boşalttı, kapağı ve içecek kamışlarını yerlerine yerleştirdi ve çakmağını yakarak deliklere yaklaştırdı. Dumanı derin derin içine çekti. Nefes borusunu dolduran duman, ilk kez dondurma yediğinde duyduğu tat gibiydi.

Son derece mutlu olan Hob, okuma yeteneğinin de doruğundaydı. Zarf, konseyden gelmişti. Ayın 15'inde sabah saat dokuzda pencerelerine cam takılacağı, o saatte mutlaka evde olması ge-

rektiği bildiriliyordu. Ya da Hob öyle dendiğini sandı. Diğer kâğıt Carl'dan geliyordu. Okuması daha zordu, çünkü el yazısıydı. O akşam Carl'a gitmesi gerekiyordu, ona uygun bir iş olabilirdi.

Hob, Carl ve Leo'yu görelî epeyce zaman olmuştu. Leo'nun gitmiş olacağını düşünmüştü. Carl da gitmiş olabilirdi, ama nereye gidebileceği konusunda hiç fikri yoktu. Leo ölecekti. Bunu anlamak için ne doktor olmaya ne de Carl gibi kafalı olmaya gerek vardı. Hob kalkıp dans etmeye başladı. Havayı yumrukluyor, annesinin komik şarkılarını söylüyordu. Sonra "I'll be Your Sweet-heart" ve "Night Train to Memphis"i söyledi. Leo'ya ne olursa olsun, o ölmeyecekti.

Fareler herhalde gündüz uyuyorlardı. Süpürgeliklerin arkasından uyuduklarını hayal etti. Tom and Jerry'deki Jerry ya da Miki Fare yastıklarındaki resimler gibiydiler, ama tüylü ve yumuşaktılar. Tahtaların arkasında belki de yüzlercesi vardı, kıvrılmışlar, kucak kucağa dolmuşlardı. Pencerelelere çakılı tahtalar yüzünden içerisi havasızdı. Mutfak evin diğer yerlerinden biraz daha iyiydi. Paketten iki kraker çıkardı, ufalayıp televizyonun önünde yere attı. Bir yandan kıkırdıyordu. Belki de onun için *crack* neyse, fareler için de kraker oydu. Sonra yukarı çıktı.

Asansörün çalışmasını beklemek saçmaydı. Bozuktur. Kafası iyi olduğu zaman merdiven çıkmak iş değildi. On dört katı hoplaya zıplaya tırmanırken bir hayli gürültü yapmış olmalıydı, çünkü Carl kapıyı açmış bekliyordu. Perişan gözüküyordu, yüzü Leo'nunki kadar solgundu.

"Leo nasıl?" diye sordu Hob. Kafası iyi olmasaydı, böyle bir şey demek aklına bile gelmezdi.

Carl cevap vermedi, sadece omuz silkerek kafasını çevirdi. "Çekiliyorum" dedi. "Bu iş uzun sürmez. İki K kazanabilirsin, tüm param o kadar. Daha doğrusu, iki hafta sonrasına kadar o kadar var."

"İki K mı? Yani iki *büyük* mü diyorsun?"

"Pazarlık etmenin anlamı yok, çünkü söylediğim gibi, bütün param o kadar."

"Pazarlık etmiyorum" dedi Hob.

"Beş yüz gram da E veririm, sarıları almaya razıysan."

"Bana uyar Carl."

Her tarafından ter fışkırmıştı. Okuduğu tıp kitabına göre, yaş ilerleyince ter o kadar fazla kokmazdı, ama Bean işi şansa bırakmak istemiyordu. Bütün hayatı boyunca ter kokusundan nefret etmişti, ama özellikle o dayak fasıllarından sonra, harcanan vah-

şı gücün sonucu olarak evi dolduran etimsi, soğanımsı ter kokusu daha da tiksinsmesine yol açmıştı.

O gün ikinci kez duş aldı, deodoran sürdü ve temiz giysiler giydi: güzelce ütülenmiş kot pantolon, filli tişörtü ve kırmızı beyzbol şapkası. Akşam döndüğünde tişörtü çalkalayıverirdi, sabaha kadar kurur, trene binene kadar hazır olurdu.

Ağustosta parkı saat dokuzda kapatıyorlardı. Gölden geçip Kent Kapısı'ndan çıkarsa Gloucester Meydanı'nın üst tarafına zamanında varabilecekti. Sekiz buçukta evden çıktı. Hayatında hiç oraya gitmemiş olan Bean, Florida kadar nemli ve sıcak diye düşündü.

Diğer yol daha kısaydı, ama bir alay sokak geçmek ve trafiğin içinden yürümek gerekecekti. Oysa park sessiz sakindi, göl ayna gibi durgun, hava ağırlaşmaktaydı. Gökyüzünün kararmakta olan mavisi bir sis perdesinin arkasına saklanmaktaydı. Soluk bir ay yükselmişti. Sis in ardında, uzun süre çamurlu suda kalmış gibi, bulanık ve belirsiz görünüyordu.

Bütün kuşlar tünelerine gitmişlerdi. Tek ayağı üzerinde durmuş, diğer ayağını tüylerinin arasına gömmüş uyuyan siyah kuğu, uzaktan kocaman bir mantar gibi görünüyordu. Yeşil ve kestane renkli ördekler gölün kıyılarında ipek yastıklar gibi kıvrılmışlardı. Gün batımı her şeyin rengini çalıyor, çimenleri griye, gölün suyunu siyah bir aynaya, ağaçları gölgelere çeviriyordu.

Karşıdan ona doğru bir dilenci geliyordu. Geçen gün para isteyen adam olduğunu sandı, ama şimdi ikisinden başka ortalıkta kimseler yoktu. Göl patikasını geçerken Bean başını çevirip adamı görmezden geldi. Bugünlerde kimin şiddete başvuracağı belli olmuyordu. Parka araba girmesi yasaktı ama, beyaz üzerine yanlarında açık ve koyu yeşil şeritleri olan, bu nedenle de salatalı sandviç denilen bir park polisi arabası yavaşça geçti.

Solunda Sussex Meydanı'nın Türk tarzı kubbeleri, şafakta kamp çadırları gibi parlıyordu. Bütün tekneler Hanover Gölü'nün ortasındaki adanın kıyılarına bağlanmıştı. Suyun üzerinde hafifçe dalgalanıyorlardı. O tarafa bakmıştı, çünkü aklına Mussolini gelmişti. Buradan her geçişinde onu hatırlıyordu. Başını kaldırdığında çimenliklerden Mussolini'nin ona doğru geldiğini görünce gözlerine inanamadı. Doğru gördüğüne inanabilmek için gözlerini ovuşturdu.

Mussolini onu bekler gibiydi. Hiçbir yere gittiği yoktu; orada dikilmiş oyalanıyordu. Bean Dış Çember'deki sokak lambalarını görebiliyordu. O tarafta yürüyenler vardı. Macclesfield Köprüsü'ne doğru trafik akıyordu. Gözlerini Mussolini'ye çevirdi. Akşa-

mın loşluğunda hantal yüz hatları, sıska bedeni, pis ve eski giysileri seçilebiliyordu.

“Gelmen zaman aldı” dedi Bean.

Bu sıcak geceye karşın Mussolini kat kat giyinmişti. Dilenciler gibi koyu donuk renkli giysiler giymişti. Bir şey çığniyordu. Herhalde çiklet değil diye düşündü Bean. Çığnediği her neyse, diliyle avurduna ittirdi.

“Geç kaldın” dedi. “Beni bok gibi ortada bıraktın.”

“Olabilir ama artık çok geç. İstedğim işi başkası yaptı. Üstelik de seninle yaptığımız pazarlıktan daha fazlasını yaptı.”

“Başka bir iş olabilir” dedi Mussolini. “Millet her zaman birtakım işler istiyor.”

Bean omuz silkti. Bir an için duralamıştı, ama şimdi kapıya doğru yürüdü. En azından yirmi beş parmaklık demiri olan geniş bir kapıydı. Mussolini yanında yürüyordu. Bean adamın kokusunu fark etti. Yeni terlemiş birinin kokusu gibi değildi. Yıkanmamış giysi, hayvan dışkısı ve kimyasal maddelerin o ekşimsi kokusunun karışımıydı. Kenara çekilmeye çalıştı, ama Mussolini şimdi iyice yaklaşmış, daha kısa boylu olan Bean’e tepeden bakıyor, Bean’in göğsünü dikkatle inceliyordu.

“Fillerini beğendim” dedi. Sonra “Jumbo jumbo” diye gülmeye başladı. “Jumbo jumbo.”

Parkın sessizliğinde manyakça kahkahası ürkütücüydü.

Yirmi üçüncü bölüm

Park Yolu, parkın batısında Baker Sokağı'ndan başlar ve kuzeye St. John Korusu Yolu ve Prens Albert Yolu'nun kesiştiği yere kadar uzanır. Hanover Kapısı ve Kent Geçidi'nden Dış Çember'e bağlanır. Londra Camii Park Yolu'ndadır. Gene bu sokakta Rudolf Steiner Evi, Windsor Kalesi adlı artık işlemeyen bir pub, işletme kitapları satan Dillon Kitabevi ve birkaç Hint lokantası yer alır. Birkaç kafe, bir şarap evi ve kimsenin pek uğramadığı bir kürkçü dükkânı da vardır.

Kitabevi, Sussex Meydanı'ndaki işletme yüksek lisans öğrencilerinin gittiği London School of Business Studies'e yakın olduğu için buradadır. Okul binası Dış Çember üzerinde, Korent düzeninde sütunları, çok kenarlı cumbaları, taştan değil de sanki ipekten yapılmışçasına ince ve zarıf kübik kubbeleriyle çevrenin en olağanüstü yapılarından biridir. Kitap almak isteyen öğrenciler Baker Sokağı'na kadar yürüyüp Park Yolu'na varacaklarına, okul binasının hemen yanından sola dönüp Kraliyet Kadın-Doğum ve Jinekoloji Yüksekokulu'nun önünden geçer, Kent Geçidi denilen geçitten Park Yolu'na çıkarlar.

Dar, uzun ve dümdüz olan geçidin bir kenarında ağaçlar ve yüksek çalılar, diğer tarafında Kraliyet Kadın-Doğum ve Jinekoloji Yüksekokulu'nun soluk tuğla duvarı yer alır. Çınar ağaçlarının gölgelediği geçitte sumak ağaçları, çilek çalıları ve güller vardır. Park Yolu yakınlarında geçit genişleyerek oval bir açıklık oluşur. Açıklığın diğer ucunda tekrar daralır ve işlek caddeye çıkar. Sola dönünce birkaç adım ötede kitabevi yer alır. Sağda ise Kent Sıraevleri vardır.

İon düzeninde yapılmış sütunlu bu yapılar, Dış Çember'e bakmayan tek sıraevlerdir. Anthony Maddox'un bir zamanlar Bean'e

anlattığına göre, bu sıraevler 1827'de IV. George'un kardeşi Kent dükü anısına yapılmıştı. Ancak, veliahtın babası olan dük bu sırada çoktan ölmüş olduğundan evlerin görkemli ve orijinal olması için pek çaba harcanmamıştı. Bean bu sözlerin kasıtlı söylenmiş olduğunu düşünmüştü. Bean'in dükün heykeline ne kadar çok benzediği biliniyordu. Ne zaman buradan geçse, Maddox'un sözlerinin kötü niyetle söylenmiş olup olmadığını düşünürdü.

Ancak Kent Sıraevleri'nin bir özelliği vardı. Her tarafta bulunan siyah demir parmaklıklara ek olarak, burada bahçeleri süsleyen taş sütunların tepesinde de sivri demirler vardı.

Bu sütunlardan ikisi merdivenlerle Kent Geçidi'ne inilen kapının iki yanında yer alır. İnsan boyundaki dikdörtgen sağlam taş sütunların üstünde beşer tane demir çubuk dal gibi uzanır ve uçlarında sivri demirler yer alır. Dikenli çalı demetleri gibi duran bu demirlerin tehditkâr ve çirkin bir görünümü vardır. Ne işe yaradıklarını, tasarlayanın ne düşünerek yaptığını anlayabilmek güçtür.

Bu sivri demirlerin üzerine bir adamın bedeni saplanmıştı.

Öyle bir yerdeydi ki, gökyüzüne bakmak için başını kaldırmadıkça Kent Geçidi'nden geçen birinin görmesi olanaksızdı. Evlerin tarafından ise ancak taş sütunun arkasına bakılırsa görülebilirdi. Üstelik park ve çevresini, gündoğumundan beri kalın bir sis tabakası kaplamış, yakındaki nesneler bile beyaz bir dumanla örtülmüştü.

Adam göğsünden sivri demirlere saplanmıştı. Başını öne düşmüş, kolları ve bacakları sarkmıştı. Yalınayaktı, üzerinde dizleri yırtık eski bir kot pantolon, siyah logolu rengi atmış gri bir tişört ile yiyecek ve kan lekelerinden sertleşmiş kırmızı bir ceket vardı. Ufak tefek bir adamdı. İnce kolları ve bacakları, çıplak beyaz ayaklarıyla dokunaklı bir görünüşü vardı. Fazla ağır olmadığı kesindi, ama gene de onu kaldırıp o kadar yükseğe atmak epeyce güç isterdi.

Sabah boyunca pek çok kişi geçitten geçmiş, ama kimse kafasını kaldırıp sütuna bakmamıştı. Öğlen olup da güneş çıktığında ve sis dağıldığında hâlâ hiç kimse adamı görmemişti. Devriye giden bir polis memuru Dış Çember'den geçide girdi. Gezinti tekne-lerinin bağlı olduğu gölün çevresinde dolandı, sonra sararan çimenlerden geçerek Hanover Kapısı'ndan parkın dışına çıktı. Gözü camı açık bırakılmış bir arabanın hemen yanındaki çöp kutusunu karıştıran komando pantolonu ve gri bir ceket giymiş bir evsizin üzerindeydi.

Çöpü karıştıran adam yarısı yenip atılmış bir sandviç bulup,

ayaklarını sürüye sürüye Macclesfield Kapısı'na doğru gidene kadar, polis memuru oyalandı. Sonra geçide girerek ağır adımlarla yürümeye başladı. Binanın üst kat pencerelerinden birinden bir toz bezi silkelendi. Dörtte üçü koyu bir gölge içinde olan geçidin ilerisinde güneş yaprakların arasından görünüyor, yere gölgeler düşüyordu. Az ilerde ise yaprak gölgelerinin düşmediği güneşli bir bölüm vardı.

Bu güneşli alana bir gölge düşmüştü.

Yengeç gibi bir gölgeydi ya da hayvan pençesi gibi. Polis memuru yukarı baktı. Ceset, üzerine giysiler geçirilmiş bir torba gibi sarkıyordu. Aşağıya sarkan kolunda kan izi bir yol yapmış, parmaklarının arasında kurumuştü.

Yirmi dördüncü bölüm

Dill köpeğiyle gölün kıyısında bir sıraya oturmuş, eşofmanlı yaşlı bir kadının kazları beslemesini seyrediyordu. Geçen yıla göre kazlar azalmıştı. Söylentiye göre evsizler kazları yakalayıp öldürüyor, kanal kıyısında ateş yakıp pişiriyorlardı. Dill her zaman köpeğiyle insanmış gibi konuşurdu. Hiç kızarmış kaz yememişti ve tadına bakmak isterdi, ama bırak öldürmeyi, bir kaz nasıl yakalanır onu bile bilmiyordu. Tüyleri nasıl yolunurdu? İçi nasıl temizlenirdi? Ölen adamın içine saldığı korkudan titrememek için böyle kazlardan söz ediyordu.

Köpek kuyruğunu sallamaya başladı. Roman hayvanın başını okşayarak Dill'in yanına oturdu. Dill biraz önce köpeğe anlattığı kaz hikâyesini anlatmaya başladı. Ama artık bu hikâye bile titremesini engelleyemiyordu.

"Ne var?" dedi Roman. "Bir olay daha oldu, değil mi? Onun yüzünden mi?"

"Aynasızlar beni götürdü dostum. Ona baktırdılar."

"Kimliğini belirlemek için mi?"

Dill başıyla onayladı. Ellerinin titremesini engellemek için köpeğin boynunu tutuyordu. "Onu benimle birlikte görmüş olduklarını söylediler, ama doğru değil." Başını çevirip Roman'a baktı. Çekik gözleri ağlamış gibi şişmişti.

"Bana iyi davrandılar" dedi. "Hırpalamadılar."

"Ne oldu?"

"Oraya girdim. Görevli bir örtüyü kaldırdı ve altındakini bana gösterdi. Bir ölü suratıydı dostum, yara falan yoktu. Onu tanııyordum. Daha önce hiç görmemiştim. Emin misin dediler, sonra örtüyü örttüler. İyi davrandılar. Memurun biri köpeğe çörek verdi."

"Belki evsizlerden biridir" dedi Roman.

“Sanmıyorum. Ne düşüneceğimi bilemiyorum dostum. Buralardaki herkesi tanıdığımı sanıyorum. Hiç ölü gördün mü Rome?”

“Annemi” dedi. Sally’yi ve çocuklarını da görmüştü, ama söz etmedi. Daniel’in yüzü paramparçaydı. “Annemi gördüm.”

“Hep böyle sanki balmumundan yapılmış gibi mi olurlar? Sanki hiç yaşamamışlar gibi mi görünürler?”

“Bilmiyorum. St. Anthony’de uyuyorsun, değil mi Dill?”

“Köpeği içeri almıyorlar. Köpeği ne yapabilirim ki?”

Roman Clarence Kapısı’na doğru yürüdü. Buralarda çiçek tarhları ve çimenler yumuşak gri kaz tüyleriyle kaplıydı. Çiçeklerin yaprakları üzerinde kaz tüyleri uçuşuyordu. Baker Sokağı’nda bir gazeteciden gazete aldı. Ön sayfa ve içte iki sayfa cinayete ve daha önceki iki cinayete ayrılmıştı. Ön sayfada demir parmaklıkları gösteren dört sütunluk bir fotoğraf vardı. Cesedin bulunduğu yer gibi gösterilmişti, ama herhalde değildi. Fotoğrafta siyah sivri uçlu parmaklıklar, arkada çimenler ve sis altında şekilsizleşmiş ağaçlar görünüyordu. İç sayfalarda başka fotoğraflar da vardı. Cahill’in, Clancy’nin resimleri, parmaklıklar ve kanal kıyısında bir kısmı oturmuş, bazıları ayakta bir grup evsiz.

Ceset “orta yaşın sonlarında” bir adama aitti. Belli bir adresi yoktu. Henüz kimliği belirlenememişti. Pantolon ve ceket cepleri boştu. Yalınayaktı. Polis soruşturmayı yürütmek için halktan yardım bekliyordu.

Roman bu kez uzaklaşmamaya karar verdi. Burada kalırsa er geç onu sorguya çekerlerdi. Park yakınlarındaki, hatta bütün Londra’daki evsizleri sorguya çekerlerdi. Burada kalacak, sorularına cevap vermek için elinden geleni yapacak, iyi bir yurttaş olacaktı. Hayatı değişiyor, eski haline dönüyor, eskisi gibi biri olmayı başlıyordu.

Üzerinde “Polis, geçmek yasaktır” yazan mavili beyazlı şerit, dikenli başlı sağlam taş sütunun çevresinde dayanıksız ama aşılamayan bir engel oluşturmıştı. Kent Sıraevleri her zamankinden daha hareketliydi. Hemen hemen bütün camlar açıktı ve arada bir pencerelerden bir baş uzanıyordu. Ancak Firavun öldüğünde olduğu gibi çevrede dikilip bekleyen bir kalabalık yoktu. Şeridin önünde üniformalı bir polis dolaşıyordu.

Park Yolu’nda trafik her zamanki gibi hareketliydi. Çarşafly kadınlar, bembeyaz gömlekli erkekler camiye doğru yürüyorlardı. Erkekler kendi aralarında heyecanlı seslerle konuşuyorlardı. Sütunla ilgili tanımlamalar Roman’ın ilgisini çekmiş, daha önce

hiç görmediği bu yere gelmişti.

Sivri demirlerin altından koyu amber renkli bir sıvı aknuş, krem rengi taşı boyamıştı.

“Sandığın şey değil” dedi polis memuru. “Pas.”

“Birini bu kadar yukarı atmak için epeyce güç gerek. Tepede miydi?”

“Gazeteler her şeyi yazdı dostum” dedi ve arkasını dönerek uzaklaştı. Konuşmak istememiş ya da yalnızca sıkılmıştı.

Ertesi gün onu karakola çağırdılar ve park çevresinde yaşayanlarla ilgili ayrıntılı şeyler sordular. Tavırları ve aksanı polisleri giderek şaşırtıyordu.

Morga gidip cinayet kurbanını teşhis etmeyi denemesi istendiğinde, “Pek tabii. İsterseniz giderim” dedi.

Yardımcısı –daha üst düzey birini hak etmiyordu– ve dedektif Roman’a tuhaf tuhaf baktılar. Gözlerini kaldırmamıştı, ama hareketlerden tahmin edebilmişti. Onu bir polis arabasıyla morga götürdüler. Birlikte giden iki polisin, kötü kokmasını bekledikleri, yüzlerini ekşitmeye, yerlerinde kıpırdanıp arabanın camlarını açmaya hazırlandıkları belliydi. Roman umdukları gibi çıkmayınca neredeyse hayal kırıklığına uğradılar.

Ceset yeşil plastik bir örtüyle örtülmüştü. Roman Dill’in balmumu benzetmesini hatırladı. Kireçtaşından ya da beyaz yeşimden oyma heykelleri hatırladı. Yüzüne bakınca, kırk yaşın üzerinde herhangi bir yaşta bir adam olabilirdi. Hanover hanedanını andıran küçük bir ağız ve dolgun yanaklarıyla tanıdık bir çehreydi. Kim olduğunu bilemiyordu, ama bu adamı daha önce görmüştü.

Müfettiş yardımcısına söyleyebildiği bundan ibaretti.

“Onu tanıyorsun ama kim olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?”

“Onu tanıdığımı söyleyemem, ama daha önce görmüş olduğum biri.”

“Nerede görmüş olabilirsin?”

“Parkta sanırım. Zamanım orada geçiyor.”

Sonunda müfettiş yardımcısı onun gibi bir adamın sokaklarda ne işi olduğunu sordu.

“Tercih ediyorum” dedi Roman. Özel hayatının ayrıntılarına girmek istemiyordu. “Bana uyuyor.”

“Eksantrik birisin, öyle mi?”

“Belki de.”

Roman gidebilir miyim demek için kendini tuttu. Müfettiş yardımcısı kâğıtları karıştırıp arada bir ona anlamlı bakışlar atarken sabırla oturup bekledi. Eskiden olsa böyle bir yerde kendini

gergin ve rahatsız hisseder, işlemiş olabileceği trafik suçlarını aklından geçirirdi. Şimdi ise hafif bir can sıkıntısı dışında hiçbir şey hissetmiyordu.

“İyi, artık gidebilirsin” dedi müfettiş yardımcısı. Sonra kendini tutamayarak ekledi: “Kendine gelsen, kendine bir çekidüzen ver sen, kafanı sokacak bir dam bulsan. Farkındasın herhalde, sokaklar senin gibilere göre değil.”

Roman başını salladı. Dışarı yürüdü. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Grotto'ya döndüğünde, polis tarafından her tarafın didik didik edilip temizlendiğini, bütün çöplerin toplandığını gördü. Delil ararken, onun yapmaya çalıştığı temizlikten çok daha iyisini yapmışlar, her kâğıt parçasını, kırpıntıyı toplamışlardı. Arabası ortalıkta yoktu. Herhalde polisler almamış, daha önce çalınmıştı.

Uçan böceklerin evi haline gelmişti. Son derece sıcak ve boğucuydu. Suları artık taze ve temiz olmayan havuzun üzerini bir kir tabakası kaplamış, üzerinde böcekler uçuşuyordu. Gölge bir yere oturdu. Camden'a gidip arabasındakiler yerine yenilerini alması gerekiyordu. İkinci el giysiler, yeni bir yer örtüsü, battaniyeler, su şişesi ve bir alay şey. Aptalca bir işti; saçmaydı, çünkü makul ölçülerde istediği her şeyi satın alabilirdi.

Müfettiş yardımcısı, zaten düşünmekte olduğu şeyleri tekrarlamıştı. Yapmaya çalıştığı şey amacına ulaşmıştı, ama artık yapaylaşmış, Don Kişotvari bir sefalet haline gelmişti. Sürdürmek şımarıklık olacaktı.

Gerçek cesaret dünyaya geri dönmekteydi.

Leo her akşamı onunla geçiriyor, ancak gece kalmıyordu. Kalmamasının nedeni, daha önce söylediği gibiydi: Charlotte Cottage Blackburn-Norris'lerin eviydi. Sabahları yalnız olan Mary, Gushi'yi tek başına gezdirmeye çıkarıyordu. Gezinti arkadaşlarını özleyen hayvan, pek çok kez bir krizantem demeti gibi çimenlerin üzerine yatıyor, yerinden kıpırdamıyordu. Mary pek çok kez ağustos sıcaklığında küçük şımarığı kucağında taşımak zorunda kalıyordu.

Akşamları Leo geldiğinde Gushi'yi birlikte gezdiriyorlardı. Leo'nun içinde bulunduğu ruh durumu iki uç arasında değişiyordu. Bazen kara kara düşünür, bazen de deli gibi neşeli olur, bu zorunlu yürüyüşleri maceraya çevireceğini söylerdi. Mrs. Sellers ve Spots'u bulmak bu maceralardan biriydi.

Hatta bir gün, puanlı bir köpek gezdiren bir kadına yaklaşmış, “Nişanlım Dalmaçyalınıza referans vermiş miydi?” diye sormuştu.

Paniğe kapılan kadın hızla uzaklaşmıştı. Aynı soruyu sorduğu bir

başka kadın, İç Çember'i göstererek, orada bir polis karakolu olduğunu bilip bilmediğini sormuştu. Mary eğlenmiş, sonra da utanmıştı. Geri dönerken Leo'ya gene ne derdi olduğunu sormuştu.

“Evlenmek mi seni endişelendiriyor?”

“Endişelendiğim son şey evlenmek. Seninle evlenmek dünyada en çok istediğim şey.”

“O zaman seni en çok endişelendiren nedir?” diye sormuştu yumuşak bir sesle Mary.

“Ölüm” diye cevaplamış sonra tiz bir kahkaha atmıştı.

Eve girdiklerinde onu öpmeye başladı. Dudaklarını, boynunu, bluzunu açmış göğüslerini öpüyordu. Her zaman ölçülü ve yumuşak olan Leo'nun tutkulu davranmasına alışık değildi, ama istekle karşıladı. Sanki aralarında şimdiye kadar eksik olan buydu.

“Yukarıda değil, burada” diye fısıldadı ve Mary'yi oturma odasına çekerek ayağıyla kapıyı itti.

Daha önce bu odada ikisi de yerde dizlerinin üzerindeyken, ona sarılmış evlenme teklifinde bulunmuştu. Şimdi sanki ilk kez birliktymişler gibi sevişmeye başladılar. Mary tüm bedeninin ılık duygularla erimekte olduğunu hissetti. Leo artık hafif ve hayalet gibi değil, güçlü ve aceleciydi. Dudaklarını dudaklarına yapıştırmış, kolları bedenini sıkı sıkı sarmıştı. Bu sırada çalan telefon, Mary'nin bu gaddarca kesintiye küçük bir çığlıkla protesto etmesine neden oldu.

Leo küfretti. “Bırak çalsın. Açma.”

Konuşamaz haldeki Mary başını salladı. Kıpırdamadan ve konuşmadan hiç susmayacakmış gibi çalan telefonun susmasını beklediler. Nihayet sustuğunda Leo saçlarını, omuzlarını okşadı, onu yan çevirerek elleri göğüslerinde içine girdi. Mary bir zevk çığlığı atarken, Leo derin bir nefes verdi.

Saat ona gelirken, Primrose Tepesi'ndeki evine gitmek üzere ayrıldı. Akşamın kalanını birbirlerine sarılmış, gelecekte, nerede yaşayacaklarından söz ederek geçirmişlerdi. Daha önceki vahşiliğinin yerini, huzurlu bir sakinlik ve umut almıştı. Leo gittikten sonra Gushi'yi kucağına alarak okşadı. Onun yüzünden Leo'yla birlikte gidemediği için küçük köpeğe öfke duymamaya çalışıyordu.

Ertesi gün Bean tatilden dönecek, her zamanki gibi sekizi çeyrek geçe kapıda olacaktı. Televizyonda ITN'in saat on haberlerini izlerken telefon çaldı. Televizyonu kapatarak telefonu açtı. Alis-tair'in bariton sesi her zamankinden daha derin ve yumuşak geliyordu. Akşamın uzun gevşekliğinden sonra bu ses kendisini toparlamasına, gerilmesine yol açmıştı.

“Daha önce aradım” dedi Alistair. Sesi suçlayıcı ve azarlayıcıydı.

Bazı insanlar bütün gün telefonun başında oturup aramalarını beklemenizi umarlardı. Leo’yla böyle insanlardan söz edip gül-müşlerdi. Aşağıdan almamaya karar verdi.

“Evet, çaldığını duydum. Açmadım. Ben... meşguldüm.”

“Telefonu açmamak sorumsuzca bir davranış değil mi sence ? Önemli bir şey olabilirdi. Bir yakının kaza geçirmiş olabilirdi.”

“Büyükanнем öldüğünden beri” dedi sakın bir sesle, “Leo dışında yakınım kalmadı. O da benimle birlikteydi.” Bu doğrudu ve söylerken Mary ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Dorothea’yı ve kuzenini severdi, ama aslında sadece Leo vardı. İçini çekerek, “Mektubumu aldın mı Alistair ?” dedi.

“Evet, tabii, o yüzden arıyorum. Aceleci davranmadım, öyle değil mi ? Bir darbeydi Mary, ağır bir darbe.”

Ne söyleyebilirdi ? Üzgün olduğunu söyleyecek değildi. “Er ya da geç biri olacaktı. Senin için de biri olacak.”

Bu sözler Alistair’in hoşuna gitmemişti. “Senin durumunda geç değil de er oldu, değil mi ? Bana gelince, senin kelimelerinde romantik bir şekilde benim için biri dersek, ayrıldığımızdan beri be-kâr kaldığımı sanma. Pek öyle biri değilimdir.”

Mary inanmadı. Aldırmıyordu da. Gene de ne yapıp ediyor, özür diler bir havaya girmesini sağlıyordu. “Seni incittiysem özür dilerim.”

Sanki bir şey söylememiş gibi Alistair konuşmasını sürdürdü. “Telefon ediş nedenime geleyim” dedi, “beni esas konudan uzaklaştırdın. Uygar bir adam olarak seni kutlanmak istedim. Çok mut-lu olmanı dilerim.”

“Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin Alistair.”

“Ve sana bir armağanım olduğunu söyleyecektim. Evlenme armağanı.”

Şaşırmıştı. “Bana bir evlenme armağanı mı veriyorsun ?”

“Bu o kadar garip mi ? Birkaç hafta önce anlaşılmaz bir şekilde beni bırakıp kaçtığında o ünlü klişeyi kullanmamış mıydın ? Bir gün dost olmamızı istediğin klişesini ?”

“Tabii ki bunu arzu ederim. Senin istemediğini sanıyordum.”

“Mary” dedi, “sana bir evlenme armağanım var. Lütfen göndermemi isteme. Bizzat vermek istiyorum.”

Onu görmek istemiyordu. Onun buraya gelip Leo’yla geçirecek-leri hafta sonunu berbat etmesini kesinlikle istemiyordu. Sadece gelmesini beklemek, yapabileceklerini düşünüp korkmak bile en-dişeli saatler geçirmesine yol açacaktı. Geç saatte kapının çalınıp

beklenmedik bir şekilde Bean'in geldiği, Leo kapıyı açana kadar Alistair'in gelmiş olduğunu düşündüğü o akşam geldi aklına.

“Pazartesi” dedi isteksiz bir sesle. “Pazartesi olur mu?” Bura-da olmamalıydı. “İşten eve dönerken müzeye uğrayabilir misin? Çay ya da başka bir şey içeriz.”

“Gene benden kaçmayacaksın, değil mi?”

Bu zararsız kelimeleri nasıl da zehirli bir hale getirebiliyordu. İçi ürperdi. Her zamanki gönül alıcı tavrı gelirken, öfkelenerek uzaklaştırdı.

“Seninle buluşacağımı söyledim Alistair. Bu son kez olacak.”

Arabası kaybolmuş, polis tarafından basılan Grotto kalabilececek bir yer olmaktan çıkmıştı. Roman kendisine geceyi geçirebileceği yeni bir yer bulmak için yola düştü. Bütün eşyalarını yeni aldığı, ucuz, naylon sırt çantasına koymuştu. Ucuzdu, ama gene de yeniydi ve para ederdi. Artık attığı her adım, onun kaçınılmaz bir şekilde dünyaya geri dönmesini sağlıyordu.

Cumberland kıyısındaki tekne evlerden birinde birileri parti veriyordu. Köprüde durup onlara baktı. Genç insanlardı. Adamın birinin belden üstü çıplaktı; bir kadın köpüklü bir şampanya şişesini kaldırmış, bir başkası gitarının üzerine eğilmiş bir şeyler çalıyordu. Doldursunlar diye kadehini kaldırmış olan bir genç kız onu görüp el salladı. Artık sokaklara ait olmadığı gerçeğini hiçbir şey bu kadar açıkça gösteremezdi.

Primrose Tepesi'nin eteğinde, Albert Yolu'ndaki St. Mark Kilisesi zevksiz bir neo-gotik yapıydı. Victoria dönemi mimarlarının, ibadet yerlerinde neden Ortaçağ'ın tüyler ürpertici, uğursuz özelliklerini yeniden canlandırmaya çalıştıklarını hiç anlamamıştı. Yapının kasvetli havasını yumuşatmak istercesine, kapılar uyumsuz bir gök mavisine boyanmıştı. Kilisenin çevresinde mezarlık yerine bir bahçe vardı. Yaz sonunda çiçek açan ağaççıkların ve devedikenlerinin kapladığı bahçeden geçerek kanalın üzerindeki köprüye geldi. Kanalın kuzeye doğru döndüğü bu köprüye Water Meeting Köprüsü deniyordu.

Köprünün üzerinde dikdörtgen yeşil bir levha vardı. Altın renge harflerle *Bilgelik ve Cesaretle* yazıyordu. İhtiyaç duyduğu, sahip olmak istediği özelliklerdi bunlar. Belki de şimdi eskiye oranla çok daha fazla taşıyordu bu özellikleri. Parmaklıklara yaslanarak bir sonraki köprüye baktı. İki köprünün arasında kıyıyı yabani otlar kaplamış, kilise bahçesinin ağaçları dallarını suyun üzerine uzatmıştı.

St. Mark Meydanı'na geri döndü. Regent's Park Yolu'ndan yürüyüp ikinci köprüye geldi. Kilise bahçesinin diğer yanını çevreleyen ve merdivenlerin kenarına tırabzan niyetine dikilmiş sivri uçlu demirleri görünce hafif bir korkuyla ürperdi. Biri demirlerden birine renkli balonlar bağlamıştı. Herhalde çocuklar için bir parti düzenlenmişti. Balonları çok seven, ama patladıkları zaman çıkan sestən nefret eden Daniel'i hatırladı. Bahçe kapısını açarak patikadan yürümeye başladı.

Günbatımında Japon anemonunun beyaz çiçekleri parlıyordu. Ortalık sivrisinek kaynıyordu. Ilık havada sivrisinekler ve daha küçük olmakla birlikte daha rahatsız edici olabilen bir sürü küçük böcek uçuşuyordu. Başının üzerinden iki yarasa geçti. Sally'nin yarasalardan korktuğunu hatırladı. Sahip olduğu tek batıl inanç yarasaların kadınların saçlarının arasına girip başlarını ısırmasına meraklı olduklarına inanmasıydı. Yarasalara aldırımıyordu, ama sivrisinekler dayanılamayacak kadar çoktu.

Burada nedense mezar taşları yoktu. Mezar taşlarının olması gereken yerlere, bir düzine insanın oturabileceği kocaman sıralar konulmuştu. Buradan aşağıda görünen sarımtırak suya kadar ağaçlar, inciçiçekleri ve uzun çimenler dışında hiçbir şey yoktu. Bahçe kanalın kenarındaki patikadan zincirden yapılmış bir çitle ayrılıyordu. Üstünden atlanabilirdi. Zincirlerin üzerinden atlarken gözleri köprü'nün altında geceyi geçirebileceği bir yer arıyordu. Sokaklarda yaşayanlar geleneksel olarak köprü altlarında uyurlardı. Hatta bu konuda bir şarkı bile yok muydu? Merle Haggard'ın köprü altı krallığıyla ilgili bir şarkısı?

Kanalın kıyısındaki patikaya atladı. Hava kararmaya başlamıştı. Köprü'nün üzerindeki bir ışık yağlı suyun üzerinde parlıyordu. Kanalın kıyısında madenî borudan bir korkuluk vardı. Köprü'nün altında birinin olduğunu bir iki metre yakına gelmeden göremedi. Sokaklarda yaşayanlar ne giymiş olurlarsa olsunlar hep karanlık renklere bürünmüş olurlardı. Kararmış, giysileri zamanla pislikten gölge rengini almış olurdu. Bu nedenle uzaktan bakıldığında bronz heykellere benzerlerdi.

Sokaklardaki ilk günlerinde Roman da onlardan farklı değildi; bu adam da farklı değildi. Pisliğin canlanmış haliydi. Bu sıcak gecede kat kat yağlı giysiler giymiş, bir iple belinden bağlamıştı. Suratı da boynuna bağladığı kumaş parçası ve çatlak çizmeleriyle aynı renkti. Başındaki yırtık pırtık şapkanın altından görünen yüzü çöpür, uzun burnu çengel gibiydi.

Roman'ı gördüğünde konuşabilirdi; kendi gibi biri olduğunu

anlayabilirdi, ama konuşmadı. Roman kendi temizliğinin, bazıları yeni yıkanmış giysilerinin, yeni sırt çantasının fena halde bilincindeydi. Köprünün altındaki adam kaşlarını çatıp yumruğunu sallayarak defolup gitmesini homurdandığında içinden gülmek geldi. Onu ne sanmıştı? Yolunu kaybetmiş bir turist mi? Anladı ki, turist gibi görünüyordu, yolunu kaybetmişti, öyleyse turist gibi davranmak en iyisiydi.

“Tamam” dedi. “Seni rahatsız etmeyeceğim. İyi geceler.”

Bu artık son işaretti. Tekrar kıyıda ki yokuşu tırmandı, çitten atlayarak kilise bahçesine girdi, mavi kapıdan çıkıp Camden'a doğru yürüdü. Bu saygıdeğer görünüşüyle oradaki ucuz otellerden biri ona bu gece bir yatak verebilirdi.

Yirmi beşinci bölüm

Saat sekiz buçuk olup da Bean gelmeyince, Gushi'yi parka kendisi götürdü. Şimdiden hava çok sıcaktı. Çimenlerin üzeri boncuk boncuk çiğ taneleriyle ıslanmıştı. Yaprak kıpırdamıyordu. Ağaçların yaprakları, sanki bir çeşit ağır sıvıdan yapılmış gibi dallardan sarkıyordu. Çimenleri, yeşillikleri, çiçek tarhlarını çöle çeviren güneş, kollarını ve yüzünü yakıyordu.

Büyük Gezi'den geçti, restoranın önünden Long Köprüsü'ne çıktı. Sivrisinekler kirli kahverengi suyun üzerinde danslarına başlamışlardı bile. Buraya ilk geldiği günlerde İç ve Dış Çember'in paralel olmaması yolunu şaşırmasına neden olmuş, çiçek bahçelerinde kaybolmuştu. Ama şimdi parkın planını gözleri kapalı çizebilirdi. Tiyatronun arkasındaki patikadan sola saptığında, daha önce hiç görmediği köpek gezdiren bir kadınla karşılaştı. Gushi'nin köpeği iyi tanıdığı belliydi.

İskoç teriyesiyle burun buruna gelmişler, kuyruklarını sallamışlar, sonra da birbirlerinin kuyruklarının altını koklamışlardı. İki köpek hırlayarak çimenlerin üzerinde yuvarlanmaya, dövüşçülük oynamaya başladılar. Kadın dönerek hafifçe gülümsedi. Mary, bu küçük siyah canlı köpeği, diğerleriyle birlikte Charlotte Cottage'ın bahçe kapısına bağlı gördüğünü hatırladı.

Mary kendini tanıttı, ama kadın adını söylemedi. "O Tanrı'nın cezası Bean gene bizi ortada bıraktı" dedi.

"Dönüş tarihini yanlış anladım sanmıştım" dedi Mary.

"Yo, hayır. Bu sabah dönmesi gerekiyordu. Deniz kenarı hoş olmalı. Yarın kuyruğu bacaklarının arasında döner."

Bu benzetme bilinçsiz olarak o kadar uygun düşmüştü ki, Mary az kalsın kıkırdayacaktı. Gushi'yi çağırdı, gelmeyince onu çekeerek götürmek zorunda kaldı. McBride'in sahibinin adını öğren-

meden oradan uzaklaştı. İrene Adler'e gitmek üzere çıktığında hava çok daha sıcaktı. Gökyüzünün maviliği soluklaşmış, hava nemden ağırlaşmıştı. Hayvanat bahçesindeki hayvanlar, soğuktan olduğu gibi sıcaktan da rahatsız olmamış gibiydiler. Hantal hareketlerle yürüyor, tembel tembel yemleniyorlardı. Albert Yolu'nu acı bir mazot ve egzoz kokusu sarmıştı. Bir grup evsiz kilisenin bahçesinde yerlere yayılmıştı. Hastalıklı yüzleri ve nasırlı elleri dışında her tarafları paçavralarla örtülü olmasaydı, güneş banyosu yapan bir grup sanılabilirdi.

Dorothea bir sonraki hafta işe gelmese de olacağını söyledi. Neden olmasın ki? Gordon gelirdi. Evlenme hazırlıkları için tam bir haftası olurdu. Mary pazartesi günü Alistair'in gelip esraren-giz armağanını vereceğini hatırladı. Buluşmayı ertelerse bir alay güçlük çıkacaktı. Aslında yapacağı pek bir hazırlık da yoktu. Dorothea ve Gordon için uygun olursa çarşamba sabahından itibaren izin alacağını söyledi.

"O zaman bu öğleden sonra erken git" dedi Dorothea. "Böyle bir günde kimse korselere, telli jüponlara bakmaya gelmez."

Gerçekten de müzeye çok az insan geldi. Saat dörtte Mary eve dönmüş, Bean'in geliş saati olan çeyrek geçeye yetişmişti. Ama Bean gene gelmedi. Yarım saat bekleyip York Sıraevleri'ndeki numarayı çevirdi. Cevap yoktu. Beşi biraz geçe Leo geldi. Dışarıda gölgede oturup önce birer çay, sonra bir şişe şarap içtiler. Bahçe turuncu ve kahverengi kelebekler ve bakır renkli pervanelerle doluydu. Gushi leylak ağacının altında yatmış, dili dışarıda hafif hafif pufluyordu.

Leo Spots'un sahibinin adını hatırladı, telefonunu rehberde buldular. Ama Mrs. Sellers bir haftadır Bean'i ne görmüş ne de bir şey duymuştu. Hava biraz serinleyince Mary ve Leo Gushi'yi gezdirmeye götürdüler. Kolları birbirlerinin beline dolanmış eve geri dönerlerken Leo Eddis Sokağı'na gelip geceyi orada geçirmesini istedi. Ancak oraya gelirse, sabah Bean geldiğinde evde olamazdı. Mary Bean'in sabah geleceğinden emindi. Leo tartışmadı. Onu öperek, sabah o daha uyanmadan Charlotte Cottage'da olacağını söyledi. Sessizce eve girecek ve eğer isterse yatağına gelecekti.

"Bu hoşuma gider" dedi Mary gülümseyerek.

Mary sabah uyuyakaldı. Yarı uykulu ve acele etmeden sevişmişler, bedenleri çıplak ve nemli, terden serinlemiş halde Leo'nun kollarında yatıyordu. Sonunda saate baktığında dokuza geliyordu.

Bean gelmemişti. Avucunu zile dayayıp, abanır, açılana kadar elini çekmezdi. Gelseydi mutlaka duyarlardı.

Üstüne bir sabahlık geçirip aşağıya indi. Leo gelirken kapının önünden mektupları almış, holdeki masanın üzerine bırakmıştı. Cape Cod damgalı mektup Blackburn-Norris'lerdendi ve daha erken döneceklerini bildiriyordu. Ağustosun on dokuzunda Londra'da olacaklardı.

Leo'ya çay yaptı. Yukarı çıkarıp mektubu gösterdi. "Tahliye kâğıdı."

"Olabilir diye düşünmüştüm" dedi Leo. "Evlendikten sadece iki gün sonra gelip kocanla yaşayabilirsin."

Mektup bir saat kadar Bean sorununu unutturmuştu. Ama on buçukta Mrs. Sellers'a telefon etti. Kadın Bean'i görmediğini söyledi ve oyuncu Lisl Pring'in telefonunu verdi. Lisl'in sadece canı sıkılmış, merak da etmişti. Çikolata renkli fino Marietta iyiydi -Lisl'in erkek arkadaşı günde iki kez çıkıyor, hayvan bisikletin peşi sıra koşuyordu. Hem hayvana iyi gelmişti hem de adamın şikâyeti yoktu. İyi de, Bean'e ne olmuştu? Ölüm döşeginde olmasa böyle gelmemelik etmezdi. Mary'ye Bean'in diğer müşterilerinin telefonlarını verdi.

Mary ve Leo Gushi'yi dışarı çıkardılar. Uzaklara gidilemeyecek kadar sıcaktı. Eve döndüklerinde Gushi yarım litre su içti, sonra da leylak ağacının altına yattı. Express Tikka'dan yemeklerini ısmarladıktan sonra Erna Morosini'yi aradı.

Hayır geçen sabah parkta karşılaştığı o değildi. Onun köpeği İskoç teriyesi değildi.

"Benimki o seksi köpek" dedi. "Görmüşsünüzdür. Eşim ameliyat ettirmemiz gerektiğini söylüyor, ama ben yavruları olmasını umuyorum."

"Bean..." diye başladı Mary, ama Mrs. Morosini sözünü kesti.

"Ortadan kayboldu, değil mi? Israr etmiştim, bana Brighton'daki telefonunu bırakmıştı. Orayı aradım, kız kardeşiyle konuştum. Bean'in izine rastlamamış. O da daha dün gelmiş, ama Bean'den eser yokmuş."

Bean'den sanki kaçmış, sokak köpeği olmuş bir teriye gibi söz ediyordu. Sanki tasmaı kaybolmuş, kulakları kanamış halde dönecekti.

Saat bire gelirken yemekleri geldi. Kırmızı beyaz kamyoneti kullanan adam şef şapkasını çıkarmış, sadece bir şort ve kırmızı beyaz çizgili yeleğini giymişti. Yemeklerini Japon kirazının altında yediler. Leo ahududulu ve şeftalili tatlılarını çıkarıncaya kadar her şey sakin, ama eşekarıları yüzünden içeri kaçtılar. Gushi'yi evin en serin yerine, kuzeye bakan yatak odasının penceresinin içine koydu-

lar. Mary öğleden sonra ne yapacaklarını sormamıştı, ama Leo cevabını verdi. “Aşağıya inmeyelim” dedi onu yatağa çekerek.

Hava fazla ısınmadan köpeği parka gezdirmeye götürdüler. Daha kapılar açılalı ancak bir saat olmuştu. Maraton yarışı vardı. Dış Çember’den Chester Yolu’na İç Çember’in bir bölümü, York Köprüsü’nden dışarı ve bir kez daha Dış Çember’i koşuyorlardı. Sonra tekrar. İki kez mi? Üç mü? Koşucuların hepsi erkekti. Zayıflar, harcadıkları çabadan yüzleri acı çeker gibi buruşmuştu. Kemikli göğüslerine yapışmış olan tişörtleri sudan çıkmış gibi terden ıslanmıştı.

Leo koşucuların onu yorduğunu söyledi. Kendini hasta hissetmesine yol açıyorlardı.

Mary kaygılı gözlerle ona baktı. “İyisin, değil mi? Bu kadar yürüyüş sana fazla mı geliyor?”

Leo güldü: “Onlar adına yoruluyorum.”

Birbirlerine sarılmış eve dönerlerken Mary’nin aklına ilik nakli geldi. Sanki böyle birlikteyken ya da yatakta yan yana yatarken ondan bir güç Leo’ya doğru akıyordu. Açık bir damara serum akması gibi onun gücü sürekli Leo’ya geçiyordu. Uzanıp yanağını öptü. Leo beline dolanmış olan koluyla onu sıktı ve belini okşadı.

“Şimdi Bean gelirse onu eli boş göndermek zorunda kalacağız” dedi Leo. Gushi yorgun argın mutfakta yere uzanmıştı. “Ama geleceğini sanmıyorum, sence?”

“Ben de sanmıyorum. Biliyor musun Leo, o evde yığılmış kalmış, ölmüş olabilir. Hiç kimsenin gidip baktığını sanmıyorum. Aslında yaşlı bir adam, görüldüğünden daha yaşlı.”

“Yetmiş yaşından biraz büyük.”

Mary hayretle baktı. “Nereden biliyorsun?”

“Nereden biliyorum? Bakalım... referans için buraya geldiği akşam kendi söylemiş olmalı. Bana bak Mary, Bean’i sever misin?”

“Sevmek mi? Hiç düşünmedim. Hayır, aslına bakarsan onu sevmem. Hem de hiç sevmem.”

“İyi o zaman. Onun için üzülmekten vazgeç. Unut gitsin.”

Leo pazar gazetelerini almak için çıktı. St. John Korusu ve Hampstead taraflarındaki satılık emlak ilanlarına baktılar. Hatta Leo bir ilandaki telefon numarasını aradı, ama cevap veren olmadı. Bean gelmemişti. Öğlene doğru Lisl Pring aradı ve hevesle yeni bulduğu köpek gezdiricisinden söz etti. Amelia Walker adında bir kadındı – Walker adında bir gezdirici, ne komikti, değil mi?

Mary teşekkür etti, ancak köpeğin sahipleri burada değilken

hayvanı bilmediği birine emanet edemezdi. Şimdilik kendi gezdirecekti. Leo havanın hiçbir şey yapılamayacak kadar sıcak olduğunu söyledi. Ayrıca yatak, Blackburn-Norris'lerin kanepesinden daha rahattı. Sıcaklık otuz derecenin üstündeydi.

“Neden hep gölgedeki sıcaklık derecesini verirler?” dedi Leo. “Neden güneşte kaç derece olduğunu söylemiyorlar? Güneşte kırk dereceden fazladır.”

“Güneş her zaman parlamaz, ondan olmalı.”

“Sevgilim, ne kadar hüzünlü konuşuyorsun –hüzünlenme.”

“Peki” dedi Mary. “Peki, hüzünlü olmayacağım.”

Sevişirlerken terden kayganlaşmış bedenleri birbirine değdikçe hafif sesler çıkıyordu. Daha ince ve serin ve daha tuzlu hale gelen ter bir aşk sıvısı haline gelmişti. Mary dilinde tuz tadını hissediyor, gözleri hafif yanıyordu. Islak avuçları birbirlerinin karnında ve omzunda hafif bir uykuya daldılar. Göğüslerinin arasından ter dere gibi akıyordu.

Pencereler ardına kadar açıldı, ama perdeler kıpırdamıyordu bile. Mary bir yabanarısının vızıltısıyla uyandı. Perdelerin arasından bir açıklık bulup dışarı uçana kadar korkarak arıya baktı. Leo uyuyordu. Kalkıp duş aldı. Havluya sarılı yatak odasına geri döndüğünde gördüğü şey karşısında nefesi tutuldu. Leo'nun uyuyan yüzü gözyaşları içindeydi. Ter değil gözyaşıydı. Uykusunda ağlıyordu.

Bunu ona söylemeli, nedenini sormalıydı. Ama Leo uyandığında o kadar mutluydu ki, sorusunu ertelemeye karar verdi. Leo sıcak azalıp hava kararırken dışarıya bir yere yemeğe gitmelerini önerdi. O ilk gittikleri küçük İtalyan lokantasına gitseler nasıl olurdu?

Bu arada Gushi'yi gezdirmek gerekiyordu. Pek uzağa gidilemeyecek kadar sıcaktı. Parkta herkes sararmış çimenlerin üzerinde uzanmış kalmıştı.

“Ölü gibiler” dedi Leo. “Savaş sona erdiğinde yerde kalan cesetlere benziyorlar.”

Fırsat çıkmıştı. Sevgi dolu ve yumuşak bir sesle sordu: “Neden uykunda ağlıyorsun Leo? Yüzün gözyaşlarından sırlıslılandı.”

“Terden ıslanmıştır” dedi çabucak, hafif bir sesle.

Korkmuş bir çocukla konuşuyor olsaydı bile sesi daha sevecen olamazdı. “Gözyaşlarıydı sevgilim. Ağlıyordun. Gerçekten.”

“Kötü bir rüya gördüm. Herkes arada bir görür.”

“Çok mutsuz bir rüya olmalı.”

Bu konuda başka bir şey söylemedi, onun yerine güneşlenenler-

le ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. Bu yirminci yüzyılın ortalarında ortaya çıkan geçici bir modaydı. Çıktığı gibi birden yok olacaktı. Gushi'nin tasmaşını takıp, çocuk bahçesinin yanından Gloucester Kapısı'na yürüdüler. Charlotte Cottage'ın kapısının önünde bir polis arabası duruyordu. Polisler arabadan çıkmış, evin önündeki gölgelikte bekliyorlardı. Mary ve Leo kapıya ulaştıklarında, yaşlıca olanı kimliğini gösterdi.

"Dedektif Müfettiş Marnock."

Yardımcısı da adını mırıldandı, ama Mary duyamadı. "İçeri girebilir miyiz?"

"Bütün bunlar neyle ilgili?" diye soran Leo oldu.

"Siz kimsiniz efendim?"

"Leo Nash."

"Leslie Bean'le ilgili Mr. Nash, Leslie Bean adında birini tanıyor musunuz?"

Mary Leo'nun kolundaki elini sıktı. "Ona ne oldu?"

Hepsi oturma odasına girmişlerdi. Sıcak bir kürk yığını halindeki Gushi müfettişin kucağına sıçrayıp oturdu, adamın hiç de çekici sayılmayacak yüzüne büyük bir hayranlıkla bakmaya başladı.

"Ona ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz?" dedi Leo.

"Belki sizin yardımınızla. Ve sizin Miss Jago. Anladığım kadarıyla onu tanıyordunuz. Köpeğinizi gezdiriyordu. Onu sık sık görür müydünüz?"

"Evet. Her gün."

"O zaman onu tanıyabilirsiniz, değil mi?"

"Tabii ki tanırım."

Mary'ye Marnock çok fazla şey açıklamaktan kaçınıyormuş gibi geldi. "Size söylemeye yetkim yok" ya da "Bu soruya cevap veremeyiz" gibi sözler adamın içine işlemiş olmalıydı. Onlara ne kadar açıklama yapması gerektiğini, işbirliklerini sağlamak için ne diyeceğini tartıyor gibiydi.

"Miss Bean adında birisi bize başvurarak erkek kardeşinin kayıp olduğunu bildirdi. Ayın dördü, cuma gününden beri görünmemiş."

"Ee?" dedi Leo sert bir sesle.

"Ayn beşi cumartesi günü Kent Sıraevleri yakınında kimliği belirsiz bir ceset bulundu."

"Ama o evsizlerden biriydi" dedi Mary.

"Biz de önce öyle zannettik. Artık öyle düşünmüyoruz. Gazetelerde her okuduğunuza inanmayın. Ayrıca bu işi bulvar gazetesinin Kazıkçı adını taktıkları adamın yaptığını da düşünmüyoruz."

"İyi ama neden?"

Marnock tereddüt edince yardımcısı atıldı. “Bunu söylemeye yetkimiz yok.” Köpek sevdiği belliydi, bir yandan Gushi’nin kulaqlarını okşuyordu.

Cesetteki giysiler kendisine ait değildi. Öldükten sonra giydirilmiş.”

“Kuşkusuz bir çeşit şaka” dedi Marnock. “Psikopatların felaket bir espri yeteneği olabilir. Şimdi Miss Jago, Mr. Nash, size dürüst ve açık davrandık. Bunun bir nedeni var. Bize bir iyilikte bulunmanızı isteyeceğiz. Mr. Bean’in müşterisi diğer bayanlar, hoşlanmıyor...”

“Neden hoşlanmıyor?” dedi Leo.

“Cesedi teşhis etmekten efendim.”

“Herhalde kız kardeşi bunu yapabilir!” dedi Mary dehşet içinde.

“Seksen yaşında” dedi müfettişin yardımcısı. “Ayrıca yirmi beş yıldır onu görmemiş.” Birden daha güven verici bir tavırla güldü. “Bunun çok garip olduğu doğru. Ama öyle. Her yıl kız kardeşi tatildeyken onun evine gider, o dönmeden de geri gelirmiş. Her yıl. Bu, yıllardır böyleymiş. Çeyrek yüzyıl boyunca birbirlerini hiç görmemişler.”

İkisi birlikte gittiler.

Morgun içi soğuktu, keskin bir koku vardı. Mary bunun ölümün kokusu olduğunu, bastırılmayan bir çürümüşlük kokusu olduğunu düşündü, ama Leo formaldehit olduğunu söyledi.

Mary cesedi teşhis etmek için –edebilirse– oradaydı, Leo ise ona yardımcı ve destek olmak için. Leo Bean’i sadece bir kez görmüştü, o da kısaca ve akşam olduğundan yapay ışıktaydı.

Cesetler dosya dolapları gibi yeşil metal çekmecelerdeydi. Son dinlenme yeri olmasa da, bir insan hayatı sona erdiğinde böyle bir yerde yatması korkunç bir şeydi. Çekmecelerden biri çekildi ve naylon bir örtü kaldırıldı.

Mary korkunç bir tiksinti ve sarsıntı geçireceğini sanmış, yolda gelirken kendini buna hazırlamıştı. Ancak son derece sakin bir şekilde ölünün yüzüne bakmış, hiçbir şey hissetmemişti. Ölen adamın Bean olduğu kesindi, ama sanki Madam Tussaud Müzesinde yapılmış Bean’in balmumundan bir heykeli gibiydi. Bu katı yüz sanki hiç yaşamamış, şekil verilerek kalıba dökülmüştü.

“Evet” dedi, “bu Mr. Bean.”

“Eminsiniz değil mi, Miss Jago?”

Kuşkulu bir sesle mi konuşmuştu? Bu polis memuruna, bu acıklı yerde ölümün yarattığı saygı ve korkuyu, bir insanın so-

nunda metal bir çekmece içinde bir heykel haline gelmesinin yarattığı duyguları açıklamak imkânsızdı.

“Evet, eminim” dedi.

İkisi de sarsılmıştı. O da Leo da sessizleşmişlerdi. Polislerin eve kadar arabayla bırakma önerisini reddettiler. Polisten ve ölmüş olan Bean’le ilgili konuşmalardan uzaklaşmak istiyorlardı. Kendileri eve döneceklerdi. Küçük İtalyan lokantasına gitme fikri terk edilmişti, çünkü Mary’nin içinden hiçbir şey yemek gelmiyordu. Arada birbirlerine üzüntülü bakışlarla bakarak el ele yürüdüler.

“Gülümse. Lütfen. Benim için” dedi sonunda Leo. “Orada hari-kaydın. Son derece soğukkanlıydın. Salatalık gibi. Sahi salatalıklar neden soğuk olur? Soğuk olurlar, bunu herkes bilir. İyi de neden salatalıklar soğuk olur da kavunlar ve sakız kabakları olmaz?”

“Bunu bir botanikçiye ya da bahçivana sormalısın.”

“İşin en sinir yanı yarın bir cenaze merasimine gitmem gerekiyor.”

Konuyu dağıtmak, Mary’nin ilgisini başka bir tarafa çekmek için harcadığı çabalar boşa gitmişti, ama bu dümdüz cümle üzerine ona döndü. “Bana söylememiştin.”

“Hayır. Eski bir aile dostu. Çok sıkıcı –yani tören sıkıcı, dost değildi.”

Eve gelene kadar başka bir şey söylemedi. Sanki ağlayacakmış gibi gözleri şişmişti. Sesi perişandı.

“Cenaze töreni yarın öğleden sonra. Annem gelecek ve törenden sonra onunla birlikte kalmak zorundayım. Herhalde bütün gün seni göremeyeceğim.”

“Leo, annen Londra’da olaksa onunla tanışamaz mıyım? Nîkâlumıza gelmeyecek mi?”

Leo yaklaşmasını işaret ederek yumuşak bir hareketle yüzünü ellerinin içine aldı.

“O kadar güzelsin ki, hiçbir zaman sana bakmaya doyamayacağım. Seni uzun uzun seyretmek istemediğim tek bir gün bile yok.”

Mary gülümsedi. “Anneni sormuştum.”

“Yarımdan sonra ailemi terk ediyorum. Onlara elveda diyeceğim. Bunun son olduğunu bilemeyecekler, ama öyle olacak.” Mary, Leo’nun oturduğu iskemlenin önünde diz çöktü. Leo ona sarılarak, “Dolayısıyla, bu gece hiçbir yere gitmiyorum. Vahşi atlar bile beni eve sürükleyemez” dedi.

“Vahşi atların denemelerine izin vermeyiz.”

Yirmi altıncı bölüm

O gece gene uykusunda ağladı. Hiç sesi çıkmıyordu, ama yüzünü çevirdiğinde Mary yanağında bir ıslaklık hissetti. Gün henüz doğmaktaydı. Yanaklarında gözyaşlarının parladığını seçebildi.

Sabah Leo daha erken kalkmış, ona yatağa çay ve postayı getirmişti. Gazete, el ilanları, Sir Stewart Blackburn-Norris'e bir vergi ihbarı, araba kiralama kartları vardı. O günkü olayı hafifletmek için şakalar yapıyordu ve öyle neşeliydi ki, Mary hiçbir şey söylememeye karar verdi. Koyu renk giymek niyetinde olduğunu belirtmesi Mary'nin hoşuna gitti. O da bunun, böyle durumlarda uygun ve uygarca olduğu görüşündeydi.

Ancak cenaze töreninden söz etmek, ölen aile dostunun kim olduğunu, annesinin neden geldiğini söylemek istemedi. Uykuda dökülen gözyaşları bu aile dostu için olabilir miydi? Bunu sormayacağını hissetti. Belki bir gün anlatırdı. Kahvaltıda elini tuttu. Gushi'yi birlikte parka götürdüler ve Parsee Çeşmesi'nin yanında Leo onu bırakarak St. Mark Köprüsü ve Primrose Tepesi tarafına yürüdü.

Mary, Covent Bahçesi'nde onu bırakıp gittiği günü hatırladı. O gün olduğu gibi arkasından uzaklaşmasını seyretti. O gün, günü Mary'yle birlikte geçirmek niyetindeyken neden birden bırakıp gittiğine hiçbir zaman geçerli bir açıklama getirmemişti. Artık ne önemi vardı ki? Bu kez ona sarılmış, sevgiyle öpmüş, onu sevdiğini fısıldamıştı. Saat dörtte müzeye on bir kişilik bir grup çocuk geldi. Londra'ya bir okul gezisi yapan İskoç öğrencilerdi. Sherlock Holmes'un evini gezmişler, oradan da minibüsleriyle müzeye gelmişlerdi. Bezmiş durumdaki öğretmenleri her çocuğa bir walkman ve bir teyp vermek yerine, Mary'nin gruba kılavuzluk etmesini tercih etmişti.

Böyle küçük odalı bir evde, sıcak günlerin çok kısa sürdüğü de düşünülürse hiç pratik olmazdı, ama Mary keşke havalandırma olsa diye düşündü. Sokak kapısı da dükkândaki pencere de açıktı, ama gene de içerisi dayanılmaz ölçüde sıcaktı. Bütün ziyaretçiler gibi, çocuklar da dükkândaki sahte eşyalara müzede sergilenenlerden daha fazla ilgi gösterdiler. Tezgâhın üzerindeki broşürler sıcaktan kıvrılmışlardı.

Saat beşte hava hiç serinlememiş ve Alistair hâlâ gelmemişti. Mary onu beklemek zorundaydı. Alistair'den kaçmış olduğu için şimdi utanıyordu. O davranışı çocukçaydı ve artık bu özellikleri kişiliğinden silmek istiyordu. Aslında belli etmese de Alistair böyle şeylerden hoşlanırdı. Kadınların güçsüz ve akılsız olması, kendini güçlü ve hâkim hissetmesine yol açıyor, üstünlük taslamasına gerekçe oluşturunuyordu.

Stacey evine gittiğinde Mary bahçeye çıkarak avluyu çevreleyen alçak duvarın üzerine oturdu. Böyle sıcak akşamlarda Londra kaldırımları canlanırdı. Lokantalar, dışarıda yemek yemek isteyenler için kaldırımlara masalar çıkarıyor, çizgili şemsiyeler koyuyorlardı. Dükkân sahipleri, dükkânların kapanmasından önceki son saati kapılarının önünde oturarak geçiriyorlardı. Bütün panjurlar kapatılmıştı. Karşıda, St. John Korusu Sıraevleri'nin oradaki kafede biri kovayla su dökerek taşları ısılatıyordu.

Islak kaldırımdan buhar çıkıyordu. Bütün gün olduğu gibi gene aklında Leo vardı. Annesi ve ağabeyiyle birlikte olmanın, ceneza töreninin kendisi kadar rahatsız edici olacağını hissediyordu. Ağabeyiyle ilişkisi her geçen gün biraz daha esrarengiz bir hal alıyordu. O kadar çok seviyorsa neden ondan ayrılıyordu? Leo'ya annesi ve ağabeyiyle tanışmak istediğini bir daha hiç söylememeye karar verdi. Mary, Alistair'in Ordnance Tepesi metro istasyonu tarafından gelmekte olduğunu gördü. Armağan çok küçük olmayıydı. Ceket giymemişti, elinde sadece Mary'nin ona armağan etmiş olduğu ince çanta vardı. Çantayı aldığı anda birkaç kâğıt ve bir ajanda dışında hiçbir şey taşınamayacak kadar küçük olduğunu fark etmişti.

Mary'yi gördüğünde el salladı, ama hızlanmadı. Hava acele edilemeyecek kadar sıcaktı. Mary elinde olmadan, bir zamanlar onu böyle uzaktan gelirken görünce nasıl yüreğinin çarptığını, heyecanlandığını hatırladı. Şimdi hiçbir şey hissetmiyordu, içinde en ufak bir pişmanlık yoktu. Alistair'in sıcaktan yüzü kıpkırmızı olmuş, boncuk boncuk terlemişti. Saçları ıslanmış, kafasına yapışmıştı. Elini omzuna koyduğunda Mary ince bluzunun üstünden

sıcak ve nemli olduğunu hissetti. Alistair'den uzaklaşıp müzeye doğru yürürken, son kez görüşüyor olabiliriz, diye düşündü. Herhalde bir daha birbirimizi hiç görmeyiz. Sevgiliydik; âşık olduğumuzu düşünüyorduk, belki o zaman gerçekten âşıktık da. Bu şekilde sona erdirmek ne kötü, ne acı...

“Alistair, karşıdaki kafede bir şey içelim.”

Kaşları yukarı kalktı. Mary o ana kadar yüzünde ne kadar kötü bir ifade olduğunu, ne kadar acımasız baktığını fark etmemişti. “Tabii” dedi, “Ben içerde soda ısmarlarken sen de tüyersin.”

“Hayır. Söz veriyorum, kaçmayacağım.” Geri döndüler ve karşı kaldırıma geçtiler. Alistair isteksiz görünüyordu. “Bu şekilde ayrılmamalıyız. Hiçbir...”

“Tören olmadan.”

“Düzgün bir şekilde vedalaşmadan ve belki de birbirimize kırgın olmadığımızı belirterek diyecektim.”

Alistair güldü. Gelen garsona Mary'ye ne istediğini sormadan sipariş verdi. “Sana karşı hâlâ eskisi gibi duygular beslediğimi sanıyorsun galiba” dedi dikkatli bir şekilde. “Bu şekilde düşünmek gururunu okşuyor olmalı. Ama bunlar bitti, geride kaldı. Kırgınlıklara gelince, onlardan bende bol miktarda var. Hatta sana karşı tüm hissettiğim o diyebilirsin. Şimdi de, işin doğrusunu istersen, senden kurtulmak istiyorum.”

Mary söyleyecek söz bulamadı. Masaya büyük bir şişe soda, yanında limon ve buz gelmişti. Bardaklarını doldurdu. Bir an Mary, Alistair bir bardak suyu da yüzüne fırlatacakmış gibi korkunç bir duyguya kapıldı. Farkında olmadan sandalyesini biraz geri çekti. Uzun süredir Alistair'in yapabileceği şeyleri hayal ederek, gerçekten yaptığı şeyleri çok aşan fanteziler geliştirerek hayatını karartıyordu. Bardağındaki son yudumu içen Alistair, eğilip çantasını aldı ve içinden yassı bir paket çıkardı. İki buçuk santim kadar kalınlıkta, dikdörtgen, video kaseti kutusu gibi bir şeydi. Pembe ve gümüş rengi kâğıda sarılmış, gümüş rengi ince rafyayla bağlanmış hediye paketini herhalde kendisi yapmıştı. Paketin kenarları düzgün katlanmamış, rafya dönmüştü. Bir kartın üzerine iri harflerle “Mary” yazmıştı.

“Teşekkür ederim” dedi Mary alçak sesle.

“Bir şey söylemek istiyorum. Son bir şey. O da şu: Bana geri dönebileceğini sanma. İşler ters gittiğinde demek istiyorum.”

“Eğer işler ters giderse, demek istiyorsun” dedi Mary güçlü ve canlı çıkarmaya çalıştığı bir sesle.

“Hayır Mary. Onu *sen* demek istiyorsun. Şunu bil ki, ben olma-

yacağım. Seni taşımayacağım. Başkasını bulmuş olacağım.”

Mary bu buluşmayı düşündüğünde söyleyebileceği pek çok şey tasarlamıştı: gelecekle ilgili güzel dilekler, dost kalabilecekleri, hatta görüşebilecekleri umudu. Ama şimdi söyleyecek kelime bulamıyordu. İçini, Alistair uzaklaşır uzaklaşmaz geçeceğini bildiği bir umutsuzluk duygusu sarmıştı. Onun gibi adamlardan kaçması gerekirdi, bunu çok daha önce yapmamış olmasına şaşıyordu.

Alistair hesabı ödedi. Yerinden hızla kalkarak şöyle bir baktı. Mary sarsılmış bir halde ona bakıyordu, sinirlenmişti.

“Bir daha karşılaşır mıyız, bilmiyorum” dedi. “Onun için şimdi vedalaşalım. Sonsuza kadar elveda Mary!”

Yandaki masaya oturmakta olan bir grup turist dönüp baktılar. Alistair bir kez daha tekrarladı.

“Sonsuza kadar elveda Mary!”

Sandalyesini geri itti. Kaldırımın kenarına kadar kayan sandalye devrildi. Sonra süratle oradan uzaklaştı. Biri güldü. Mary utanmış, sarsılmıştı. Paketi aldı. Küçük el çantasına sığmayacaktı. Elinde taşımak zorundaydı. Hava çok sıcaktı, ama gene de yürüyecekti. Sokağın gölgelik tarafından gidecekti. Enerji harcamanın endorfinleri artırdığı, insanın sakinleşmesine, kendini iyi hissetmesine yol açtığı söylenirdi. Bunun doğru olduğunu umuyordu.

Aslında endorfinlerden çok onu rahatlatacak birine ihtiyacı vardı. Leo’ya tabii ki. Ama daha çok şu anda büyükannesini istiyordu. Küçük bir kızken yaptığı gibi onu tutar, sessizce sarılırdı –ama büyükannesi ölmüştü, toprak olmuştu. Leo yanında olacaktı. Akşamı ailesiyle geçirecekti, ama nasıl olsa sonunda gelecekti. Kapıya geldiğinde sessizce yanına gidecek ve Leo ona sarılacaktı.

Nikolay adını taktığı adam aklına geldi. Garip bir şekilde konuşmak isteyeceği, onu dinleyecek, içini dökebileceği birkaç kişiden birinin de o olduğunu düşünüyordu. Gloucester Kapısı’ndan girip bronz genç kız heykelinin önünden geçtiğinde aşağıya Grotto’ya baktı. Aşağıda ne biri vardı ne de orada kalındığını gösteren herhangi bir iz. Köprüden atılmış boş bir sigara paketi havuzda yüzüyordu. Onun dışında ortalık bir banliyö evinin bahçesi kadar temizdi.

Paketi holdeki masanın üzerine bıraktı. Gushi koşup onu karşılayamayacak kadar bitkindi. Mutfaktaki taşların üzerine serilmiş, dili dışarıda, sık sık nefes alıyordu. Daha saatlerce onu dışarı çıkarmanın anlamı yoktu. Belki Leo gelene kadar bekler, birlikte gezdirirlerdi. Hayvanın başını okşadı, taze su verip duş almak ve rahat bir pantolon ve tişört giymek için yukarı çıktı.

Tam o sırada telefon çaldı. Leo'ydu. Birkaç yıl önce Dorothea'nın kocası Gordon bir ameliyat geçirmiş, daha yeni ayıldığında telefonda onunla konuşmuştu. Leo'nun sesi Gordon'un o zamanki sesine benziyordu: kalın, kısık, boğuk ve çok daha yaşlı bir ses.

"Bu akşam gelemiyorum" dedi. "Ne zaman gelebileceğimi bilmiyorum. İşler pek iyi gitmedi. Yarın görüşürüz." Bir duraklama oldu. Mary hıçkırık sesi duyar gibi oldu. "Olur mu?"

"Leo, tabii ki olur. Ama ben..."

"Hayır. Ne diyeceğini bilmiyorum, ama hiçbir şey yapamazsın. Hiç kimse bir şey yapamaz. Düzeleceğim. Alistair'i gördün mü?"

"Son kez olarak, bundan eminim. Bize bir evlenme armağanı verdi."

"Neymiş?"

"Bilmem. Henüz açmadım."

"Belki açmasan daha iyi olur. Belki içinde bomba vardır." Sesinde neredeyse isterik bir ton vardı. Gene bir hıçkırık sesi mi duymuştu? "Mary üzgünüm, bu akşam gelemiyorum."

"Önemli değil" dedi. "Anlıyorum."

Aslında anladığından pek emin değildi. Müthiş bir hayal kırıklığı yaşadığı kesindi. Böyle güzel bir yaz gecesinde yalnız kalmak neden soğuk ve ıslak bir gecede yalnız olmaktan daha kötüydü? Buzdolabındaki yiyecekleri canı istemedi. Bir şeftali yedi, soda içti ve oturup İrene Adler broşürünün son düzeltmelerini yapmaya başladı. Bu hafta sonunda basımevine gidecekti. Broşür yayımlandığında artık Mary Jago olmayacak, Mary Nash olacaktı.

Bunu istiyor muydu, yoksa kızlık soyadını taşımaya devam mı etseydi? Daha önce hiç aklına gelmemişti. Broşürün bir yerinde "Tasarım: Mary Jago" ya da "Tasarım: Mary Nash" yazmalıydı. Nasıl görüldüğüne bakmak için yeni adını yazdı. Bir kadının evlenmeden önce yeni soyadını yazmasının uğursuzluk getireceği söylenir, pek çok kişi buna inanırdı. İmza atmayı denedi, ama görünüşü hoşuna gitmedi, neredeyse eski soyadını kullanmaya karar verdi.

İçeride Gushi'nin havladığını duydu. Hayvanı neyin huzursuz ettiğini anlamak için hole gittiğinde paspasın üzerinde Express Tika ve Pizza'nın yeni bir ilanını buldu. Pembe ve gümüş rengi ambalajı, kıvrır kıvrır rafyası ve kötü katlanmış kenarlarıyla Alistair'in hediyesi holdeki masanın üzerinde duruyordu. Paketi alarak oturma odasına geri döndü. Gushi kucığına sıçrayıp kedi gibi kıvrıldı.

Rafyanın altında yapışkan bant vardı. Şaşırtıcı şekilde sağlam paketlenmişti. Makas almak için köpeği rahatsız etmek zorunda

kaldı. Leo'nun içinde bomba olabileceği sözleri aklına geldi. Bu saçmaydı tabii ki, ciddi söylememiştii. Gene de paketi kulağına yaklaştırıp salladı. Hiçbir ses gelmedi.

Önce yapışkan bandı, sonra paketin köşelerini kesti. İçinde kırtasiyecilerde satılan armağan kutularından gümüş rengi yassı bir kutu vardı. Kapağı yapıştırılmıştı. Bandı kesip kapağı açtı. İçinde köpük, panuk, bir alay dolgu ve bir zarf içinde bir kart vardı.

Alistair için garip bir seçimdi. Kartın üzerinde bebek gibi bir gelin damat vardı. Damat silindir şapkalı, gelin beyaz kabarık etekli ve duvaklıydı. Süslü bir düğün pastasının üzerinde duruyorlardı. Resmin altında "Evlenme gününüzde mutluluk dilekleriyle" yazıyordu.

Armağan bu muydu? Hepsi bundan mı ibaretti? Kartın arasında ikiye katlanmış bir kâğıt vardı. Belli ki mektuptu. Kartın üzerine hiçbir şey yazmamıştı, adını bile. Bir an için mektubu okumadan yırtıp atmayı düşündü. Hakaret ve sitem dolu olacağı belliydi. Ama okumamak korkaklık olurdu. Ona zarar veremezdi. Artık onun için hiçbir anlam ifade etmeyen birinin sözleriydi. Telefon yeniden çaldığında kâğıdı hâlâ katlı halde parmaklarının arasında tutuyordu. Dörde katlanmış bir mektup kâğıdıydı.

"Özür dilerim" diyordu Leo. "Biraz önceki davranışım için özür dilerim. Ağabeyimden arıyorum. O dışarı çıkar çıkmaz numaranı çevirdim. Affedildim mi?"

"Affedecek bir şey yok. İyi misin?"

"İyiim."

"Keşke şimdi eve gelebilseydin" dedi hüzünlü bir sesle.

"Mary, annem bu gece kalmamı istiyor. Bundan sonra onu yıllarca göremeyebilirim, belki de hiç görmem. Söylediklerimi hatırlıyorsun, değil mi? Bunun son buluşma olduğunu."

"Tamam" dedi. "Tabii ki kalmalısın. Beni merak etme, iyiim." Sonra nedenini bilmeden ekledi. "Armağanı açtım. Bomba değil. Sadece bir kart ve bir mektup."

"Seni seviyorum" dedi. "Sadece açıp bunu söylemek istedim. Perşembe günü karım olacaksın. Gerçek olamayacak kadar güzel bir şey."

"Ama gerçek" dedi.

Odaya ağabeyi dönmüş olmalıydı. "Hoşça kal, yarın akşam görüşürüz" diyerek telefonu kapattı. Ailesiyle son kez birlikte olduğunu hatırlatması kaygılandırıcıydı. Mary'ye birden doğal olmayan, gereksiz bir şey olarak göründü. Keşke nedenlerini sorsa, bu konuyla ilgili daha fazla bir şeyler bilseydi. Neyse, geç kalmış değildi, yarın sorardı.

Hâlâ elinde tuttuğu kâğıdı açtı.

Kâğıdın üzerinde Harvest Vakfı'nın kırmızı bir mantara benzeyen logosu vardı. Altında Miss Mary Jago, Chatsworth Sokağı, NW 10 yazıyordu. Bir alt satırda mektubu gönderenin Deborah Cox olduğu belirtilmişti. Mektup altı gün öncenin tarihini taşıyordu.

İlk aklına gelen, mektubun eski adresine gitmemesi gerektiği oldu. Sonra, vakfa sürekli adresinin değiştiğini hiçbir zaman bildirmemiş olduğu aklına geldi. Tek bir mektubun, ki onlardan gelen son mektup olacağını sanıyordu, büyükannesinin adresine gönderilmesini istemişti. Okudu:

Sayın Miss Jago,

Mr. Nash'le mektuplaştığınızı ve onunla görüştüğünüzü sanıyorum. Bu nedenle size zaten bildiğiniz bir haberi veriyor olabilirim. Sağlığının bozulduğu, hastalığının nüksettiği konusunda size göndermiş olduğumuz mektuplara cevap vermemiş olmanız da bunu kanıtıyor.

Bu nedenle Mr. Nash'in dün ölmüş olduğunu öğrenmeniz, üzücü olsa da umarım sizin için büyük bir şok olmayacaktır. Son iki haftadır yatmakta olduğu hastanede sakin bir şekilde öldü. Annesi ve ağabeyi yanındaydılar.

Bu haberin sizin için büyük bir üzüntü kaynağı olacağını biliyorum. Ancak, cömert bağışınızla hayatının uzamasına, yaşam kalitesinin yükselmesine katkıda bulunmayı başardığınızı...

Mary mektubu kucağına bıraktı. Aklı tamamen karışmıştı. Bir iki dakika önce onunla konuşmuşken nasıl olur da Leo'nun ölümü onun için büyük bir şok olurdu? Bir hata yapmışlardı. Onu biriyle karıştırıyorlar, Leo'yu başka biriyle karıştırıyorlardı. Dosyalar karışmıştı.

Mektubu alıp tekrar okudu. "... size göndermiş olduğumuz mektuplara cevap vermemiş olmanız da bunu kanıtıyor." Ne mektubu? İlik bağışıyla ilgili Alistair'in alıp açtığı mektuplar mı? Birden üşüdüğünü hissetti. Güneş alan pencerenin yanına gitti. "Mr. Nash'in dün ölmüş olduğunu..."

Saat yedi olmuştu. Bu saatte vakfa telefon açıp bir açıklama isteyemezdi. İlk şokun yerini öfke ve kızgınlık almıştı. Yaptıkları hatayı sürdürdüğü için Alistair de onlar kadar suçluydu. Bunu kötülüğünden yapmıştı. Bu mektubu evlenme armağanı olarak göndermesi, şimdiye kadar ona karşı yaptığı en kindarca şeydi.

Telefon uzun uzun çaldıktan sonra açıldı. "Alistair Winter" dedi. "Alistair, ben Mary. Neden aradığımı biliyorsun..."

Telefonu kapatmıştı. Mary inanmayan gözlerle telefonun kulaklığına baktı. Vurmuş olduğu yanağına kan hücum etti. Soğuk parmaklarıyla yüzüne dokunduğunda yanağının yandığını hissetti. Mary kendine bir kadeh brendi doldurup bir dikişte içti. Öksürmesine neden oldu, ama içine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Kendi kendine derin nefes almasını söyledi. Alistair'in kötülüğü onu derinden sarsmıştı. Telefonun öbür ucunda sesini çıkarmadan dururken mutlaka mutluluk ve sevinç duymuştu.

Mary mektubu onun yazmamış olduğunu hatırladı. O sadece göndermişti. Gerçek bir yerden gelmiş, gerçek bir mektuptu, Alistair'in uydurduğu bir şey değildi. O sadece mektubun eline geçmesini sağlamıştı.

Tereddüt etmenin sırası değildi. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak Leo'nun ağabeyinin numarasını çevirdi. Telefon çaldı çaldı, ama açan olmadı. Leo orada olacağını söylemişti, ama yoktu. Bu pek bir şey ifade etmiyordu. Ağabeyiyle bir şeyler içmeye çıkmış olabilirlerdi. Ya da annesi nerede oturuyorsa, onu bırakıyor olabilirlerdi. Ağabeyi ve annesiyle ilişkilerini koparacağını söyleyip, sonra da onlarla birlikte çıkması, geceyi onlarla geçirmesi garipti –birden bunun kuşku uyandıran, tuhaf bir davranış olduğunu hissetti.

Mary'nin birine ihtiyacı vardı, bu mektuba, bu olaylara yansız ve serinkanlı bir şekilde bakabilecek birine. Dorothea'ya telefon açtı, ama ona her şeyi anlatacağına, ertesi gün müzeye gelmesi olur mu diye sordu. Çarşambadan itibaren bir hafta işe gitmemeyi tasarlamıştı, ama yarından başlasa olur muydu?

"Tabii, neden olmasın?" dedi Dorothea. "Gordon idare eder. Sen iyi misin? Sesin biraz sarsılmış gibi geliyor. Düğün öncesi heyecanı mı?"

"Sanırım" dedi Mary. Sanki Dorothea görecekmış gibi gülümsemeye çalıştı. "Teşekkürler Dorrie."

"Evlenme törenin bu, cenaze değil."

"Evet."

Olmamıştı, Dorothea'ya mektubu okumak çok garip olacaktı. Kime okusa garip değil miydi? Mektubu alıp bir kez daha okudu ve daha önce fark etmediği bir şey dikkatini çekti. Harvest Vakfı'nın adresinin altında Deborah Cox'un ev telefonu yazılıydı. Midesi bulanıyordu. Ya brendiden olmuştu ya da uzun zamandır hiçbir şey yememiş olduğu için. Neden Dorothea'ya ertesi gün müzeye gelmeyeceğini söylemişti ki? Ne bekliyordu?

Bilmek korkusu, bilmemek korkusundan ağır basmaya başlamıştı. Şu mektubu yok etse, küçük parçalara ayırıp kül tablasında

yaksa ne olurdu? Ya da bahçede küçük bir kamp ateşi yaksa? O zaman mektubun hiç gelmemiş olduğunu düşünebilirdi, Alistair'in armağanının sadece kart olduğuna inanabilir, Leo'ya hiçbir şey söylemezdi... Deborah Cox'un numarasını tuşladı.

İkinci çalışta telefon açıldı. Mary'nin daha ne istediğini söylemesine fırsat bırakmadan Deborah Cox psikolojik danışmanlığa ihtiyacı olup olmadığını sordu. Vakıf memnuniyetle bu hizmeti sağlardı. Mary, Leo Nash'e yazmış, onu tanımış olduğundan bunu özellikle tavsiye ediyordu.

"Onunla karşılaştınız mı?"

Mary duraladı. Titremeye başlamış, dizleri birbirine çarpıyordu. Bu kadar arsızca bir yalanı nasıl söyleyebildiğine şaşarak, "Hayır" dedi. "Hayır, hiç karşılaşmadık."

"Ama tanıştınız, değil mi? Mektupla mı?"

"Evet tanıştık" dedi Mary. "Nasıl biriydi?" diye sordu boğazını temizleyerek.

"Pardon?"

"Leo Nash nasıl biriydi, tipi nasıldı?" Sesi boğuk çıkıyordu, ama yalan söylemek kolaylaşmıştı. "Fotoğrafını istemiştin ama göndermedi."

"Sarışın, kısa boylu, koyu renk gözlü. Karşılaşmamanız daha iyi olmuş. İlik naklinde bağışta bulunanın, bağışı alana karşı duygusal bağlılık duyması olağandır. İliği alan ölürse bu daha da zor olur."

"Bir ağabeyi olduğunu söylemiştiniz..."

"Evet öyle. On yaş büyük. Aynı dairede oturuyorlardı. Ancak, eğer o amaçla soruyorsanız, ilişki kurmanızı önermem. Şu danışmanlığa gelince..."

Mary istemediğini söyleyerek teşekkür etti. Gerek yoktu. Telefonu yavaşça kapadı.

Yirmi yedinci bölüm

Hob'un kafası iyiydi.

Bir haftadan uzun süredir hiç nöbet gelmemiştir. Nöbetin nasıl bir şey olduğunu unutuyordu, hatta kendini biraz kötü hissetmenin bile ne olduğunu unutuyordu, çünkü buna izin vermiyordu. Aylarca, hatta belki bir yıl boyunca, kafası iyi kalacak kadar zengindi. Çalışması gerekmiyordu. İşin komik yanı, daha önce yıllar boyunca yaptığı işlerden fazla yeni iş çıkıyordu ve tabii kafasının iyi olması için daha fazla para.

Bunun neden böyle olduğunu merak etti. Bir gün Lew'a sordu. Carl ortadan kaybolmuştu ve sorabileceği başka kimse yoktu. Lew yaşlıydı ve tuhaftı. Bu işlere gençken yetmişlerde bulaşmıştı. Bunun Hob'un pozitif tavrından olduğunu söyledi. Pozitif ve iç benliğiyle temas halindeydi. İnsanlar bunu hissediyorlar, gelip onu arıyor, yapılacak işlerini veriyorlardı. O büyük işten sonra –büyükün büyüğü bir işti– üç yeni iş daha çıkmıştı. İşin komiği, bunlardan biri gene St. Mark Crescent'te oturan o herifi benzetmektir.

Hob pek evde oturmazdı. Ev dediğin zaten çöplüktü. O kadar söz vermişler, ama gelip pencerelerini tamir etmemişlerdi. Belki de, geleceğiz tamir edeceğiz dememişlerdi de o mektubu yanlış anlamıştı. Her neyse, bu sıcakta mikrodalgaya benzeyen bu kutuda yaşayamazdı. Bu nedenle sokaklarda yaşamaya başlamıştı. Tatil gibiydi, Korfu Adası'ndan bile iyiydi. Zaten suyu pek sevmezdi.

Parkta, Primrose Tepesi'nde, St. John Kilisesi'nin bahçesinde dolanıyor, sıralarda oturuyor, çimenlerde yatıyordu. Gündüzleri yiyecek satan yerlerden birinde oturuyor, bir şeyler içiyordu. Arada sırada bir Magnum ya da bir paket cips yedi. Kafası iyiyken yemek yemekle pek arası olmazdı. Genellikle votka içiyordu, arada bir de değişiklik olsun diye tekila. İlk birkaç günden sonra

ikisinden de birer şişe alıp yanında taşımaya başladı. Şişeleri taşımak için bir sırt çantası almıştı, ama iyi bir çantaydı, o dilencilerin kullandıkları naylonlardan değildi. Takımı da sırt çantasındaydı: metal gülü, çakmağı, bir sürü içecek kamışı –içecek aldığı yerlerden yürütmüştü– ve malları. Kendini kötü hissetmeye hiç fırsat vermiyordu. Nöbetin ufukta görünmesi bile korkuyla titremesine yetiyordu.

İçecek kamışlarını parkın her yerine atmaya başlamıştı. Bazen gül fidanlarına, çiçek tarhlarına takılmış, köprülerin altındaki pis sularda yüzen ikiye kesilmiş içecek kamışlarının birinin dikkatini çekip çekmediğini, bunların da nereden çıktığını merak edip etmediğini düşünür, kendi kendine kıkırdardı. Esprili biri olduğundan, bronz kız heykelinin ağzına bir kamış parçası sokmuş, bir çeşmenin üzerine sekiz kamış parçasıyla bir taç yapmıştı. Mutluydu. Bir gün, üzerinde kayıklar gezen gölün bir kartpostalını almış, kendisine yollamıştı. Giysilerini değiştirmek ve televizyonda spora bakmak için arada bir eve uğraması gerekiyordu. Bir keresinde o fırın gibi daireye girdiğinde kartını bulmuştu. Üzerinde, “Hava nefis, keşke burada olsaydın” yazıyordu, “Hob’dan sevgilerle” diye imzalamıştı.

Hob bu espriye çok güldü. Düşünebileceği en komik şeydi: kendinden bir kart alıyorsun ve senin başka bir yerde olmanı diliyor. Gülmekten yerlere yattı. Kendine gelebilmek için bir votka içti. Kilo kaybetmeye başlamıştı. Kafasından ya da yüzünden değil –oraları hâlâ irikiyımdı– ama bedeni zayıflamış, karnın derisi çorap gibi sarkmıştı. Leo ona bir kızdan söz etmişti. Çok şişman olan bu kız birden anoreksiyaya yakalanmıştı. Her tarafından derileri sarkmıştı. Kızı ameliyat etmişler, fazla derileri kesip atmışlardı. Acaba ben de ameliyat olsam mı diye düşündü, ama mümkün değildi. Hastanede kafası iyi olamaz, ilk günden nöbete yakalanırdı.

Şimdi zengin olduğundan istediği kadar mal alabiliyordu –jumbo, E tabletleri,¹ bulabildiği zaman melek tozu. Büyük E ona göre değildi, çünkü iğneden korkardı, ama neyse ki *crack* çıkmıştı. Bir kez iğneyi denemeye kalkışmış, korkudan bayılmıştı. Kim bilir çocukken başına ne gelmişti, belki çocuk felci aşısı ya da onun gibi bir şey yapmışlardı. Annesine hiç sormamıştı, sorsaydı da düzgün bir cevap alamazdı.

Bir iki yıl önce, bali koklamaya kadar düştüğü o günleri aklına bile getirmiyordu. Düşündüğü yapacak olduğu iki yeni işti: Chalk Çiftliği’nde herifin birinin bacağını kıracak, Lisson Grove’da birini

1. Ecstasy’ye kullanıcıları tarafından verilen adlardan biri. (ç.n.)

iyice pataklayacaktı. İki iş için de birer Hawaii almıştı. Aslında Chalk Çiftliği işi için bu para azdı. Kalın bir bacağı kırmak ince işti. Yaptığı sözcük oyunu hoşuna gitti, kahkahalarla güldü.

Akşamları genellikle, malum merasimini yapmak için Grotto'daki havuzun oraya gidiyordu. İnşaat halindeki evin sahipleri, içeri girilmesini engellemek için durmadan yeni dikenli teller çekiyorlardı. Dikenli teller ne onu ne de sokakları bilen diğer insanları durduramazdı. Yarı karanlıkta havuzun kenarına oturup kaya parçasını ufaladı ve metal gülün içine attı, kapağı vidaladı ve iki yeni içecek kamışı taktı, çakmağını çakıp teneke kapağı kapadı.

Kristal yumru çitirdamaya başladı. Nöbete doğru gitmekteyken, o tatlı dumanın ciğerlerine dolmasıyla başı dönmeye, kafası iyileşmeye başladı. Daha sonra bir E tableti yutar ya da biraz PCP içerdi. Çok heyecanlanırsa da, bir iki siklo atardı – anlamayan siz salaklar için cyclobarbitone kalsiyum, diye düşündü. Bir alkolik nasıl alkolizm konusunda uzman olursa, bir keş de uçuşu anlamak zorundaydı.

Denetimsiz bir şekilde kıkırdamaya başladı. Sonra doludizgin kahkahalar koyuverdi. Taşların üzerinde, tozlu yerlerde yuvarlanıyor, kuru yapraklar altında çitirdıyordu. Köprünün korkuluğundan biri aşağıya bakıyordu. Gün batmakta olduğundan güçlükle seçebildi, ama ince suratlı, çopur yüzlü biriydi. Pisliğin içinde oynayan bir köpek gibi yerlerde yuvarlanan adama uzunca bir süre baktı.

Gülmesi ve yuvarlanması geçmeye başlayınca durdu. Kendine son derece hâkimdi. Bir yudum votka içti ve eşyalarını sırt çantasına doldurmaya başladı. Bir haftadan uzun zamandır çantasında taşımakta olduğu eşyaları o zaman fark etti: kırmızı bir beyzbol şapkası ve üzerinde filler olan bir tişört. Bunları yarın Camden High Sokağı'ndaki Oxfam mağazasına götürüp, vitrine koymalarını sağlarsa dünyanın en komik şeyi olacaktı.

Grotto'dan tırmanıp Albany Sokağı'ndaki ışıklardan geçerken müthiş esprisi aklına gelip kıkırdamaya başladı. Bir yandan gülüyordu, ama kimsenin görmemesine de dikkat ediyordu. Gloucester Kapısı'nın oradaki sivri uçlu demir parmaklıkları aşip parkan o yumuşak ve sessiz karanlığı içinde kayboldu.

Yalnızlık onu korunmasız ve kırılğan yapmıştı. Bir adanın bomboş sahiline bırakılmış, ayrılmakta olan tekneye bakan biri gibiydi. Dünyada nerede olduğunu, başına neler geldiğini bilen ve alıdın tek bir kişi kalmamıştı.

Gushi'ye sarıldı. Çok daha sonraları, kucağına sokulan, parmak-

larını yalayan küçük köpeğin, onu aklını kaybetmekten koruduğunu söyleyecekti. Havanın sıcaklığına rağmen ihtiyacı olan ılıklığı Gushi'ye sarılarak bulmuş, nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu, ama kendisine büyük bir oyun oynandığını anlamıştı. Bunu yapmanın kim olduğunu bile bilmiyordu, çünkü Leo'nun gerçek kimliğini öğrenmesi mümkün olmamıştı. Bu gizemi çözmeye çalışmak, sanki hava soğukmuş, park karlarla kaplıymış gibi titreme nöbetlerine kapılmasına yol açıyordu.

Orada hiç kıpırdamadan, pek bir şey düşünmeden, tam bir şok halinde bir saatten fazla oturmuş olmalıydı. Saate baktığında dokuz olmuştu ve ortalık kararmıştı. Masa lambalarından birini yaktı. Bir sürü pervane içeri daldı, kahverengi, sarı, bir tane de Dalmaçyalı gibi siyahlı beyazlı. Işığa gelmişler, masa lambasının çevresinde dönüp duruyorlardı. Leo'nun "Bir Dalmaçyalı için referans" deyip gülüşünü hatırladı ve acıyla inledi. Pervanelerin çıkması için ışığı kapatıp Redferry'deki evin numarasını tuşladı. Boğazı kurumuş, nefesi daralmıştı. Gene cevap yoktu. Bir daha aramayacaktı. Buna kesin kararlıydı. Bir kere, karşısına çıkarsa ne diyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Gecenin geliyor olması korkunçtu. O kadar uzun, o kadar yalnız bir gece olacaktı ki dayanamayacaktı. Yukarı kata çıkıp ecza dolabına baktı. Üzerine "Lady Blackburn-Norris. Uykusuzluğa karşı" etiketi yapıştırılmış bir şişe buldu. İlacın adı ve yatarken bir ya da iki kapsül alınabileceği de yazıyordu.

Gushi'yi bahçeye bıraktı. Gece ılık ve yumuşaktı. Kadife moru bir gökyüzünde birkaç yıldız parlıyordu, Londra'da nadiren görülen bir şeydi bu. Gushi uçuşan yarasalara havlamaya başlayınca hayvanı içeri alıp kapıyı kilitledi. Gushi'yi yatağının ayak ucuna yerleştirdi, soyundu, pencereleri ardına kadar açtı ve iki kapsül yuttu. Başını yastığa koyar koymaz uyudu. Uyku pelerinli ve kapişonlu siyah bir hayalet gibi gelmiş, kanat gibi kollarıyla onu sarmıştı.

Sabahın erken saatlerinde, saat beş ya da altıda ilaçtan ağırlaşmış ve güçsüzleşmiş halde uyanmış olmasına rağmen, aklına onun yanında yatması, sevişmeleri gelmişti. Her kimse o, tatlı yumuşak dokunuşlarla ve güçlü dizginlenemez tutkuyla onunla defalarca sevişmiş, kulağına sevgi sözleri fısıldamıştı. Banyoya kadar zor gitti. Midesi bulanıyordu. Banyoda yere yıkılıp kalana kadar, boğazını yırtan acılı kasılmalarla kustu.

Dışarı çıkmak isteyen Gushi gelip soğuk burnunu çıplak omzuna değdirene kadar orada uyuyakaldı. Yerden kalkıp üstüne bir sabahlık geçirdi. Dışarıda harika bir gün vardı. Bulutsuz, masma-

vi bir gökyüzünde güneş parlıyordu.

Bahçeden içeri girdiğinde telefon çalmaya başladı. Bu numarayı Leo'dan, daha doğrusu Leo olduğunu iddia eden adamdan başka kimse bilmiyordu. Alistair de biliyordu, ama Alistair'in bir daha onu hiç aramayacağından, bir daha hiç konuşmayacaklarından emindi. Telefonun çalışını uzun uzun izledi. Sonunda açtı.

Arayan Deborah Cox'tu.

İlk aklına gelen en önemsiz soru oldu. "Bu numarayı nereden buldunuz? Ben size vermedim."

"Son arayan numarayı söyleyen servisi aradım."

"Öyle mi? Doğru. Ne istiyordunuz?" Daha önce hayatında hiç kimseyle bu kadar kaba konuşmamıştı. "Özür dilerim" dedi. "Yani, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Size söylemek istediğim bir şey var. Leo Nash'in nasıl biri olduğuyla çok ilgilenmişsiniz. Bunu söylemem doğru olur mu bilmiyorum, ama sizin ağzı sıkı biri olduğunuzu biliyorum. Aramızda kalmalı."

Aslında kadın onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu...

"Nedir?"

"Leo tekrar hastalanmaya başladığında" dedi Deborah Cox, "ikinci bir bağış için size başvurmamızı kabul etmedi. İlik verebilecek tek kişi sizsiniz, ama o size sormamızı kesinlikle yasakladı."

"Anlamıyorum" dedi Mary katı bir sesle.

"Sizin aynı şeyleri bir daha yaşamamanızı istemediğini söyledi –her zaman biraz riskli olan genel anestezi, arkasından nekahat dönemi. İzin vermedi. Onu ikna etmek için çok uğraştık, ama bir işe yaramadı. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Yani o bir kahraman mıydı?" dedi Mary. "Parlak zırhı içinde bir şövalye, kendini değil başkalarını düşünen bir melek –bunu mu demek istiyorsunuz? Ben bir hafta kendimi rahatsız hissetmeyeyim diye yaşamını feda eden biri, öyle mi?"

Elle tutulur bir öfkenin hissedildiği bir sessizlik oldu.

"Açıkça söylemek gerekirse Mary" dedi Deborah Cox sonunda, "Bu kadar rahatsız olduğunuzu fark etmemiştim. Kesinlikle tedaviye ihtiyacınız var. Şu psikolojik danışmanlık..."

Mary daha fazla dinlemeden telefonu kapatırken kendi kendine, bu olay beni terbiyeli ve kibar bir kadinken, kaba birine mi çeviriyor, diye düşündü.

Her kimse o adam, o üçkâğıtçı sahtekâr adam, onu kandıran adam, geceyi başka yerde geçirdiği her sabah olduğu gibi gene

eve gelecekti. Hava şimdiden ısınmaya başlamıştı. Charlotte Cottage'ın serinliğinden sonra Mary dışarı çıktığında ısı yünlü bir battaniye gibi onu sardı. Gushi'yi evde bıraktı. Bu havada gezemezdi, günde iki kez bahçeye çıkmakla yetinmeliydi. Sevgilisi olan adamla karşılaşmamak için evden uzaklaşıyordu. Tekrar midesi bulanmaya başlamasın diye sevgili olarak düşünmemeye çalıştı.

Dorothea'ya bugün işe gelmek istemediğini söylediğine pişman olmuştu. Müze en azından onun için bir korunak olur, gelip Mary'yi orada bulamazdı. Parktan başka gidebileceği yer yoktu, ama daha Chester Kapısı'ndan girerken ona rastlayabileceğini düşündü. Kaçışını sürdüremezdi. Karşılaşacaklardı, bundan kaçamazdı. Alistair'in onu açığa çıkarmış olacağını, Mary'nin bildiğini düşünemezdi. Belki de bugün, bugün herhangi bir saatte yüz yüze gelmek zorundaydı. Tekrar titremeye başladı. Kendini çok halsiz ve güçsüz hissediyordu, uyku ilaçlarının etkisi hâlâ sürüyor olmalıydı. Büyük Gezi'de gölgelik bir sıraya oturdu.

Yarından sonraki gün evlenme günü olacaktı. Onunla evlenecekti, tabii ki Mary'yle evlenecekti. Planın amacı buydu: parası için, Belsize Caddesi'ndeki o koca ev için onunla evlenmek. Gözleri yaşlarla doldu, yanaklarından süzüldü. Ne kadar inandırıcı, iyi ve kibar davranmıştı, harika bir oyuncuydu. İyi ama kimdi o? Leo Nash'in nüfus kâğıdını gösteren, Carl Nash diye bir ağabeyi olan, kemik iliğini alan ve sonra *ölen*, ama hâlâ sağ olan kimdi?

Nikolay adını takmış olduğu adam gelip sıranın öbür ucuna oturdu. Ne zaman geldiğini görmemişti, beş on dakikadır orada olabilirdi. Gözyaşları ve kafasındaki sorular dış dünyadan kopmasına neden olmuştu.

"Ağlamayın" dedi adam. "Neyiniz var?"

Mary başını kaldırdı, gözlerini ona çevirdi. Gözyaşları nedeniyle görüşü bulanıktı, ama gene de onun değişmiş olduğunu fark etti. Değişiklik belirgin değildi, hâlâ sakalı vardı, kot pantolon ve ceket giymişti, tişörtü yıpranmıştı. Ama şimdi bir adamdı, evsiz biri değildi. Ne değişiklik olduysa, o mavi gözlerine yansıyor olmalıydı ya da omuzlarını güvenli bir şekilde tutmasına.

Klasik cevabı verdi, bir yabancıya başka ne diyebilirdi ki? "Bir şey yok."

"Çok mutsuzsunuz" dedi. "Gideyim mi? Sanırım gitmemi istiyorsunuz."

Yeni edinmiş olduğu kabalığın da bir sınırı vardı. "Hayır" dedi. "Hayır, tabii ki böyle bir şey istemem." Başını öteye çevirdi, "Mutsuzum. Kimse bir şey yapamaz."

Tereddüt etti. “Bana anlatmak ister misiniz? Yani, sadece biriyle konuşmak ister misiniz demek istiyorum.” O anda aklına hiç kimseye karısından ve çocuklarından söz etmediği geldi. Onlarla ilgili bütün konuşmaları içindeki o ikinci benlikle yapmıştı. Sokakta yaşayan diğer insanların tek bildikleri başından bir trajedinin geçmiş olduğuydu. Ama zaten her birinin başından geçmiş bir trajedi vardı. “Basmakalıp bir laf vardır ve doğrudur” dedi. “Bazen bir yabancıyla konuşmak en iyisidir derler.”

Mary hayır anlamında başını salladı ve ayağa kalktı. Roman itiraz ederek onu rahatsız etmek istemediğini, kendisinin gideceğini söyleyince tekrar başını salladı ve oturmasını işaret etti.

“Konuşamam” dedi. “Sadece çekindiğim için değil. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. *Bilmiyorum*, anlıyor musunuz, *bilmiyorum*.”

Roman onu yüreklendirmek ya da cesaretini kırmak istemeyen tarafsız gözlerle baktı.

“Bana ne yapıldı bilmiyorum, tek bildiğim yapılanın kötü ve insafsızca olduğu.”

“Bazen” dedi Roman, “öfkelenmek iyi gelir. Öfkelenmeyi deneyebilirsiniz.”

Mary dalgın bir şekilde başını salladı. Giderken Roman arkasından baktı. Kızın başına korkunç bir şey gelmiş olmalıydı. Saçma bir şekilde, yakınında olarak onun acı çekmesini engelleyebileceğini, onu hayattan koruyabileceğini düşünmüştü. Başarısız olmuştu. Kendini ne sanıyordu? Kendini koruyamayan biri, başka birini koruyabileceğini nasıl umut ederdi?

Ama artık, dışarıdayken gözünü üstünden ayırmayacaktı.

Yirmi sekizinci bölüm

Arada bir kaldığı Camden High Sokağı'ndaki St. Barbara Kadınlar Evi'nden çıkmış yürürken Effie'nin gözü Oxfam mağazasının vitrinine takıldı. Şık bir mağazanın vitrinine bakan bir kadından farkı yoktu. Oxfam'ın fiyatları genellikle Effie'ye göre fazla pahalı olurdu, ama gene de bir olasılık vardı. Kadın eşyaları satan Harrod's gibi gülünç fiyatlar değildi. Hava çok sıcaktı, bir tişörtlü ihtiyacı vardı. Vitrinde üzerinde fil resimleri olan bir tek tişört vardı. Anne ve baba fil, iki de bebek fildi herhalde. Yıllar vardı ki Effie'de kibir diye bir şey kalmamıştı –ama göğsünde dört file onu düşünebiliyor muydunuz? Yok artık. Zaten tişört ona beş beş küçük gelirdi.

Beyzbol şapkasız da yapabiliirdi. İri kafasının üstünde limon kabuğu gibi dururdu. Tişört almak için Sue Ryder'a gitse daha iyi olacaktı. Onun da yerini hatırlamıyordu. Taşıdığı ağır torbaları sağ elinden sol eline geçirdi ve Gloucester Kapısı'na doğru yürümeye devam etti.

Daha sonra yardım çekini bozdurmaya gelen Dill oradan geçti, ama Oxfam'ın vitrinine hiç bakmadı, çünkü hiç giysi satın almazdı. Eversholt Sokağı'nda haftanın beş günü çorba ve çörek dağıtan rahibeler, bedava giysi verirlerdi. Asıl derdi köpeğe mama almaktı, çünkü hayvanın hiç maması kalmamıştı. Hayvanı bir park-metreye bağlayıp Hintlilerin işlettiği mini markete girdi. Cesar köpek mamalarından beş kutu aldı. Pahalı mamaydı, ama ince kutuda olduğundan taşınması kolaydı. Köpek bunları hapur hupur mideye indirecekti.

Hawley Otelinden çıkmış, Lisson Grove'daki İş ve İşçi Bulma Kurumu'na gitmekte olan Roman dükkânın önünden geçti. Yolu epeyce uzundu, ama hayatının son iki yılını her gün kilometre-

lerce yürüyerek geçirmiş olan biri için önemli değildi. Hafif bir utanç duygusu Oxfam'ın vitrinine bakmasını engelledi. Sokaklardayken giymiş olduğu iyi durumdaki tüm giysilerini önce yıkanmış ve otelin eski ütüsüyle ütölemiş, sonra da götürüp oraya vermişti. Büyük olasılıkla vitrindeydiler, bu nedenle Roman bakmamaya çalıştı. Doğal olarak giysiler için ona para vermemişlerdi, ama sokaklarda onun kaldırıp attıklarını satın almaya hazır insanlar vardı. Bu düşünce Roman'ı rahatsız ettiğinden vitrine bakmadan geçti.

Yardım çekini bozdurup yarısını Red Lion'da harcamaya hazırlanan Nello da vitrine bakmadı. Bean'in köpeklerini devralmış, hatta Marietta'yı Amelia Walker'dan kapmayı becermiş olan delikanlı, köpekleri çekiştirerek vitrinin önünden geçti ve eczaneye girdi. Annesine yazılmış sürekli reçeteye uyku ilacı alacaktı. Köpekler son günlerde parkın yeşilliğini göremez olmuşlardı. Delikanlı alışveriş etmek ya da oyun makinelerinde para harcamakla fazlasıyla meşguldü.

Sabah yürüyüşlerini iki saat sonraya alması sadece iki gününü almıştı. Eczanenin önünde köpekleri o kadar sıkı bağladı ki, Ruby bacağını kaldıramıyor, Spots Charlie'yi koklayamıyordu. Yüz tane daha annesinin uyku ilacından lütfen ve onları hiç uyutmayan bebek kardeşi için valium şurubu. Delikanlı ilaçları kırk küçük ilaç şişesine bölecek, uçuştan çıkmış kendini kötü hissedenden uyuşturucu bağımlılarına satacaktı. Bu işin piyasası iyiydi. Öksürük şurubu Vallergan şişesine gidecek ve kardeşi gecenin yarısını ağlayarak geçirmeye devam edecekti.

Tişört ve beyzbol şapkası Bean'in müşterilerinin dikkatini çekebilirdi, ama onlar da ikinci el giysi satan hayır kurumu dükkânlarının vitrinlerine bakmazlardı. Zaten Camden High Sokağı Barker-Pryce'lar, Erna Morosini, Mrs. Sellers ve Edwina Goldsworthy için alt tabaka ya da bohem bir yerdi, Lisl Pring için ise henüz ilginçliği kanıtlanmamıştı. Bu da delikanlının işine geliyordu, yoksa oyun salonlarından birinin önünde direğe bağlanmış köpeklerini görebilirlerdi. İçeri girmeye niyeti olmamasına rağmen vitrindekileri gören Valerie Conway oldu.

Erkek arkadaşıyla birlikte Camden High Sokağı yakınlarında oturuyordu ve resepsiyonist olarak çalıştığı Peugeot Showroom'daki yeni işine gitmekteydi. Bean'i oldukça iyi tanıdığını, her gün gördüğünü ve konuştuğunu öğrenen Jamestown Sokağı'ndaki komşuları çok heyecanlanmışlardı. Cesedi teşhis etmek için polisin onu götürmemesi hayret uyandırmıştı.

“O sırada ben ortadan kaybolmuştum. Beni nerede bulacaklarını bilememişlerdir ki” demişti Valerie.

Ama sorumluluk sahibi bir insandı. Ayrıca Oxfam’dan alışveriş etmeyecek kadar havalı değildi. Kız kardeşi bu dükkânlardan birinden çok hoş bir büstiyer almış, balayını geçirdiği Bodrum’da giymişti. Valerie de bir büstiyer peşindeydi. Vitrinin tam ortasında kırmızı bir büstiyer vardı. Uyumlu olduğunu düşündükleri için olacak, hemen üstüne kırmızı beyzbol şapkasını koymuşlardı. Valerie yüreğinde huzursuz bir çarpıntıyla dükkâna girdi.

“Şunu nereden aldığınızı hatırlıyor musunuz?”

“Kimin getirdiğini soruyorsanız” dedi ekşi suratlı gönüllü, “getiren kişiyi hatırlıyorum, ama bağışta bulunanlara isimlerini sorma âdetimiz yoktur.”

“Siz bilirsiniz” dedi Valerie. Kırmızı büstiyeri alacağım. Beyzbol şapkasını sordum, çünkü onu son gördüğümde, şu sivri parmaklıklara saplanmış olan heriflerden birinin başındaydı.”

Evlenme günü geldi, geçti. Gelmemişti. Açığa çıktığını anlamış olmalıydı. Kovalamaca sona ermişti. Eğer gerçek Leo Nash’in yakınıysa, ki herhalde öyleydi, Harvest Vakfı Mary’ye haber verdiklerini ona söylemiş olmalıydı. Ne de olsa, eğer Alistair geciktirmemiş olsa, mektubun çok daha önce eline geçmiş olması gerekirdi.

Gelmemiş olması Mary’yi hem rahatlatmış, hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. Rahatlamıştı, çünkü ona söylemiş oldukları, sırlarını açıklaması, sevdiğini itiraf etmesi, tanıştıktan oldukça kısa bir süre sonra sevişmelerine izin vermesi ve sevişmelerinden keyif aldığını belli etmesi Mary’yi utandırıyorlardı. Hayal kırıklığı kızmış olmasındandı. O anda tepki göstermemişti, ama Nikolay’ın önerisini benimsemişti. “Öfkelenmeyi deneyebilirsiniz” demişti ve Mary de, belki de hayatında ilk kez, öfkelenmeyi denemişti.

Öfke gelmiş, giderek büyümüş ve sonunda bir çeşit özgürlük getirmişti. Neden daha önce öfkelenmesine engel olmuştu? Örneğin Alistair’e? Ancak şimdi içinde büyüyen öfke ifade edileliydi ve bu öfkeyi ancak *ona* yöneltebilirdi. Ama o gelmiyordu, hiçbir zaman gelmeyecekti.

Onun yerine polis geldi.

Gene kimlik tespitiyle ilgili yardım istiyorlardı. Kırmızı bir beyzbol şapkası ve üzerinde filler olan bir tişörtün Bean’e ait olup olmadığını araştırıyorlardı. Bean’i bunları giyerken görmüş müydü?

“Pek çok kez” dedi. “Sıcak havalarda her gün o şapkayı giyer-

di. Tişörtü bir kez gördüm, ama onundu.”

Tavrında yeni bir güven, bir kararlılık olmalıydı. Marnock’un ona bir iki kez hayretle baktığını düşündü. Bean’in yanında hiç kimseyi görmüş müydü? Mesela Gushi’yi almaya geldiği ya da geri getirdiği zaman yanında hiç kimse olur muydu? Duraksamadan iki soruya da hayır diye cevap verdi. Polisler teşekkür ederek gittiler.

O akşam Dorothea geliyordu. Mary bir gece önce ona telefon etmiş, bir açıklamada bulunmadan nikâhın iptal edildiğini söylemişti. Guildford’daki kuzenine de aynı şekilde açıklama yapmamıştı. Kendi bile bir şey anlamamıştı, onlara ne açıklama yapabiliirdi ki? Bir şişe şarap buldu. Leo’nun çok sevdiği Chardonnay şarabıydı. Express Tikka ve Pizza’yı arayarak, saat sekizde korma usulü tavuk, pilav ve patates getirmelerini istedi.

Dorothea’nın en sevdiği huylarından biri, birisi bir şey açıklamak istemediği zaman olayı olduğu gibi kabul etmesi, ısrar etmemesi idi. Saygılı bir insandı, sır saklamasını bilir, insanların başkalarıyla paylaşmak istemedikleri özel şeyler olabileceğini anlayışla karşılardı.

“Sorma” dedi Mary. “Sorma diyorum, çünkü nedenini ben de bilmiyorum. Belki bir gün anlayabilirim, o zaman da sana açıklayacağım. O zaman da belki sen bilmek istemezsin, umurunda olmaz.”

Dorothea bir sepet şeftali ve bir kutu krema getirmişti. “Yiinceye kadar bunları buzdolabına koysak iyi olur” dedi. Sonra aynı ses tonuyla ekledi: “Çok mu mutsuzsun?”

“Bilmiyorum. Bunun cevabını verebilmem gerek, ama gerçekten bilmiyorum. Öfkeliyim. Hayatımda kimseye karşı böyle bir öfke duymadım, yeni ve garip bir duygu. Ama ona *kızamıyorum*, çünkü nerede olduğunu bilmiyorum.”

Terasta oturdular ve portakal suyu ve yeşil limon dilimleriyle Campari içtiler. Gushi leylak ağacının altında yatıyor, her geçen pervaneyi yakalamaya çalışıyordu. Sanki kızgın güneş soldurmuş gibi, gökyüzü uçuk bir maviydi. Havada duman kokusu vardı. Keyif için gizlice yakılmış bir ateşten gelen bir koku değil, diye düşündü Mary. Gene bir yerlerde yangın çıkmış olmalıydı. Duman kokusu Euston tren yolunun kenarlarından geliyor olabilirdi. Trenlerden atılan sigara izmaritleri yüzünden kuru çimenler saman gibi tutuşuyordu.

“Dikkatini dağıtsın diye sana bir gazete getirdim” dedi Dorothea. “Şu süprüntü bulvar gazetelerinden. Barker-Pryce diye bir milletvekili duymuş muydun?”

“Sanmıyorum.”

“Şu öldürülen adam, Bean, köpeğini gezdiriyormuş. Gushi’yle birlikte geziyorlardı herhalde. Charlie adında bir golden retriever.”

“Köpeği hatırlıyorum.”

Dorothea gazetenin ön sayfasını uzattı. Fazla yazı yoktu. Sadece fotoğraflar ve bir başlık: “Milletvekili ve Toy’u.”¹ Altında ise, “Öldürülen adamla ne gibi bir bağlantı vardı?” Fotoğraflardan birinde, kabarık favorili, saçları kötü kesilmiş, öfkeli suratlı yaşlıca bir adam vardı. Gece kulübü gibi bir yerde yanında genç, çok makyajlı, saçları beline kadar inen bir kızla oturuyordu. Ağzının kenarına sıkıştırdığı purosunun külü uzamıştı. Sosis gibi şişman parmaklarıyla kızın omzunu kavramış, kız başını adamın omzuna yaslamıştı. Resmin altında, “Toy yalnızca bir oyuncaktır, ama iyi bir puro bir sigaradır. Somers Town ve South Hampstead’in Muhafazakâr Parti temsilcisi James Barker-Pryce bir arkadaşıyla eğlenirken.” Başka bir fotoğraf, bir plajda Bean’i gösteriyordu.

Mary okuduğunu anlayacak halde değildi. Dikkatini toplamıyor, yazılar gözünün önünde sanki dans ediyordu.

“Sen oku” dedi gazeteyi uzatarak.

“Olur. Yüksek sesle okumayı severim. ‘Kopuk bağlantı. Artık halkın öğrenmesinin zamanı geldi. Milletvekili James Barker-Pryce ile öldürülen köpek gezdiricisi Leslie Arthur Bean arasında nasıl bir bağlantı vardı? Bean’in Kazıkçı’nın son kurbanı olmadığını, bunun önceki cinayetleri taklit eden biri tarafından işlenmiş apayrı bir cinayet olduğunu polis açıklayalı birkaç gün oldu. Mr. Barker-Pryce’in arkadaşı Miss Toy Townsende Leslie Bean’i iyi tanıyordu. Yirmi üç yaşındaki Toy, polise şu açıklamada bulundu: Les’i kâhya olarak çalıştığı günlerden tanıyorum. Üç dört yıl önce arkadaşım Mr. Maurice Clitheroe’nin evinde çalışıyordu. Les, arkadaşım James Barker-Pryce tarafından, güzel golden retriever’i Charlie’yi gezdirmesi için tutulmuştu. Sarırm aralarında bir anlaşmazlık oldu, çünkü köpek gezdirme işi sona erdi, ama Les, Mr. Barker-Pryce’in Regent’s Park’taki evini ziyaret etmeye devam etti...”

“Birinin gerçekten böyle konuşacağını düşünebiliyor musun?”

“Bana fazla karalamışlar gibi geliyor. Bu işten paçalarını nasıl kurtaracaklar?”

“Umurlarında değildir. ‘Altmış sekiz yaşındaki Mr. Barker-Pryce telefonda, Miss Townsende diye biriyle çekilmiş bir fotoğraf hatırlamadığını söyledi. Bu genç bayan, iki ay kadar önce Paddington Sokağı’nda Bentley’sini park ederken yanaşıp teklifte bulunan kişi olabilirdi. Mr. Barker-Pryce’in karısı altmış iki yaşında-

ki Julia Barker-Pryce telefona çıkmadı. O ve kocası... devamı ikinci sayfada.' Bak burada kızın G-string'li bir resmi var. Adı gerçekten Toy olamaz, değil mi? 'O ve kocası hafta sonunu Gloucester'da Yukarı Mezbaha'daki köy evlerinde geçiriyorlar.' Mezbaha! İnanamıyorum."

"Gerçekten de öyle bir yer var. Dorrie, kapı mı çalındı?"

"Sanmıyorum. Dinle. 'Mr. Barker-Pryce daha sonra muhabirimize şunları söyledi:' -adamın evini kuşatmış olmalılar- 'Mr. Bean'le aramızda herhangi bir tartışma geçmedi. Böyle bir şey mümkün değil. O işçiydi ve bildiğim kadarıyla eski bir uşaktı. Yetersiz olduğu için işine son verdim. Evimi ziyaret ettiği ve ona ödeme yaptığım yolundaki dedikodular asılsızdır.' Haklısın kapı çalınmış!"

Tikka'nın evlere servis elemanı evin yanından dolaşmış onları arıyordu. Kırmızı-beyaz tişört ve kırmızı bir kot giymiş, üzerinde kapaklı tabaklarda yiyecekler olan bir tepsi taşıyordu.

"Çok özür dilerim" dedi Mary. "Kapıyı duyamadık."

"Mutfığa bırakmamı ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Tepsiyi içeri bırakıp geldiğinde Dorothea'ya kuşkuyla baktı, sonra gülümsedi. "Yanılmıyorum, değil mi hanımefendi?"

"Hayır hayır. Kuru temizlemecinin kamyonetini kullanıyordunuz, değil mi? Beş yıl önce olmalı."

"Doğru. İyi bildiniz. Siz de St. John Korusu'nda Charles Lane'de oturuyordunuz."

Eski günlerden söz etmeye başladılar. Mary içeri girerek tavuk, pilav ve sebzeleri düşük ısıya ayarladığı fırına koydu. Leo'nun Camden'da bir dükkândan almış olduğu nişan yüzüğü hâlâ parmağındaydı. Yüzüğü çöp öğütücüsüne atsam ne olur diye düşündü. Ama aleti kırabilirdi. En iyisi satması için evsizlerden birine vermektir. Parmağından çıkardı ve çatal bıçakların durduğu çekmeceye attı. İki şeftali soyarak dilimledi. Üzerlerine likör gezdirsem diye bakınırken, Leo'nun geçen hafta getirmiş olduğu Amaretto gözüne çarptı...

İçinden bile olsa onu Leo olarak düşünmemeliydi. Adı Leo değildi. Oliver da olamazdı. İlik bağışında bulunduğu kişiyi aylarca takma adıyla çağırırmıştı, ama bağışı alan o değildi. İliği onun değil, tanımadığı o ölmüş adamın kemiklerine verilmişti.

Soğutucudan şarabı çıkardı, iki kadeh ve tirbuşonla birlikte bir tepsiye koydu. Dorothea şezlonga uzanmış uçuk mavi gökyüzüne bakıyordu. Gushi kucağına tırmanmıştı. Tikka'nın adamı gitmişti.

“Şu zavallı adam” dedi Dorothea doğrularak. “Kuru temizle-mecinin kamyonetini sürerken birini çiğnedi diye hapis yattı. Ta-bii o olaydan hiç söz etmedim, ama hatırladım. Bence birini *kas-ten* öldürmediysen hapse girmemen gerek, öyle değil mi?”

“Bazen kimsenin, hiçbir nedenle hapse girmemesi gerektiğini dü-şünüyorum” dedi Mary. “Ama bu pek pratik olmaz. İçkili miydi?”

“İçkiliydi” dedi Dorothea. “İçki demişken, şişeyi açmamı ister misin?”

Marrylebone Yolu’nda trafik hafta sonları hızlanır. Daha az ara-ba olduğundan, yavaşlamak, sıkışıp durmak gerekmez. Hele ağustos ortalarında pazar günleri, havanın temiz ve araba sürme-nin keyifli bir iş olduğu 1950’li 60’lı yılların caddelerine benzer.

Ancak pek çok kişinin hafta sonunu kent dışında geçirdiği, kentin turistlere ve yayalara kaldığı cumartesi günleri sokağın uç şeridi de Euston’a doğru süratle giden arabalarla dolar. Arada sı-rada Baker Sokağı ya da Park Crescent kavşaklarında kırmızı ışık-ın yanmasıyla durmak zorunda kalan arabaların fren sesleri du-yulur. Hafta içinde en fazla saatte 30 kilometre hızla akan hantal trafik, cumartesileri çok daha tehlikeli hale gelir.

Cumartesi sabahı Marylebone High Sokağı’na ekmek almaya gitmiş olan Mary, eve dönerken bunları düşünüyordu. Gushi’yi kucağına almıştı. Trafığın sesinden korkan küçük köpek yüzünü Mary’nin avucuna gömmüştü. Işıkları çabucak geçti ve parkın sa-kin yeşilliğine gelince hayvanı bıraktı. Susamış olan hayvan gölün kenarına koşup kıyısından su içti. Yer yer sararmış, kimi yerlerde tamamen kurumuş olan çimenlerin üzerinde daha şim-diden sıcak bir buhar tabakası oluşmuştu. Sabah erkenden sulan-mış olan çiçek tarhları kurumuş, çiçeklerin bir bölümü başlarını eğmişti. Mary yolun gölgelik tarafından yürüdü.

Parktaki sıralardan birine oturmuş bir adam *Gönülçelen*’i oku-yordu. Sıranın öbür ucunda oturan kadının okumakta olduğu ga-zetenin ön sayfasında, “Milletvekili cinayet ve seks iddialarını da-va ediyor” başlığı görünüyordu. Mary geleceğiyle ilgili düşünme-ye çalıştı. Nerede oturacaktı, nasıl yaşayacaktı? Leo, Oliver, adı her neyse o adam, “Evlendikten iki gün sonra karım gelip benim-le oturabilecek” demişti.

O anda hatırladı. Blackburn-Norris’ler bugün dönüyorlardı. Gushi’yi arandı. Küçük köpek bir arkadaş bulmuş, burun buruna koklaşıyor, kuyruklarını sallıyorlardı. Gushi’nin tasma-sını taka-rak, diğer köpeği usulca uzaklaştırdı.

“Bugün eve dönüyorlar” dedi. “Efendin ve hanımın, sahiplerin, seninkiler, her ne diyorsan bugün geliyorlar. Hadi, çabuk eve gidelim.”

Ne hale geldim, diye düşündü. Herkesin içinde bir köpekle konuşuyorum. Gushi parmaklarını yaladı. Hayır senin için üzülüyor, anlamıyor dedi kendi kendine. Çok tatlı bir köpek o, ama sadece bir köpek.

Albany Sokağı'na çıkarak, Cumberland Kapısı'ndan geçtiler. Batı Park Village'e vardıklarında Blackburn-Norris'lerin taksisi Charlotte Cottage'ın önüne yanaşıyordu.

Bir Canavar Nasıl Yaratılır adlı korku filmini seyretmek istediğinden cuma gecesi evinde kalıyordu. Pencereleeri kapatan ham kayın tahtalardan güçlü bir reçine kokusu yayılıyordu. Evin içi tozlu bir fırın gibiydi. Sokak kapısını açmak dışında evi havalandırmanın yolu yoktu, onu da yapamazdı. Film başlamadan önce iki parça ufalayıp çekmişti. Sonra içine biraz tabasko² ve bir parça hardal katılmış votkayla devam etmişti. Mazeret bulması gerekmiyordu, ama gerekseydi evin pis kokusunu ve sıcaklığını unutmak için içtiğini söyleyebilirdi. Sağlığı için bir parça da zencefilli çörek geveledi.

Uyandığında televizyon hâlâ açıktı. Saati durmuş olduğundan kaç olduğunu anlamadı. İçerden dışarıyı aydınlık mı, karanlık mı pek anlaşılmıyordu. Kayın tahtaların arasındaki çatlaklardan güçlü bir güneş ışığı giriyor, yerdeki pis halının üzerinde parlak çizgiler oluştuyordu. Evdeki pis kokunun kendisinden geldiğini fark etti. Madame Tussaud Müzesi'nin önündeki hamburgerci gibi kokuyordu. O çevredeki buradan gelen o kötü soğan ve yağlı et kokusundan şikâyet edip dururlardı. Önemli mi, bir şey yapsam mı diye düşündü. O sırada ayağının üzerinden bir şey geçti.

Hob bağırarak ayağa fırladı. Avucuyla duvardaki düğmeye bastığında küçük farelerin kaçıştığını gördü. Sadece fındık fareleriydi. Yerlere dökülen çörek parçalarıyla karınlarını doyurmuşlardı. Sendeleterek banyoya gitti ve uzun uzun işedi. Üvey kardeşi maddenin insanı bol bol işettiğini söylemişti, haklıydı. Banyo kirli tabak çanakla doluydu. Uzun zamandır evde ne kadar kapacak varsa kullanmış, kirlileri banyoya yığmıştı. Yığın tozlanmış, sinek yumurtaları üstünü mum gibi kaplamıştı. Hob'a bir tabak ile bardağın arasında bir şeyler hareket ediyor gibi geldi.

Arkasını döndü. Garipti, şimdiye kadar hiç halüsinasyon görmemişti. Asit, mantar, gibi halüsinasyon görmeye neden olan maddelerle hiç ilgilenmezdi.

Banyo yapmaktan vazgeçti. Tabak çanağı nereye koyacaktı? Odaya geri dönüp televizyonu kapattı. Işığı da söndürüp kanepeye uzandı. Aklına kız kardeşinin eski kocası geldi. Hob adamı se-verdi. Daha çok gençken bir kez asit almış, yıllarca sıçan hayallerinden kurtulamamıştı. Sürekli gelip üstünde gezdiklerini zannederdi. Ölene kadar sıçan fobisi sürmüştü, berbat bir hayattı. Hob hiçbir konuda uzun düşünmezdi. Tek konuları içmek olan alkolikler gibi, o da düşünürken, kendi kendine konuşurken kullandığı maddeleri düşünür, merak ederdi. Başkalarıyla bu konuyu konuşabilirdi, ama konuşacak kimsesi yoktu.

Fareler geri gelmişti. Koşuştuklarını duyuyordu. Alt kattaki kadın bir gece bir tıkırtıyla uyandığını, el fenerini yatağının altına tuttuğunda bir farenin yere düşmüş yuvarlak bir şekeri burnuyla ittirerek süpürgelikteki deliğe götürdüğünü görmüş, bunu ona anlatmıştı. Yerde ışık şeritleri oluştuğunu gördü. Sabah olmalıydı.

Bugün bir işi vardı. Agar Grove'da biri Lew'un tepesini attıracak bir şey yapmıştı, onu halledecekti. Malına ilaveten bir torba da ota anlaşımlar sonra Hob -Lew'un deyimiyle- anlamayı bozmuştu. Herifi iki hafta kadar devre dışı bırakacak, yüz pound ve dört parça kaya alacaktı. Aklı kayalara gitti, ama sadece iki parçası kalmıştı. Geçen akşam satın aldıklarını aramaya başladı. Toz kırmızı kadife torbadaydı. Mutfakta olabilirdi...

Torbayı buldu ve tozu küçük bir naylon torbaya boşalttı. Işığa karşı hassas özel eşyaları koymaya yarayan küçük bir torbaydı. Bütün malzemeleri gibi, bunu da zengin mahalle çöplüklerinden bulmuştu. Torbanın altını açarak, banyoda bulduğu çanaklardan birine döktüğü tozun üstüne tuttu. Öbür uçtaki kapağı açarak ağzını dayadı. Metal gülü gibi akıllıca bir buluş değildi, ama işe yarardı. Kibritle tozu tutuşturdu.

Melek tozu ya da fensiklidindi. Artık pek moda olmadığından fiyatı da nispeten ucuzdu. Hob televizyonda bir programda aslında bunun gergedan ya da filleri bayıltmak için kullandıkları madde olduğunu seyretmişti. PCP değişiklik olmuştu, zaten kendini gerçek dışı hissetmesine neden olduğundan severdi. Sanki *Bir Canavar Nasıl Yaratılır* filmindeki adamdı. Televizyonun içine girmiş, milyonlarca kişi tarafından seyrediliyordu. Ya da görünmez olmuştu, kimse onu göremiyordu. Her iki duygu da keyif vericiydi.

Her tarafından ter fişkırdı. Uçuyormuş hissi gibi, ter de melek tozunun etkilerindendi. Ayağa kalktı ve birkaç adım attı. Dans etmeye başladı. Kendini ince uzun boylu, küçük kafalı, balerin ayaklı biri gibi hissetti. Gitse de gün başlamadan şu herifi halletse iyi olurdu.

Kalbinin atışlarını hissediyordu. İnsan her zaman kalbinin attığını hissetmezdi. Hoşuna gitti. Bir yandan dans ederek yanına alacağı eşyaları topluyor, bir yandan gülüyordu. Kırmızı kadife torbasını almadan çıkmayı aklından bile geçirmezdi. Yanında iyi olmasını sağlayacak bir şeyler, kalp atışları çok hızlanıp da rahatsız edici bir hal alırsa sakinleştirecek bir şeyler olmalıydı. Banyo yapmak, üstünü değiştirmek gibi fikirlerden vazgeçmişti. Ne reği vardı ki?

Kalbi durmuştu. Birden paniğe kapıldı, çünkü biraz önce neye güldüğünü unutmuştu bile. Normal olarak insan kalbinin atışını duymazdı ki. Gene zıplayıp hoplamaya başladı. Havaya yumruklar atıyordu. Gene kalbinin kütüklerini duymaya başladı. Kahkahalar atarak göğsünü, derisinin ve kaburgalarının altındaki küt küt eden saatin bulunduğu yeri, yumrukladı.

Kırmızı kadife torbayı ceketinin cebine soktu. Evden çıkıp beton kaldırıma geldiğinde tekerlekleri olmayan kırık dökük bir kamyonetin sararmış çimenlerde durduğunu gördü. Otopark çevresindeki kırık camlar plajlardaki kum tepeleri gibi birikmişti. Kan rengi kırmızı bir boyayla duvarlara yazılar yazmışlardı. Her şeye rağmen sabah güzeldi. Gökyüzü mavi bir inci gibi parlak, parktan gelen gece rüzgârı serinletmiş gibi hava henüz sıcak değildi. Hob çevrede kimsecikler olmadığını fark etti. Daha çok erkendi, saat altı buçuk bile olmamıştı.

Beton merdivenlerden inerken Agar Grove'a gitmeyi düşündü, ama gözü Euston'a giden tren yolundan başka hiçbir şey görmüyordu. Köprüler, viyadükler, dinazor boynu gibi vinçler gözünün önünden gitmiyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu. Sarı haplardan mı alsaydı? Yanında ne vardı? Ağzına iki Nembutal atarak susuz yuttu.

Yarım saat sonra polis onu aramaya eve geldiğinde ortalıkta hâlâ kimseler yoktu. Saat yediydi. Polis arabası kırık camları çatırdatarak çiğnedi ve kırık dökük kamyonetin yanında durdu. Marnock'un yanında yardımcısı ve arabayı kullanan üniformalı polis vardı. Tahta çakılmış pencereleri görünce birbirlerine baktılar. Kapının zili yoktu. Müfettiş yardımcısı kapıyı sertçe vurdu. İki kez kapıyı vurup, posta deliğinden "Polis, kapıyı açın" diye bağırdı.

Kapıyı açan olmayınca kırarak içeri girdiler. Arabayı süren polislin iki omuz darbesi ve botuyla tekmelemesi yeterli olmuştu. Daireden çıkan koku o kadar kötüydü ki, önce içerde bir ceset olduğunu sandılar.

Yirmi dokuzuncu bölüm

Yanlarında video kameralarını götürmüşlerdi ve Mary'ye uzun gezilerinin her dakikasını filme çekmişler gibi geldi. Videoyu izlemeyi teklif ettiklerinde Mary'nin kabul etmesine çocuklar gibi sevinmişlerdi. Belki de bir bahane bulup izlemek istemeyeceğini sanıyorlardı. Ama oturma odasında perdeler çekili sessizce oturma fırsatı Mary'ye cazip gelmişti. Gözlerini, bir otel havuzunun kenarındaki Sir Stewart ve parlak mayosu içindeki Lady Blackburn-Norris'e, paçolar giymiş eşek sırtında gidişlerine, İnka kalıntılarını inceleyişlerine ve o nefretlik kule lokantalarında ıstakoz yiyişlerine odaklanmışken, bir yandan geleceğini düşünebilir, ne yapacağına, nereye gideceğine karar verebilirdi.

Neyse ki Blackburn-Norris'lere evlenme planlarından söz etmemiş, yazmamıştı. Böylece bir alay sorgu sualden ve üzüntü belirten sözlerden kurtulmuştu. Ona tatlılıkla davranıyorlardı, ama Mary onlar için anlattıklarını dinleyen, tatil anlarına ilgi gösteren, bulabilecekleri en harika ev bekçisi ve köpek bakıcısıydı.

Ancak video sona erdiğinde söz büyükannesinin ölümüne geldi. Olaya yaklaşımları, hayattaki tek akrabasını kaybetmiş birini teselli etmek değil de, eski bir dostlarını kaybetmenin üzüntüsünden ibaretti. Mary kendine acıma duygusunu yenerek konuyu değiştirdi ve Bean'den söz etti.

İkisi de yaşlıydılar ve meşin gibi duran yanmış tenlerine rağmen, gitmeden önceki hallerine göre daha kırılgan görünüyorlardı. Vahşice bir ölümün onlara yavaş yavaş söylenmesi gerekirdi. Bunu yapmaya çalışan Mary, önce Bean'in artık köpek gezdirmeyeceğini söyledi. Ama Sir Stewart'ın aksi bir sesle "Neden gezdiremeyecekmış?" diye bağırması üzerine sakın bir sesle Bean'in

öldüğünü, hem de şiddet sonucu öldüğünü söyledi. Yüzlerdeki kırlan ifadenin yerini hevesli bir merak almıştı.

“Yani öldürüldü mü demek istiyorsun?”

“Evet, öyle.”

“Şu Kazıkçı denilen adam tarafından mı?”

Haberler onlara da ulaşmış olmalıydı. Belki Amerikan gazeteleri yazmıştı. Kurallarında bir seferlik istisna yapıp Regent’s Park’taki üç cinayeti haber olarak vermeye değer bulmuş olabilirler miydi?

“Değil gibi görünüyor” dedi. “Bean’in katilini henüz yakalayamadılar, ama diğer iki cinayeti işleyen kişi olmadığını biliyorlar.”

Şaşkınlıktan o ana kadar hiç sesi çıkmamış olan Lady Blackburn-Norris, “Bean” dedi, “kendini öldürtecek ne yapmış olabilir sence Mary? Kimse biliyor mu?”

Bean’in ölümüne bağlı diğer soruların akıllarına gelmesi biraz zaman aldı. Karısına ve Mary’ye birer şeri, kendisine de viski koyan Sir Stewart tane tane konuşarak:

“O zaman bu lanet olası köpeği kim gezdirdi?” dedi.

“Ben.”

“Ne! Mary, canım, yazık sana! Üstelik işe gidiyorsun ve daha kim bilir başka ne çok işlerin var. Eğer bu küçük canavarı gezdirmek zorunda kalacağımızı bilseydik, senden böyle bir şey istemezdik.”

Gushi’yi gördüklerine pek sevinmedikleri ve Sir Stewart’ın hayvandan hoşlanmadığı daha ilk anda belli olmuştu. Lady Blackburn-Norris hayvanın kafasını şöyle bir okşamış, neyse ki kilo almamış demişti. Sir Stewart ise hiç bakmamıştı bile.

“Onu gezdirmek benim için sorun değildi” dedi Mary. Çok tatlı bir köpek. Zaten sadece iki hafta gezdirdim. Bir delikanlı var. Bean’in köpeklerini o devralmış gibi. Ama ben vermek istemedim. Siz kendiniz görüp karar vermelisiniz.”

“İyi ama kime güvenebiliriz?” dedi Lady Blackburn-Norris kollarını açarak. Bir an için Mary köpeği düşündüğünü sandı, ama “Anahtar verebileceğimiz, eve girebilecek biri” diye ekledi.

Sir Stewart bardağını tepesine kadar doldurdu. “Kimsenin tanımadığı lanet olası bir gencin lafı bile olmaz.”

“Ben gezdiremem” dedi karısı. “Bu yaşımda, hem romatizmam da var.”

“Bu lanet olası köpeğin derdi kendisinden büyük.”

Mary’yi yemeğe davet ettiler. Bu davet üzerine Mary, Charlotte Cottage’dan ayrılması, hatta o gün ayrılması gerektiğini birden hatırladı. Kalması için hiçbir bahane yoktu. Döneceklerini çok önceden haber vermişlerdi. Yukarı katta, arada bir kullandığı bir

çantanın içinde Belsize Caddesi'ndeki evin anahtarı vardı. Haftalardır kimsenin girmedığı büyük, tozlu ve karanlık bir ev. En azından gidecek bir yeri vardı, sokaklarda hiçbir şeyi, gidecek hiçbir yeri olmayan o kadar çok insan varken...

Agar Grove'daki adam kendini savunmaya çalışmış, dövüşürken Hob'un dudağının patlamasına ve bir gözünün morarmasına neden olmuştu. Mücadele etmesinin ona bir yararı olmamıştı. Kıpırdamayıp saldırganın işini bitirmesini beklese kârlı çıkacaktı. Hob gözünün ve dudağının acısını adamın karnına ve göğsüne tekme atarak çıkarmış, kaburgasının kırıldığını duyunca kendini tutup daha ileri gitmemişti.

Oraya metroyla gitmişti, ama şimdi yürüyordu. Ayakkabılarında kan olduğunu fark edene kadar epeyce yürüdü. Kanlı ayak izleri bırakıyor bile olabilirdi. İçini birden kaygılar kapladı, kendini işaretlenmiş biri gibi hissetti. Herkes ona bakıyordu. Hemen arkasından gelen adam ona bakıyordu –Hob durmadan başını çevirip adamı gözlüyordu– onu takip ediyordu, ayak izlerini takip ediyordu. Ne yana gitse fark etmeyecekti. Bu böyle devam ederse onu öldürmek zorunda kalacaktı. Onu sakın bir yere, şöyle ağaçlıklı dar bir sokağa götürecek ve öldürecekti.

Bir kez daha kafasını çevirdiğinde adam gitmişti. Köşedeki piyango bayiinde kaybolmuştu. Hob bugünün cumartesi olduğunu, çekiliş günü olduğunu hatırladı. Piyangoda kazansa dünyanın bütün kokain stokunu ve bir safari parkındaki tüm hayvanları uyutacak kadar PCP alabilirdi. Ama bilet almadı. Bilet almak için konuşması, para çıkarması, diğer insanların *arasına* girmesi gerekcekti. Bu fikir hiç hoşuna gitmiyordu.

Köşedeki markete girdi ve içeceklerin durduğu dolaptan bir kola aldı. Marketin Hintli sahibi ve Hintli bir kızdan başka içerde kimse yoktu. Hiçbir şey söylemeden parasını ödedi. Ona kazı kazan isteyip istemediğini sorduklarında başını salladı. Kartı alıp kazıdı, tabii ki hiçbir şey yoktu. Kola kutusunu açtı. Aslında içmek istemiyordu. İki siyah güzel ve bir kristal methedrini midesine yollamak derdindeydi. Enerji toplaması gerekiyordu.

İçince çiş geldi. Ortalıkta tuvalet yoktu ve Büyük Gezi'deki erkekler tuvaletine kadar tutamazdı. Bir avluya daldı ve bir köpek gibi birinin çöp kutusuna işedi. Parkta ayakkabılarındaki kanları çimenlere sürterek temizlemeye çalıştı, ama çimenler kurmuştu. Hiçbir şey umurunda değildi. Zaten gözleri kör eden güneş ışığından kan lekeleri görünmüyordu. St. Mark Köprüsü'nün

orada kanalın kıyısına atladı. Camden Lock tarafından bir tekne geliyordu. Güvertede duran bir kadın ona el salladı. Suratı güneşten istakoz gibi yanmıştı. Hob el sallamadı. Lew ya da Carl'ı arıyordu. Gupta hiçbir zaman gün ışığında ortalıkta dolaşmazdı.

Kanal kıyısında üç dört dilenci dışında kimse yoktu, onlar da adamdan sayılmazdı. Bunlar insan bile sayılmazdı. Bir tanesi sırtüstü yatmış, eli sarkmış suya girmişti. Sarkık dudaklarından boş bir şişe kaymış kolunun arasına sıkışmış kalmıştı. Meme emerken uyuyakalmış bir bebek gibiydi. Hob adamın apış arasına tekme atmamak için kendini zor tuttu.

Kendine gözlerden uzak bir yer buldu, ağaçların arasına oturdu ve kırmızı kadife torbasını çıkararak hazırlandı. İki parça – neden olmasın ki? Ama bütün malı bu kadardı. Kırk yılda bir mantığı çalıştı ve ne kadar malı olursa olsun, küçük naylon torbalarından kaç tane alırsa alsın hiçbir zaman biriktiremeyeceğini, yedeği olamayacağını anladı. Eline ne kadar geçerse, kaç tane *satın alırsa* alsın hepsini içecekti. Bunun sonu yoktu. İhtiyacı hiçbir zaman tatmin olmayacaktı. Dumanı içine çektiğinde bu düşüncüklerini unutuverdi. Mazot kokan havada dumanın kaybolması gibi düşünceleri de kayboldu.

Kalbinin çarptığını hissetti ve işitti. Paranoyası geçmiş, kanal kıyısında dans ederek ilerliyordu. Evsizler ona bakmadılar bile. Koca kafalı sıska bir adamın hoplayıp zıplamasından çok daha komik manzaralara tanık oluyorlardı. Kısa sürede, enerjisi, mutluluğu ve bütün bunların nedeni olan uyuşturucu madde dışında her şeyi unuttu. Lew'un evine gidecekti. Gitmemesi gerekiyordu, ama gidecekti.

Lew onu kapıdan içeri almadı –evde karısı ve çocukları vardı ve bugün cumartesiydi– ama kapıda ona elindeki tüm malı sattı: on beş parça. Öğleden sonra yeni mal gelecekti. Hob malı indirimli almıştı ve çok mutluydu. Dönüşte taksiye bindi. Sürücünün oflayıp puflamasına, camları açmasını söylemesine aldırmadı. Albert Yolu'na geldiklerinde durmasını söyledi. Orada inmeye karar vermişti. Eve gidip de ne yapacaktı?

“Sözlü olarak anlaşmıştık” dedi sürücü.

“Ne yapmıştık?”

“Sizi Plangent Yolu'na kadar götürecektim. Orası neredeyse Euston.”

“Işıklarda iniyorum” dedi Hob. “Hoşuna gitmediyse senin sorun.” Gülmeye başladı. “Sana para ödemek zorunda değilim, canın isterse.”

Arabadan indi. Sürücü bir pound altmış diye mırıldandı ve parayı ödedi. Bahşiş vermedi.

“Gidip yıkansana” diye seslendi sürücü arkasından. “Arabayı dezenfekte ettirmem gerekecek.”

Çok eğleniyordu. İnsanların evlerine ya da arabalarına girip oturmak, sonra onların kokusundan kurtulmak için dünyanın parasını harcamaları en komik şeydi. Işıklardan karşıya geçerken beklemekte olan bir Jaguar’ın kaportasına tükürdü. İşin en güzel yanı, sürücü o pahalı arabasını bırakıp peşinden gelemezdi.

Eğer işçiler hâlâ evin tamiratını yapıyorlarsa da –ki çevredeki alet edevata bakılırsa yapıyorlardı– hafta sonları çalışmıyorlardı. Saatin iki olduğunu görünce şaşırırdı. Gün ne zaman geçmişti? Günler nasıl geçiyordu? Bahçe kapısını itirdi ve Grotto’ya indi. Dikenli tellerin üstünden aşıyor, solucan gibi arasından geçiyor, telin dikenleri giysilerini yırtıyordu.

Sekiz biçimindeki havuzda bir prezervatif yüzüyordu. Alıp çallların üzerine fırlattı. Birden kendini çok yorgun hissetti. Bu duyguyu bilirdi. Her zaman oluyordu. Nöbetin başlangıcıydı. Ama hiçbir şey yapmadan havuzun kenarına oturup suya baktı. Suyun üstünde yeşil parçalar yüzüyordu, ama gene de oldukça temizdi. Dipteki kırık cam parçalarını görebiliyordu.

Hissettiğine acı denilemezdi. Sanki biri başına bir şapka geçirmiş, kenarındaki ipleri çekerek giderek kafasını sıkıştırıyordu. Bu birkaç dakika sürdü. Bu arada oturup havuzun suyunu seyretti. Titremeye başladı. Sonra acı başladı. Hafif bir baş ağrısı olarak başlayıp süratle şiddetlendi ve berbat bir hal aldı. Sanki biri koca kafasına metal bir kask geçirmiş, vidalarını sıkıştırıyordu.

Titreyen elleriyle kırmızı kadife torbayı açtı ve işe koyuldu. Sadece yarım içecek kamışı kalmıştı. Bir sürü almayı düşünmüş, ama unutmuştu. Votka şişesi kapağındaki deliklerden birini kapamak imkânsızdı, onun için deliklere ağzını yapıştırdı, ufaladığı maddeyi tutuşturarak beyaz dumanı içine çekti. Tadı pek güzel gelmemişti, her zamankinden daha sertti. Öksürmeye başladı, ama gene de ağzını kapağa dayadı.

Sonra bir şeyler oldu. Elleri titremiyordu, baş ağrısı geçmişti, ama kafasını şimdiye kadar hiç hissetmediği garip bir duygu sarmıştı. Sanki bir tünelden bir tren geçiyordu ya da bir araba arkadan başka bir arabaya çarpıyordu. Hem bir çınlama, hem koşuşturma, aynı zamanda da uzun bir patlama gibiydi.

Bedeninin değişikliğe uğradığını hissetti. Değişikliğin ne olduğunu anlamadı ve korktu. Tek anladığı bir dakika öncesinden çok

farklı olduğuydu. Birkaç saniye önce bir şeydi, şimdi ise bambaşka bir şey. Ellerini uzatmaya çalıştı, ama sol eli ölüydü. Sanki kolunun üzerine yatmış da uyumuş gibiydi. Ama insan kolunu ovar ve yavaş yavaş eski haline dönerdi. Şimdi hiçbir şey olmuyordu. Şekilleri seçemiyordu. Sadece ışığı fark edebiliyordu. Bacakları suyun içine kayarken sıçrayan sulara gökkuşağı oluştuğunu gördü.

Artık hiç acı duymuyorum anneciğim,
Ama öylesine susuzum ki,
Bağlayın beni bira fıçısına,
Bırakın öleyim orada...

Öğleden sonra ilerlemiş yaşları ve saat farkı Blackburn-Norris'lerde etkisini gösterdi. Sir Stewart'ın gözkapakları düşüyor, sınırlenerek açık tutmaya çalışıyordu. Karısı, "Hemen gitmeyeceksin, öyle değil mi?" dedi. "Bizi bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bir gece daha mı kalmamı istiyorsunuz?" dedi Mary tereddütlü bir sesle.

"Şekerim, sürekli kalmanı isterim!" Ama bir sonraki cümlesiyle her şeyi berbat etti. "Bu rezil köpeği ne yapacağız? Almamızın tek nedeni sahibinin ölmüş olması. Ben gezdiremem." Uyuyan kocasını gösterdi. "O ise *gezdirmez*."

"Yarına kadar kalabilirim. Köpek gezdiren kadını bulmaya çalışırım ya da o delikanlıyı. Siz de onlarla konuşursunuz –ne dersiniz?"

"Keşke hiçbir şey yapmak zorunda olmasam" dedi Lady Blackburn-Norris. "O kadar yorgunum ki, saatimin yayı eskimiş gibi."

Mary onun uykuya dalışını seyretti. Öğleden sonra güneşinin girdiği perdeleri çekti. Gushi holde yatmış, sesli sesli soluk alıyordu. Hayvanı kucağına alıp mutfığa götürdü. Taze su verip, serin mutfak taşlarına yatırdı. Hayvan parmaklarını yaladı. Tanışalı çok az zaman olmasına rağmen Lady Blackburn-Norris'in düşüncelerini okumayı öğrenmişti, işin neye dönüşeceğini tahmin edebiliyordu. Yapılacağından emin olduğu teklif geldiğinde kabul edecekti.

Charlotte Cottage'da son bir gece, sonra gidecekti. Kaderi ne olursa olsun, hayatını aylarca ya da yıllarca zengin yaşlı bir çiftle arkadaşlık ederek geçirmeyecekti. Yukarı kata çıkarak giysilerini bavullardan birine doldurdu. Saat neredeyse altı olmuş, Gushi'nin gezme saati geçmişti. Blackburn-Norris'ler uyuyordu. Gushi de uyuyordu. Bir bardak soğuk su doldurup yarısını içti. Uzak-

tan geçen bir uçağın sesi duyuluyordu. Bir yabancıları pencerenin kenarında vızıldayıp duruyordu. Sanki dünyada yapacak, okunacak, görülecek, bakılacak hiçbir şey, konuşacak, birlikte olunacak hiç kimse kalmamıştı. Burada kalırsam ağlamaya başlayacağım, diye düşündü.

Evin anahtarını kotunun cebine koydu, uyuyan yaşlı çifte bir kez daha baktı –Sir Stewart horlamaya başlamıştı– Charlotte Cottage’dan dışarı çıkarak Albany Sokağı’na yürüdü. Hava serinlemeye başlamış, gölgeler uzamıştı. St. Pancras freskinin orada ışıklardan karşıya geçti. Arkasına baktığında Nikolay’ın da peşinden geçtiğini gördü. Tıklım tıklım dolu bir turist otobüsü Primrose Tepesi’ne doğru çıkıyordu. Bir bisikletin gidonuna takılı bayrağı görünce millî bayram olduğunu hatırladı. Son günlerde hiçbir şeye dikkat etmez olmuştu.

Gülümsemeye çalışarak Nikolay’a el salladı. Gloucester Kapısı’ndaki çocuk parkı hâlâ doluydu. Göğüsleri madalya dolu haki elbiseli yaşlı adamlar önünden yürüdüler. Kendi kendine, neden buraya geldim, nereye gidiyorum, diye sordu. Tam o sırada birinin seslendiğini duydu. Tanıdık bir sestti, içinde bir dalganın kırılmasına yol açmıştı.

“Mary!”

Leo olarak tanıdığı adam Parsee Çeşmesi’nin gri granit basamaklarında oturuyordu.

Otuzuncu bölüm

Hob'u bulan Marnock'un kendisiydi.

Sabahtan beri gittiğini bildikleri her yerde onu arıyorlardı. Son olarak Agar Grove'da olduğu tespit edilmişti. Hastanede yatan bir adam, kendisine saldırıyı Hob olarak teşhis etmişti. Dört dişi düşmüş, iki kaburgası ve köprücük kemiği kırılmıştı, ama Harvey Owen Bennett'le ilgili bilgi vermeye hevesliydi.

Ona göre Kazıkçı Bennett'ti. Evsizlerin öldürülmesinin sorumlusu da oydu. Marnock aynı fikirde değildi, ama sesini çıkarmadı. Adamın çamur atmasına, suçlamalarda bulunmasına fırsat verdi. Şimdilik. O da melek değildi, ardında uzun mahkûmiyet dönemleri vardı ve Marnock bunlara yenilerini ekleyecekti. Agar Grove'daki adamın Dadılar Geçidi'nde Bean'e saldıran kişi olduğuna inanıyordu.

Suçluların ispiyonculuk yapması onu mutlu eder, geleceğe umutla bakmasına yol açardı. Mesela Harvey Owen Bennett. Bennet Bean'i öldürmüş, o beş sivri ucu olan demir parmaklığa saplamıştı. Biri bu işi yapması için ona para vermişti. Marnock bu kişinin kim olduğunu Bennett'ten öğrenmeyi umuyordu. Agar Grove'daki adam çözülmeyi başlatmıştı.

Marnock o gün Bennett'in geniş ailesinin her üyesini aradı. Sağlam adamlar değillerdi, ama bu kez onu görmemiş olduklarını söylediklerinde onlara inandı. Annesi altı aydır onu görmediğini söyledi. Halbuki geçen haziranda Firavun öldürüldüğünde, evlenmelerinin gümüş yılı nedeniyle verilen ve gece boyu süren partiye Hob'un da katıldığını söylemişti.

Hob'u bulmak için parkı karış karış aradılar. Marnock, Grotto'yu düzgün aksanlı evsizlerin mekânı olarak düşündüğünden, neredeyse bakmadan geçecekti. Arabanın arka koltuğundan dik-

katini çeken, ağaç dallarına takılmış kırmızı beyaz çizgili bir içecek kamışı oldu. Harvey Bennett malum alışkanlığı için içecek kamışı kullanıyordu...

Küçük kirli havuzun yanında, bedeninin yarısı suyun içinde yatıyordu. Daha ona ulaşmadan nefesini duydular ve ölmemiş olduğunu anladılar. Daha Hob'a ellerini sürmeden Marnock'un yardımcısı cep telefonundan ambulans çağırdı.

"Daha genç" dedi Marnock'un yardımcısı. "Yani genç sayılır. Ama sanırım felç geçirmiş."

Hob'u sedyeye yatıran ambulans görevlisi doktor olmadığını söyledi. Ama ona göre Hob felç olmuştu.

"Belki de birkaç kez" dedi Marnock. "Bir iki yaş büyük bir herif tanımıştım. O da aynı maddelere bağımlıydı ve üst üste yirmi felç geçirdi."

"Vay canına" dedi ambulans sürücüsü. "Öldü mü?"

"Bir bakıma" dedi Marnock. "İki hafta sonra makinenin düşmesini kapattılar."

Öfkeli ol, dedi Mary kendi kendine, öfkeli olmalısın. Önünden geç git, orada değilmiş gibi davran. Ya da yere sağlam bas ve hakkında düşündüklerini yüzüne söyle. Yumruklarını sıkıydı. Şimdi tam karşısında duruyordu.

"Sabah sekizden beri buradayım" dedi. "Seni bekliyorum."

"Bu sabah parka gelmedim" dedi.

"Çok sıcaktı. Bir şişe su aldım, ama ısındı. Uyanık kalmaya çalıştım, ama bir ara dalmışım. Seni kaçırdığımı sandım."

Mary sesindeki tonu daha önce hiç duymamış olduğunu biliyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Sanırım benim hakkımda böyle düşünüyorsun. Sürekli bir şeyler isteyen, yaptığı her şeyi bir şeyler elde etmek için yapan biri."

"Bu tanım doğru, değil mi?"

"Tam olarak değil."

Mary ağaçların gölgesine doğru yürüdü, ellerini bir ağacın kalın serin kabuğuna dayayarak başını önüne eğdi. "Seni bir daha hiç görmeyeceğimi sanmıştım. Görmemeyi umuyordum. Ne yaptığını biliyorum. Son günlerde hep bunu düşündüm –başka düşünecek şey yoktu– ve zaten bildiklerime ekleyebileceğin hiçbir şey yok." Başını çevirip ona baktı ve sevişmelerini hatırladı. Öfkeden yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. Yüzünün alev alev yandığını görecekti ve anlayacaktı. "Hayatımda yaşadığım en büyük

iharet olduğunu söylemem, senin için bir şey ifade etmeyecek.”

Alistair’in ufak tefek suçları, onun yaptıklarının yanında neydi ki ?

“Eve dönsen –dönsek– eve gidebilir miyiz?”

“Blackburn-Norris’ler döndü.”

“O zaman burada benimle oturur musun ya da bir yerde oturup konuşabilir miyiz?”

Mary gene başını eğdi ve olmaz anlamında salladı. Kısık bir sesle, “Adın nedir?” dedi.

“Ne?”

“Adının ne olduğunu sordum. Sana Leo diyemem, çünkü Leo değilsin.”

“Adım Carl” dedi “Carl Nash. Leo kardeşimdi.”

Mary yere oturdu. O da yanına çimenlerin üzerine oturdu, ama Mary’nin eliyle bir işaret yapması üzerine biraz uzaklaştı. Mary küçümseyen bir ifadeyle ilk kez doğru dürüst yüzüne baktı ve gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

“Leo’yu ben büyüttüm. Benden on yaş küçüktü. Evet, tabii ki yirmi dört yaşında değilim. Senden büyüğüm Mary, küçük değil. Otuz beş yaşındayım.”

“İnsanların bize söylediklerine inanınız” dedi Mary. “Yani en azından ben inanırım. Bana söylediğine inandım. Nüfus kâğıdını da gördüm.”

“Onun nüfus kâğıdını gördün. Lösemi teşhisi konulduğunda ve ilik nakli gerektiği söylendiğinde, hiç sorun çıkmayacağını düşündüm. On yaşından beri Leo’yla hiç ilgilenmemiş, onu bana bırakmıştı, ama annem vardı, ben vardım, bir yerlerde baba bir ane ayrı iki kız kardeş vardı. Ama hiçbirimizin iliği uygun değildi. Düşünebiliyor musun?”

“Bunu zaten söylemiştin. Tek fark, ilik nakline ihtiyacı olanın kardeşin değil de kendin olduğundu. Bir açıklamada bulunacak-san...”

“Neden kendimi Leo olarak tanıttığımı açıklamalıyım, değil mi?”

“Param içindi” dedi acı bir sesle.

Omuzlarını kaldırdı. İnkâr etmiyordu. “Bir zamanlar oyuncuydum. Ancak iş yoktu. Bir ara öğretmenlik yaptım. Komik değil mi? Sonra bir miktar para kazandım” dedi. “Genellikle dağıtımcılık.”

Mary saftı, ama o kadar da değil. Gözlerindeki ifadeden dağıtılanın hurda ya da antika parçalar olmadığı belliydi.

“Uyuşturucu” dedi sabırsız bir sesle. “Leo’ya ilik bulmak için

para bulmam gerekiyordu. Bunlar Harvest Vakfı'ndan önceydi. Bir Üçüncü Dünya ülkesine gidip bağış yapacak birini satın alabilirim diye düşünmüştüm. Sonra sen çıktın.”

“O zaman zengin değildim” dedi. Willesden’de tek odalı bir dairede oturuyor, yılda on iki bin kazanıyordum. Zengin olduğumu nereden çıkardın?”

“Yazdığın mektubun başlığından” dedi. “Adresten. Charlotte Cottage, Batı Park Village.”

Bir an gözlerini kapadı. Yaklaştığını hissedip geri çekildi. Ona baktı.

“Ve orada oturmadığımı öğrenince beni bıraktın. Beni bir daha görmek niyetinde değildin. Öyle oldu. Hasta değildin. Hiç hasta olmadın.”

“Doğru” dedi. “Büyük bir hayal kırıklığı olmuştu.” Çarpık gülümsemesine hayretle baktı. Son birkaç dakikada yıllarca yaşanmıştı. Kırk yaşında olabilirdi ya da kırk beş. Gülümsemesi soluk yüzünde çizgiler, kırışıklıklar oluşturmuştu. “Paraya ihtiyacım vardı. Leo’nun tekrar hastalanacağını biliyordum. Hastalık belirtilerini görüyordum; o hastalığın uzmanı olmuştum.” Yüzündeki alaycı ifade tamamen yok oldu. “Onu çok seviyordum. İnan bana, söylediğim herhangi bir şeye inanabilirsen, buna inan. Senin acımanı ve şefkat duymanı sağlamaya çalışmıyorum, ama sandığın gibi tam bir canavar da değilim. Onu kendi çocuğum gibi seviyordum. Yani öyle sanıyordum –hiç çocuğum olmadı.”

“Yani doğru muydu? Kardeşini sevdiğin için beni kullanman doğru muydu?”

“Hayır Mary, doğru değildi. Ama bütün düşünebildiğim bu kadardı. Büyükannen öldü ve duyduğumda geri geldim. Sana ne bıraktığını söyledin. Bu en çılgınca hayallerimde bile düşünebileceğimden fazlaydı.”

Mary elinde olmadan meraklanmıştı. Merakı onu sormaya zorladı.

“Her an öğrenebilirdim. Vakıf bana Leo’nun –kardeşinin– tekrar hastalanmakta olduğunu bildirebilirdi. O zaman ne yapacaktın?”

“Bildirdikleri zaman yaptığımı” dedi. “Kaybolacaktım. Ama mektuplarını karıştırıyordum. Genellikle –genellikle ben daha erken kalkıyordum.” Gözlerini kaçırdı.

“Bu nedenle benimle kalıyordun” dedi acı bir sesle. Kelimeler güçlkle çıkmıştı. “Bazı geceler kalmanın nedeni buydu, sabah postayı alabilmek için.” Daha önce bu kelimeleri hiç kullanma-

muştu, ağzından güçlkle çıktı. “Bu nedenle benimle sevişiyordun, beni *düzüyordun*.”

Öylesine yalın bir sesle cevap verdi ki, Mary dürüst olduğuna inanmak zorunda kaldı. “Başlangıçta öyleydi. Sonra sana âşık oldum. Fark etmedin mi?”

Mary son yarım saattir, kendilerinden başka parktaki hiç kimsenin farkında değildi. Bir çocuğun çığlığı ve ayaklarının dibine kadar gelen mavili beyazlı hafif bir top orada yalnız olmadıklarını hatırlattı. Ayağa kalktı, pantolonundan kuru otları silkeledi ve topu alarak geri fırlattı. Carl tedirgin bir bekleyiş içinde ona bakıyordu.

“Ne dememi istiyorsun?” dedi yorgun bir sesle.

“Sadece bana inandığını.”

Fark etmiş olması gerekirdi. Sevişmeleri hasta bir adamın bitkin girişimlerinden coşkuya dönüştüğü, uysallığın yerini tutkunun aldığı zamandı. Fark etmiş, ama nedenini sorgulamamıştı. Daha önce hastaydı ve şimdi iyileşiyordu, hepsi bu kadardı.

“Sana inanıyorum.”

Bunları donuk bir sesle söylemişti. Gurur kırıklığı ve utanç duymasına gerek olmadığını birkaç saniye önce anlamış ve rahatlamıştı. Mary’yi istemişti, kendini zorlamasına gerek kalmamıştı.

“O zaman seninle evlenmek istedim” dedi. “Daha önce hiç istememiştim.” Gözlerini sıkı sıkı kapatarak ayağa fırladı. “Benim için son bir şey yapar mısın? Biraz benimle yürür müsün?”

“Bilmiyorum.” Neredeyse Leo diyecekti. “Bilmiyorum Carl.”

Adının söylenmesi kızarmasına neden oldu. Sanki gerçek kimliği şimdi doğrulanmıştı. “Yemeğe gittiğimiz yeri hatırlıyor musun? İlk kez gittiğimiz yeri, şu İtalyan lokantasını?”

“Hasta rolü oynadığın zaman mı?”

Yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm. Mecburdum. Mecbur olduğumu sanıyordum Mary, para kazanmak için daha kötü şeyler de yaptım.”

“Duymak istemiyorum.”

“Düşündüm de, bu gece seni oraya götürmeme izin verir misin? Son kez olmak üzere –son kez değil mi?”

Başını sallayarak onayladı. Daha cevaplarını bilmek istediği şeyler vardı. “Seninle yürüyeceğim.”

“Lokantaya gelecek misin?”

“Belki.”

Ayağa kalktı. Mary’nin kalkmasına yardım etmek için elini uzat-

tı, ama Mary reddetti. Sessizce çimenlerde yürüdüler. Chester So-
kağı'nı geçerek Büyük Gezi'ye vardılar.

"Leo'nun her şeyden haberi vardı" dedi. "Önceleri komik oldu-
ğunu düşündü. Önceleri ikimiz de komik olduğunu düşünüyör-
duk. Bütün ayrıntıları bilmek istiyordu, ama ben -ben bir süre
sonra anlatmamaya başladım."

"Sadece merakımdan soruyorum." Mary alaycı bir tonla konu-
masını beceremediğini biliyordu. Kırıcı davranmak onun için
güçtü, ama gene de denedi. "Sadece merakımdan soruyorum, ne-
den Leo kendisi benimle tanışmadı? Yoksa dürüst davranmak ye-
terince eğlenceli değil mi?"

"Oh Mary, o çocuk gibiydi, yaşına göre ufak tefek, eğitim gör-
memiş, hiçbir zaman tam sağlıklı olamamış. Onu severdim ve ta-
nısaydın sen de severdin, ama o şekilde değil. Gerçek Leo'yla hiç-
bir zaman evlenmezdin."

Patikadan yürüyüp göle vardıklarında Mary birden kendini dü-
şünmeyi bıraktı ve istemeden, biraz da korkarak onu düşünmeye
başladı. Öfkesi uçup gitmişti. Zaten öfkelenmekte pek başarılı
olamamıştı. Elini onun koluna koyarak yüzüne baktı.

"Çok mutsuz olmalısın."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Kendi çocuğunu kaybetmek gibi olmalı, Carl."

"Sanırım. Ama daha da kötü. Onu ben öldürdüm."

"Ne?"

"Öyle demek istemedim. Yani, gerçek anlamda değil. Kazık-
çı'nın insanları öldürmesi gibi değil. Söylemek istediğim, tek iyi-
leşme şansını elinden alarak ölümüne neden oldum."

"Anlamıyorum."

"Tekrar ilik bağışında bulunurdun, değil mi? Eğer istenseydi
verir miydin?"

"Evet, ama..."

"Öyle demiştin. Büyükannenin evindeyken, sana evlenme tek-
lif ettiğim gün. Bana, kocana, tekrar ilik verebileceğini söylemiş-
tin, ama ilik benim için değildi, gerçek Leo Nash içindi."

"O sırada Leo ölmek üzereydi. Belki onu sen kurtarabilirdin,
ama ben soramazdım, değil mi? Harvest Vakfı'nın sormasına izin
veremezdim. Evlenirsek, paraya ihtiyacım olduğunu söyler, me-
sela elli bin isterdim ve sen bu parayı bana verirdin. Ben de Hin-
distan'a gidip Leo için uygun kemik iliği satın alabilirdim. Ama
Leo öldü."

Mary düşündü. Kardeşini öldürdüğünü söylediğinde elini ko-

lundan çekmişti, ama şimdi tekrar koydu ve hafifçe onu tuttu. York Kapısı'ndan parkın dışına çıkmışlardı. Marylebone Kilisesi'nin çanı çalmaya başladı. Belki bayram olduğu için trafik yoğun ve hızlıydı.

"Korkunç bir şaka gibiydi" dedi. "Leo'yu o kadar seven ben, Leo için her şeyi yapabilecek olan, her şeyi yapan ben, yaptığım-la onun ölümüne neden oldum. Leo için bir servet kazanmak amacıyla yaptığım-la, her şeyi berbat ettim. Böylece onu öldür-düm. Eğer öldürmek buysa. Ama o hep yaşayacak. Benim için Leo hep yaşayacak."

Kaldırımın kenarına gelmişler, Harley Sokağı'ndaki ışıklara doğru yürüyorlardı. Trafik o kadar gürültülüydü ki bağırarak zorunda kaldı.

"İhtiyar köpek gezdiricisi" diye söze başladı.

"Bean" dedi. "Bean'in ne ilgisi var?"

"Bana şantaj yapmaya kalkıştı. Sana benim hakkımda bazı şeyler anlatacaktı." Gülümsedi. "Sana anlattıklarımı değil. Hiç hoşuna gitmeyecek başka şeyler. Buna izin veremezdim."

"Seni duyamıyorum" dedi Mary. "Trafığın gürültüsünden duyamıyorum."

"Daha iyi" dedi Carl yumuşak bir sesle. "Beni affetmeyeceğini biliyorum. Bean'i halletmesi için birine para vermeme göz yum-mazdın." Dönüp ona baktı, omuzlarını tuttu. "Mary!" dedi neredeyse bağırarak. "Şimdi beni duyabiliyor musun? Seni de kaybet-tim, bunu biliyorum. Sadece meraktan soruyorum, Harvest Vak-fı'nın mektubu nasıl eline geçti?"

Mary de sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Alistair yolladı, ev-lenme armağanı olarak."

"Alçak herif."

Kız hiç arkasına bakmamıştı. Roman elini adamın koluna koy-duğunu görmüş, bir an her şeyin yolunda olduğunu sanmış, ama sonra pek öyle olmadığını anlamıştı. O ara geri dönmeyi düşün-müştü, ama önsezileri ayrılmaması gerektiğini söylüyordu.

Aralarındaki duygusal yoğunluk o kadar fazlaydı ki, bedenleri gerginleşmişti. Beş altı metre gerilerinden yürüyen Roman, bu gerginliğe hayret ediyordu. Kız elini çekti, irkilmişti. "Carl..." de-diğini duydu. Demek adı Carl'dı. İyi de kızın adı neydi? Garipti ama bu kadar zaman sonra, kaç kez karşılaşmış olmalarına rağmen adını hâlâ bilmiyordu.

"Ne?" diye bağırdığını duydu. "Ne?"

Carl bir şeyler açıklıyordu. Başını öfkeyle sallıyordu, ama bir iki saniye sonra gene elini uzatmış, Carl'ın kolunu tutmuştu. Tutuşunda sevgiden çok acıma duygusu var gibiydi. Fazla hayal kuruyorsun, dedi Roman kendi kendine ve fazla casusluk yapıyorsun. Kendilerine bakabilirler. Alt tarafı iki sevgilinin kavgası.

Gene de onları York Kapısı'na kadar izledi. Marylebone Kilisesi'nin çanı yediyi çalıyordu. Marylebone Yolu'nun kaldırımları kalabalıktı. Trafik Euston Tüneli'ne doğru hızla akıyordu. Şimdi hemen arkalarındaydı, öyle ki kız kafasını çevirse onu görecekti. Orada bulunmasını açıklaması gerekecekti ve hiçbir bahanesi yoktu. Ama başını çevirmedi. Carl'ın yüzüne bakıyordu. Sevgi ya da tutku dolu bir bakış değildi, ama gene de sanki dünyada ondan başka kimse yokmuş gibiydi.

Alçak sesle konuşuyor, trafiğin gürültüsünden ne dediği anlaşılmıyordu, ama Carl bağırıyordu. Sanki insanların duyması umurunda değilmiş gibi haykırdı:

“Onsuz yaşamak istemiyorum. Anlıyor musun, onsuz yaşamla yüz yüze gelemem.”

Bir ara Roman kıza o kadar yakındı ki, elini uzatsa dokunabilirdi. Sonra, kalabalıklarda hep olduğu gibi, iki kişi onu ittirerek önüne geçti, kızla aralarına sıkışarak geri çekilmesine neden oldular. Yeşil ışık yandığında karşıya geçmek için kaldırımda bekleyen kalabalığın arasındaydılar. Burada ışık bir türlü yeşile dönmez, döndüğünde de karşıya geçemeyecek kadar kısa sürede tekrar kırmızı yanardı. En önde onlar olmak üzere, yedi sekiz kişi karşıya geçmek için hazır bekliyor, bu arada üç şeritli yolda trafik hızla akıyordu.

Sonra her şey çok çabuk olup bitti. Roman arkadaydı, ama önündekilere göre daha uzun boyluydu ve görmek için boynunu uzatmıştı. Carl kızı kaldırımın kenarından hafifçe geri ittirdi. Geride bekleyenlere doğru, yumuşak ve koruyucu bir itişti. Başını öne eğerek yola daldı, kollarını açarak kendini trafiğin önüne attı, bir arabanın ve bir taksinin önünden geçerek, gelmekte olan kamyonun önüne atladı.

Kaldırımdan aşağı atladığı andan itibaren bir kadın çığlık atmaya başladı. Roman kendi boğazından boğuk bir ses çıktığını ve yumruklarını sıkıştığını fark etti. Frenlerin cayırtısına korna sesleri karıştı. Carl havaya uçtu. Gün batımının mavi gökyüzünde bedeni bir kavis çizdi. Ortalığa parlak krom parçaları dağılmıştı. Bir arabanın farı bedenini aydınlattı ve yere tekerleklerin ve metal parçalarının arasına düştü.

Roman fıskıran kanın bir arabanın beyaz emaye kaportasına bulaştığını görür gibi oldu. Kıza ulaşmaya, düşmeden yakalamaya uğraşıyordu, ama kalabalık çevresinde bir duvar oluşturmuştu. Üstüne eğilmişler, yanına diz çökmüşlerdi. Vazgeçerek kenara çekildi. Öne eğdiği başı ellerinin arasında, birden boşalmış gibi görünen sokakta duruyordu.

Siren sesleri duyulmaya başlamıştı.

Otuz birinci bölüm

Biraz kendine geleceğini, Bean'i öldürmek için kimin kendisine para verdiğini söyleyeceğini umarak, Marnock ya da yardımcısı uzun zaman Harvey Owen Bennett'in yatağının başucunda beklediler. Genellikle geniş aileden biri orada oluyordu. Yarı kardeşlerinden biri, bir üvey kardeş, annesi, üvey babaları ya da ancası olduklarını söyleyen bir alay adam geliyordu. Bazıları cansız elini tutuyorlardı.

Hiç hareket etmedi. Damardan besleniyor, kalbinin atmasını ve nefes almasını makineler sağlıyordu. Bazen geniş alnını ve yanaklarını ter basıyordu.

Üç hafta sonra, ona bakan doktor, Marnock'a Harvey Bennett'in bir daha hiç konuşamayacağını söyledi. Gözleri açıldı ve hiç kapamayacaktı. Düşünmesi, hatırlaması, tahminde bulunması, hatta acı çekmesi pek mümkün değildi. Beyninin büyük bir bölümü tahrip olmuştu.

James Barker-Pryce, bulvar gazetesini mahkemeye vermiş, önemli bir miktar tazminata hak kazanmıştı. Tazminat hakkı, bilinen bir fahişeyle birlikte olduğu suçlamasından kaynaklanmıyordu, bunu zaten baştan itiraf etmişti ve Muhafazakâr Parti'nin onu bir sonraki seçimlerde aday göstermesi olasılığı zayıftı. Davayı, bir cinayet olayına karıştığı iddialarına karşı açmıştı.

Köpekleri gezdiren delikanlı okula geri döndü ve Gushi dışındakilerin bütün köpeklerini Amelia Walker gezdirmeye başladı. Kadın on yedi köpeği birden idare etmekte güçlük çekmiyordu.

Mary Jago hep büyükannesinin evini satın başka bir ev almayı tasarlamıştı, ama Carl Nash'in ölümünden sonra oraya gitmiş ve kalmıştı. Üst katları bağımsız daireler haline getirmek için inşaat-

çılar çağırılmış, arkadaşı Anne Symonds bu dairelerden birine taşınmıştı. Harvest Vakfı'ndan bağışçı listelerinde kalmak isteyip istemediğini sormuşlardı ve aralıkta tekrar ilik bağışlamıştı. Bu kez on altı yaşında bir genç kızdı. O kızı "Susan", kız da onu "Barbara" olarak tanımıştı.

Roman Ashton, Primrose Tepesi Princess Yolu'nda iki odalı küçük bir daire kiralamıştı, ama pek rahat değildi. Evinin satışından gelen bütün parasını Tom Outram'la birlikte giriştikleri oldukça riskli bir yayıncılık işine yatırmıştı. Talisman Yayıncılık dev bir şirket tarafından yutulmuştu. Yeni yayınevleri, Amerikan desteğiyle sadece orijinal tarihî romanlar yayımlıyordu. Şimdiye kadar iş son derece başarılı gitmişti, ama başarıları ne kadar sürecekti?

Merkezleri Marylebone Yolu'ndaydı ve yağmur yağmadığı günlerde Roman işe parktan geçip yürüyerek gidiyordu. Sarışın kızı hiç görmüyordu. Artık Gloucester Kapısı'ndan geçip hayvanat bahçesinin yanından Charlbert Köprüsü'ne yürümüyordu. Chester Yolu'ndan geçmiyor, gül bahçesinde koşmuyordu.

Sonra bir gün ona rastladı. Roman Dış Çember'den geçerek işine gidiyordu. Kız küçük köpeğiyle Monkey Kapısı'na park ettiği arabadan çıkmaktaydı.

"Merhaba" dedi.

"Merhaba."

"Biliyor musunuz" dedi, "buralarda sık sık size bakındım, ama hiç göremedim. Buralardan gittiğinizi düşündüm."

"Ben de sizi aradım" dedi Roman.

Büyük Gezi'yi geçerek çimenlerde yürüdüler. Köpeğin tasma-sını açarak hayvanı salıverdi. Doğrulup elini uzattı.

"Mary Jago" dedi.

"Roman Ashton."

"Sizi son gördüğümde burada birilerinin evine bakıyordum. Köpeklerini bana verdiler. Onu pek sevmiyorlardı, bense seviyorum. Şimdi Belsize Park'ta oturuyorum ve arabam var. Dolayısıyla onu hâlâ parka getirebiliyorum. Bugün biraz geç kaldım."

"Bu nedenle şimdiye kadar görüşemedik" dedi.

"Sokaklarda yaşamayı bıraktınız mı?"

"Geçen ağustos'ta." Mary'nin yüzünü buruşturduğunu görünce hızla ekledi. "Bazı şeyleri atlatabilmek için yaptım. Hiçbir zaman unutamayacağım şeyler, unutmak da istemiyorum, ama sokaklarda geçirdiğim iki yıldan memnunum. Bana... düşünecek başka şeyler sağladı. Şimdi bir işim var ve ev arıyorum."

"Son karşılaştığımızda" dedi, "bana öfkelenmemi önermişsiniz."

“Öyle mi ? Hatırlamıyorum. Yapabildiniz mi ?”

“Öfkelenecek kimse yoktu” dedi Mary ayakkabılarına bakarak, “kendimden başka. Sanırım biraz daha güçlü oldum. Eskisi gibi insanları yatıştırmaya çalışmıyorum. Eskisi kadar kolay güvenmiyorum. Size neden bunları anlatıyorum ki ? Duymak istemezsiniz.” Köpeğe seslendi. “Gushi, Gushi neredesin ?”

“Size bir şey söyleyeceğim” dedi. Park Village’de yaşadığınız zaman, sizin koruyuculuğunuzu üstlenmiştim. Sizi koruyup kollayabileceğimi sanıyordum. Korunmaya ihtiyacınız olduğunu düşünüyordum. Bir kez adamın biri peşinizden koşuyordu ve onu yanlış yöne gönderdim.”

Mary inanamaz gözlerle bakıyordu, sonra gülümsedi.

“Ama pek bir şey yapamadım, değil mi ? Hiçbir şey yapamadım. Sizi her neyse ondan koruyamadım.”

Yüzü birden ciddileşti. “Beni ondan koruyamazdınız” dedi. “Berbat bir duruma düştüm, çünkü yalnızdım. Artık geçti.”

Biliyorum, diye düşündü. Gördüm. Küçük köpek koşarak geldi. Ayaklarının dibinde durmuş titriyor, yüzüne bakıyordu.

“Hep taşınmak istiyor” dedi Mary. “Tam bir bebek.” Köpeği kucağına aldı. “Dediniz ki... bir ev aradığınızı söylediniz. Ancak, yani büyük bir evim var ve değişiklikler yaptırdım. Eğer aradığınız bir daire ise –ama belki...” Duraksadı, kendini tutmaya çalışıyor, eski düşüncesizce davranışlarını hatırlıyor gibiydi “... belki önce birbirimizi biraz daha iyi tanımalıyız.”

“Çok iyi bir fikir” dedi Roman.

Kanalın kıyısındaki adam haftalardır, aylardır, yazdan beri oradaydı. Her zaman değil –iş vardı– ama en azından haftada üç gece oradaydı, izliyor ve bekliyordu. Nello takma adlı David George Kneller’in cesedi hayvanat bahçesinin parmaklıklarına saplı olarak bulunmadan öncesinden beri oradaydı.

Bu yüzden kendini suçluyordu. Daha uyanık davranıp ağustosta yapmaya başladığına iki ay önce başlasa, Nello şimdi yaşıyor olacaktı. Nello’nun yaşadığı hayatın –şimdi yaşadığı hayatın– yaşanmaya değer olup olmadığını sormanın anlanı yoktu, sorun bu değildi.

Buraya ilk geldiği gece, Rome dedikleri sakallı adam da yatacak bir yer aramak için gelmişti. Ama yumruğunu sallayarak ve çirkin suratını buruşturarak ayrılmasını sağlamıştı. Evet *çirkindi* –ne olmuş ? Şimdi akne gibi sorunları halledebiliyorlardı, ilaçlar falan vardı, ama o on dört yaşındayken bunlar henüz yoktu. Yü-

zündeki yara izleri ise ne evlenmesine, ne işinde yükselmesine ne de şu anda yaptığını yapmasına engel olmuştu.

Belki ellinci kez çalıların ve ısırganların arasından geçip kilisenin bahçesinden aşağıya, kanalın kıyısına indi. Üzerindeki siyah, eski, lekeli paçavralar, başındaki yağlı keten şapkadaki ayakların-daki çürük botlara kadar ölmüş bir adamın giysileriydi. Bazen kaldığı bu yerin bir başkası tarafından gece kalmak üzere kapılmış olduğunu görse ne yapacağını düşünürdü. Ama bu hiç başına gelmemişti. Geldiğinde ilk iş olarak yukardan akan trafiğin sesini dinlerdi. Dizel motoru ve daha gürültülü çalışması nedeniyle kamyonetin sesini mesela bir taksiden ayırt edebilirmiş gibi gelirdi, ama bu imkânsızdı.

Yukardan arabalar geçtiğinde köprü güm güm sesler çıkarırdı. Kamyonlar gibi daha ağır araçlar geçtiğinde ise bayağı gümbürderdi. Saat beşte karanlık bastıralı saatler geçmişti, ama hava soğuk değildi. Köprünün altı her zaman nemli olurdu. Tuğlaların arasından su sızar, toprak çamurludur. Kanalın suyu koyu renk ve inanamayacağı kadar parlaktır, yer yer gökkuşağı renklerinde parlayan yağ lekeleri yüzer. Suyun durgun olduğu, akmayan bir nehir garip bir şeydir. Aslında insanlar tarafından kazılmış ve su doldurulmuş bir çukurdur. Geceleri gelip kanalın kıyısında otur-maya başlamadan önce bunları hiç düşünmemişti.

Uyumamaya çalışırdı, ama sık sık daldardı. Beklediği şey olursa nasıl olsa uyanacaktı. Genellikle gündoğumundan kısa bir süre önce uyandığında, nemli betonda yatmaktan bacakları ve sırtı ağrır, sanki gece boyunca üzerine yapışkan bir şey sıvanmış gibi kendini kirli hissederdi.

Bu gece uyuması olasılığı zayıftı. İzin günü olduğundan öğleden sonrayı uyuyarak geçirmişti. Buraya ilk geldiği gece dışında, yanına bol yiyecek almayı hiç unutmamıştı. Pizza –alay eder gibi– bir iki küçük etli pide, soğuk sosis, bir paket gevrek, muz. Karısı muza meyvelerin süprüntüsü derdi, şimdi ne demek istediğini anlıyordu –muzun gıda değeri düşük değildi, ama yemesi çok kolaydı. Bir tane yedi. Termosundan biraz kahve içti.

Tekerlekli arabayı Grotto'da bulmuştu. Kimbilir kim kullanmış sonra oraya bırakmıştı. Araba artık onundu. İçine bir yer örtüsü, uyku tulumu, yastık, el feneri, içmemesi gereken ama büyük olasılıkla içeceği sigaralar, yiyecek, bir termos kahve, bir şişe su, *Today* gazetesi, Stephen King'in son romanını koymuştu. Stephen King ne zaman orada öyle hareketsiz duran, suları kıpırtısız korkunç kanallarla ilgili bir roman yazacaktı? Belki yazmıştı bile.

Camden Town'da bir köpek havlamaya başladı. Bir süre havladıktan sonra kurtlar gibi uludu. Hayvanat bahçesindeki kurtlar hiç ulumuyorlardı. Pizzayı eliyle dörde bölerek yemeye başladı. Karanlıktan pek anlaşılmıyordu, ama saat on biri geçmiş, geceyarısına yaklaşıyordu. Yukarda trafik hafiflemişti. Bir süre hiç araba geçmiyor, sonra köprü gene gümbürdemeye başlıyordu.

Kitap ya da gazetesini okuyamayacak kadar karanlıktı ve fenerini yakıp okumaya hevesli değildi. Hafif hafif kıpırdayan siyah suları seyretti. Köprünün gümbürdemeleri arasında geçen zamanı hesaplamaya başladı. Ortanın biraz üstünde bir hızla sayarsa saniyeleri hesaplayabilirdi. Birinci gümbürdeme ile ikincisi arasında yüz ona kadar saydı, ikincisinde yüz sekiz. Üçüncü kez saymaya başlayıp iki yüz on yediye geldiğinde, birinin köprünün korkuluğundan ona baktığı duygusuna kapıldı.

Oturduğu yerden korkuluğu göremiyordu. Sadece köprü altının yosundan yeşillenmiş tuğlalarını ve iki kırmızımsı tuğla arasında oluşmuş bir damla suyu seçebildi. Eliyle yoklayarak otların arasında bir taş buldu. Yere paralel tutarak, suyun yüzeyine fırlattı. Suyun üzerinde kayan taş, oyuncak bir sürat teknesi gibi sular sıçrattı. Köprünün üzerinde ayak sesleri duyar gibi oldu.

Onun mesleğindeki kimselerin korkmaması gerekirdi. Aynı şey askerler için de geçerliydi. Ama çağımızda korku duymadığını iddia etmek değil, korktuğunu göstermemek önemliydi. Korkuyordu ve bunu belli etmemenin bütün yollarını biliyordu. En azından sigara paketine uzanan, bir sigara alıp ağzına götür en eli titremiyordu. Bir kibrit çaktı ve köprünün altında parlayan ışığı, kanal kenarındaki boru parmaklıkların ışıltısını ve gölgelerin suya kaçışını izledi.

Adam ne yönden gelecekti?

Dinledi ve katı plastik bir şeyin bir ayağın altında ezildiğini duydu. Aşağıya inen birinin ayakkabısının altında çatırdamıştı. Sesin geldiği yöne bakarak hazırlandı. Düzgün aksanlı evsiz geldiğinde yaptığı gibi yumruğunu kaldırdı.

Bitmişti artık. İyi ya da kötü, kendisi ya da Kazıkçı için son görünmüştü. Artık beklemek, izlemek gerekmeyecekti. İlk gördüğü şey bıçağın parıltısı oldu.

Ayağa kalktı. Doğal davranmaya çalışıyordu. Bir evsiz sendeleyerek ayağa kalkar, sigarasını karanlık sulara fırlatırdı. Sırtını köprü altına vermişti. Giysilerinin üzerinden soğuğu hissediyordu. Adam aşağıya indi ve karanlıkların içinde belirdi –uzun boylu, oldukça genç, kırmızı beyaz ceket üzerine geçirilmiş koyu renk parka, kırmızı kotun üzerine giyilmiş komando pantolonu. Dudak-

ları bir köpeğinkiler gibi geri kavrılmıştı.

Evsizin üzerine atlaması çok ani bir hareketle olmuştu, ama bekleniyordu. Bıçak yumuşak ve kalın bir şeye gömüldü, ama et değildi. Kan çıkmamıştı. Bir daha saplanmak üzere bıçak geri çekildi, ama hedefine ulaşamadı. Bıçağı tutan el yakalanmış, kol bükülmüştü; siyah paçavralar arasından uzanan bacak ustaca bir tekme savurunca parkalı adam acıyla inledi. Yukarı kaldırmış olduğu eli titredi, parmakları açıldı ve bıçak yere, betona düştü.

O sırada daha güçlü ve kendinden emin bir tekme daha geldi. Adamın kolları yukarı kalkmış, ağzı bağırmak üzere açılmıştı. Kanal korkuluğundan otuz santim kadar uzaktaydı. Kaburga kemiklerinin tam altına yediği şiddetli darbeye geriye doğru sendeledi, çılgılık atarak büyük bir gürültüyle suya düştü. Sıçrayan sular, köprünün altına kadar yükselmiş, kıyıdaki adamı ıslatmıştı. Küfrederek silkelendi.

Adam ıslak yere yatarak aşağıya baktı. Dövüştüğü adamın yüzme bilip bilmediğini kontrol ediyordu. İyi yüzücü değildi, ama idare ederdi. Soğuk suda bata çıka köpek gibi çabalıyor, öksürüyordu.

Arabasındaki nesnelerden biri de cep telefonuydu. Elini çantaya sokup çıkardı ve telefonu tuşladı. Telefonda nerede olduğunu, onu nasıl bulabileceklerini anlatırken, bir yandan da herkesin Kazıkçı'nın neden parkın içinde bir şey yapmadığı üzerine ne değişik fikirler öne sürdüğünü düşünüyordu. Parkta kutsal ya da tehlikeli olan neydi? Parkın ambargo altında olması nedendi? Cevabı basitti. Parkta trafik yoktu. Park polisi ve park yönetimi araçları dışında arabaların girmesi yasaktı – kırmızı beyaz bir dağıtım kamyonetine kapalıydı.

Suyun içindeki adam beş dakika dayanabilirdi, bu da yeterliydi. En çok beş dakika içinde burada olurlar yardımına gelirlerdi. Adamın çabalamasını, kanal kenarına ulaşmaya çalışmasını, güçsüz bir şekilde taşa tutunmaya çalışmasını seyretti.

Gözü saatinde iki dakika daha bekledi. Sonra kanal kenarına tırmanarak uzunca bir sopa arandı. İki metre kadar uzunlukta, üzerinde hâlâ kuru yapraklar olan bir dal parçası buldu. Islak kıyıya dönerek dalı aşağıya uzattı. Sudan beyazlaşmış ellerin sopayı kavradığını gördü. Ayaklarını kıyıdaki tuğla çıkıntıya dayayarak çekti. Söylemesi gereken cümleleri sıraladı, adamın adını söyledi ve şöyle devam etti:

“Seni John Dominic Cahill, James Victory Clancy ve David George Kneller’i öldürmekten ve Müfettiş William Marnock’u öldürmeye teşebbüsten tutukluyorum...”

Kitapları bütün dünyada
milyonlarca satan, polisiye romanın
büyük ismi Ruth Rendell'dan...

Ruth Rendell

Park Cinayetleri

Kemik iliğini vererek hayat kurtaran ve böylece yaşamı değişen Mary Jago, Regent's Park çevresi sakinleri, parkta yaşayan ve teker teker korkunç cinayetlere kurban giden evsizler... Ruth Rendell her zamanki gibi okura elinden bırakamayacağı bir roman sunuyor.

“Regent's Park, çevresindeki caddeler ve sokaklar... Ruth Rendell okuru yine sarsıyor.”

Daily Mail

“Ustalara özgü bir kurgu, nefes kesici merak unsurları ve sarsıcı bir son...”

The Sunday Times

“Rendell, bir kez daha kendini aşıyor.”

Sunday Telegraph

İlk romanını (*From Doon With Death*) 1964'te yazan Ruth Rendell, bugün dünyanın en ünlü polisiye-gerilim yazarlarından. Eserleri eleştirmenler arasında büyük yankı uyandıran yazar, birçok ödülün de sahibidir. Bazı kitaplarında Barbara Vine adını kullanan Ruth Rendell, 1976 yılında *Demon in my View* adlı eseriyle Polisiye Yazarlar Birliği Altın Hançer Ödülü'nü, 1981'de *The Lake of Darkness*'la Ulusal Kitap Konseyi Ödülü'nü, 1986'da *Live Flesh*'le, 1987'de *A Fatal Inversion*'la ve 1991'de Barbara Vine adıyla yayımladığı *Sihirli Hali*'yle üç kere daha Altın Hançer Ödülü'nü kazandı. Ayrıca *Merdivenli Köşk* kurgu dalında Angel Ödülü'nü, *Asta'nın Günlüğü* ise Sunday Express 1993 Yılın Kitabı Ödülü'nü aldı. Edgar Allan Poe Gerilim Yazarları Ödülü sahibi de olan Ruth Rendell'in kitapları 21 dile çevrildi.

ISBN 975-293-355-6